

KRİPTONİTİ ÖLDÜRMEK

GÜCÜNÜZÜ ÇALAN
HER NEYSE ONU YOK EDİN

JOHN
BEVERE

KRİPTONİTİ ÖLDÜRMEK KAYNAK DVD'SİNİ İÇERİR

Sevgili Dostum,

Bu kitap sana bir armağandır ve bu sayfalarda yazan mesajın hayatını sonsuza kadar değiştirmesi için dua ediyorum!

Gerçek bir ruhsal kriptonitin var olduğu bir dünyada son günlerde yaşadığımızı inanıyorum ve bu Kriptonit Hristiyanlar olarak her gün gücümüzü çalmaya çalışıyor.

Birçok Hristiyan kendilerini geride tutan şeylerden tekrar ve tekrar kurtulmaya çalışırken hayal kırıklığı ve tükenmişliğe düşer. Tanrı bunun böyle olmasını asla istemedi. Sizi hayatınızın her alanında zaferli olmanız için belirledi ve dahası size karşı çıkan herhangi bir şeyi alt etmeniz için size güç vermektedir.

Zorlukları aşmamı sağlayan ruhsal yolculuğum hakkındaki kişisel öykümü sizlerle paylaşıyor ve hayatımı sonsuza kadar değiştiren bazı Kutsal Kitap gerçeklerini açıklıyorum. Siz de Tanrı'yla yakın olduğunuz ve O'nunla iletişim kurduğunuz bir yaşamın tadına varabilirsiniz. Çevrenizdeki dünyayı etkileyen canlı, güçlü bir imana sahip olabilirsiniz. Ama önce ruhsal kriptonitinizle savaşmanız gerekiyor.

Lütfen bu mesajı ve cloudlibrary.org sitesindeki kaynakları tanıdığınızla herkesle paylaşmaktan çekinmeyin.

Mesih'te kardeşiniz

John Bevere

JohnBevere@gmail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

KRIPTONITI

ÖLDÜRM EK

John Bevere, güçlendiren lütuf ile günahı nasıl alt edebileceğimizi gösteren pratik, güncel bir modern zaman peygamberidir. Yeni kitabı *Kriptoniti Öldürmek*'te, hayatlarımızda sadece Tanrı'nın sevgisiyle üstesinden gelebileceğimiz kriptonit maddesinin bulunduğunu ortaya koyuyor. John'a bu vahyi verdiği için Tanrı'ya şükürler olsun!

ROBERT MORRIS

Kurucu Baş pastör, Gateway Church, Dallas/Fort Worth, Texas *The Blessed-Life, The God I Never Knew, Truly Free, and Frequency* kitabının en çok satan yazarı

Bu mesaj Tanrı'nın onlar için hazırladıklarından azına razı olmamaları için Mesih'in bedenine yapılan acil bir çağrıdır! İnaniyorum ki, John'un Kutsal Yazılar'a bakışı ve imanlıların gerçekten Tanrı'nın isteğine göre yaşamalarına yardımcı olma arzusu bu mesajı yürekte kabul edenler için yaşam değiştirici bir etki yapacaktır.

JOYCE MEYER

Kutsal Kitap öğretmeni ve çok satan yazar

Kriptoniti Öldürmek'te, John Bevere Mesih'teki tam potansiyelimizi yerine getirmemizi engelleyebilen kaleleri açıkça gözler önüne serer. Bu kitap güçlü, olaysız anlatımıyla okuyucuları kendi hayatlarındaki kriptonitle yüz yüze getirecek.

JENTEZEN FRANKLIN

Baş pastör, Free Chapel

New York Times çok satan yazar

John Bevere'nin Kutsal Kitap prensipleri, öğretileri ve insan sevgisi üzerine paylaştığı vahiyler on yıllardan beri hem kişileri hem de Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütmektedir. Kitapları dünyanın dört bucağına ulaşıyor ve hayatlar üzerinde bıraktığı etki ölçülemez düzeyde. Dostluğu, hizmeti ve aldığı bereketleri itaat ederek yazıya döktüğü için minnettarım.

BRIAN HOUSTON

Kurucu ve Küresel Baş pastör, Hillsong Kilisesi

İkna edici. Ruh'la dolu. Güçlü. *Kriptoniti Öldürmek* bilindik bir günahın yavaşça sıkın boyunduruğunu lütuf ve gerçekle alevlenen şiddetli arzusuyla sarsmaktadır. İnanıyorum ki, bu kitap gerçeğin göreceli olduğu ve itaatın bilinmediği bir kuşağın O'na teslim olarak tam özgürlüğe kavuşmamızı isteyen Tanrı'dan zevk almaya yönelmesine yardımcı olacaktır.

LOUIE GIGLIO

Passion City Kilisesi Pastörü, Passion Konferansları Kurucusu *Goliath Must Fall* yazarı

Her zamanki gibi John Bevere'in bu harika kitabı, bu kez birçoklarını şaşırtacak. Hayati konulara değinmek konusundaki eşsiz yeteneğinden uzaklaşmış değil. Tam tersi. Hayatı üzerinde mevcut olan derin lütuf bu metinde daha da rafine hale gelmiş. Birçok kişiyi şaşırtacak şey, burnumuzun ucunda olan, ama tamamen gözden kaçan bir şeyi açığa çıkarmasıdır. Bu kitabın gerekli olduğunu söylemek yetmez. *Kriptoniti Öldürmek* günümüzde ve bu çağda yaşayan imanlılar için elzem bir okumdur.

BILL JOHNSON

Bethel Church, Redding, CA

God is Good kitabı yazarı

KRİPTONİTİ ÖLDÜRMEK

「GÜCÜNÜZÜ ÇALAN
HER NEYSE ONU YOK EDİN」

JOHN
BEVERE

Killing Kryptonite by John Bevere, Turkish

© 2018 Messenger International

www.MessengerInternational.org

Originally published in English as Killing Kryptonite

Additional resources in Turkish by John Bevere are available for
free download at: www.CloudLibrary.org

To contact the author: JohnBevere@ymail.com

Kriptoniti Öldürmek, John Bevere, Türkçe

© 2018 Messenger International

www.MessengerInternational.org

İngilizcede orijinal adı Killing Kryptonite

John Bevere'nin Türkçeye çevrilmiş diğer kaynakları bu siteden
ücretsiz olarak indirilebilir: www.CloudLibrary.org

Yazarla iletişim kurmak için: JohnBevere@ymail.com

Bu kitabı Messenger International'daki takım
arkadaşlarıma adıyorum.

Tanrı'nın lütfu sayesinde hep birlikte İsa Mesih'in Müjdesi'ni on
milyonlara duyurduk. İmanınız, yetenekleriniz, fedakâr tutumunuz
ve sıkı çalışmanız olmadan bu hizmet yapılamazdı.

Lisave ben sizi onurlandırıyor, sizinle beraber emek vermekten
sevinç duyuyor ve sadık hizmetiniz için İsa'nın sizi ebediyen
ödüllendireceği o Gün'ü sabırsızlıkla bekliyoruz.

*Umudumuz, sevincimiz kimdir? Rabbimiz İsa geldiğinde O'nun
önünde övüneceğimiz zafer tacı nedir? Siz değil misiniz?
Evet, övüncümüz ve sevincimiz sizsiniz.*

—1 Selanikliler 2:19–20

Teşekkürler, Messenger Takımı 2018!

İÇİNDEKİLER

Giriş.....	13
------------	----

KISIM 1: Bir'in Gücü

1. Kaçınılan Soru	19
2. Kriptoniti Tanımak	27
3. Bir	35
4. Bulaşıcı Kriptonit	41
5. Değişim Olun	49
6. Motivasyon	57
7. Bir'in Gücü	65

KISIM 2: Kriptoniti Teşhis Etmek

8. Bir Evlilik Antlaşması	75
9. Tanrı'ya Karşı Zina	81
10. Putperestliğin Ardında Ne Var?	87
11. İmanlıların Putperestliği	95
12. Baskıyı Hafifletmek	103
13. Kriptonit!	111
14. Günah	117

KISIM 3: Kriptonitin Etkileri

15. Günahın Gücü (1. bölüm)	125
16. Günahın Gücü (2. bölüm)	133
17. Yoldan Sapmış	141
18. Taklit Bir İsa	149
19. Başlangıç Yeri	157
20. Tövbe	165
21. Üç Kral	173

KISIM 4: Kriptoniti Yok Etmek

22. Yüzleşme.....	183
23. Hoşgörü	191
24. Sevgi ve Gerçek	199
25. Kriptoniti Öldürmek	207
26. Günah Olmayan Günah	215
27. Şölen Kapısı	223
28. Yükselin	231
Tartışma Soruları	239
Ek	247

KİTAP HAKKINDA

Kriptoniti Öldürmek herhangi bir kitap gibi başından sonuna okunabilir. Ayrıca bölümlerin okuması on ila on beş dakikadan daha uzun sürmeyecek kadar kısa olmasını tasarladım. Her bölümün içinde o bölümdeki gerçekleri hayatınıza uygulamanıza yardımcı olacak bir Eyleme Geç bileşeni bulacaksınız. Lütfen bu eylem adımlarını atlamayın—bunlar kitabın tecrübesinin kritik birer parçasıdır. Bu nedenle her gün sadece bir bölüm okumanızı tavsiye ederim. Böylece bir sonraki bölüme geçmeden önce gerekli eylemi hayata geçirebilirsiniz.

Ayrıca *Kriptoniti Öldürmek* kitabını bir grup ortamında çalışmak isteyenler için kitabın arkasında bir tartışma materyali koyulmuştur. Bunun yanı sıra, kitabın içeriğine paralel olarak bir online kurs ile fiziksel çalışma hazırladım. Bunların ikisi de bu konuyla daha derinlemesine ilgilenmek isteyenler için harika seçeneklerdir. (Kitabın arkasında kurs ve çalışma hakkında daha fazla bilgi var.)

Eğer bu kitabı *Kriptoniti Öldürmek* çalışmasının ya da kursunun bir parçası olarak okuyorsanız, o zaman her haftanın öğretisini izlemenizi ya da dinlemenizi ve kitabın arkasındaki tartışma sorularını grup olarak cevaplamanızı tavsiye ederim. Sonra her grup üyesinin bir sonraki toplantınızdan önce tekabül eden bölümleri okumasını isteyin.

Sorularınız olursa benimle ya da Messenger International'daki takımım ile iletişim kurmaktan çekinmeyin.

Yolculuğunuzun keyfini çıkarın!

John

GİRİŞ

Bu sizi şaşırtabilir, ama hayatımda bir kitabı yazmaktan vazgeçmeyi hiç bu kadar çok kez istemedim. Bunun nedenini birazdan açıklayacağım. Ama önce, *Kriptoniti Öldürmek* adını taşıyan bir kitap Mesih izleyicileri için ne anlama geliyor? Çabucak bir açıklama yapmama izin verin.

Çoğumuz “Kriptonit” sözcüğünü Süpermen adlı kurgusal öyküden biliyoruz. Zaman içinde deyim yerindeyse bir Amerikan masalı haline gelen bu öykü ilk olarak liseden arkadaş olan Jerry Siegel ve Joe Shuster tarafından yazıldı ve çizgi roman olarak Haziran 1938’de yayınlandı. Nazi iktidarının yükselişe geçtiği o dönemde süper güçlere sahip iyiliksever bir kahramanın öyküsü harika bir panzehir oldu. Süpermen’in popülaritesi giderek çoğaldı ve en sonunda sadece yazılı yayınla sınırlı kalmayıp radyo, televizyon ve gişe rekorları kıran filmlere de konu oldu.

Bir süre sonra, Süpermen’in zarar görmez doğası nedeniyle okuyucularda bir miktar ilgisizlik görülmeye başlandı. Bu durum, öykü yazarlarının 1940’lı yıllarda kriptonit adı verilen meşhur bir maddeyi tanıtmaya yol açtı. Kriptonit, Süpermen’in doğduğu gezegene ait olan ve onun insanüstü güçlerini etkisizleştiren bir bileşikti. Süperman, kriptonitin etkisi altına girdiğinde, herhangi bir insandan farksız hale geliyordu.

Hristiyanlar olarak, Tanrı’nın bize verdiği gücü ve karakteri etkisizleştiren bir “kriptonit” vardır. Bu nedir? Onu nasıl tanırız? Bizi hem bireysel hem de topluca nasıl etkiler? Kaybolmuş kişilere ulaşma etkinliğimizi ve kabiliyetimizi nasıl engeller? Onun etkisi altında neyi kaybederiz? Neden bu kadar kolayca gizlenebilir? Bu kitapta ele alınan soruların bir kısmı bunlardır.

Bu, Kutsal Ruh’un yardımı ve rehberliğiyle yazdığım yirminci kitaptır. Bahsettiğim gibi, bunu yazma süreci içerisinde beş ya da altı kez vazgeçme noktasına geldim. Bunun bir nedeni: kendi hayatımda görmezden gelemeyeceğim konularla beni yüz yüze getirmesiydi.

Kendime şunu sormak zorunda kaldım, Tanrı’nın benim için yarattığının

14 GİRİŞ

altında bir hayatı sürmeyi kabulleniyor muyum? Kilise olarak bizler Tanrı'nın varlığını ve toplumları değiştiren gücünü gerçekten deneyim ediyor muyuz? Aslında birkaç kez uykumdan uyandım ve şu sözcükleri mırıldandım, “Baba, bu kitabı sevdiğimden emin değilim. Yazmaya son vermek istiyorum”.

Her defasında Kutsal Ruh'un müsamahasız bir “Hayır” yanıtı verdiğini sezdim. En sonunda, son keresinde, Rab bu mesajın tüm dünyada sağlıklı bireyler, aileler ve kiliseler bina etmeyi geliştirecek önemli anlayışlar sağlayacağı konusunda beni ikna etti. İçerdiği prensipler kentleri tümünden değiştirebilirdi.

Bu vadin ardından, imanla yazmaya devam ettim. Kitabın son kısmına, yani son yedi bölüme geldiğimde, sağladığı yarar açıkça görüldü. Bu mesajın içerdiği bilgeliği görmekle kalmadım, ayrıca aciliyetini de fark ettim. Şimdi bu kitabın benim adım altında yayınlamış en önemli mesajlardan biri olduğunu düşünüyorum.

Kitabın sonundaki yararlı kısımdan söz ettiğime göre, bir an önce son kısma geçme ayarısını duyabilirsiniz. Sizi uyarayım; lütfen bunu yapmayın. Eğer ilk üç bölümü atlarsanız, dördüncünün etkisini büyük ölçüde azalacaktır. Bunu yapmak, bir filmin sadece en heyecanlı son sahnelerini izlemek için son yirmi dakikasında salona girmeye benzer. Böyle bir durumda izleyeceğiniz sahnelerin etkisi, başında itibaren izlemiş olsaydınız bırakacağı etkinin gücüne yaklaşamazdı bile. Başlangıçtan itibaren seyredenler ağlar bağırır ya da kutlar. Diğer taraftan siz, filmin neden bu kadar beğenildiğini merak etmekten kendinizi alamazdınız.

Bu kitap her biri yedi bölümden oluşan dört kısımdan, toplam yirmi sekiz bölümden oluşur. Bu tasarım meşguliyet içinde olan okuyuculara yardımcı olmak için bilinçli bir seçimdir. Dört hafta boyunca her gün bir bölüm okumak üzere on ila on beş dakikanızı ayırabilirsiniz. Ya da haftada bir bölüm okuyarak altı aylık bir plan yapabilirsiniz. Ya da dilerseniz normal bir kitap gibi başından sonuna bir kerede okuyabilirsiniz. Amacımız içerdiği mesajın sizin için en uygun okuma planına uymasıdır.

Son olarak, bu mesajın sanki bir yolculukmuş gibi algılanması gerekir—Kriptonitten korunmanızı sağlayan ve hayatınızı etkileyen görüşler kazandıran bir yolculuk. Başlamadan önce dua edelim ve yeryüzündeki kaderimizi yerine getirmemiz için bizi güçlendiren göksel hikmeti görelim diye Kutsal Ruh'tan gözlerimizi açmasını isteyelim.

Baba, İsa'nın adıyla gözlerimi, kulaklarımı, yüreğimi aç ki, Senin hayatım için arzu ettiğin şeyleri göreyim, işiteyim ve algılayayım. Kutsal Ruh, bu mesajı okurken İsa Mesih'in yollarını bana derinden ve kapsamlı olarak öğret. Öğretmenim olarak Sana bakıyorum. Bu kitabın her cümlesinde bana konuş. Ve hayatım sonsuza dek değişsin. Amin.

Bir'in Gücü

「 KISIM 1 」

KAÇINILAN SORU

Yazarın özel notu:

Sevgili okuyucu, eğer henüz yapmadıysan, Giriş bölümünü okumanı tavsiye şiddetle ediyorum. Mesajın açıklanmasına yardım edecektir. Yolculuğunun keyfini çıkarın!

Kriptoniti Öldürmek? Yoksa bu, Süpermen hakkında bir kitap mı? Hayır, ama onun öyküsüyle iman yaşamımız arasında çarpıcı benzerlikler var. Benzerlikleri düşünelim.

Süpermen bu dünyadan değil; Tanrı çocukları da bu dünyadan değil.

Normal insanların sahip olmadığı doğüstü güçlere sahip; bu dünyanın tanımadığı doğüstü güçler ile silahlandırıldık.

Kötülükle savaşır; kötülükle savaşırız.

Kötülerin zulmü altındakileri korur ve özgürleştirir; zayıfları korur ve tutsakları serbest bırakırız.

Gücünü güneşten alır; gücümüzü Oğul'dan alırız.

Süpermen'i durdurabilecek sadece tek bir şey var: doğduğu gezegene ait kurusal bir radyoaktif madde olan kriptonit. Aynı şekilde, Tanrı çocuklarını etkisizleştirebilen ve doğduğumuz gezegenden kaynaklanan bir "kriptonit" var. Ah evet, bu kriptonitin kökeni yeryüzü değil, ama burada meydana çıktı. Kriptonit yalnızca Süpermen'in diğer dünyasal yetenekleri etkisizleştirmiyor, ayrıca onu basit bir insandan daha güçsüz kılıyordu. Bizim kriptonit de aynı şeyi yapar.

Bizim kriptonitimiz ne? Onun kimliğini açığa çıkarmadan önce, öyküyü kur-

mam gerekiyor. Kriptonitin Süpermen üzerindeki büyük avantajı, kolayca fark edilememesidir, yani henüz onu fark etmeden önce onun etkisi altına girebilir. Bunun gibi, imanlının kriptoniti hem bireyleri hem de Mesih'in bedenini zayıflatabilir ve birçokları için gene de fark edilmezdir. Bu kitabın amacı onu teşhis etmek olduğu kadar onu ve bireyler ve topluluk olarak üzerimizdeki etkilerini nasıl yok edeceğimizi ortaya koymaktır. O halde bir soruyla başlayalım.

En Büyük Arzu

En büyük arzumuz nedir? “Arzumuz” diyorum, çünkü eğer dürüstsek, bu istek her birimiz için aynıdır. Başarılı olmak mı, kendi alanımızda en iyisi olmak mı, popüler olmak mı, mutlu bir evlilik yapmak mı, harika arkadaşlıklar kurmak mı, coşkulu bir topluluğun parçası olmak mı, sağlıklı olmak mı yoksa hayal ettiğimiz her şeyi yapmaya yeterli kaynaklara sahip olmak mı?

Bunların her biri çekici ve hatta çoğu gerekli, ama bunlar en büyük arzumuzu ifade ediyorlar mı? Bütün bu şeylere fazlasıyla sahip olup gene de boşlukta hisseden insanlar tanımıyor muyuz? Toplumun başarının zirvesi saydığı yere erişmiş, ama hâlâ bir şeylerin eksik olduğunu hisseden Hollywood aktörlerinin, CEO'ların, profesyonel sporcuların, devlet başkanlarının ve diğerlerinin öykülerini işitmedik mi? İçine düştükleri boşlukta, kimileri kendisini uyuşturuculara, alkole, garip tutkulara ya da ilişkilere verdiler. Kimileri de içlerini kemiren boşluğu doldurma umuduyla dinlere, spiritüalizme, Yeni Çağ akımına ya da ökültizme sarıldılar.

Dürüst olmak gerekirse, derinliklerimizde daha fazlasının var olduğunu hepimiz biliyoruz. Fark etsinler ya da etmesinler, her erkek ve kadının özlemini çektiği hakiki tatmin sadece Yaratıcımız ile yakın bir ilişkide bulunabilir. Tanrı hakkında ne düşünürseniz düşünün, O sizin en derin özleminizdir. Tüm insanların peşinde olduğu tatmin ve memnuniyet sadece Yaratıcımız'la yeniden birleşmekle mümkün olabilir.

Gerçek şu ki, Tanrı “İnsanların yüreğine sonsuzluk kavramını koydu” (Vaiz 3:11). Aldatmaca bizi kontrolüne almadığı sürece, içgüdüsel olarak yüreklerimizde “bütün çağların Kralı'na” özlem duyarız (bkz. 1 Timoteos 1:17). Tanrı'nın insanlar hakkındaki sözü şöyledir:

Çünkü Tanrı'ya ilişkin bilinen ne varsa, gözlerinin önündedir; Tanrı hepsini gözlerinin önüne sermiştir. Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri -sonsuz gücü ve Tanrılığı- dünya yaratılalı beri O'nun yaptıklarıyla anlaşılmakta, açıkça görülmektedir (Romalılar 1:19–20).

Tanrı herhangi bir insan için bilinmez değildir. Eğer herhangi biri tamamen dürüst olursa, hayatlarının bir döneminde Tanrı'yı tanımak için derin bir özlem çektiklerini itiraf edeceklerdir. Hepimiz içgüdüsel olarak O'nun her şeyi bildiğini, her şeye gücünün yettiğini ve her yerde olduğunu biliriz.

O'nunla ilişki içine girmiş olan herkes O'nun varlığının, gücünün, ihtişamının ve yüceliğinin akıl ermez ve benzersiz olduğunu kabul eder. O kadar güçlüdür ki, evrendeki en güçlü varlıklardan biri olan Seraflar gökte sürekli olarak hayranlık içinde durup O'nun şaşılması yüceliğini birbirlerine ilan ederler. Bu görkemli varlıklar bu ilanı öylesine tutkuyla ve güçle yaparlar ki, sesleri muhtemelen bir milyar yarattığı alabilen muazzam bir alanın kapı sövelerini sarsar.

Tanrı'nın bilgeliği, anlayışı, yaratıcılığı, becerisi ve bilgisi öylesine engindir ki, anlaşılmazdır. Yüzyıllardır en zeki bilimadamları Tanrı'nın yarattığı evrenin sırlarını araştırmış ve çalışmış olmasına rağmen asla onun karmaşıklığını ve harikalarını bütünüyle kavramamışlardır.

O'nun sevecen şefkatinin, merhametinin ve yumuşak lütfunun doluluğunu hiçbir insan idrak ya da tecrübe etmemiştir. O'nun sevgisi sınır tanımaz.

Neredeyse kırk yıldan beri O'nunla ilişki içinde olma ayrıcalığını yaşadıkdan sonra, kısa bir süre önce Yaratıcımız'ın kendi üzerimize getirdiğimiz mahkûmiyetten bizi kurtardığı düşüncesiyle bir kez daha tamamen altüst oldum. Tanrı biz insanlara yeryüzünü denetim almamız için tam bir yetki verdi, ancak biz bu yetkiyi gidip O'nun baş düşmanı Şeytan'a ve işbirlikçilerine hediye ettik. İhanetimizi önceden bilen Tanrı, bizi kölelikten ve mahkûmiyetten çekip çıkarmak için muazzam bedeli ödemeyi isteyerek tasarladı. Biz kendimizi mâhkum ettik, ama O bizi özgürleştirmek için kendisini feda etti. Kendi sözünü ihlal etmeden bunun yapabilmesinin tek yolu bir insan olarak gelmesiydi.

Tanrı yeryüzünü insanoğluna verdiğinden, onu Tanrı olarak geri alamazdı. Onun geriye iadesini İnsanoğlu'nun talep etmesi gerekti. İsa'nın bakireden doğmasındaki bilgelik budur: Yüzde yüz bir insan haline geldi, ancak Babası, Tanrı'nın Ruhu olduğundan, insanlığın içine düşmüş olduğu kölelik tabiatından özgürdü. İsa, bedende görünen Tanrı idi. Bizi kurtarıırken üstleneceği korkunç acının farkındaydı, ancak bizi o kadar derinden ve eksiksiz sevdi ki, özgürlüğümüz için gerekli olan bedeli ödemeyi kendi isteğiyle seçti.

Bu kitabın tamamı ve ardından gelecek ciltler dolusu başka kitaplar sadece O'nun iyiliği, muhteşem sevgisi, gücü ve yüceliği hakkında yazılabilirdi. Ancak bu kitabın yazılmasının ardında başka bir soru yatmaktadır.

Kaçınılan Soru

Böyle müthiş bir Tanrı'nın çocukları olduğumuza göre, düz bir mantıkla sıradışı bir yaşam deneyim etmemiz gerektiği sonucuna varılır. Varılan bu sonucu sadece mantık değil, Kutsal Yazılar da desteklemektedir. Aşağıdakilerin tümü bize vaat edilir:

- O'nun tanrısal doğası,
- fedakâr karakteri,
- karşılıksız sevgi ve bağışlama,
- tarif edilmez sevinç ve esenlik,
- doğaüstü güç,
- mutluluk,
- dinçlik,
- sağlık,
- güvenlik ve istikrar.

Ve bu liste tam olmaktan çok uzaktır—daha başkaları var. Ayrıca şunlar vaat ediliyor:

- tanrısal bilgelik,
- bilgi,
- anlayış,
- beceri,
- keskin görüş ve yaratıcılık.

Bütün bunlar, gayretlerimizde verimlilik ve başarı elde etmemiz için tasarlanmıştır. Kısacası, bizlere cennette bulunan nitelikler vaat edilir. Hatırlayın, İsa üzerine basarak Tanrı'nın Egemenliği'nin içimizde olduğunu beyan eder; bu nedenle, O'nun isteği gökte olduğu yerde de olacaktır.

Gene de bu niteliklerin makro ya da bireysel seviyede sergilenmediği görülmektedir. Eğer dürüst bir değerlendirme yaparsak, Tanrı'nın halkı ile dünya insanları arasında dikkate değer bir fark görüyor muyuz? İsa'nın öğrencileri olarak öne çıkıyor muyuz? Karanlık bir kuşağın ortasında ışıklar olarak parlıyor muyuz? Boşanma oranımızı ele alın-kilise ile toplum arasında belirli bir farklılık var mı? Kısırca, çekemezlik, dedikodu, ayrılıklar ve bölünmeler nedeniyle başarısız ilişkilerimiz var mı? Ulusumuzun yozlaşmışlığımdan dramatik biçimde farklılaşan bir karakter, dürüstlük ve ahlâki değerler görüyor muyuz? Sağlığımızda ve mutluluğumuzda imanlılar ile imansızlar arasında net bir ayrım var mı? Kaynak bolluğumuz var mı? Başkalarının ihtiyaçlarını karşılayabiliyor ve küresel olarak O'nun Müjdesi'ni duyurabiliyor muyuz?

Bütün bunlar kulağınıza çok yüce ya da ulvi mi geliyor? Eski Antlaşma'da

gümüşün taş değerine düştüğü, çok bol olduğu için değersiz sayıldığı bir dönem olmuştu (bkz. 1 Krallar 10:21, 27). Bunun tersine, şimdi Yeni Antlaşma altında çoğu zaman kısıtlı kaynaklar yüzünden sıkıntı çeken hizmet önderleriyle, yerel topluluklarına yardım etmek isteyen, ancak insan gücü, fon ve diğer kaynakların yetersizliği nedeniyle bunu yapamayan pastörlerle karşılaşıyorum. Bu durumların ikisi de “gökte olduğu gibi yeryüzünde” olan şeyler mi?

İsa, önce O'nun Egemenliği'nin ve doğruluğunun ardından gittiğimizde, gereksindiğimiz her şeyin verileceğini vaat eder. Kaynakların yetersizliği, İsa'yı bir kez olsun yapması gerekeni yapmaktan alıkoymadı. Ne yazık ki, kilise içerisinde zenginlik ve refah hakkında aşırı öğretiler görülmüştür. Bu dengesiz öğretiler, insanların bolluğu kötü bir şey gibi algılamalarına sebep oldu. Ancak eğer hiçbir şeyimiz olmazsa, nasıl vereceğiz?

Tanrı'nın Egemenliği arayışının bize egemen olmasına izin verirsek, O'nun isteğini yeryüzünde ilerletmemiz için gereken varlıkları bize emanet eder. Tanrı kötü bir önder değildir—izleyicilerine gerekli aletleri vermeden onlardan isteğini yapmalarını istemez. Ve daha da önemlisi Tanrı iyi bir Baba'dır. Çocuklarını berketlemek ister. Ama varlıkların bize sahip olmasını istemez. Her türlü kötülüğün bir kökü para değil, “para sevgisidir”.

Antik İsrail'de bütün halkın arasında tek bir yoksulun bulunmadığı bir dönem yaşandı. Şöyle okuyoruz, “Dan'dan Beer-Şeva'ya kadar Yahuda ve İsrail halkının her bireyi Süleyman'ın yaşamı boyunca kendi asması ve incir ağacı altında güvenlik içinde yaşadı” (1 Krallar 4:25). Dan, İsrail'in en kuzeyindeki, Beer-Şeva da en güneyindeki kentti. Bu nedenle Kutsal Yazılar ülkenin hiçbir yerinde bakıma muhtaç tek bir kişi bile olmadığını söyler; ne bir bireyin ne de bir grubun devletin kaynaklarına ihtiyacı vardı! Böylesine büyük bir bolluğa sebep neydi?

Aslında, yegâne örnek bu değildir. Eski Antlaşma boyunca Tanrı halkını incelediğimizde, ekonomik, sosyal ve askeri bakımdan şaşırtıcı biçimde serpilip gelişen birçok kuşaklar olduğunu görürüz. Kaynak, yiyecek ve servet bolluğu içindeydiler. Düşmanları saldırdığı zaman yenilgi yüzü görmediler, tersine her zaman üste çıktılar. Diğer halklar, onların hayat kalitesine hayran kalıyordu. Ve bu durumun Yeni Antlaşma'dan daha düşük yücelikte olan Eski Antlaşma zamanında yaşandığını unutmayın!

İsa, daha iyi vaatler üzerine kurulmuş daha iyi bir antlaşmanın Aracısı'dır (bkz. İbraniler 8:6). O'nun yaşamını düşündüğümüzde, yöneticilerin, vergi görevlilerinin, asil kişilerin, fahişelerin, hırsızların, zenginlerin, yoksulların, kısacası her çeşit insanın O'na yöneldiğini görüyoruz. İsa, gittiği her yerde toplulukları değiştirdi. Her türlü ihtiyacı karşılamak için gereken şeylerden asla yoksun değildi. Takımına

karşı saldırı geldiğinde, kalıcı bir zarar oluşması ve çoğu kez kötü durumlar şaşırtıcı başarılarla dönüştü.

İlk kilisenin üyelerine “dünyayı altüst eden adamlar” deniyordu (Elç. 17:6). Onların da hiçbir eksiği yoktu, zira şöyle okuruz, “Tanrı’nın büyük lütfu hepsinin üzerindeydi. Aralarında yoksul olan yoktu” (Elç. 4:33–34). O kadar eşsizlerdi ki, çoğu zaman tanrı olmadıkları ve tapınılmamaları gerektiği konusunda askerleri ve toplumun ileri gelenlerini ikna etmeleri gerekiyordu. Bu dünyanın vatandaşları onları kendi kuşaklarının Süpermenleri olarak gördüler. Acı çekenlerden her türlü illeti ve hastalığı temizlediler. Karanlık bir kuşağın ortasında parlak yıldızlar gibi ışık saçtılar.

Hayat tarzlarımız toplumumuzdan önemli ölçüde ayrışıyor mu diye bir kez daha sorabilir miyim? Hayatlarımız Tanrı’nın seçkin çocukları olduğumuzu gösterecek kadar çok parlıyor mu? Bu vaatlerin sadece Yeni Antlaşma zamanlarında geçerli olduğunu ve o dönemden sonra ortadan kalktığını söyleyerek Kutsal Yazılar’ın açıkça öğrettiklerinden uzaklaşıp bahaneler mi ürettik? Yeni Antlaşma yazarları cevaplar verir, ama biz bu zor soruları cevaplamaktan kaçırırız.

Kutsal Yazılar’ın bize ne söylediğine gerçekten kulak verseydik ne olurdu?

Burada parmağımı sallamıyorum, ama sadece bu soruyu düşünmemizi istiyorum: “Egemenliğin gelsin. Gökte olduğu gibi yeryüzünde de Senin istediğin olsun” ile bu mu kastediliyor? İsa’nın şu sözlerini ihmal edemeyiz, “Tanrı’nın Egemenliği içinizedir” (Luka 17:21).

O’nun egemenliği burada, Mesih’in bedeninin içindedir. Kendi kuşağımızın içerisinde İsa’nın kendi kuşağında yaşadığı gibi yaşıyor muyuz? Şöyle öğrenmedik mi, “Tanrı’da yaşıyorum diyen, Mesih’in yürüdüğü yolda yürümelidir?” (1 Yuhanna2:6).

Dünyaya ulaşmakta ilk kilise kadar etkili miyiz? Büyük bölgelerin sadece iki yıl içinde Müjde’yi işittiğine tanık oluyor muyuz? (bkz. Elç. 19:10) Unutmayın, onların elinde İnternet, Facebook, sosyal medya, televizyon hatta radyo bile yoktu. Gene de, sadece bir kent ya da bir ülke halkı değil, bütün bir bölgede yaşayan herkes Müjde’yi işitti.

Biz bunu deneyim ediyor muyuz? Değerlendirmemiz adil olsun.

“Tanrı artık böyle çalışmıyor” diyerek odadaki fili görmezden geldik. Sanki Müjde’nin ana hatlarını kendi koşulumuza uydurduk. Gücü, yetkiyi, başarıyı, bolluğu, verimliliği ya da sağlığı öne çıkararak herhangi bir şeyi kendimizden uzak tutuyor, hatta bazen hor görüyor gibiyiz. Böyle bir mesajın aşırı, dengesiz ve çıkarıcı olduğunu söyleriz. Böylece, bazı zor sorulara cevap vermek zorunda kalmaktan kaçınır ve dünyayı Müjde ile etkilemediğimiz için kendimize bir bahane üretiriz.

O zaman etkisizliğimiz hakkında ortaya attığımız soru hepimizi olmasa da birçoğumuzu düşündüren bir sorudur. Ama neden bu soruyu sormuyoruz? Neden cevabını aramıyoruz? Tereddüt etmemizin nedeni soruyu sorduğumuzda uğraşmak istemediğimiz meselelerin ortaya çıkması ihtimali olabilir mi? Ama eğer sormaz ve cevaplar üzerine harekete geçmezsek, bize vaat edilen ve çağrıldığımız yaşam düzeyinin çok altında kalacağız.

Otuz beş yıldan fazla hizmet ettikten ve neredeyse altmış yaşına geldikten sonra, bu soruyu ele almaya hazırım ve istekliyim. Aslında, bu mesele ile yüzleşmek için tanrısal bir teşvik hissediyorum. Bu soruyu Tanrı'nın sözüne göre dürüstçe ele aldığımızda, çağrıldığımız yaşam doluluğunun kilidinin açılacağına inanıyorum.

Eğer siz de benim gibi cevaplar almaktan hoşlanıyorsanız, o zaman Kutsal Yazılar'a dayalı bu yolculuğa birlikte çıkalım. Becerikli bir cerrahın zorlu bir operasyona girmesine benzer biçimde kısa sürmeyecektir ve zaman zaman acı verici olabilir. Doktor hastasıyla ilgilenir ve onun hayatını kurtarmak için gerekli adımları uygular.

Kutsal Ruh, herhangi bir cerrahı çok daha derin bir şekilde hem bireysel hem de toplu olarak bizimle ilgilenir. Karşılaştığımız bazı daha zor bölümlerden geçerken bunu aklınızda tutun. Sonuçta güç, sağlık, yaşam, sevgi ve canlılık elde edeceğiz. Alacağımız cevapların hayatlarımızın, topluluklarımızın ve bu kuşağın gidişatını değiştirme potansiyeli olduğuna inanıyorum.

Benimleyniz, gidelim!

Eyleme geçin

Tanrı Yakup1:22'de bizi uyarıyor, "Tanrı sözünü yalnız duymakla kalmayın, sözün uygulayıcıları da olun. Yoksa kendinizi aldatmış olursunuz". Bu ayetin bize söylediği şey şudur; Tanrı'dan bir söz işittiğimizde (Kutsal Yazılar'dan, Kutsal Ruh'tan ya da sağlam öğretiyen bir kişiden), eğer onu eyleme geçirmezsek, aslında kendimizi kandırmış oluruz.

Bir şeye iman ettiğimiz kanıtı, öğrendiğimiz şeyi fikren kabul etmemiz değil, onu uygulamamızdır. İşte bu yüzden her bölümün sonunda yer alan uygulamalar çok önemlidir. Bunların her biri okuduğunuz bölümde açıklanan gerçeklere odaklanan ani eylem adımları atmanız için faydalı bir marş motoru gibidir. Uygulamalar azdır ve tamamlamanız çok zaman almayacaktır.

Eğer her birisini uygulamak için belli bir zaman ayırırsanız, bu kitaptan daha da çok yararlanacak ve hayatınızda daha derin bir dönüşümü deneyim edeceksiniz.

III

Kaçınılan soruyu sormak, çürük bir dişe dolgu yaptırmak için diş hekimine gitmeyi andırabilir, ancak uzun dönemli faydalarını görmek için cesur olmayı ve sorunla yüzleşmeyi seçmemiz gerekir.

Hayatınız dünyadan nasıl daha farklı? İnsanlar İsa gibi yaşadığınızı söyler mi? Bu sorudan çekinmeyin; üzerine gidin. Eğer İsa gibi yaşasaydınız, hayatınız nasıl daha farklı olurdu? Hangi alışkanlıklardan vazgeçerdiniz? Her zaman etrafınızda olan insanlarla etkileşme biçiminiz nasıl değişirdi? Ailenizle birlikte yaşama biçiminizde ne fark ederdi?

Bu sorularla ilgili düşüncelerinizi yazmak için zaman ayırın. Kutsal Yazılar'ı rehberiniz olarak kullanın. Böylece nişan alacağınız bir hedef tahtanız olur. Bazı cevapları yazdıktan sonra, onlar hakkında dua edin. Kutsal Ruh'un şu anda hayatınızda yapmakta olduğu cevaplarınızdan birisine dikkatinizi çekmesini isteyin. O tek bir şeyi değiştirmeniz için güç vermesini ve hayatınızda canlandırmasını isteyin.

KRIPTONİTİ TANIMAK

Açılış bölümümüzde, Tanrı'nın yüceliğini konuşmak için bir *girişimde* bulduk. “Girişim” sözcüğünü kullanıyorum, çünkü kullandığımız dil ne kadar muhteşem ya da özenli olursa olsun, O'nun azametini betimlemenin yakınından bile geçemeyiz. Üstünlükte O'na benzer bir başka varlık yoktur; hiçbir şey O'nunla kıyaslanamaz. Tanrı'nın ne bir rakibi ne de dengi vardır. Ezelden ebede egemenlik sürer. O müthiştir!

O'nun çocukları olarak, hayatlarımızın O'nu yansıtmaları fevkalade makul bir tutumdur ve Kutsal Yazılar'da net olarak bildirilir. Tanrı'nın Sözü, Tanrı'nın oğulları ve kızlarıyla ilgili olarak şunu beyan eder, “Mesih nasılsa, biz de bu dünyada öyleyiz” (1 Yuhanna 4:17). Elçi Yuhanna şöyle söylemez, “Mesih nasılsa, biz de gelecek yaşamda öyle olacağız”. Hayır, Yuhanna, Mesih nasılsa, *bizim de şimdi bu dünyada öyle olduğumuzu* belirtmektedir! Bu söz aklımızı başımızdan alan türdendir! Gene şöyle okuyoruz,

O'nun yüceliği ve erdemi sayesinde bize çok büyük ve değerli vaatler verildi. Öyle ki, dünyada kötü arzuların yol açtığı yozlaşmadan kurtulmuş olarak, bu vaatler aracılığıyla *tanrısal özyapıya* ortak olabilirsiniz (2 Peter 1:4).

Bunu bir düşünün. Size ve bana *tanrısal özyapı* verildi. Yeryüzündeki en meşhur insanın özyapısı değil. Hayır, aksine, *Tanrı'nın* özyapısı ve Petrus yanlış anlamadığımızdan emin olmak için “tanrısal” sözcüğünü ekler. Burada kullanılan Grekçe sözcük, “özgün olarak Tanrı'ya ait olan ve O'ndan kaynaklanan” olarak tanımlanan *theios*'dur. “Özyapı” sözcüğünün Grekçesi ise *phusis*'tir ve “öne çıkarmak,

öz, asli yapı ve özellikler” olarak tanımlanır. İkisini biraraya getirdiğimizde anlamı “Bu vaatler özgün olarak Tanrı’ya ait olan asli yapıya” ortak olmanızı sağlar.

Gerçekten de Tanrı’dan doğduk!

Hizmetkârların zaman zaman şuna benzer yorumlar yapmaları doğrusu canımı sıkıyor, “Bir Hristiyan ile bir günahkâr arasında gerçekte bir fark yoktur; Hristiyanlar sadece bağışlanmışır”. Bu yorum sapkınlıktır ve iki korkunç sonuca yol açar: birincisi, Tanrı’nın İsa aracılığıyla yaptığı işi alçaltır ve ikincisi, Tanrı’nın vaadini etkisizleştirerek O’nun halkını günahlı tutkuların neden olduğu dünyasal yozlaşmışlığa bağlı tutar.

Doğada bile böyle bir sapkınlığa yer yoktur. Siz hiç bir aslanın sincap doğurduğunu ya da safkan bir yarış atının toprak kurdu doğurduğunu duydunuz mu? Biz Tanrı’dan doğduk ve O’nun soyuyuz. Bize, “Sevgili kardeşlerim, daha şimdiden [*daha sonra* cennete vardığımızda değil] Tanrı’nın çocuklarıyız” denmektedir” (1 Yuhanna 3:2).

O’nun sevgilisi olduğumuza göre, bencil olmayan karakter, karşılıksız sevgi, sözle anlatılmaz sevinç, her kavrayışı aşan esenlik, doğüstü güç, iyilik, canlılık, tanrısal bilgelik, keskin anlayış, üstün bilgi ve idrak kabiliyeti sergilemeliyiz—ve bu liste kapsamlı değildir! Kutsal Yazılar, pek çok düzeyde bunlara benzer nitelikler vaat eder, o zaman bir kez daha sorum şu, “Bunu neden bireysel ya da bütünsel kilise düzeyinde görmüyoruz?”

Bu soruyu ve buna benzer diğerlerini ele almadan önce, kitaptaki sürece sizi hazırlamak istiyorum. Sonraki birkaç bölüm olumsuz ve kaba görülebilir, ama sizi temin ederim ki, tatmin edici cevaplar geliyor.

Şu senaryoyu düşünelim: eğer bir doktor erken devrede bir habis tümör teşhis eder ve çözüm olarak ayakta küçük bir cerrahi operasyon önerirse, bu adım en başta olumsuz görünebilir. Hasta şöyle düşünebilir, “Berbat bir şey. Kanser hastasıyım! Bu konuyu konuşmak ya da hastalıktan kurtulmak için gereken iyileştirici tedbirlerden geçmek istemiyorum. Ama gene de hayatımı kurtarmak için yapacağım”. Ama bir de alternatifi düşünün: eğer doktor sorunu ihmal eder ve hastaya sadece beslenmesine dikkat etmesini, düzenli spor yapmasını ve pozitif, stresten uzak bir tavır benimsemesini öğütlerse, tümör ameliyat edilemez hale gelene dek büyümeye devam edecek ve sonunda ölüme neden olacaktır.

Tanrı, bizi geride tutan ve hatta öldürebilecek olan ne varsa onu teşhis edecek kadar bizi çok sevmektedir. Bizi sınırlandıran şeyin daha pozitif bir hayat tarzı benimsememiz gibi bir koçluk öğüdüyle halledilemeyeceğini bilir. Aksine bu sorunla yüzleşmek ve onu ortadan kaldırmak gerekir. Sağlığımıza ve iyiliğimizde derinden adanmış bir Baba’dır.

Bu nedenle sonraki bölümleri okurken, düzeltici prosedürün uygulanabilmesi için teşhisin gerekli olduğunu aklıda tutun. Nihai sonuç, Kutsal Yazılar’da resmedilen bereketli gerçekler olacaktır.

Soruyu Ele Almak

Eğer O'nun Egemenliği içimizdeyse, neden O'nun istediği gökte olduğu gibi yeryüzünde olmuyor? Neden daha düşük vaatler üzerine kurulmuş, daha "aşağı" düzeyde bir antlaşma altında yaşayan bazı Eski Antlaşma imanlıları günümüzde tanık olduğumuzdan çok daha yüksek standartlarda yaşıyorlardı? Kutsal Yazılar bu soruya birçok kez yanıt vermektedir! Bunlardan biri Pavlus'un Korintliler'e yazdığı mektupta bulunur:

Kişi önce kendini sınasın, sonra ekmekten yiyip kâseden içsin. Çünkü bedeni farketmeden yiyip içen, böyle yiyip içmekle kendi kendini mahkûm eder. İşte bu *yüzden birçoğunuz zayıf ve hastadır; bazılarınız da ölmüştür*. Kendimizi doğrulukla yargılasaydık, yargılanmazdık. Dünyayla birlikte mahkûm olmayalım diye Rab bizi yargılayıp terbiye ediyor (1 Korintliler 11:28–32).

Korintliler'in Rab'bin Sofrası sırasında yaptıkları saygısızlık tespit edilir, ancak bunun sonuçları pek çok kişinin farzettığı gibi sadece belirtilen eylemlerle sınırlı değildir. Esasında, Rab'bin Sofrası'nı tam bir öğün olarak kutlamaları modern zamanlardaki törensel yaklaşımımızdan oldukça farklıdır. Çalışmamız ilerledikçe, yargıya neden olan esas sebebin Tanrı'ya itaat etmediklerinin farkında olmalarına rağmen, gene de bunu sürdürmeleriydi.

Davranışlarının üç sonucu olduğu belirtiliyor—zayıflık, hastalık ve fiziksel ölüm. Son ikisinin anlamı açıktır, ama ya birincisi? "Zayıflığın" bazı tanımları güç ya da dinçlik eksikliği ya da kuvvetsiz ya da etkisiz olmaktır. Bu sözcük hayatın pek çok farklı alanına dokunabilir. Genel olarak, olmak için yaratıldığımız kişi olamayacak derecede güçsüz olmaya işaret eder.

Süpermen'e geri dönelim. Sadece ona zarar veren, yani onun gücünü tüketen ve güçsüz kılan madde kriptonitti. Süpermen başka bir dünyaya ait yeteneklere sahipti. Doğaüstü işler yapabiliyordu ve paranormal bilgilere, keskin duyulara, sıradışı güce ve sağlam karaktere sahipti. Ne var ki, kriptonite maruz kaldığında, Süpermen hastalanıp zayıflıyordu—hatta ortalama bir insandan daha zayıf hale geliyordu. Kriptonite uzun süre maruz kaldığında ölebilirdi.

Özü itibarıyla, Elçi Pavlus kilisenin kriptonitini tanımlamaktadır. Bu bizi zayıflatarak tanrısal doğasının gücünde yürümekten alıkoyar.

Kral Davut, tövbe etmediği ve günahını açıklamadığı bir dönemini yas tutarak şöyle itiraf eder, "Dermanım tükendi yaz sıcağında gibi" (Mezmurlar 32:4). *The Message* çevirisinde bu ayet şu şekilde ifade edilir, "Hayatımın tüm özuları kurudu".

Başka bir ayette de şöyle der, “Suçumdan ötürü gücüm zayıflıyor, Kemiklerim eriyor” (Mezmurlar 31:10).

Yakup ise şöyle der: “Sonra arzu gebe kalır ve günah doğurur. Günah olgunlaşınca da ölüm getirir. Sevgili kardeşlerim, aldanmayın!” (Yakup 1:15–16). Yakup imanlılara açık yüreklilikle konuşur ve günahın gücüyle aldanmamamız için bizleri uyarır. Eğer günah ile başa çıkılmazsa, kriptonit Süpermen’e ne yapıyorsa, günah da aynı şeyleri imanlılara, hatta ölüm derecesinde yapabilir. Pavlus da bu örneği izleyerek sevecen bir ruhsal baba olarak Korint Kilisesi’ni ve bizleri ruhsal kriptonitin etkilerine karşı uarmaktadır.

Güçlü Bir Uyarı Sözü

Bu meydan okuyan ayetleri vurgulamak için ilk şey bir uyarı sözü olmalıdır. Pavlus şöyle söylemiyor, “Aranızda görülen her zayıflığın, hastalığın ya da zamansız ölümün nedeni budur”. Diğer bir deyişle, tüm zorlukların, hastalıkların ve ölümlerin günah yüzünden olduğunu söylemiyor. Çoğu zaman biz imanlılar, düşmüş bir dünyada yaşadığımız için güç durumlarla mücadele ederiz ve çarpıştığımız doğal ve Şeytani güçler vardır.

Örneğin, İsa ve öğrencilerin doğuştan kör bir adamla karşılaştıkları bir sahne vardır. Öğrencileri İsa’ya, “Rabbî, kim günah işledi de bu adam kör doğdu? Kendisi mi, yoksa annesi babası mı?” diye sordular (Yuhanna 9:2). Akıllarınca bu adamın böyle berbat bir talihle dünyaya gelmesinin nedeninin günah olduğunu varsaydılar.

İsa derhal şu yanıtı verdi, “Ne kendisi, ne de annesi babası günah işledi”. İsa bu hatalı ve korkunç düşünce yapısını hızlıca ve net biçimde reddetti. Bütün hastalıklar, zayıflıklar ya da zamansız ölümler günaha bağlı değildir.

Elifaz, Bildat ve Sofar’ın Eyüp’e yönelttikleri eleştirilerin ardında da aynı mantalite vardır. Eyüp’ün çektiği acıların sebebinin işlediği günahlar olduğunu ısrarla vurgulayıp onu suçladılar (bkz. Eyüp 5:17; 8:4–6; 11:13–15; 22:1–11). Ne var ki, Eyüp’ün sıkıntılarının başlamasından hemen önce, Tanrı “dünyada onun gibisi yoktur. Kusursuz, doğru bir adamdır” (Eyüp 1:8). Eyüp’ün çektiği acıların onun işlediği günahlarla ya da doğruluktan uzak yaşamasıyla ilgisi yoktu. Tanrı bir süre için sessiz kaldı, ama en nihayetinde Elifaz’a karşılık verdi, “Sana ve iki dostuna karşı öfkem alevlendi” dedi, “Çünkü kulum Eyüp gibi hakkımda doğruyu konuşmadınız” (Eyüp 42:7). Eğer işin aslı bu değilken, Tanrı’nın bir kimseyi günahı yüzünden terbiye ettiğini ya da cezalandırdığını iddia etmek O’nun karakterine karşı ciddi bir suçlamadır.

Yıllar önce, henüz genç bir imanlıyken, pek çok kilise çevresinde güçlüklerle

karşılaşan insanların günah işlemiş olduklarına hükmedilirdi. Bu düşünce biçimi hâlâ bazı insanlar arasında varlığını sürdürür, ancak çok şükür ki, eskiden olduğu kadar geniş çaplı değildir. Kutsal Kitap öğretisi ve iyi önderlik kilisedeki bu hatalı yaklaşımın çoğunu ortadan kaldırmıştır. Bazı kişilerin bu düşünce yapısından dolayı maruz kaldıkları davranışlar son derece nafoş, suçlayıcı ve hatta nefret doludur. Ne yazık ki, bu öğreti bazılarını imandan uzaklaştırmıştır.

Diğer taraftan, İsa'nın otuz sekiz yıldan beri çektiği sıkıntıdan iyileşen adama söylediği sözleri de aklımızda tutmalıyız, "Bak, iyi oldun. Artık günah işleme de başına daha kötü bir şey gelmesin" (Yuhanna 5:14). İsa'nın günahın çeşitli sonuçlara ve zorluklara kapı açtığını onaylamış olduğu gerçeği inkâr edilemez. İsa, bu adamı uğruna canını verecek kadar çok sevdi. Ona duyduğu güçlü sevgiden ötürü bu uyarıyı yaptı. Bunun gibi meselelere değinmekten kaçınırsak gerçek sevgiden uzaklaşmış oluruz. Kötü, suçlayıcı ya da mâhkum edici biçiminde yanlış anlaşılabilir her türlü davranıştan kaçınmamız halinde, ağızımızı açmayarak sarkacı diğer tarafa sallamış oluruz. Zira Pavlus'un tarif ettiği gibi çoğu kişinin güçsüz, hasta ve zamanından önce öldüğü koşullar devam etmektedir. Bu sevgi mi? Bu gerçek bir ilgi mi?

Diğerleri için yanıtlarımı var, ama yanlış anlaşılabilir istemediğimiz için onları ifade etmekten kaçınıyoruz. O halde dürüst olalım: sevgimizin odağı nedir? Kiliseyi İsa ve Pavlus'un onlara gerçeği söylerken sevdiği kadar seviyor muyuz? Yoksa daha çok kendimize, itibarımıza, muhtemelen bizi izleyenleri kaybetmemize ya da yanlış anlaşılmamıza mı odaklanıyoruz?

Yolculuğum

Hizmetimin ilk yıllarında, hayatımdaki herkese sürekli olarak cesaret verici ve son derece olumlu davranırdım. Yüzleşmekten sanki vebaymış gibi kaçınırdım. Hatta bazı zamanlar bundan kaçınmak uğruna yalan söylediğim ve bunun yerine moral verici şeyler söylediğim oldu. John Bevere hakkında "Çok şefkatlidir; tüm kilisedeki en sevecen adamlardan biri" diye konuşulurdu. Bu sözler kulağıma geldi ve beni mest etti.

Bir gün dua ederken Tanrı bana şöyle konuştu: "İnsanlar senin kilisedeki en sevecen adamlardan biri olduğunu söylüyorlar, değil mi?"

Ben, "Evet öyle söylüyorlar" diye karşılık verdim. Tanrı'nın bundan memnun olduğunu düşüncektim, ama Kutsal Ruh'un soruyu sorma biçimi konuşmanın o yönde gitmediğine işaret ediyordu.

Sonraki cümle kaygımı doğruladı. Şöyle dediğini duydum, "Oğlum, sen bu kilisedekileri sevmiyorsun".

Şok bir halde karşılık verdim, "Ne? Ama seviyorum ve insanlar böyle

söylüyorlar”.

O zaman şöyle söyledi, “Konuştuğun zaman neden sadece olumlu, moral verici ve teşvik edici sözler söylediğini biliyor musun?” “Neden?” diye dikkatlice sordum. “Çünkü reddedilmekten korkuyorsun”, diye yanıt verdi. Yere yıkılmıştım. Söyleyecek sözüm yoktu, tükenmişim. “Eğer insanları gerçekten seveydin”, diye devam etti, “sözlerini ve hatta seni reddetmeleri pahasına da onlara gerçeği söyledin”.

Hayatımı tanımlayan bir andı. Derhal değiştim, ama sonra sarkacı diğer tarafa saldı. Şimdi gerçeği söylüyordum, ama nezaketten ve yumuşaklıktan yoksundum, çünkü hâlâ en önemli malzeme eksikti: *gerçek sevgi*. Yolculuk ederek daha küçük kiliselerde hizmet ediyordum ama ne yazık ki kuzuları dövüyordum. Geri dönüp baktığımda, hiç teşvik vermeden azarladığım insanların yanı sıra geride bıraktığım enkazı toparlamak zorunda kalan pastörler için üzüntü duyuyorum.

2001’de Avrupa’da devasa bir kilisede düzenlenen büyük bir konferansta hizmet ettim. Birkaç ay sonra, üç farklı kıtadaki kaynaklardan bu kilisenin pastörünün bazı etkili önderlere benim kuzulara sert davranarak onları dövdüğümü söylediğini işittim. Haklıydı.

Bu yıkıcı haber beni dizlerimin üzerine getirdi. Tanrı’nın yüreğimi halkına karşı sevgi ve şefkatle doldurması için daha önce hiç yapmadığım kadar dua ettim, daha doğrusu yakardım. Ve Tanrı yakarışımı duydu. Hayatımda ilk kez hizmet ettiğim insanları gerçekten sevmenin ne anlama geldiğini idrak ettim.

Bazılarınız değil, Birçoğunuz

Şunu aklınızda tutun: Pavlus Korint Kilisesi’ni büyük bir tutkuyla seviyordu. Bunun kanıtı yazdığı şu sözlerde görülmektedir, “Neden mi? Sizi sevmediğimden mi? Tanrı biliyor ki, sizi seviyorum” (2 Korintliler 11:11).

Aynı mektubun başka bir yerinde, şöyle yazar, “Kederlenesiniz diye değil, size beslediğim derin sevgiyi anlayasınız diye büyük bir sıkıntı ve yürek acısıyla gözyaşları içinde size yazdım” (2 Korintliler 2:4). Ancak bu kilise onu yanlış anladı. Onun azar ve uyarılarını sevgisizlik belirtileri olarak gördüler ve elbette bir kilise ya da başka bir ortamda durum gerçekten bu olabilir. Benim eskiden olduğum gibi çok insanlar vardır: haşin, kaba, dogmatik ve hakiki sevgi, ilgi ve şefkatten yoksun. Güçlü olabilir ve cesur beyanatlar verebilirler, ancak bunun arkasındaki motivasyon haklı olma isteğidir. Birçok kimse yetkinin kötü kullanımının kurbanı olmuştur. Ancak, bu durum tüm azar ve uyarıların aynı kefeye koyulacağı anlamına gelmez. Pavlus’un sözleri kimi zaman güçlü, ıslah edici ve azarlayıcıdır, ancak bunların hepsi tutku ve sevgi dolu bir yürekten çıkmaktadır.

Aynı satırlarda Pavlus daha sonra şöyle der, “Ben de canlarınız uğruna malımı da kendimi de seve seve harcayacağım. Sizi daha çok seversem, daha az mı sevebileceğim?” (2 Korintliler 12:15). Düş kırıklığı içinde olduğu bellidir. Sevgisi ve onların iyiliği için gösterdiği içten ilgi yanlış anlaşılır ve şimdi haşın bir önder, yani onları adeta kurallar ile bağlamak isteyen bir önder gibi görülmektedir.

Bu yüzden, bu sevgili kardeşlere birçoğunun zayıf olmasının, hastalıklarla boğuşmasının ve erkenden ölmesinin sebebini sert bir dille açıklasa da, Pavlus’un sözlerinin onlara duyduğutaşkın sevgiden ileri geldiğini lütfen anlayın.

Eğer “bazılarınız” deseydi, bu sözü hazmetmek çok daha kolay olurdu, ancak özellikle “birçoğunuz” demektedir. Bildirdiği bu gerçekle yüzleşmekten nasıl kaçınabiliriz? Eğer onlar için geçerli olduysa, bizim için de geçerli midir? Eğer bu durum izole bir olay olsaydı, Tanrı Kutsal Yazılar’a dahil eder miydi? Günümüzde bizlere uyarlanmamalı mı? Cevap hiç şüphesiz “evettir”.

Son bir nokta: Pavlus, sadece bir kilise ortamındaki Rab’bin Sofrası eylemini ele almıyor. Söylenenlerin arka planında çok daha fazlası var ve birçoğumuz, yıllar boyunca ben de mesajı bütünü kaçırdık. Sonraki bölümde Pavlus’un sözlerinin anlamına daha derinlemesine değineceğiz.

Eyleme geçin

Geriye dönün ve neyin mümkün olduğunu kendinize hatırlatmak için bölümün başını tekrar okuyun. Unutmayın, bu beyan size söyleniyor, “Mesih nasılsa, biz de bu dünyada öyleyiz” (1 Yuhanna 4:17). Sizler gelecek yaşamdaki bir zamanda değil, şimdiki hayatınızda İsa gibi yaşamaya çağrıldınız.

Bu çağrı gündelik yaşamınız hakkındaki düşüncenizi nasıl şekillendiriyor? Belki Mesih’teki potansiyelinizi anlamadan önce kendiniz o kadar zayıf görmeyecektiniz, ama şimdi anladığınıza göre, kendinizi zayıf öi yoksa güçlü mü görüyorsunuz? Eğer zayıf görüyorsanız, hikmetli bir değerlendirme yaptınız. Çünkü Tanrı, O’nun gücünün en iyi şekilde bizim güçsüzlüğümüzde çalıştığını söyler (bkz. 2 Korintliler 12:9).

Kendimizi Tanrı’nın önünde alçalttığımızda, zayıflıklarımızı güce dönüştürecektir (bkz. 1 Petrus 5:5). Hayatınızdaki zayıflığın nedenleri hakkında Tanrı’dan size konuşmasını isteyin. Bu nedenleri yazın ve sonra her birinden özgür olmanın anahtarını Tanrı’dan isteyin. Her zayıflığı güce dönüştürmek için Tanrı’nın verdiği reçeteyi yazmak için bir miktar zaman ayırın.

BİR

Elçi Pavlus'un sevdiği kiliseye söylediği sözleri hatırlayalım:

Kişi önce kendini sınısın, sonra ekmekten yiyip kâsedan içsin. Çünkü *bedeni farketmeden* yiyip içen, böyle yiyip içmekle kendi kendini mahkûm eder. İşte bu yüzden birçoğunuz zayıf ve hastadır, bazılarınız da ölmüştür. Kendimizi doğrulukla yargılasaydık, yargılanmazdık. Dünyayla birlikte mahkûm olmayalım diye Rab bizi yargılayıp terbiye ediyor (1 Korintliler 11:28–31).

Bu bölümde özellikle Pavlus'un "bedeni fark etmeden" ifadesine odaklanacağız. İşaret etmek istediğim acil olarak ilgilendiğimiz iki konu var: İlk olarak, bireylere değil, kilisedeki herkese, yani Korint Kenti'ndeki imanlılar topluluğunun tümüne konuşmaktadır.

Geçen onlarca yıldan bu yana, İsa Mesih'le kişisel ilişkimize fazlaca vurgu yapılmıştır. Elbette, bu ilişki Hristiyan inancının çok önemli ve hakiki bir unsurudur. Ne var ki, aynı derecede vurgulanmayan bir konu bir beden olmanın toplu gerçekliğidir. Basitçe ifade edersek, Mesih'te biriz. Bu nedenle, hiçbirini ihmal etmeden iki gerçeği de göz önünde tutmak önemlidir.

İkinci olarak, Yeni Kral James çevirisinde Pavlus'un sözleri biraz farklı çevrilmiştir. Birçoklarının zayıf, hasta ve zamansız ölmesinin nedeninin "bedeni fark etmemek" olduğunu belirtir (29. ayet). Her iki çeviriyi de incelediğimizde, anlatılmak istenen şeyin daha net bir resmini elde edebiliyoruz.

Bir görüş elde etmek için, Pavlus'un İsrail halkının Mısır'dan çıkışını ve çölde geçirdikleri zamanı ele aldığı 1. Korintliler'deki bir önceki bölüme dönme-

miz gerekiyor. Sözlerinin ortasında, bu öyküyü onlara hatırlatmasındaki amacını açıklar: “Bu olaylar başkalarına ders olsun diye onların başına geldi; çağların sonuna ulaşmış olan bizleri *uyarmak* için yazıya geçirildi” (1 Korintliler 10:11). Pavlus, sadece bir tarih dersi vermiyor, bunun yerine bizi kesin bir yargıdan korumak amacıyla şimdiki dönem için bir uyarı veriyor.

İsrail halkının çöldeki deneyimlerini anlatmak için, Tanrı’yla antlaşma ilişkilerini tasvir ederek konuyu açar. *Hepsinin* Kutsal Ruh tarafından yönlendirildiğini (bulut), *hepsinin* Mısır’dan (dünyanın bir simgesi) çıktığını, *hepsinin* vaftiz edildiğini (tek bedene vaftiz edildik), *hepsinin* aynı ruhsal yiyeceği yediğini ve *hepsinin* aynı ruhsal içeceği içtiğini (Tanrı’nın Sözü) belirtir— öne çıkan vurgu *hepsi* sözcüğüdür. Daha sonra onlarla birlikte yolculuk eden kayanın Mesih olduğunu söyleyerek özetler. Demek istediği şey açıktır: Bir bedendiler ve antlaşmasına uyan bir Tanrı’ya aittiler. Bu durum kesinlikler Mesih’in bedeni olan bizlerle bağlantılıdır.

Pavlus daha sonra yürekleri ezen şu cümleyi ekler, “Tanrı onların çoğundan hoşnut değildi; nitekim cesetleri çöle serildi” (10:5). Tanrı bizi idrak edebileceğimizden çok daha derin bir şekilde sever. Gerçek şu ki, asla O’nun bizi daha çok ya da daha az sevmesine sebebiyet verecek hiçbir şey yapamayız. Bunu söyledikten sonra, bizden ne kadar *hoşnut* olduğunun sorumlusunun kendimiz olduğunu vurgulamak önemlidir. İşte bu nedenle Pavlus, bir başka metinde amacımızın Rab’bi hoşnut etmek” olduğunu belirtir (2 Korintliler 5:9). Bu sizin, benim ve her imanlı için en yüce amaç olmalıdır.

Eski Antlaşma’da yaşayan bu insanlar neden Tanrı’nın onlara verdiği vaatlerin dışında kalıp öldüler? Pavlus, düşüşlerinin nedeni olarak beş günahtan söz eder: göz dikmek (Tanrı’dan olmayan ya da O’nun sağlayışının dışında kalan bir şeyi bilinçli olarak arzulamak), putlara tapınmak, cinsel ahlâksızlık, Tanrı’yı sınamak ve şikâyet etmek. Birkaç ayet sonra Pavlus şunları söyler:

Aklı başında insanlarla konuşur gibi konuşuyorum. Söylediklerimi kendiniz tartın. Tanrı’ya şükrettiğimiz şükran kâsesiyle Mesih’in kanına paydaş olmuyor muyuz? Bölüp yediğimiz ekmeğe Mesih’in bedenine paydaş olmuyor muyuz? Ekmek bir olduğu gibi, *biz de çok olduğumuz halde bir bedensiniz*. Çünkü hepimiz bir ekmeği paylaşıyoruz. İsrail halkına bakın; kurban etini yiyenler sunağa *paydaş* değil midir? (1 Korintliler 10:15–18)

Böylece Pavlus, burada bir kez daha Rab’bin Sofrası’nı ele alır ve 1. Korintliler 11. Bölümde bahsettiği belirli sorunla ilgili daha büyük resim verir: *bedeni fark etmemek*. Çok olduğumuzu kabul eder—farklı çok sayıda bireyler ve hepi-

miz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'yla kişisel ilişkiye sahibiz. Ne var ki, başka bir seviyede, Tanrı'nın gözünde *biriz*. Pavlus'un söylediklerinin odak noktası budur. Mesih'te *bir bedeniz*; İsrail halkı gibi *paydaşız*.

O zaman şunu sormamız gerek, “Zayıf olma, hastalanma ve erken ölüm cezası günah işleyen her bireye özel mi veriliyordu yoksa bazı üyelerinin davranışı nedeniyle Korint Kilisesi'nin tamamı bir beden olarak mı bu acıları çekiyordu?” Beni yanlış anlamayın—ve şu noktayı şiddetle vurgulamak istiyorum: Bilinen fiili günahın karşılığında kişisel sonuçlar vardır, ama burada açıkladığı gerçeğe odaklanmaya devam etmemiz gerek. İmanlılara bir beden, bir kilise, birleşik tek bir halk olarak hitap ediyor.

Bu durumda, Korint Kenti'ndeki Mesih'in bedeni muhataptır.

Bir Adamın Açgözlülüğü

Bize örnek olarak gösterilen İsrail halkına dönelim. Yeşu'nun önderlik ettiği bir kuşak sonrasına gidelim. İmanlıların oluşturduğu bu beden cesaretle Şeria İrmağı'nı geçti ve vaat edilmiş toprakların iç bölgelerine yürüyüşe geçti. İlk görevleri devasa Eriha Kenti'ni yok etmektir. Hiç şüphesiz göz korkutucu bir işti, ama Tanrı bir kez daha kesin olarak gücünü gösterecekti. Tanrı, Yeşu'ya bir dizi talimatlar verdi ve bunlardan biri şuydu,

“Kent, içindeki her şeyle birlikte, RAB'be koşulsuz adanmıştır... Sakın RAB'be adanan herhangi bir şeye el sürmeyin... Bütün altınla gümüş, tunç ve demir eşya RAB'be ayrılmıştır. Bunlar RAB'in hazinesine girecek” (Yeşu6:17–19).

Eriha'dan yağmalanan tüm ganimetin Rab'bin hazinesine girmek üzere adanması gerekiyordu. Yalnızca O'na aitti ve hiçbiri kişisel kazanç için değildi.

Saldırı başladı ve İsraililer yenilmezdi. Kentteki her canlıyı hiç ayırım yapmadan kılıçtan geçirdiler; genç ya da yaşlı erkek ve kadınları, sığırları, koyunları, keçileri ve eşekleri. Daha sonra, kenti Rab'bin hazinesi için ayrılan altın, gümüş, tunç ve demir eşyalar haricindeki her şeyle birlikte ateşe verdiler. Şaşırtıcı olan şey tek bir İsraili'nin bile ölmemiş ya da yaralanmamış olmasıydı.

Bu kentin bir önceki kuşağın casuslar gönderip hakkında bilgi topladığı kentlerden biri olduğunu hatırlamalıyız. Musa'ya gelen raporda şöyle deniyordu, “Orada yaşayan halk güçlü, kentler de surlu ve çok büyük” (Çölde Sayım 13:28). Şimdi bu büyük ve surlu kente önceki kuşağın şimdi yetişkin olmuş çocukları saldırdı ve onu hiç kayıp vermeden yerle bir ettiler. İsraililer doğüstü bir güçle

kuşanmıştı. Buna rağmen, şöyle bir olayın olduğunu okumaktayız:

Ne var ki, İsraililer adanan eşyalar konusunda RAB'be ihanet ettiler. Yahuda oymağından Zerah oğlu, Zavdi oğlu, Karmi oğlu Akan adanmış eşyaların bazılarını alınca, RAB İsraililer'e öfkeleni (Yeşu 7:1).

Dikkat edin, Kutsal Yazılar'da "*Akan adında bir adam adanan eşyalar konusunda RAB'be ihanetetti*" demiyor. Hayır, bunun tersine "İsraililer... ihanet ettiler" diye yazılmıştır. Ve ilginçtir ki, "RAB İsraililer'e öfkeleni" diye belirtilir. "RAB *Akan'a* öfkeleni" denmez. İsrail halkı bir beden haline gelmişti ve tek bir üye Tanrı'nın göz dikmeme yasasını çiğneyerek günah işlediğinde, bunun sorumluluğu İsrail halkının tamamına yüklendi.

Trajik netice kısa süre içinde gözükyor. Bir sonraki hedefleri Ay Kenti'ydi. Çok daha küçüktü ve bu yüzden kent araştırmaya gönderilen adamlar şöyle rapor verdi, "Bütün halkın oraya gidip yorulmasına gerek yok. Sayısı az olan Ay halkını yenmeye iki üç bin kişi yeter". Böylece kentin üzerine "üç bin kadar İsraili" gönderildi (Yeşu 7:3-4).

Eriha savaşına yaklaşık altı yüz bin savaşçı katılmıştı. Bu rakam karşılaştırma yapıldığında Ay Kenti'nin ne kadar ufak tefek olduğunu gösteriyor. Ancak devamında şöyle okumaktayız:

Kentin üzerine yürüyen üç bin kadar İsraili, Ay halkının önünde kaçmaya başladı. Ay halkı onlardan otuz altı kadarını öldürdü (Yeşu 7:4-5).

Daha önemli ve güçlü olan Eriha Kenti'ni kısa süre önce hem de hiç kayıp vermeden yok etmiş olan halk bu muydu? Ancak şimdi savaşçılar zayıftı, geri çekiliyorlar ve adamakıllı bozguna uğruyorlardı. Kriptonite maruz kalmışlardı.

Trajik biçimde, otuz altı kadarı öldürüldü. Halbuki, zayıf olmadıkları, geri çekilmedikleri Eriha Kenti'nde hiçbir can kaybı ya da yaralı yoktu!

Şimdi bunu bir düşünelim: Akan günah işledi, ancak ne ona ne de ailesinin başına bir şey geldi. Diğer taraftan, Ay Kenti'ndeki savaştan sonra yetmiş iki anne babanın oğlu savaştan dönmedi, otuz altı kadın kocasız ve çok sayıda çocuk babasız kaldı. Bu trajedinin sebebi oğulları, kocaları ya da babaları değildi, çünkü günah işleyen onlar değildi. Aksine, başka bir aileye mensup başka bir adamın günahı buna neden olmuştu!

İsraililer şimdi korkudan dona kalmışlardı. Yeşu ve bütün ileri gelenler Tanrı'nın önünde yüzüstü yere kapandılar. Bunu hayal edebiliyor musunuz? Akılları karışmış,

şaşkına dönmüş bir halde yakarıyorlar, “Ey Egemen RAB, bizi Amurlular’ın eline teslim edip yok etmek için mi Şeria Irmağı’ndan geçirdin?” (Yeşu 7:7).

Tanrı’nın verdiği karşılığa bakın: “Ayağa kalk! Neden böyle yüzüstü yere kapanıyorsun? İsraililer günah işlediler. Onlarla yaptığım ve yerine getirmelerini buyurduğum antlaşmayı bozdular” (Yeşu 7:10–11).

Tanrı, “Aranızda günah işleyen biri var demiyor” Hayır, bir kez daha ilan eder, “İsraililer günah işlediler!” Hiç kimse Akan’ın günah işlemiş olduğunu bilmiyordu. Kimse onun açgözlülüğüne ortak değildi. Gene de tüm beden olarak ruhsal kriptonitten acı çektiler. Yeşu suçlunun kimliğini tespit eder ve onu sorguya çektiğinde Akan şöyle karşılık verir:

“Doğru! İsrail’in Tanrısı RAB’be karşı günah işledim. Yaptığım şu: Ganimetin içinde Şinar işi güzel bir kaftan, iki yüz şekel gümüş, elli şekel ağırlığında bir külçe altın görünce dayanamayıp aldım” (Yeşu 7:20–21).

Yeşu ve ileri gelenler Akan’ın suçuyla hızlıca ilgilendiler ve bunu yapar yapmaz, “RAB’bin öfkesi dindi” (Yeşu 7:26).

Bir Örnek

Eski Antlaşma’da geçen bu olay Pavlus’un Korint Kilisesi’ne verdiği mesajı tasvir eder. Pavlus şöyle yazar, “İşte bu yüzden birçoğunuz zayıf ve hastadır, bazılarınız da ölmüştür”. Gelecek bölümde bazıların alışılageldiği günahın, sadece suça katılan bireyleri değil, bir bütün olarak kiliseyi etkilediğini keşfedeceğiz.

Günümüzde kiliselerimizde neden birçok imanlının zayıf olduğunu, sürekli hastalıklardan ve illetlerden acı çektiğini hiç özel olarak sorguladınız mı? Bu sevgili kardeşler bu rahatsızlıklardan sanki iyileşmiyor gibiler ve bazıları erkenden ölüyorlar. Neden topluluklarımızda ayın sonunu getirmek için canla başla mücadeleye eden, yiyecek karnelerine bağlanan pek çok bekâr anneler var? Neden çok sayıda imanlının bir işi yok ya da az bir parayla geçiniyor ve devletten yardım alıyor?

Zayıflığımızdan ötürü üstesinden gelinemeyecek gibi görünen güçlüklerin listesinin neredeyse sonu gelmez.

Süleyman’ın günlerinde, ihtiyaçtan ya da işsizlikten dolayı yardım alan bir kişi bile yoktu. Elçilerin İşleri Kitabı’nda imanlılar yokluk bilmiyordu ve insanlar rahatsızlıklardan, hastalıklardan ve sakatlıklardan derhal iyileştiriliyorlardı. Neden bunları günümüzde görmüyoruz? Acaba bazıların işlediği günahlar diğer birçok-

larının hayatlarını etkiliyor olabilir mi? İsrail halkının Ay Kenti tecrübesinden biz de geçiyor olabilir miyiz?

Bir kez daha, bilindik fiili günahın kişisel sonuçlarını olduğunu vurgulamak önemlidir. Akan en nihayetinde günahının cezasını çekti, ama İsrail halkı bir bütün olarak onun günahından yayılan ruhsal kriptonite maruz kaldı. Bu araştırmayı sürdürürken, bir bedenın parçası olduğunuza dair farkındalığınızın İsa'yla kişisel ilişkiniz kadar güçlü büyümesini ve tek bir üye olarak yaptığınız eylemlerin bedenın diğer üyelerine ya bereketler ya da olumsuz sonuçlar getirebileceğini anlamanızı ümit ediyorum.

Kapatmadan önce, özgürleştiren gerçekleri ele aldığımızda çoğu kez bunların olumsuz görünebileceğini ve hatta *bu meseleyi neden açtık?* düşüncesinin kolayca içeri süzölebileceğini bir kez daha vurgulamak isterim. Ama en nihayetinde gerçek açığa çıktığında, önceden engeller bulunan yerleri özgürleştirir ve ışığa çıkarır.

İsa'nın sözleriyle "Gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak" (Yuhanna 8:32).

Eyleme geçin

Gladyatör adlı sinema filmi izlediyseniz, General Maksimus'un "Birlikte kalın! Bir olun!" diye bağırduğu sahneyi ve bu stratejiyle kazandığı zaferleri hatırlarsınız. En etkili askeri stratejinin böl ve fethet olduğu bir sır değildir.

İsa bunu iyi biliyordu ve kendi içinde bölünen bir evin ayakta kalamayacağını öğretti (bkz. Matta 12:25). Mesih'in bedeni Mesih'e bağlılık bakımından bölünürse, bir bütün olarak zayıflar. Bunun anlamı şudur; kilisenin dünya çapındaki etkisi için yapabileceğiniz en büyük şeylerden biri hayatınızı bütünüyle İsa'nın yoluna adanmanızdır. Bunun anlamı bütün düzenli, gündelik iş ve eylemlerinizi Tanrı'ya tapınmaya adamaktır.

Tanrı sadece Pazar sabahlarınızı değil, tüm hayatınızı istiyor. Eğer hayatınızın tümünü, yani işinizi, ailenizi, hobilerinizi vs. Tanrı'ya tapınarak yaşamıyorsanız, bugün tövbe edin. İsa'dan size tapınma hayatının nasıl olacağı hakkında vizyon vermesini isteyin. Size gösterdiği ya da söylediği şeyleri yazın ve ona kendinizi bütünüyle adarken Tanrı'nın Ruhunun sizi yeniden doldurmasını isteyin.

BULAŞICI KRİPTONİT

Öyle ki, bedende ayrılık olmasın, üyeler birbirini eşit biçimde gözetin (1 Korintliler 12:25).

Bedeninizi ve bedeninizin tüm üyelerinin, konum olarak birbirlerine yakın olmasalar bile, nasıl bağlantılı olduklarını düşünün. Ayak küçük parmağınız burununuzla bağlantılı, karaciğeriniz dizlerinizle bağlantılı, ağzınız omuriliğinizle bağlantılı ve liste devam ediyor. Diğerlerinden ayrı olarak yaşamını sürdürebilecek tek bir üye yok. Aksi halde, bedeninizin bir üyesi olamazdı.

Eğer bir üye acı çekerse, diğer üyeler de onunla birlikte acı çekmez mi? Eğer biri grip olur ya da başka bir virüsten etkilenirse, hastalık eninde sonunda kişinin tüm bedeninde iştahsızlık, güçte azalmak, bulanık bir zihin, ağrılar ve halsizlikle kendisini gösterir. Diğer taraftan, eğer bir üye onurlandırılırsa, tüm üyeler sevinir. Eğer bir kimse sırt ya da kafa masajı alırsa, tüm bedeni gerilimin azaldığını hisseder ve rahatlar. Bedenin tümü bu histen hoşnut olur.

Biz kilise olarak biriz. Örneğimiz olan İsrail halkı birdi ve Akan'ın bilinçli günahı sadece onu değil, tüm topluluğu etkiledi. İsraililer Eriha'da savaşırken yenilmezdi, ama sadece birkaç gün sonra, aynı halkın ordusu zayıfladı, büsbütün mağlup oldu, düşmanlarının önünde kaçtı ve kötü kayıplar verdi. Mecazi bir dille, tüm halk ruhsal kriptonitin etkisi altına girdi. Korint Kilisesi'nin tecrübe ettiği şey bu mu? Yakın bir inceleme bu sorunun cevabını verir.

Önceden kısaca belirtildiği gibi, ilk kilisede Rab'bin Sofrası modern zamanlarda kutlanandan oldukça farklıydı. Onları bir yemekti, bizimki ise daha çok bir törendir. Bu bağlamda Pavlus'un bahsettiği davranış biçimleri bugün tanık olacağımız bir şey değildir. Ancak, önemli olan şey tutumlarının kökünde ne olduğudur.

Onların bu özel durumunda Korint Kilisesi'ndeki bazı kişiler tüm üyelerin gelmesini beklemiyorlardı. Erken gelenler büyük ihtimalle en iyi yemeği yiyip şarabı içerek ziyafet çekiyor, geç kalanlar ise kırıntılarla yetiniyorlardı. Birçok Kutsal Kitap uzmanına ve tarihçiye göre daha yoksul olan alt kesimler ihmal ediliyordu. Şimdi Pavlus'un sözlerini okuyalım:

Her biriniz ötekini beklemeden kendi yemeğini yiyor. Kimi aç kalıyor, kimi sarhoş oluyor... Çünkü bedeni farketmeden yiyip içen, böyle yiyip içmekle kendi kendini mahkûm eder.

İşte bu yüzden *birçoğunuz* zayıf ve hastadır, bazılarınız da ölmüştür (1 Korintliler 11:21, 29–30).

Yukarıdaki ayetlerde belirtilen sözcüklerin ışığında Pavlus, *bazılarının* günahı nedeniyle (21. ayet) *birçoklarının* zayıf ve hasta olduğunu ve erkenden öldüğünü (30. ayet) ifade etmektedir. Buradaki durum Akan olayından farklı değildir; Tanrı'nın buyruklarına bilinçli olarak itaatsizlik etmeyen pek çok kişi bir adamın itaatsizliğinin sonuçlarına maruz kalmaktaydı.

Pillar Yeni Antlaşma yorum kitabı şunu söyler:

Hasta olanların ya da ölenlerin özel olarak günahtan suçlu oldukları var sayılmamalıdır, ancak Eski Antlaşma'da görülen tanrısal yargının getirdiği çoğu belalarda olduğu gibi, gelen bir bela tüm topluluğun üzerine bir bütün olarak ayırım gözetmeksizin düşebilirdi.

Benzer Bir Olay

Pavlus, mektubunun başlarında tüm topluluğu etkileyen başka bir tür günahtan daha söz eder. Söze şöyle başlar, “Aranızda fuhuş olduğu söyleniyor, üstelik putperestler arasında bile rastlanmayan türden bir fuhuş!” (1 Korintliler 5:1). Söylenene göre, İsa Mesih'in bir izleyicisi olduğunu iddia eden bir adam, yani bir Tanrı çocuğu, Mesih'te bir kardeş ve Mesih'in bedenini bir üyesi, bilerek ve isteyerek cinsel günah içinde yaşıyordu.

Pavlus'un azarı sadece günahı işleyen adama yönelik değildi. Kilise topluluğu onu bir kardeş ve kilise üyesi olarak kabul etmişti, ama önderlik işlediği günahla yüzleşmiyor ve diğer tarafa bakıyordu.

Neden onun bu davranışını görmezden geliyorlardı? Büyük ihtimalle günahıyla yüzleşerek onu gücendirmek istemediler. Belki bu kişi etkili biriydi, toplumda ileri gelenlendendi, popüler bir atlet ya da cömertçe ondalık veren birisiydi. Korint

büyük, etkili bir kentti ve sanatın merkeziydi. Kentin Hollywood’unda sevilen bir aktör, listeleri alt üst eden popüler bir şarkıcı ya da tapınma grubunun kilit üyesi olan bir vokalist olması mümkündür. Metinde net olarak söylenmez, ama bu adam kiliseden ayrılacak olsaydı, ilerlemelerinin güçleşeceğini varsayabiliriz.

Başka sebepler de mümkün olabilir. Belki eğer ayrılırsa, artık Tanrı’nın sözünü duyamayacağını düşündüler. Şöyle bir mantık yürütmüş olabilirler, “Paydaşlığımızda kalıp Müjde’yi işitmesi dünyada olup işitmemesinden daha iyidir”. Kilise olarak ağır basan misyonlarının kiliseye katılanları bir sonraki ibadete geri getirmek olması mümkündür ve onunla karşı karşıya gelmek bu hedefi bozacaktı. Bir diğer olasılık şu düşünce olabilirdi, “O daha bebek Hristiyan; ona zaman verelim”. Eminim ki, en sonunda “anlayacağını” ve günahını terk edeceğini umdular.

Pavlus Korint Kilisesi’nin önderliğine bu adamı kovmaları gerektiğini sert bir dille söyler. Pavlus’un beyanlarını listeleyelim:

- Bu işi yapamı aranızdan atmanız gerekir (1 Korintliler 5:2).
- Bu adamı Şeytan’a teslim edin (1 Korintliler 5:5).
- Bu kötü adamı aranızdan atarak “eski mayadan” arınıp temizlenin (1 Korintliler 5:7).
- “Kötü adamı aranızdan kovun” (1 Korintliler 5:13).

Pavlus kısa bir bölüm içinde tam dört kez onlara patladı! Bir düşünün—sadece on üç ayetlik metinde, dört kere bu adamı kiliseden kovmalarını buyurur ve bir yerde hiç lafını sakınmadan “Bu adamı Şeytan’a teslim edin” der. Bu güçlü bir ifadedir! Unutmayın ki, Pavlus bu kiliseyi ve aynı zamanda o adamı da sevmektedir.

Şöyle sorabilirsiniz, “Gerçekten mi, o adamı seviyor mu? Olamaz!” Ama aslında bu adamı sevdiğini biliyoruz, çünkü Kutsal Yazılar’da sevgi motivasyonunun dışında kalan hiçbir şey yazılamaz. Zira Kutsal Yazılar’ın tümü Tanrı esinlemesidir ve Tanrı sevgidir (bkz. 2 Timoteos 3:16 ve 1 Yuhanna 4:8).

Lütfen hatırlayın, bu sözler sadece Korint Kilisesi’nin önderlerine değil, tüm kiliseye söylenmektedir. Pavlus her zaman mektuplarının tüm kiliselerde okunması talimatını verir. Pavlus bu konuda neden bu kadar ödün vermez ve lafını sakınmaz bir tutum izler? Bunun cevabı şu sözünde saklıdır, “Azıcık mayanın bütün hamuru kabarttığını bilmiyor musunuz?” (1 Korintliler 5:6). Bir kez daha, sadece tek başına bu adamın değil, tüm topluluğun etkileneceğini görmekteyiz. Aşağıdaki ayetleri okuyalım:

Yeni bir hamur olabilmek için eski mayadan arınıp temizlenin. Zaten mayasızsınız. Çünkü *Fıstık kuzumuz* Mesih kurban edildi. Bunun için eski mayayla -kin ve kötülük mayasıyla- değil,

ıçtenliğin ve dürüstlüğün mayasız ekmeğiyle bayram edelim
(1 Korintliler 5:7-8).

Pavlus, merkezdeki Rab'bin Sofrası teması hakkında konuşmaya devam eder. İsrail halkının Fısıh bayramı kurbanlık bir kuzu etrafında dönerdi. İşte İsa bizim kusursuz kurbanlık kuzumuzdur. İlk Fısıh Bayramı, İsrail halkının Mısır'daki kölelikten özgürlüğe geçişinin belirtisi olduğu gibi, Rab'bin Sofrası'nın merkezi teması olan Mesih'in kurban oluşu da günaha kölelikten özgür kılınmamızın belirtisidir.

Başka bayramlar da vardı: Haftalar, Pentikost (Ürün Devşirme), Borazanlar, Günahların Bağışlanması ve Çardak. Ne var ki, bu bayramlar Hristiyan yaşamımızın daha olgun taraflarını temsil etmektedir. Basitçe ifade edersek, Fısıh Bayramı kurtuluş bayramıydı. Bu nedenle, Pavlus bu sözleriyle Egemenliğe girişimizi ifade eder. Fısıh Bayramı'nın "kin ve kötülük mayasıyla" kutlanamayacağını vurgular. Bu nedenle "O bir bebek Hristiyandır" düşüncesiyle yaklaşmak hatalıdır, hem onun hem de bizim için. Çoğu zaman, "günaha düşkün" bir kimseyi görmezden gelmenin gerekçesi budur; halbuki bu gerekçe aldatıcı ve yanıltıcıdır, zira kilise içerisinde bilinen, fark edilen günaha yer yoktur. ("Bilinen, fark edilen günah" ile "günaha düşmek" arasındaki farkı daha sonraki bir bölümde ele alacağım.)

İkinci olarak, bu adamın günah işlemesinin bir mayaya benzetildiğine dikkat edin. Maya, bir top hamurun her yanına yayılan ve kabarmasına yol açan bir maddedir. Fısıh Bayramı'yla ilgili olarak İsrail halkı sertçe uyarıldı, "Yedi gün mayasız ekmek yiyeceksiniz. İlk gün evlerinizden mayayı kaldıracaksınız. Kim bu yedi gün içinde mayalı bir şey yerse, İsrail'den *atılacaktır*" (Mısır'dan Çıkış 12:15). "Atılacaktır" sözü de Pavlus'un talimatından farksız olarak katidir. Tanrı, O'nunla antlaşmaya girdiğimiz zaman, topluluk içinde "günaha düşkün" hiç kimse olmayacağını hem İsrail halkına hem de bize göstermek için bunu yaptı. Herkes Tanrı Sözü'ne bilinen, yapılan itaatsizlikten tövbe etmelidir, aksi halde günah mayasını ve bunun yaratacağı sonuçları topluluğa taşıyacaklardır.

Pillar Yeni Antlaşma Yorumu şöyle ifade eder:

Pavlus, kontrolsüz bırakıldığı takdirde kötülüğün, kilisenin sadece "küçük" bir parçası, yani bir kişi aracılığıyla kaçınılmaz olarak yavaşça ama mutlaka tüm topluluğa yayılacağını vurgulamaktadır (Grekçe'deki vurgusal sözcük dizilimi ile). Kilise içinde kasten işlenen günahın ciddi etkileri olabilir. Hamurun içindeki maya gibi, kilisedeki denetimsiz günah da bütüne yayılır ve geri dönülemez biçimde onu değiştirir.

Bu yorumun bir noktasına katılmıyorum. Mayayı araştırırken, aslında onun

yavaşça değil, tersine *hızla* yayıldığını öğrendim. Ne var ki, bu yorumda hiç şüphesiz doğru olan bir şey topluluğun içinde *mutlaka* yayıldığıdır.

O zaman bu, alışagelmış bir şekilde günah işleyen birinin toplantılarımıza katılmasını engellememiz gerektiği anlamına mı geliyor? Kesinlikle hayır! Toplantılarımıza çok sayıda imansızlar katılmalıdır, ancak bunlar kilisenin üyesi olmadıklarını ve bilerek işledikleri günahtan tövbe edip hayatlarını İsa Mesih'e vermedikçe üye olamayacaklarını bilmelidirler. Pavlus bu noktayı net olarak ortaya koyar:

Mektubumda size fuhuş yapanlarla arkadaşlık etmemenizi yazdım. Kuşkusuz dünyadaki ahlaksızları, açgözlüleri, soyguncuları ya da putperestleri demek istemedim. Öyle olsaydı, dünyadan ayrılmak zorunda kalırdınız! (1 Korintliler 5:9–10).

Mesih'i izleyen bizlere dünyaya gitmemiz, oradakilere ulaşmamız ve Tanrı'nın Sözü'nü işitsinler diye onları toplantılarımıza davet etmemiz buyruldu. Ancak ruhsal durumları hakkındaki gerçeğin taviz verilmiş ya da sınırlı bir uyarılmasını işitmemelidirler. Tıpkı İsa gibi, biz de her zaman imansızlara ulaşmalı, hizmet etmeli, onlarla yemek yemeli, arkadaş olmalı ve onları sevmeliyiz.

Ancak Pavlus, imanlı olduğunu ikrar eden biri için tamamen farklı bir şey söylemektedir:

Ama şimdi size şunu yazıyorum: *Kardeş diye bilinirken* fuhuş yapan, açgözlü, putperest, sövücü, ayyaş ya da soyguncu olanla arkadaşlık etmeyin, böyle biriyle yemek bile yemeyin (1 Korintliler 5:11).

Pavlus'un “günaha düşen” bir imanlı hakkında değil, imanlı diye bilinirken “günaha düşkün” olan biri hakkında konuştuğu açıktır. Bu kilise babası neden bu konuda bu derece kati konuşuyor? Basit bir ifadeyle, kiliseye duyduğu gerçek sevginin bir kanıtıdır. Kilisenin, günahı sürdüren “imanlıyı” *sözümona korumak* uğruna geniş çapta acı çektiğini görmek istemiyor.

Bunu şöyle düşünün: eğer bir kişide son derece bulaşıcı bir hastalık varsa, yani yakındaki birine hava yoluyla taşınabiliyorsa, topluluk ne yapar? Hasta olan kişiyi karantinaya alırlar. Bunu yaparak topluluğun çoğunu hastalığa yakalanmaktan korumuş olurlar. Eğer bu yapılmazsa, yangın gibi yayılır ve tüm topluluk hastalığın ve sonuçlarının acılarını çeker. Geniş çaplı sonuçlar neler olabilir? Boş pozisyonlar, üretkenlikte kayıp, topluluğa hizmetin duraksaması ve ekonomik sıkıntılar akla gelen sadece birkaçıdır.

Pavlus daha sonra günaha düşkün bu kimse hakkında şunu beyan eder:

Bedeninin yok olması için bu adamı Şeytan'a teslim edin ki, Rab İsa'nın gününde ruhu kurtulabilsin (1 Korintliler 5:5).

Tuttuğu yolu değiştirmedeği takdirde bu kardeş ebediyen kaybolma tehlikesi altındadır. İşte bu yüzden önceden *sözümona korumak* ifadesini kullandım. İşin gerçeği şudur: eğer isteyerek günahta yaşayan birinin toplulukta kalmasına izin verilirse kişi büyük tehlike altındadır, çünkü bu durumda Tanrı'nın huzurunda doğru olduğunu varsayacak ve yargı gününde kayıp olduğunu keşfettiği zaman artık iş işten geçecektir.

Tanrı'nın koruması dışında karşılaşacağı güçlükler, büyük ihtimalle aklının başına gelmesine ve tüm yüreği ve canıyla İsa'ya geri dönmesine yol açacaktır ki, bu adamın başına gelen de budur (Pavlus'un Korintliler'e yazdığı ikinci mektubunda açıklanır). Güçlükler, kayıp oğul benzetmesinde olduğu gibi bizi uyandırma etkisine sahiptir. Günahlı yollarının meyvelerini gördüğü zaman evine geri döndü. Eğer babası onun bu durumunu onaylasaydı ve uzaktan para göndermeyi sürdürseydi, oğul isyankâr tutumunun farkına varmayacaktı.

Gökte Olduğu Gibi ...

Ana noktaya geri dönelim. Geçen iki bölümde Mesih'te bir beden olduğumuzu ve bir beden olarak bir üyenin sağladığı katkılardan faydalanacağımız gibi, bilinen ve fark edilen günahından ötürü acı çekebileceğimizi açıkça gördük.

Burada ihmal edilemez bir gerçek vardır. Bu tartışmadan kaçınmanın etkileri Mesih'in bedeninde maalesef çok uzun zamandır süregelmektedir. Biz bu konuları ihmal etmeye devam ettikçe, ortaya çıkan sonuçlardan kurtulamayacağız.

Cesur olalım ve bunlarla açıkça yüzleşelim. Cennetin tamamı bize tezahürat yapıyor! Zaferli kilise olmaya, yani İsa'dan farksız olarak durdurulamayan Mesih'in bedeni olmaya çağrıldık. Hastalıklar, yoksulluk, kaynak yetersizliği ve düşmanın diğer tüm işleri Rab'bin kilisesi önünde boyun eğmelidir.

Yetkiyle egemenlik sürmeye ve havadaki düşmanları ayağımızın altına almak için doğaüstü güçle dolmaya çağırıyoruz. Ve bizi bezdiren zor meselelere göğüs germekten korkmazsa bunu yapacağız.

Gökte olduğu gibi yerde de bunun yapılabilmesine cesaretle iman etmeliyiz!

Eyleme geçin

Bu konu çok önemlidir ve ne yazık ki, bu gerçekleri hakkıyla vurgulayacak bir modern kilise bulmak oldukça güçtür. Bunu düşünün: İlk olarak, Tanrı sizi günahtan zgr ve tamamen O'na bağımlı yaşamaya çağırıyor. İkinci olarak, imanlılar bunu yapmayı baŐaramadıklarında, sadece kendi hayatları değil, Me-sih'in bedeninin tümü bundan etkilenecektir.

Bütün bunlar üzerinde düşünmek için biraz zaman ayırın. Bu gerçeklerin sadece iyi birer fikir olmasına ve sadece geçip gitmesine izin vermeyin. Bunlara ilginizi verin. Üzerlerinde derin düşünün. Bu gerçekler hakkında dua edin ve kendiniz için bunları Tanrı'ya sorun. Bu gerçeklerin içinizde yer etmesine ve Pavlus gibi sizin için de önemli olmasına izin verin.

DEĞİŞİM OLUN

Bütün imanlıların bir beden olmasından daha çok İsa'yla kişisel yürüyüşümüz hakkında öğreti almış kendi kuşağım içindeki birçok kişiden biriyim. Ancak kısa süre önce kilise hakkındaki bu gerçek benim için daha açık hale geldi. Sizi yanıltmak istemem; bu gerçeği elbette geçmişte kısmen anlıyordum, ama şimdi olduğu düzeyde değil.

Kutsal Ruh'un bilincimi bu gerçeğe açmasıyla birlikte, genellikle SAT komandoları diye de adlandırılan su altı taarruz deniz komandolarını sık sık düşündüm.

Bu elit askeri birliğe mensup bir arkadaşım var. On beş yıldan beri SAT komandolarıyla birlikte ve şimdilerde bir eğitmen. Mesih'in bedeni hakkındaki bu gerçekleri bir süre düşündükten sonra, onu aramaya karar verdim. SAT komandolarının birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir kardeşler takımı olduğunu biliyordum. Bu yüzden daha derine inmek istedim. Onu aradıktan sonra sorduğum ilk sorular şunlardı, "SAT komandoları birbirlerini nasıl görüyor ve nasıl etkileşim kuruyorlar? Birbirlerine bu derece bağlı bir grup olmayı nasıl başarıyorlar? Ve eğitimleri neleri gerektiriyor?"

Bana söylediği ilk yorum şu oldu, "Bir SAT komandosunun düşündüğü son kişi kendisidir".

Henüz daha başta bu kadar açık ve net olmasına hayran kaldım. Öğretici bir telefon konuşması olacağını anladım ve sessiz kalarak devam etmesine izin verdim.

"Yanı başımızdaki kardeşimize kendimizden çok değer veririz. Asla sırtımızı kollamak zorunda kalmayız, çünkü SAT kardeşlerimizin bunu yapacağını biliriz".

O noktada bana “vaaz vermeye” başladı: “Eğer Efesliler altıncı bölüme barksan, Tanrı’nın zırhının her zaman öne baktığını görürsün, sırtımızı koruyan bir şey yoktur. Bunun nedeni, Tanrı’nın, her birimizin SAT komandolarının yaptığı gibi bir diğerinin sırtını kollamamızı ve tek bir birim, tek bir beden gibi düşünmemizi istemesidir. Eğer bu şekilde davranmazsak, sırtımı koruyan yalnızca tek kişi var demektir: kendim. Ama hepimiz bir takım olarak iş yaparsak, müfrezemdeki herkes sırtımı koruyacaktır”.

Şöyle devam etti, “Bir SAT komandosu olarak, yaptığım her şey yanımdaki kardeşimin iyiliği içindir. Buna kökümüze kadar inanırız. Kendimizi bireyler olarak değil, takım olarak düşünmek üzere eğitildik. Her birimiz patlayıcı, muhabere, keskin nişancılık, sıhhiye, taktik, silahlar, yarma hareketi vs. gibi farklı alanlarda uzmanlaşmış olsak da, bir birim olarak işlev görürüz. Bir operasyona çıkarken asla *bazılarımız geri dönmeyebilir* ya da *sadece yüzde kırkımız geri dönebilir* diye bir düşüncemiz olmaz. Hayır, tutumumuz şudur, *Yüzde yüzümüz gider, yüzde yüzümüz geri döner*”.

Sözleri beni cezbedi. En sonunda sordum, “Acemi askerleri bu tutuma sahip olmaları için nasıl eğitiyorsunuz?”

“Eğitemezsin!” diye karşılık verdi. “Temel Su altı İmha/SAT eğitimi ordudaki en zor, en zahmetli eğitim olarak bilinir ve bu yüzden SAT programına yazılanların yaklaşık yüzde doksanı ya istifa eder ya da bedenen tükenir. Geriye yüksek eğitilmiş, tam donanımlı kişiler kalır. Bunların her biri yanındaki adama kendisinden daha çok değer verir ve kendisinden daha büyük bir dava uğruna ölmeye razıdır”.

Sonra şöyle söyledi, “John, eğer kilise de böyle davranıyorsa, Neler neler olurdu?”

Üzgün bir sesle söylediği şeyi onayladım. Ancak, gerçek şu ki, bunun için potansiyele sahibiz. Yeniden doğduğumuzda içimize yerleştirilen *tanrısal özyapının* gerçek bir parçasıdır. Aldığımız vaazlar ve öğretiler, ki bunlar *bizim* eğitimimizdir, bu tutumu harekete geçirmeli ve onu ete kemiğe büründürmelidir. Ancak eğer Müjde’nin sadece bir tüketici versiyonunu iştirsek, yanlış bir yeri, yani kurtulmamış olan benliğimizi geliştiririz. Modern kilisenin şu anki halinde olmasının nedeni büyük ölçüde budur. Çoğumuz, meydan okunmak yerine sadece teşvik edilmek ve yüceltilmek isteriz. Çok fazla şey kaçıırız.

Arkadaşım bir asker olmasına rağmen, modern zamanlardaki kilisenin zayıflığını algılayabildi. Çünkü SAT müfrezesinin yalnızca tek bir üyesinin zayıf, güvenilmez ya da görev yerini terk etmiş olması halinde, o tek kişinin tembelliği ya da yetersizliği yüzünden tüm takım üyelerinin grup olarak acı çekeceğini ya da öleceğini iyi biliyordu. Onun içinde köklenmiş olan bu tutumun Mesih’in bedenin üyeleri olarak ruhumuza işlemesine ihtiyacımız var.

Değişim Olun

Tartıştığımız şeylerde olumlu bir taraf var mı? Elbette, Tanrı'yla birlikte her zaman vardır!

Önceki bölümlerdeki gerçekleri olumsuz değerlendirdiğinizi, cesaretinizi yitirip düş kırıklığına uğradığınızı anlayabiliyorum. Eğer sadece başkalarının eylemlerinin sizin hayatınızı muhtemelen olumsuz etkileyeceği gerçeğine odaklanırsanız, evet bu ümit kırıcı olabilir. Ancak, bu gerçeği ışığa çıkartmamızın sebebi, toplu olarak ilerlememiz ve O'nun yüceliğinin ve gücünün tam ölçüsünü bizim kuşağımızda görmektir. Eğer inanmazsak ya da farklı bir şey yapmazsak değişim olmayacak. O zaman işin özeti şudur: *Değişim olabilirsiniz.* Eğer sizinle ya da benimle başlamazsa, nasıl başlayacak? Tanrı bizleri değişimin öncüleri olmaya çağırmıştır!

Hassas vicdanlı, fakat dıştan söz dinlemez birinin aniden başkalarının hayatlarının sorumluluğunu üstlendiğinde ne olduğunu hiç gözlemlediniz mi? Çoğu kez böyle bir durum o kişinin içindeki en iyi tutumu dışarıya çıkarır. Örneğin, genç bir anneyi düşünün. Evlenmeden önce bazen vahşi, deli dolu ve hatta biraz da akılsızdı. Eylemleri kendisinden başka kimseyi etkilemezdi. Ama sonra biriyle tanışır, evlenir ve çocuk sahibi olur. Böylece bir zamanlar kontrol nedir bilmeyen bu kız artık düzelir. Eğer akılsız, çılgın ve tehlikeli hayatını sürdürürse, sadece kendisinin değil, aynı zamanda sevdiği kocasının ve çocuğunun da hayatlarının etkileneceğini bilir.

Kiliseyle ilgili olarak hepimizin bunu tecrübe etmesi gerekir. Birbirimizi derinden sevmeliyiz. Tanrı Sözü'ne itaatsizlik ettiğimizde sadece kendimizin etkileneceğini anlamalıyız. Bir bedeninin parçasıyız! Belki de bu nedenle Pavlus, Korintliler'e verdiği şu buyruğu Rab'bin Sofrası konusunun tam ortasına yerleştirmiştir:

“Her şey serbest” diyorsunuz, ama her şey yararlı değildir. “Her şey serbest” diyorsunuz, ama her şey yapıcı değildir. Herkes kendi yararını değil, başkalarının yararını gözetsin (1 Korintliler 10:23–24).

Ve Pavlus bu kez Filipi Kilisesi'ne şöyle seslenir:

Hiçbir şeyi bencil tutkularla ya da boş övünmeyle yapmayın. Her biriniz alçakgönüllülükle öbürünü kendinden üstün sayсын. Yalnız kendi yararını değil, başkalarının yararını da gözetsin. Mesih İsa'daki düşünce sizde de olsun (Filipililer 2:3, 5).

İsa'nın dünyaya gelerek bizim için yaşamını vermesini motive eden düşünce yapısı, yürek tutumu buydu. Kendisini kurtarabilirdi. O'nu tutuklayanlardan kurtarmaları için bir tümen melek çağırabilirdi. Ancak yüreğinde biz vardık. Bizim iyiliğimizi kendisinininkinden daha fazla umursuyordu.

İyi haber şu: kişisel olarak Tanrı Sözü'ne itaat ederek yürüdüğümüzde, eninde sonunda bereketleneceğiz. Beden içindeki bazılarının itaatsizliği nedeniyle rahatsız ve hatta zorlu zamanlardan geçebiliriz, ancak en nihayetinde başarılı olacağız.

İlyas, başkalarının davranışlarından ötürü acı çekmenin bir örneğidir. Ahav ve İzebel'in sürekli işlediği günahların yanı sıra İsrail halkının günaha karşı kayıtsızlığı yüzünden, yıllarca ülkeye yağmur yağmadı. Kral Davut ve Kral Süleyman'ın dönemlerinin aksine yiyecek kıtlığı vardı ve İlyas da iyi beslenemedi. Tersine, yıllarca kargaların getirdiği et ve ekmekle karnını doyurdu—pek de iştah açıcı değildi! Sebze, bal, meyve suyu ya da bolluk zamanlarında bulunan diğer lezzetli besinlerden yoksun monoton bir diyetti. Başkalarının eylemleri yüzünden bu sıkıntıyı çekiyordu. Ancak İlyas bir ulusun, bir halkın ve bir bedeninin parçasıydı. Sergilediği itaat en nihayetinde değişimi ve ...yağmuru sağladı. Bu itaati halkı bereketledi ve sonunda o da kişisel olarak bereketlendi.

Esenlik Antlaşması

İlyas'ın döneminden önce yaşanan bir başka olaya bakarsak, gene *bazılarının* eylemleri yüzünden *birçoklarının* sıkıntı çektiğini görürüz. İsrail halkı çölde, akasya koruluğunda kamp kurmuştu. Şöyle okuyoruz:

İsraililer Şittim'de yaşarken, erkekleri Moavlı kadınlarla zina etmeye başladı. Bu kadınlar kendi ilahlarına kurban sunarken İsraililer'i de çağırdılar. İsrail halkı yiyeceklerden yedi ve onların ilahlarına taptı. Böylece Baal-Peor'a bağlandılar. RAB bu yüzden onlara öfkelenildi (Çölde Sayım 25:1–3).

Tanrı, halkına başka ilahlara tapınmamalarını, yabancı kadınlarla ilişki kurmamalarını ya da cinsel ahlâksızlık yapmamalarını buyurmuştu. Ancak burada *bazı* erkeklerin Tanrı'nın buyruğuna itaatsizlik etmesiyle tüm topluluğa (ulusa) yargı geldi ve bir kere daha sadece *bazılarının* değil, birçoklarının bu yargıdan etkilendiğini göreceğiz.

Musa'ya, “Bu halkın bütün önderlerini gündüz benim önümde öldür” dedi, “Öyle ki, İsrail halkına öfkem yatışsın” (Çölde Sayım 25:4).

Bir kez daha, bazıların (önderlerin) yaptıkları eylemlerin Rab'bin tüm İsrail halkına kıskanç ve ateşli bir öfkeyle dolmasına neden olduğunu keşfederiz. Çünkü İsraililer bir ulus, bir halk, bir bedendi.

Musa halkın bütün önderlerinin öldürülmesi buyruğunu tam ilettiği sırada, İsraili bir adam Musa ve tüm halkın önünde çadırına Kozbi adında Midyanlı bir kadın getirdi. Bu davranış, Rab'bin Sözü'ne karşı bilerek yapılan kabul edilemez bir itaatsizlikti. Bunun üzerine Elazar'ın oğlu ve Harun'un torunu Pinehas eline bir mızrak aldı ve adamın çadırına girerek tek vuruşla ikisini birden öldürdü. Daha sonra şöyle okuyoruz, "Böylece İsrail'i yok eden hastalık dindi. Hastalıktan ölenlerin sayısı 24 000 kişiydi" (Çölde Sayım 25:8-9). Bir kere daha, birçok kişi öldü; birçok kişi acı çekti; birçok kişi *bazılarının* eylemlerinden etkilendi. Çünkü halk Tanrı'nın gözünde *birdi*.

Tanrı bundan sonra şunu ilan etti, "Kâhin Harun oğlu Elazar oğlu Pinehas İsrail halkına öfkemin dinmesine neden oldu. Çünkü o, aralarında benim adıma büyük kıskançlık duydu. Bu yüzden onları kıskançlıktan büsbütün yok etmedim" (Çölde Sayım 25:10-11). Pinehas'ın tutkusu Tanrı'nın tutkusuydu; yani tüm ulusun iyiliği. Pinehas iyi yönde değişim getiren biriydi. Değişim herkesle değil, sadece bir kişiyle geldi.

Pavlus, Korint'teki kilise için Tanrı'nın tutkusuna sahip tek adamdı. Kiliseyi cesurca gerçeğe yüzleştirerek değişimi getiren kişi oldu. Tanrı Sözü'nü, yani Ruh'un Kılıcı'nı aldı ve cinsel ahlâksızta yaşayan bir adamın etkinliğinin içine saptı. Eski Antlaşma'da fiziksel bir mızrak vardı; Yeni Antlaşma'da ve günümüzde ise, diğerleri topluluktaki birinin ya da birilerinin bilindik günahını görmezden ve duymazdan gelse bile, biz cesaretle ayağa kalkıp gerçeği konuştuğumuzda "mızrak" ortaya çıkar.

Pavlus'un düşündüğü son kişi kendisiydi. SAT komandosundan farklı davranmıyordu. Diğerlerinin iyiliğini kendi rahatının ve insanların beğenisinin önüne koydu. Hatta Korint Kilisesi tarafından tamamen reddedilmeyi dahi göze aldı. Onları daha çok sevdikçe onu daha az sevdikleri anlaşıldığında bile onlar için kıskançlık duyuyordu.

Pinehas kendisini umursamıyordu; sert, zalim, anlayışsız, çağdışı, radikal ya da eski kafalı olmakla suçlanabileceğini biliyordu. Tek başıydı ve başka kimse harekete geçmiyordu. İnsanlar ne düşünecek, söyleyecek ya da yapacaktı? Bunların hiçbiri önemli değildi. Mezmurcunun beyan ettiği gibi, "Ama Pinehas kalkıp araya girdi, Felaketi önledi" (Mezmurlar 106:30). Tanrı ve Tanrı'nın ilgilendiği halk için kıskançtı. Topluluğu seviyordu. Değişimin öncüsüydü!

Şimdi Tanrı'nın onun hakkında ne söylediğine bakın:

“Ona de ki, ‘Onunla bir *esenlik antlaşması* yapacağım. *Kendisi ve soyundan gelenler* için kalıcı bir kâhinlik antlaşması olacak bu. Çünkü o Tanrısı için kıskançlık duydu ve İsrail halkının günahlarını bağışlattı” (Çölde Sayım 25:12–13).

Bu bildiri yıllarca yaptığım Kutsal Kitap çalışmalarım da hep gözüme çarpmıştır. Bu konuda sadece Musa yazmamış, ayrıca çok sonraları mezmurcu da aldığı ödülü vurgulamıştır:

Ama Pinehas kalkıp araya girdi, Felaketi önledi. Bu doğruluk sayıldı ona, Kuşaklar boyu, sonsuza dek sürecek bu (Mezmunlar 106:30–31).

Tanrı’yı hoşnut eden tutumuğruna harekete geçmeyi göze alan bu genç adamın aldığı büyük ödül ilk gördüğümde hissettiğim huşuyu hatırlıyorum. Sadece geçici bir ödül değil, bir antlaşmayla mühürlenmiş ebedi bir ödül. Unutmayın, Tanrı antlaşmalarını asla bozmaz. Bu ödül öylesine büyüktür ki sadece onu değil, ama çocuklarını ve çocuklarının çocuklarını *bizimkiler de dahil* kuşaklar boyunca etkileyecektir! Sonradan gelen bütün kuşaklar, Tanrı’nın gözünde doğru olan şeyi yapmak istediği için ödüllendirilecekti.

Pinehas’ın bu örneğini gördüğüm zaman, sonuçta Pavlus’un tecrübe ettiği gibi sevgi kaybedecek olsam bile, her zaman gerçeği söylemeye niyet ettim. Sadece benim için değil, ama Lisa, oğullarımız ve gelecek kuşaklar boyunca onların çocukları için büyük ödülün beklediğini görebildim. Asla bozulamayan bir *esenlik antlaşması*, kuşaktan kuşağa sürecek bir bereket olacaktır.

Bu nedenle, oğullarımızın Tanrı’ya tutkuyla hizmet ettiklerini görmek benim için büyük teşvik olmuştur. Büyürlerken her yıl en azından günlerin yarısında Müjde’ye hizmet etmek için evden uzaktaydım. Gene de, Tanrı’nın değişim öncüleri olacaklara vaat ettiği *esenlik antlaşmasının* çocuklarımız için geçerli ve güvende olduğu görünmektedir. Torunlarımızın da aynı berekete ortak olmasını bekliyorum.

Şimdiye dek açığa çıkardığımız gerçeklerde saklı bir bereket var mı? Evet, değişimin sesi olduğunuz ve diğerlerinden ayrı olarak Tanrı’nın yollarına kıskançlık duyduğunuz sürece hem size hem de soyunuzdan gelenlere vaat edilmiş olan bu bereket *esenlik antlaşmasıdır*.

Ruh’un kılıcını kullanarak sevgiyle sesimizi yükseltmenin sessiz kalmaktan ve günahın hüküm sürerek imanlılar topluluğumuz içerisinde yayılmasını izlemekten daha iyi olduğunu hep birlikte görüyor muyuz?

Benim için cevap bellidir, ama kararı size bırakacağım.

Eyleme geçin

İşte beklediğiniz iyi haber: Tanrı'ya ve O'nun halkına sevgiyle gerçek uğruna sarsılmaz bir duruş göstermeniz sizi, Tanrı'nın ebedi antlaşma vaatlerini alarak kendilerinin ve soyundan gelenlerin geleceğini belirleyen kişilerle aynı sınıfa sokar.

Zürriyetiniz için yapabileceğiniz bundan daha güçlü bir şey düşünebilir misiniz? Hiçbir dünyasal, fiziksel miras bu vaadi taşımaz; para bir ya da iki kuşak içerisinde çarçur edilebilir. Ne kadar çok olursa olsun, biriktirilen bilginin ya da bilgeliğin bu kadar çok kuşağa aktarılmasının imkânı yoktur. Sadece Tanrı'nın sadakat vaadine dayanan bir miras bu kadar uzun süren bir etki yaratabilir.

Gelecek kuşaklara nasıl bir miras bırakmak istiyorsunuz? Dünyada nasıl hatırlanmak istiyorsunuz ve cennette nasıl tanınmak istiyorsunuz? Ortaya çıkan bu isteklerin en büyük anahtarı dünyadaki kısa zamanınızda sevgi ve gerçek uğruna ne kadar sağlam duracağınızdır.

MOTİVASYON

Geçenlerde Iphone marka telefonumla mesaj gönderirken sorun yaşadım. Sorunu çözmek için uygulamaları kapatmaktan, telefonumu yeniden başlatmaya ve hatta başka hiçbir şey işe yaramadığında yapılan fabrika ayarlarına dönme işlemine kadar olabilecek her şeyi denedim. Bundan sonra daha karmaşık adımlara geçtim, ama bu can sıkıcı sorundan kurtulamadım.

Bu deneyim günlük hayatımızda akıllı telefonlarımıza bağlı olduğumuzu ve bu aletlere ne kadar önem verdiğimizizi bir kez daha kanıtladı. En küçük oğlumuz Hindistan'da bir konferansta konuşmacıydı ve pastörlere ve önderlere kitaplar dağıtıyordu. Bazı sorunlar yaşadığı için bana mesaj gönderdi, ancak ben telefonumdaki arıza yüzünden saatlerce onun mesajlarını yanıtlayamadım. Bir ya da iki cümlelik mesajı yazmak on beş dakikadan fazla sürüyor ve sonra telefonum aniden uygulamayı kapatarak yazdığım her şeyi siliyordu. Tüm işleme baştan başlamak zorunda kalıyordum. Dört saat içinde ona sadece bir kısa mesaj gönderebilirdim. Daha fazlasını söylemek istiyordum, ama yapamıyordum. Ne kadar sinirlendiğimi söylememe gerek yok.

En sonunda, telefonumu konunun uzmanı olan bir teknisyene götürdüm. Sorunu çözmek için günlerdir denemediğim hiç bir şey kalmamıştı, ama teknisyen on beş dakikadan kısa sürede sorunun köküne indi. Birkaç saat içinde, yeniden sorunsuzca mesaj göndermeye başladım. Anlaşıldığı kadarıyla, yanlışlıkla telefonun işletim sistemini kilitleyen bir şey yapmıştım.

Çözümü aramamış olsaydım ne olacaktı? Ya uzmanlara danışmak için zaman ayırmasaydım? Telefonumu hâlâ tasarlanmış işlev seviyesinin çok altında kullanıyor ve maalesef zamanı boşa harcıyorum olacaktım. Ailem, takımım ve arkadaşlarımla iletişimim engellenecekti.

Bunu bir adım daha ileri götürelim. Diyelim, daha önce hayatımda hiç mesaj göndermemiş olayım? Otuz yıl önce, bırakın akıllı telefonu, mesajın bile ne olduğunu bilmezdim. Sadece yüz yıl önce kıtalararası bir telefon görüşmesi henüz olmamıştı, çünkü teknik olanak yoktu. O zamanlar, Hindistan'daki oğluma anında mesaj göndermek için seve seve dört saat harcardım. Herhangi bir iletişim kurmak hiç iletişim kuramamaktan daha iyi olurdu.

Bana sağlanan imkânlardan habersiz olsam, çözümü bu kadar gayretle aramaz, yolunda duran zorlukların üzerine inatla gitmezdim. Ama bir Iphone sahibi olarak, bu cihazın sağladığı faydaları deneyim etmişim ve hayal kırıklığı seviyemin bu kadar yüksek olmasının nedeni bunu bilmemdi.

Potansiyelimizi bilmeden, herhangi bir şeyi başarmak arzumuz ve itkimiz olmayacaktır. Çoğumuz birleşik bir askeri birimin gücünü SAT komandosu arkadaşım kadar bilemeyiz. Müfrezesinde başarısızlığa yol açan bir arıza olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Bundan sadece rahatsız olmakla kalmazdı ...ama muhtemelen ölü olurdu.

Eski Antlaşma öyküsünü yeniden düşünürsek, İsrail halkının Akan'a duyduğu hiddetin düzeyini hayal edebilir misiniz? Eriha'daki savaşta büyük bir zafer elde etmişlerdi, ama Ay Kenti seferinden sonra yakın arkadaşlarından otuz altısının cenazesine katılıyor, şehit askerlerin ailelerini teselli ediyorlardı.

Sevgili Korintli kardeşlerinin ruhsal kriptonitin korkunç sonuçlarına, yani zayıflığa, hastalığa ve zamansız ölüme maruz kaldığını gören Pavlus'un hayal kırıklığını tahmin edebilir misiniz? Potansiyellerinin gayet farkındaydı, ama onlar bunu göremiyordu. Kişisel tercihleri topluluğun iyiliğine baskın geliyordu.

Peki ya siz? Ve parçası olduğunuz Hristiyan toplulukta durum ne? Bu meydan okuyan mesajı okumanızın nedeninin Hristiyan deneyiminde daha *fazlası* olduğunu yüreğinizin derinliğinde bilmeniz olduğunu düşünüyorum. Tanrı yüreğinize bu arzuyu yerleştirdi. Gerçeğin geçici rahatsızlığından kaçınmaktan daha fazla O'nun huzurunda dolu bir yaşam sürmekle ve topluluğunuzda dinamik ruhsal dönüşüme tanık olmakla ilgileniyorsunuz.

Işığın Geldi

Bu kitaptaki çalışmamızdan elde edilecek başlıca iki fayda vardır: Biri topluluğunuzun etkinliğini önemli ölçüde artıracak ve diğeri verimlilik, ruhsal tatmin ve Tanrı'ya yakınlık bakımından sizi geliştirecektir. (Buraya kadar odağımız topluluk üzerine oldu, ama odağımızı bir birey olarak size geri döndüreceğiz.)

Topluluğumuz için vizyonumuz ne olmalı? Verdiğim Iphone örneğinde olduğu gibi, bu sorunun cevabı potansiyelimize mani olan şeyi aramaya ve düzeltme-

eye devam etmemiz için arzumuzu ve motivasyonumuzu besleyecektir.

Yeşaya şu peygamberlikte bulundu:

Kalk, parla; Çünkü Işığın geliyor,
RAB'bin yüceliği üzerine doğuyor.
Dünyayı karanlık, halkları koyu karanlık örtüyor;
Oysa RAB senin üzerine doğacak, Yüceliği üzerinde görünecek
(Yeşaya 60:1-2).

Belirtmek istediğim ilk şey Yeşaya'nın cennetten söz etmediğidir. Ve Mesih'in bin yıllık egemenliğinden, yani Vahiy Kitabı'nda tasvir edildiği şekliyle İsa'nın bu dünyada bin yıl boyunca egemenlik süreceği zaman diliminden de söz etmez. Peygamber, Petrus ve diğer yazarların önceden haber verdiği yeni gök ve yeni yeryüzünden de söz etmez. Hayır, karanlığın dünyayı kaplayacağı zaman dilimini açıklamaktadır. Bu nedenle bu peygamberlik sözü kesinlikle günümüzden bahsedebilir ve ben böyle olduğuna inanıyorum.

Peygamberin ilettiğine göre, halkların üzerini koyu karanlık örtmektedir. Bu karanlık sadece coğrafi bölgelerle sınırlı değil, tüm dünya üzerindedir. Karanlık daha da koyulaştığı bir zamanda yaşıyoruz. Yaratıcımız Tanrı'nın yüreğinden giderek daha uzağa sürükleniyoruz. Sadece ateistleri, agnostikleri ya da kült akımlara mensup kişileri değil, Hristiyan olduğunu iddia eden pek çok kişiyi de kastediyorum. Pavlus'un özellikle belirttiği o zaman gelmiştir, "Çünkü öyle bir zaman gelecek ki, sağlam öğretiye katlanamayacaklar. Kulaklarını okşayan sözler duymak için çevrelerine kendi arzularına uygun öğretmenler toplayacaklar" (2 Timoteos 4:3). Daha sonra keder içinde beyan eder, "Kulaklarını gerçeğe tıkayıp masallara sapacaklar" (4. ayet).

Bu dönemde, Yeşaya hakiki imanlıların parıldayacaklarını, belli olacaklarını belirtir. Bunu şu şekilde düşünün: Karanlık bir odaya yürüyüp ışığı açtığımızda, karanlık aniden yok olur. Karanlık ışığı alt edemez; hiç parlayan karanlık diye bir şey duydunuz mu? Hayır, çünkü ortam ne kadar karanlık olursa olsun, ışık onu alt eder ve karanlığı uzaklaştırır.

İsa dünyanın ışığı olduğumuzu bildirir. Parlamalıyız, karanlıktan güçlü olmalıyız, ama bunu yapmak nasıldır ve neye benzer? Yeşaya'nın dediğine göre, imansızların O'nun *yüceliğini* görebileceği şekilde parlamalıyız. "Yücelik" için kullanılan İbranice sözcük *kabod*, ihtişam, ululuk, zenginlik, kudret, bolluk, onur, haşmet ve ağırlık anlamlarına gelir. Beyan edilen şeyi bir an için düşünün. Kutsal Kitap Tanrı'nın yüceliği hakkında konuştuğunda, O'nun ihtişamından, büyüklüğünden, zenginliğinden, kudretinden, bolluğundan, onurundan ve haşmetinden söz eder. Nihai sözcük olan "ağırlık" bu sıfatların hafif düzeyde değil, tam güçte

olduğunu belirtmektedir. Basit ifadeyle, O'nun yüceliğinin ağırlığıdır.

Pavlus, Tanrı'nın "kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattığını" yazar (2 Korintliler 4:6). Ve şöyle devam eder:

Üstün gücün bizden değil, Tanrı'dan kaynaklandığı bilinsin diye
bu hazineye toprak kaplar içinde sahibiz (2 Korintliler 4:7).

"Üstün güç" sözlerine dikkatinizi çekerim. Tanrı'nın ihtişamı, büyüklüğü, zenginliği, bolluğu, onuru ve haşmeti yüreklerimizde tam güçle parlar. Bu nedenle, "üstün gücün bizden değil, TANrı'dan kaynaklandığını" belirtir. Burada güçten söz ediyoruz; bu güç aldığımız görevin önünde durmaya kalkışan her karanlığı delip geçen güçtür.

Bir SAT komandosu göreve çıktığında, geriye yenilmiş olarak dönmeyi planlamazlar ve genelde öyle dönmezler. Biz bir SAT komandosundan çok daha emin bir vaade sahibiz! Ve başarılı olmamız için çok daha büyük bir güçle desteklenmektedir!

Bu kitabın geri kalanı boyunca anlamı sürekli anlaşılır kılmaya yardımcı olması için, "O'nun yüceliği" yerine sık sık "O'nun büyüklüğü" ifadesini kullanacağım (ancak yukardaki paragraflarda listelediğim diğer tanımları aklınızda tutun).

Yeşaya, O'nun büyüklüğünün hakikatinin üzerimize ineceğini değil, *doğacağını* ifade eder. Nereden doğacaktır? Yüreklerimizden! Hatırlarsanız, "bu hazineye toprak kaplar içinde sahibiz" (7. ayet).

Bu nedenle soruyorum, "Tanrı'nın muhteşem büyüklüğü neden bizim aracılığı-mızla toplumumuzda görünmüyor? Neden bu kadar çok kişi zayıf, hasta ve hatta ölüyor? Yoksa bunun nedeni hoşgörülü ruhsal kriptonitimiz mi?"

Topluluğun Potansiyeli

O halde günümüzde topluluğun olumlu potansiyeli ne olabilir? Kilisenin başlangıcını düşünün. Pentikost Günü'nde yaklaşık 120 öğrenci bir odada gizleniyordu. Onların "tam bir birlik içinde" olduğu söyleniyor. Bu birliği sağlayan neydi? İsa ölümden dirildiğinde, en az beş yüz imanlıya üst kattaki odaya gitmelerini ve Baba'nın verdiği sözün gerçekleşmesini beklemelerini söyledi (bkz. 1 Korintliler 15:6 ve Luka 24:33-53). Peki on gün sonra neden sadece 120 kişi kalmıştı? Neden hepsi birden beklemiyordu ve diğer 380 kişiye ne oldu? Pavlus'un Korintliler'e mektubunu yazdığı İ.S. 56 yılında bazılarının hâlâ hayatta olduğu dışında onlar hakkında başka hiçbir şey söylenmiyor. Kesin olarak bildiğimiz şey şu ki, İsa'nın buyurduğu gibi Yeruşalim'de kalarak

Baba'nın vaadinin gerçekleşmesini beklemediler (bkz. Elçilerin İşleri 1:1–15).

Bu 380 kişi İsa'nın talimatını isteğe bağlı iyi bir öneri olarak görmüş olabilir mi? Ya da muhtemelen bu talebi yerine getirmenin çok zor olduğunu mu düşündüler? Belki de O'na kendi uygun gördükleri biçimde hizmet edebileceklerine inandılar. Eminim bazıları dışarıya çıkıp İsa'nın dirilişini duyurmaya başlamıştı.

Ne var ki, Tanrı'nın *yüce* Ruhu (bkz. 1 Petrus 4:14) onları doldurmadı. Tanrı'nın Ruhu ile vaftiz olanlar birlik içinde olan 120 kişiydi. Peki onları bir yapan neydi? Bunun sebebi, diğer 380 kişinin aksine kendi fikirlerine tutunmaları değildi. İnanıyorum ki, bunun nedeni isteğe bağlı görmedikleri Tanrı Sözü'ne olan mutlak itaatleriydi.

Tanrı'nın yüceliği (O'nun gücünü içeren) onları doldurdu ve o gün üç binden fazla kişi yeniden doğdu! Broşür dağıtmadılar, Yahudi dergilerine reklam vermediler, devasa sosyal medya stratejileri izlemediler ya da radyo kanallarını reklamlarla doldurmadılar. Aslında, hiçbir toplantı organize edilmedi. Gene de Tanrı'nın yüceliği tüm kentte görüldü.

Kısa bir süre sonra, doğuştan kötürüm bir adamın ayağa kalkıp tapınağa girmesiyle birlikte kadın ve çocuklar hariç beş bin kişi daha yeniden doğdu. Bu kitlenin iman etmesindeki şaşırtıcı gerçek, Petrus ve Yuhanna'nın onları imana davet edecek zaman bulamamış olmasıydı; zira bundan önce tutuklanmışlardı!

Bütün Yeruşalim Kenti olan bitenler nedeniyle tam bir kargaşa içindeydi. Hepsi güçlü bir rüzgarın eşişini andıran sesi işittiler. Kent halkı öğrencilerin yabancı dillerde ve daha önce hiç öğrenmedikleri lehçelerde Tanrı'yı yüceltiklerini işittiler. Herkes İsa'nın adıyla yapılan bariz mucizelere tanık oldu.

Birkaç gün sonra, hepsi birden topluluk olarak dua ettiler ve toplandıkları yer sarsıldı. Kutsal Kitap olayları abartmaz. Eğer yerin sarsıldığını söylüyorsa, beşik gibi sallandığından emin olabilirsiniz. Bu imanlılardan büyük güç, bolluk ve şifa akıyordu.

Verilen bilgiye göre, “Aralarında yoksul olan yoktu” (Elçilerin İşleri 4:34). Petrus'un tek bir caddede değil, ama *caddelerde* yürüdüğünüve tüm hastaların Petrus'un gölgesi bazılarının üzerine düşün diye caddelerde yatırıldığını okuyoruz. Ve Kutsal Yazılar'da “bunların hepsi iyileşti” der (Elçilerin İşleri 5:16). İşte bu Tanrı'nın büyüklüğüdür! Bu durum bir imanlının hastanenin koridorlarında yürüyerek bütün hastaları iyileştirmesi gibidir.

Kutsal Yazılar ayrıca bir adamla karısının pastöre yalan söyleyerek hürmetsizce davrandığını ve yere düşüp öldüklerini söyler. Bu ölümlerin haberi tüm kente yayıldı ve “olayı duyanların hepsini büyük bir korku sardı”, ancak halk öğrencilere büyük saygı duyuyordu (bkz. Elçilerin İşleri 5:1–13). Bu sağlıklı korku

insanları imanlılardan uzaklaştırmadı; kalabalıklar geliyordu: “Buna karşın, Rab’be inanıp topluluğa katılan erkek ve kadınların sayısı giderek arttı” (Elçilerin İşleri 5:14).

Bu olaylar Yeruslaim ile sınırlı kalmadı. İsa’nın izleyicileri cesaretle tanıklık ediyor, koca kentler kurtuluyor ve şifa buluyordu. Dullarla ilgilenen Filipus adında bir adam Samiriye’de bir kente gitti. Daha sonra şöyle okuruz, “Birçoklarının içinden kötü ruhlar yüksek sesle haykırarak çıktı; birçok felçli ve kötürüm iyileştirildi. Ve o kentte büyük sevinç oldu” (Elçilerin İşleri 8:7-8). O yörede meşhur olan bir büyücü ise “doğüstü belirtileri ve yapılan büyük mucizeleri görünce şaşkına döndü (13. ayet). Kentin tamamı kurtulmak için İsa’ya geldi.

Gene bir başka yerde Petrus’un sekiz yıldan beri yatalak olan felçli bir adamı anında iyileştirdiğini okuyoruz. Kutsal Yazılar’da bu mucizenin ardından “Lidda ve Şaron’da yaşayan herkes onu gördü ve Rab’be döndü” diye yazar (Elçilerin İşleri 9:35). Sadece bir kent değil, ama iki kent ve özellikle de bu kentlerde “yaşayan herkesin” kurtulduğu bildirilir.

Yafa’da Tabita adında bir kadın ölümden diriltildi. Bu olayın haberi bütün kente yayıldı ve bir kez daha bir yerleşim merkezinin tamamı etkilendi.

Petrus en sonunda tutuklanır, ancak bir melek bu maksimum güvenli hâlede hâşşaneye gelir ve geceyarısı onu dışarı çıkarır.

Bir yönetici Tanrı’ya yücelik vermediği için Tanrı’nın meleği tarafından canı alındı ve iç kurtlarca kemirildi. Tanrı’nın büyüklüğü tüm halkın içindeki karanlığı açığa çıkarmaktadır. Işıktan kaçmanın hiçbir yolu yoktur!

Mucizeler, Tanrı’nın büyük gücü ve kurtuluşa kavuşan insanlar diğer halklardan toplumlara ve kentlere yayılmaya başladı. Esasen bir noktada “Sonunda Yahudi olsun Grek olsun, Asya İli’nde yaşayan herkes Rab’bin sözünü işitti” cümlesi geçer (Elçilerin İşleri 19:10). Burada sözü edilen şey birkaç kasaba ya da bazı kentler değil, bütün bir bölgedir. Ve *herkes* işitti! Hem de ellerinde Facebook, İnstagram ya da Twitter gibi sosyal medya araçları yoktu. İnternet sayfaları, uydu iletişimi, televizyon ya da radyo yoktu. İnsanların kolayca toplanabilmesi için otomobil, hatta bisiklet bile yoktu! Gene de bütün bu bölgede yaşayan herkes Rab’bin sözünü işitti! Kilise bir olduğunda, Tanrı’nın Sözü Hristiyan topluluklarda üstünlüğü ele aldığında olan şey budur.

İlk kilisede tezahür eden tanrısal büyüklük budur. Ne var ki, sonraki bölümde Tanrı’nın bizim kuşağımız için tasarısının çok daha büyük olduğunu göreceğiz. İlk kilisede deneyim edilen ihtişam Rabbimiz ve Kralımız İsa Mesih’in gelişinde öncülük edeceğimiz tanrısal yücelik ve gücün yanına bile yaklaşmayacaktır!

Eyleme geçin

Yeni Antlaşma'da sözü edilen olağanüstü mucizeleri okuduğumuzda, *onlar için harika bir şey, ama benim gibi biri asla bu tür şeyler yapamaz* diye düşünmek kolay olabilir. İşte bu yüzden bu bölümün mesajı çok önemlidir; belirti ve mucizelerin gerçekleşmesinin sebebi insanların özel kişiler olması değildi. Bunların gerçekleşmesinin sebebi sıradan insanların sadece iman etmesi ve itaat etmesiydi. Bunun sonucunda Tanrı'nın yüceliği onlarla birlikte görüldü.

Eğer Tanrı'nın yüceliği, olağan, sıradan işler yapan ağzı kalabalık, eğitimsiz, genç, deneyimsiz, inatçı kişilerle birlikte görüldüyse, o zaman göksel yüceliği taşımak için bizi yeterli kılan hiçbir dünyasal standart bulunmadığını bilebiliriz. Önemli olan Tanrı'nın sözüne ne kadar sadakatle iman ettiğimiz ve izlediğimizdir.

Bu mucizeleri ve hatta daha büyüklerini görmenin mümkün olduğuna iman ediyor musunuz? Eğer kiliseniz bunların olduğunu görmeye başlasaydı, siz de hiç düşünmeden dört elle sarılır mıydınız? Tanrı'nın size vermek istediği her şeyi almak istiyor musunuz? Bu sorulara vereceğiniz yanıtları bir dua olarak Tanrı'ya iletin. Ve bu hayat için kendinizi yetersiz ya da yetkisiz gördüğünüz herhangi bir şey için tövbe edin. Kaygılarınızı Tanrı'ya yükleyin ve sizin için sakladığı her şeyi almak üzere kendinizi O'na sunun.

BİR'İN GÜCÜ

İsa, çarmıha gerilmeden önce, sadece kendi öğrencileri için değil, ama hepimiz için son kez dua etme fırsatı buldu. Duasında şöyle bir beyanda bulunur, “Yalnız onlar için değil, onların sözüyle bana iman edenler için de istekte bulunuyorum, hepsi bir olsunlar” (Yuhanna 17:20). Duasına sizi ve beni de dahil ettiğine hiç kuşku yok. Ya doğrudan öğrencilerin sözünü okuyarak ya da dolaylı olarak öğrencilerin sözünü birilerinin bize anlatmasıyla Rab İsa’ya iman ettik.

İsa İnsanoğlu’dur; bu nedenle, Baba’nın isteğinin gökte olduğu gibi yeryüzünde olmasını istemek için yetkiye sahiptir. Nasıl dua ettiğini dinleyelim:

... hepsi bir olsunlar. Baba, senin bende olduğun ve benim sende olduğum gibi, onlar da bizde olsunlar. Dünya da beni senin gönderdiğine iman etsin. Bana verdiğin *yüceliği* onlara verdim. Öyle ki, bizim *bir* olduğumuz gibi *bir* olsunlar (Yuhanna 17:21–22).

Bizim *bir* olmamız ve İsa Mesih’in tüm insanlığın Kurtarıcısı olduğuna dünyanın iman etmesi için dua eder. Bu mesajı dünyamıza ne taşıyacak? Bunun yanıtı ancak O’nun *yüceliğidir*. Bu koşul misyonumuz için hayatidir. Rab, kendi yüceliğini (açığa çıkardığı büyüklüğünü) *bir* olanlar için saklamıştır, ama anahtar şudur: *O’nun Baba ile bir olduğu gibi O’nda bir olmamız*.

O Baba ile nasıl birdi? Tekrar ve tekrar şunlar gibi sözler söylemektedir, “Çünkü amacım kendi istediğimi değil, beni gönderenin istediğini yapmaktır” (Yuhanna 5:30). Ve gene, “Çünkü kendi isteğimi değil, beni gönderenin isteğini yerine getirmek için gökten indim” (Yuhanna 6:38). Ve, “Kutsal Yazı tomarında Benim için yazıldığı gibi, Senin isteğini yapmak üzere, Ey Tanrı, işte geldim”

(İbraniler 10:7). O Baba ile birdi, çünkü insanlarca beğenilen ya da rahat bir yol olmasa dahi, her zaman Baba'nın isteğini aradı ve yaptı.

Aynı şey ilk öğrenciler için de geçerliydi. Tanrı, kendi yüceliğini onlar aracılığıyla dünyaya açıkladığı gün hepsi birlik içindeydi. Üç yıllık hizmeti boyunca İsa'yı dinlemiş olan on binlerce kişi değil, sadece 120 kişi o gün hazır bulunuyordu. Dirildikten sonra O'nu gören 380 kişi orada yoktu, çünkü O'nun sözlerini isteğe bağlı sandılar. İmanda birleşenler o gün birlik içindeydi.

Pavlus hepimize rica eder, hatta yalvarır: “Ruh’un birliğini esenlik bağıyla korumaya gayret edin” (Efesliler 4:3). Daha sonra İsa'nın kiliseye bizzat bahsettiği armağanlardan söz eder—elçiler, peygamberler, müjdeciler, önderler ve öğretmenler. Bunların sorumlulukları kiliseyi hedefi olan bir misyon ile bina etmektir:

Sonunda hepimiz imanda ve Tanrı Oğlu'nu tanımada *birliğe*, yetkinliğe, Mesih doluluğundaki olgunluk düzeyine erişeceğiz (Efesliler 4:13).

Misyonumuz ya da hedefimiz ilk kiliseninkinden farklı değildir: *bir* olmakve ardından Tanrı'nın büyüklüğü (yüceliğini) göstermek. Başka bir yol yok! Kuşağımız bir olmalıdır—imanda ve Tanrı Oğlu'nu tanımada birlik içinde olmalıdır. Gerçek birliğin tek yolu İsa ya da öğrencilerinkinden farklı değildir: Tanrı Sözü'ne itaat.

Bir düşünün: İsrail halkı bir olduğunda, Eriha'yı kolayca ele geçirdiler. İsraililer Süleyman'ın egemenliğinde yaşadıkları sürece yenilmez bir halktılar, bereket içinde yaşıyorlardı ve çok az kuşağın tecrübe ettiği tatminkâr hayatlar sürüyorlardı. Başka örnekler de var, ama kastedilen şey açıktır.

Diğer taraftan, tersi duruma bakalım. Pavlus Korint'teki ruhsal kriptoniti ele alırken, mesajına ilkin şöyle başlar, “Birincisi, toplulukça bir araya geldiğinizde aranızda ayrılıklar olduğunu duyuyorum” (1 Korintliler 11:18). Belli ki, *bir* değillerdi! Şu soru ortaya çıkıyor: Bir olmalarını engelleyen şey neydi? Tanrı'nın sözüne itaatsizlik ederek bir bakıma kriptonitle flört etmeleri idi. Bu durum Akan'ın Tanrı sözüne itaatsizlik ederek İsrail'in birliğinin bozulmasına ve Ay Kenti saldırısında bozguna uğramasına sebep olmasından farksızdır.

Pavlus daha sonra bunu tersine çevirir ve sağduyuya aykırı gelen bir cümle kurar:

...Buna biraz da inanıyorum. Çünkü Tanrı'nın beğenisini kazananların belli olması için aranızda bölünmeler olması gerekiyor! (1 Korintliler 11:18–19).

Tanrı'nın beğenisini kazananların belli olması neden önemli? Bunun yanıtı imanda ve Tanrı bilgisinde birliğe giden yolu hazırlamak için önemlidir. Çoğunluğun ita-

atinin ve Akan'ın itaatsizliğinin tüm İsrail topluluğunun ve misyonlarının bekâsı için açığa çıkması kadar önemlidir. Nasıl ki, 120 ödün vermez, itaatkâr öğrencinin kendi yolundan giden 380'den ayrı tutulması önemliyse, Korint Kilisesi için de öyle önemliydi. İtaatkâr çoğunluğun ve *bazı* itaatsizlerin göz önüne çıkması gerekiyordu; eğer böyle olmasaydı, birliğe giden yol kapanacak ve böylece Tanrı'nın yüceliğinin (büyüklüğü) Korint'te açığa çıkması engellenecekti. Ayrıca Rab'bin Sofrası'na karşı saygısızlık yapmayan, ama bazılarının saygısızlığı yüzünden acı çeken (zayıf, hasta ve erken ölen) masumlara bir çare getirmek de önemliydi.

Pavlus, birlik konusunu bir öncelik yapmanın öneminin gayet farkındaydı. Tanrı'nın yüceliğiyle baştan aşağı etkilenen Yeruşalim, Samiriye Antakya ve diğer kentlerde neler olduğunu iyi biliyordu. İşte bu nedenle sadece Korint Kilisesi'nin birlik olması için yalvarmakla kalmadı, aynı zamanda Efes, Filipi ve Kolose'deki imanlıların yanı sıra bugün hepimizi bir olmamız teşvik etti. İsa'nın verdiği örnekten biliyoruz ki, bu birliği sağlamanın Tanrı'nın sözüne itaat etmekten başka yolu yoktur.

Daha Yüce

Günümüzde durum ne? İmanda birlik hâlâ hedef mi? Asla unutmayacağım bir dua deneyimimi paylaşarak başlamama izin verin. Çok net olarak şunu duydum, “Oğlum’un ikinci gelişinden önce kilisede ve kilise aracılığıyla yapmak üzere olduğum şeylerle kıyaslandığında Elçilerin İşleri Kitabı çocuk oyunu gibi görünecek”.

Sarsıldım. Aslında, işittiğim şeye önce inanmadım. Şöyle karşılık verdim, “Baba, buna inanmak için bana Kutsal Kitap’tan üç farklı referans vermene ihtiyacım var”. İlginçtir ki, bunu isterken yüreğimde bir rahatsızlık hissetmedim. *Her şeyi* sınamalıyız (bkz. 1 Selanikliler 5:21) ve “Her suçlama (söz) iki ya da üç tanığın tanıklığıyla doğrulanmalıdır” (2 Korintliler 13:1).

Beni yönlendirdiği referanslardan biri:

“Her Şeye Egemen RAB diyor ki, ‘Kısa zamanda bir kez daha yeri, göğü, denizi, karayı sarsacağım. Bütün ulusları sarsacağım, değerli eşyalarını buraya getirecekler. Ben de bu tapınağı görkemle dolduracağım.’ Böyle diyor Her Şeye Egemen RAB... Yeni tapınağın görkemi, öncekinden daha büyük olacak. Buraya esenlik vereceğim.’ Böyle diyor Her Şeye Egemen RAB” (Hagay 2:6–7, 9).

Biraz tarihsel bilgi: İsraililer uzun yıllar boyunca önce Babilliler’in, son-

ra da Persliler'in egemenliği altında sürgünde yaşadılar. Tanrı, anavatanlarına geri dönüp Nebukadnessar ve Babil ordusunun yok ettiği tapınağı yeniden inşa etmeyi arzulayan İbraniler'i serbest bırakmayı Pers Kralı Koreş'in yüreğine koymuştu. Bunun üzerine birçokları anavatanlarına döndüler ve hevesle inşaata başladılar, ama en sonunda yerli halkın rahatsız edici direnci ve kişisel çıkarların birleşmesi sonucunda ilgilerini yitirdiler. Halkın Tanrı'nın evini inşa etmek üzere bir araya gelme arzusunu yeniden alevlendirmek için Hagay, Zekeriya ve diğer önderler peygamberlik sözleri ilettiler.

Ne var ki, kritik soru şudur: Peygamber en nihayetinde yapımı tamamlayacakları tapınaktan mı yoksa başka bir tapınaktan mı söz ediyordu? Daha sonra İsa "Bu tapınağı yıkın, üç günde onu yeniden kuracağım" demiştir (Yuhanna 2:19). Fiziksel tapınağın ortasında durduğu halde, ondan değil, Bedeni'nin tapınağından söz ediyordu. Burada da durumu bu mudur?

Kutsal Kitap yorumları ve tarihçileri, İsrail'in yetmiş yıllık sürgününün ardından inşa edilen fiziksel tapınağın hem görünüş hem de Tanrı'nın tezahür eden varlığı bakımından Süleyman'ın yaptırdığı tapınağın yanında sönük kaldığını bildirir. Görünüş bakımından, yüzyıllar sonra Hirodes'in yaptırdığı güzelleştirme çalışmalarından sonra bile gene de Süleyman'ın özgün tapınağından daha görkemli olduğu düşünülmez. Tanrı'nın varlığı bakımından ise Süleyman, tapınağı adadığı zaman Tanrı'nın yüceliği bir bulut olarak tüm tapınağı doldurdu ve kâhinler görevlerini sürdüremediler. Tarih kayıtları restore edilen tapınakta bunun kadar dramatik bir olayın gerçekleştiğini belirtmez.

Ferisiler İsa'nın tapınağı yıkıp üç gün içinde onu yeniden kurmakla ilgili cümlesini yanlış anladılar, çünkü bunun fiziksel bir tapınak olduğunu varsaydılar. Böyleyken, eğer Hagay'ın sözünü fiziksel tapınakla sınırlarsak, biz de gerçek anlamı kaçıırız.

Hangi tapınaktan ve dönemden söz ediyordu? Pavlus şöyle yazar, "Tanrı'nın tapınağı olduğunuzu, Tanrı'nın Ruhu'nun sizde yaşadığını bilmiyor musunuz?" (1 Korintliler 3:16). Süleyman'ın tapınağını dolduran aynı Ruh, şimdi topluca bizde tam olarak yaşamaktadır. Hagay'ın sözünü ettiği tapınağın bu olduğuna inanıyorum ve kilise sonraki tapınaktır; onun yüceliği (Tanrı'nın varlığının ve gücünün büyüklüğü) önceki fiziksel tapınaktan daha yücedir. Pavlus şöyle der, "Geçici olan, yücelik içinde geldiyse, kalıcı olanın yüceliği çok daha büyüktür" (2 Korintliler 3:11).

Eski Antlaşma'da açığa çıkan yüceliği (büyüklüğü ve gücü) düşünelim: Musa'nın yüzü Tanrı'nın ihtişamıyla öyle bir parlıyordu ki yüzünü örtmek için bir peçe takmak zorunda kalıyordu. Buluşma Çadırı kurulduğunda, Tanrı'nın varlığı öyle güçlü bir biçimde tezahür etti ki hiç kimse yaklaşmadı. Süleyman tapınağı

kurup Tanrı'ya adadıktan sonra, Tanrı'nın tezahür eden varlığı bir kez daha öyle müthişti ki, kâhinler görevlerine devam edemediler. Tanrı'nın görkemli varlığı hayranlık uyandırıcıydı, ancak Pavlus'un bildirdiği gibi “eskiden yüceltilmiş olanın, şimdi yücelikte aşkın olana göre yüceliği yoktur” (2 Korintliler 3:10).

Peki ya dönem nedir? Hagay başlangıcından sonuna dek kiliseden mi söz ediyor? Diğer bir deyişle, İsa'nın göğe yükselmesinden ikinci gelişine kadar geçen zaman dilimi mi?

Hagay aracılığıyla yazılan Tanrı sözüne bir kez daha bakın:

“Her Şeye Egemen RAB diyor ki, ‘Kısa zamanda bir kez daha yeri, göğü, denizi, karayı sarsacağım. Bütün ulusları sarsacağım, değerli eşyalarını buraya getirecekler. Ben de bu tapınağı görkemle dolduracağım.’ Böyle diyor Her Şeye Egemen RAB” (Hagay 2:6–7).

Sözünü ettiği görkem sarsılmanın gerçekleştiği zaman diliminde meydana gelir. İbraniler yazarı bunu doğrular: “‘Bir kez daha yalnız yeri değil, göğü de sarsacağım’ diye söz vermiştir. ‘Bir kez daha’ sözü, sarsılanların, yani yaratılmış olan şeylerin ortadan kaldırılacağını, böylelikle sarsılmayanların kalacağını anlatıyor” (İbraniler 12:26–27).

İbraniler Mektubu İ.S. 68 yılında, önceki bölümde alıntılıdığım olaylardan, yani hastaların Yeruşalim caddelerine yatırılmasından, kentlerin Rab'be iman etmesinden, tüm bölgelerin Tanrı sözünü duymasından vs. çok daha sonra yazılmıştır. Bu nedenle, İbraniler'deki vaat Elçiler'in İşleri Kitabı dönemine değil, geleceğe, tüm yaratılışın sarsılacağı son zamana yöneliktir. Rab İsa Mesih'in ikinci gelişini görecek olan sonraki kuşak söz konusudur.

Kutsal Yazılar boyunca iyice yerleşmiş bir motif görülür: *Tanrı her zaman en iyisini sona saklar*. “Bir olayın sonu başlangıcından iyidir” (Vaiz 7:8). İsa, Kana düğününde iyi şarabı sona saklayarak bu motifi sergilemiştir. Daha sonra, “benim yaptığım işleri, bana iman eden de yapacak; hatta *daha büyüklerini* yapacaktır” diye ilan eder (Yuhanna 14:12). Neden “daha büyükleri” İsa göğe alındıktan sonra geliyor? Çünkü her zaman en iyiyi sona saklar.

Aynı şey kilise için de geçerlidir; sonu başlangıcından daha iyi olacaktır. Elçilerin İşleri Kitabı çarpıcı bir başlangıç ortaya koyar, o halde yeryüzündeki kilise döneminin sonunun başından daha az görkemli, daha az güçlü, daha az etkili olacağına gerçekten inanabilir misiniz? Unutmayın, Pavlus üzerine basarak bildirir, “imanınız insan bilgeliğine değil, Tanrı gücüne dayansın”, ve gene “Tanrı'nın Egemenliği lafta değil, güçtedir” (1 Korintliler 2:5; 4:20). Güç, Tanrı'nın yeryüzünde tezahür olan egemenliğinin büyük bir parçasıdır.

Yenilenme

Kutsal Ruh'un beni o güne ilgili yönlendirdiği daha başka Kutsal Yazılar da var, ancak paylaştığım az sayıda ayetten imanlılar olarak vizyonumuzun genişlemesi, aslında Elçilerin İşleri Kitabı'nda okuduklarımızı aşması gerektiği açıktır. Kutsal Ruh'la dolan Elçi Petrus'un şu beyanı ilginçtir:

Sizin için önceden belirlenen Mesih'i, yani İsa'yı gönderisin. Tanrı'nın eski çağlardan beri kutsal peygamberlerinin ağzından bildirdiği gibi, her şeyin yeniden düzenleneceği zamana dek İsa'nın gökte kalması gerekiyor (Elçilerin İşleri 3:20–21).

Bu sözlere yakından bakalım. İlk olarak, bir şey olana dek İsa'nın gökte kalması gerekiyor. Bunun anlamı, Babamız'ın vaat ettiği şey gerçekleşene dek İsa'nın geri gelemeyeceğidir. Peygamberlerin de bildirdiği bu vaat nedir? Tapınağın yenilenmesidir. Diğer bir deyişle, Tanrı'nın ihtişamı, büyüklüğü, zenginliği, bolluğu, onuru ve haşmeti artık dünyada az miktarda bulunmayacak, aksine tapınağı aracılığıyla tam güçle sergilenecektir.

Bu durum şimdi oluyor mu? Kilise, kentlerin ya da bölgelerin bütünüyle kurtuluşa kavuştuğunu göreceğimiz derecede güçlü mü? Hastanelerin boşaldığını görüyor muyuz? Körlerin gördüğünü, doğuştan kötürümlerin hoplayıp sıçradığını ve Tanrı'yı yüceltiğini görüyor muyuz? Binalar dualarımızın gücüyle sarsılıyor mu? Uluslardaki kaybolmuş insanlara ulaşmak için hizmetlerde ve kiliselerde kaynak bolluğu görüyor muyuz? Kilisedekiler arasında ihtiyaç sahipleri yok mu? Peygamber Hagay'ın şu soruyu sormasının nedeni bu olabilir mi:

Aranızda bu tapınağı önceki görkemiyle gören kaldı mı? Şimdi size nasıl görünüyor? *Bir hiç* olarak görünmüyor mu? (Hagay 2:3).

Hagay bu soruyu o gün önünde duran halka soruyordu, ama bugün Tanrı aynı şekilde bunu bize sormaktadır. Dürüst olalım: Elçilerin İşleri Kitabı'yla kıyasladığımız zaman, Tanrı'nın günümüzde tecrübe ettiğimiz görünür varlığı *bir hiç* olarak görünüyor! Eğer bunu açıkça görmüyorsak, yüce gücünün kilise içinde yenilenmesini tutkuyla amaçlamayız. Bunun yerine, güçsüz bir kilise olarak kalmakla yetiniriz.

Başımızın belası olan kriptonitin beslediği bir birlik yoksunluğunu hoş görme lüksümüz var mı? Lütfen lütfen beni dinleyin—O'nda bir olma hedefine doğru ilerlemeliyiz ve bu hedef ancak O'nun sözüne iman ve itaat yoluyla gerçekleşebilir.

Gitmemiz gereken vizyon belli olduğuna göre, hem kişisel hem de imanlıları topluluğu olarak ilerleyişimize engel olan kriptoniti teşhis etmeye geri dönelim.

Eyleme geçin

Neyin mümkün olduğunu bilene kadar, normal kabul ettiğimiz azdan hoşnutsuz olamayız. Ama şimdi, bu bölümü okuduktan sonra, neyin mümkün olduğunu biliyorsunuz ve net bir kararla yüzleşiyorsunuz: Kilisenin çoğunun sınırlı etkiye sahip zayıf ve güçsüz yaşamına razı olun ya da ömrünüz boyunca İsa Mesih'in tam, yalın büyüklüğünü sergileyen güçlü bir yaşamın ardından gidin.

Bu olasılığa güven duyana kadar, eyleme geçemezsiniz. Eylem olmaksızın, haliyle görece bir güçsüzlük içinde yaşarsınız. Bu nedenle eyleme geçmeniz için ilk adım Tanrı'nın sözüne ve hayatınız için O'nun vizyonuna güvenmeyi seçmenizdir.

Efesliler Mektubu'nda İsa'nın bizi sözülle temiz kıldığı ve bu süreçte O'nunla beraber olmak için sözlerimizi kullanabileceğimiz söylenir. Sürmeye çağrıldığınız güçlü hayat hakkında "İsa, dünyamı değiştirmek için beni güçlü Ruhu'yla doldurdu" ya da "Tanrı, kaybolmuş insanlara ulaşmak için kendi yüceliğini içimde ortaya çıkardı", ya da "İş arkadaşlarımı etkilemek ve iş yerimi dönüştürmek için meshedildim" gibi cümleler yazın. Ve bu gerçekleri her gün kendinize beyan etmeye başlayın. Sonra eyleme geçmek için güveninizin her gün istikrarlı biçimde büyüdüğünü gözlemleyin.

「 KISIM 2 」

Kriptoniti Teşhis Etmek

BİR EVLİLİK ANLAŞMASI

Gelecek birkaç bölüm boyunca yoldan çıkmış gibi görünebiliriz, ama sizi temin ederim ki, bazı önemli gerçekleri tesis ettikten sonra kiliseye bela olan ruhsal kriptoniti incelemeye devam edeceğiz.

Tipik bir Evlilik mi?

Tanrı'yla ilişkimizin ayrıcalıklı yapısını, düşünebileceğim herhangi bir örnekten daha iyi tasvir ettiğine inandığım şu öyküyü dinleyin.

Justin adında genç bir adam bir yıldır Angela ile flört ediyordu. Justin gözünde Angela güzeldir ve muhteşem bir kişiliğe sahiptir. Ona sırlıslıkla aşiktir ve hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediği kadının o olduğunu bilmektedir.

Justin özel bir akşam için plan yapar. En doğru anda, dizi üstüne çöker ve aldığı müthiş güzellikteki elmas nişan yüzüğünü sunmak için küçük kutuyu açar.

Angela dona kalır. Tam bir şok içinde elleriyle yüzünü örter ve sevinç göz yaşları akmaya başlar. Duygularının taşkınlığı ile sessizce, ama istekle başını sallar. Biraz daha sakinleşince, “Evet, evet, seninle evlenirim” diye haykırır.

Masallardaki düğün birkaç ay sonra gerçekleşir. Ardından gelen balayı aşkla, kahkahalarla, maceralarla ve birlikte kurdukları gelecek hayalleriyle doludur. Genç bir adamın ve kadının dileyebileceği her şey ve daha fazlası vardır.

Zaman geçer ve Justin sevinçle Angela'nın düşündüğünden daha müthiş biri olduğunu keşfeder. Macerayı, eğlenmeyi sever ve harika bir espri anlayışına sahiptir. Ailesiyle iyi anlaşmakta ve neredeyse herkesle iyi geçinmektedir. Zeki ve hazır cevaptır ve sanki her zaman ondan bir adım önde gibidir. Yaratıcı, sanatsal

ve hayalperesttir. Justin, Angela'nın her zaman evlerine yaptığı güzel eklemelere hayran kalır. Kendisinden daha iyi bir aşçıdır ve bütün bunlar yetmezmiş gibi titiz ve düzenlidir. Yeni kurdukları birlikteliğe yaptığı katkılardan zevk aldığını söylemeye hiç gerek yok. Gelecekleri çok parlak görünmektedir.

Evlilik hayatının ritmini bulduğu ilk birkaç ayın sonunda bir akşam Justin, işten eve döner. Gelenek haline getirdikleri kucaklaşma ve öpücük için Angela'nın kendisini beklediğini düşünerek içeri girer. Onu aramaya başlar; önce salona, sonra mutfağa bakar ve en sonunda yatak odasında onu bulur.

Dışarı çıkmak için hazırlık yapıyor gibidir. Romantik bir müzik eşliğinde kullandığı parfümün tanıdık kokusu odayı doldurur. Justin, Angela'yı makyaj yapmış ve geçmişte sevdikleri bir restorana gittikleri zaman giydiği şık elbise içinde görünce şaşırır.

Arkası Justin'e dönüktür, ve kocasının odaya girdiğini henüz fark etmemiştir. Justin panikler: *Ah hayır, yoksa bu gece için unuttuğum bir yemek planımız mı vardı? Çiçekçide durmalı ve ona bir buket gül almalıydım! Neşeli, ama tedirgin bir selamlamayla sessizliği bozar, "Selam, tatlım".*

Küçük bir şaşkınlıkla Angela neşeyle yanıt verir, "Ah, selam, canım".

Sözüne itirafla başlar, "Tamam, sanırım unuttuğum bir şey var. Bu gece için bir planımız mı vardı?"

Hemen karşılık verir, "Ah hayır, canım".

Kafası karışmış olarak hızlıca durumu değerlendiren Justin, Angela'nın kendisine bir sürpriz hazırladığını sanar. *Herhalde evde özel bir akşam ya da dışarda sürpriz bir gece planladı* diye düşünür. Angela elbisesini giyinmiştir ve gece için son hazırlıklarını tamamlamak üzeredir. Ona iltifat eder: "Vay, bu gece müthiş görünüyorsun!"

"Teşekkürler, sevgilim" diye cevap verir.

Justin, bu işin nereye varacağını bilmeden sorar, "Benim de giyinmemi ister misin?" Angela, şimdi biraz akli karışmış bir halde cevap verir, "İstersen giyin". Justin, hâlâ durumu kavramaya çalışarak yanıtlar, "Senin kadar şık görünmem gerek. Sen böyle giyinmişken iş kıyafetlerimle görünmek istemem".

En sonunda Angela, konuşmanın tuhaflığını fark edip "Ah canım, ben bu gece dışarı çıkıyorum". "Görüyorum, bu yüzden senin için giyineceğimi söyledim ya". Justin artık iyice şaşkındır.

Angela konuyu açığa kavuşturmak adına şöyle yanıtlar, "Hayır, canım. Ben-Tony ile çıkıyorum. Yemek yiyeceğiz, sinemaya gideceğiz ve geceyi Fairmont Hotel'de birlikte geçireceğiz. Öğleden önce dönmüş olurum".

"Tony de kim oluyor?!" diye Justin feryat eder.

“Liseden erkek arkadaşım,” diye doğrudan cevaplar Angela. “Ne?! Onunla çıkmazsın!”

“Neden?”

“Çünkü biz evliyiz; birbirimize söz verdik. Başka insanlarla görüşemeyiz!”

“Sen ciddi misin?” diyerek sitemle yanıtlar. “Hâlâ yakın olduğum birçok erkek var. Sırf evliyiz diye onlarla ilişkilerimi bitireceğimi mi düşündün?”

“Elbette, evli insanlar böyle yapar! Kendilerini sadece ve tamamen evlendikleri kişiye adanmışlar,” Justin acı ve öfkeyle dolu bir sesle yanıtlar.

“Bir dakika, canım!” diyerek Angela ilk büyük tartışmalarına açıklık ve sükunet getirmeye girişir. “Sen benim en beğendiğimsin. Zamanımın çoğunu seninle geçiriyorum. Seni diğer eski erkek arkadaşlarımın hepsinden daha çok seviyorum. Ama artık onlarla görüşmememi bekleyemezsin. Bazılarıyla yıllardır çok yakın ilişki içindeyim, onları hâlâ seviyorum ve onlarla keyifli zaman geçirmek istiyorum. Bunda ne yanlışlık var?”

Sanırım bu konuşmanın iyi sonuçlanmadığını tahmin ettiniz.

Karşılaştırma

Bu öykünün saçma görüldüğünün farkındayım, ama Angela'nın bakış açısıyla bazı sorular sormama izin verin: Justin onun favori erkeği değil midir? Diğer tüm erkek arkadaşlarından daha çok onu sevmiyor mu? İlişkileri konusunda tutkulu değil mi? Zamanının çoğunu onunla geçirmiyor mu? Pek çok bakımdan harika bir eş değil mi?

Bunu şöyle düşünün: Justin pasaklı, ev işleriyle ilgilenmeyen ve yemek pişiremeyen biriyle evlenebilirdi. Motivasyonu olmayan ve birlikte sürdürdükleri hayata anlam katmayan biriyle. Angela'nın her bakımdan kusursuz olmasını mı bekliyor? Yapması gereken tek şey onu düzenli olarak başka erkeklerle paylaşmak. Angela'nın zamanının yüzde doksanı ona ait. Neden meseleyi bu kadar büyütüyor?

Elbette, çoğumuz için bunlar gülünç sorular.

Belli ki, Angela evlilik hakkında hiç bilgilendirilmemiş. Bir erkek ve bir kadının karşılıklı olarak yalnızca birbirlerine adanacaklarını taahhüt ettikleri bir antlaşma olduğu ona söylenmemiş. Evliliğe girerken onun aklında başka, Justin'in aklında başka bir şey vardı. Angela'nın görüşü kendisi açısından eğlenceli, yararlı ve pratik idi. Evde harika bir hayat sürecekti ve buna ilaveten diğer ilişkilerin vereceği zevklerin tadını çıkaracaktı. Ne var ki, bu görüş kutsal evlilik antlaşmasını ihlal eder.

Bu gerçeği basit bir yolla genişletelim. Bir kadın güzel, beyaz bir gelinlik giyerek bir kilisenin ya da evlilik töreni yapılan başka bir mekanın koridorundan yürüdüğü

zaman, önemli bir mesaj vermektedir: Yeryüzündeki diğer bütün erkeklerle yakın ilişki kurmaya veda etmektedir. Geçmişte erkek arkadaşlarıyla yaşadığı ilişkileri nihai olarak sona erdirmenin yanı sıra o günden sonra başka sevgililerle yeni ilişkiler kurmayacağını da ilan eder. Ve elbette koridorun sonunda kendisini bekleyen erkek de aynı şeyi söylemektedir.

O zaman şimdi bu durumu kişisel hale getirelim. Justin'in yaşadığına benzer bir duruma düşseniz nasıl tepki verirdiniz? Ya da nişanlınız ilerde evlendiğiniz zaman böyle davranacağını söyleseydi ne yapardınız? Onunla bu şartlar altında evlenmeye razı olur muydunuz?

Sanmıyorum. “*Asla!*” diye çıkıştığınızı duyar gibiyim.

Peki tepkinizde neden bu kadar hoşgörüsüz olurdunuz? Bunun yanıtı basit olarak iki tarafın farklı şartlara sahip olduğu bir antlaşmaya girmek istememenizdir. Eşiniz size tam adanmış olmamasına rağmen sizin tüm hayatınızı bu ilişkiye bağlama fikrine direnirsiniz.

Bu nedenle bu şartlar altında hiç kimseyle evlenmez ya da evlendikten sonra bu kabul edilemez davranışı görmezden gelmezsiniz. Dürüst olalım ve soralım, “İsa'nın Angela gibi davranan bir gelin için geri döneceğine gerçekten inanabilir miyiz?” Bir an durup bunu düşünün. O'nunla ilişkimiz karı koca arasındakine benzetilir. Pavlus şöyle söyler:

Bunun için adam annesini babasını bırakıp karısına bağlanacak, ikisi tek beden olacak”. Bu sır büyüktür; ben bunu Mesih ve kiliseyle ilgili olarak söylüyorum (Efesliler 5:31–32).

Başlangıçta Tanrı, O'nunla olan ilişkimizi betimlemek için evlilik antlaşmasını kurdu. Yeni Antlaşma'da İsa güvey, kilise ise Mesih'in gelini olarak resmedilir. Neden Damadımız'a karşı Angela tipinde davranışlara sırf bahaneler bulmakla kalmayıp bazen de yol veriyoruz? Elçi Yakup bu meseleyi açık bir dille ele alır.

Aşağıdaki ayetlerde sadece Hristiyanlar'a hitap etmektedir:

Dilediğiniz zaman da dileğinize kavuşamıyorsunuz. Çünkü kötü amaçla, tutkularınız uğruna kullanmak için diliyorsunuz. *Ey vefasızlar*, dünyayla dostluğun Tanrı'ya düşmanlık olduğunu bilmiyor musunuz? Dünyayla dost olmak isteyen, kendini Tanrı'ya düşman eder. Sizce Kutsal Yazı boş yere mi şöyle diyor: “Tanrı içimize koyduğu ruhu kıskançlık derecesinde özler”. Tanrı'ya yaklaşın, O da size yaklaşacaktır. *Ey günahkârlar*, ellerinizi günahtan temizleyin. *Ey kararsızlar*, yüreklerinizi paklayın. Kederlenin, yas tutup ağlayın. Gülüşünüz yasa, sevinciniz üzüntüye dönüşsün (Yakup 4:3–5, 8–9).

Bunlar ağır sözlere. Esasen, sadakatsiz ilişkilerin bu kadar yaygın olduğu bir çağda neredeyse fazlaca aşırı ve hatta abartılı görünürler. Gençlik yıllarımda, *abartılı* cümleler kurmak gibi kötü bir alışkanlığım vardı. Gerçekçi olmayan aşırı bir sonuç, büyüklük ya da hatta duygular içeren beyanlarım olurdu. Bu davranışımın sonucunda ailem ve arkadaşlarım beni ciddiye almaktan vazgeçti.

Sanırım hepimiz belli bir düzeyde bu kabahati işlemişizdir. Genç anne babalar çocuklarına sık sık, “Bunu bir daha yaparsan ceza alacaksın” derler. İlk ya da ikinci seferde muhtemelen işe yarayabilir, ama çocuk en nihayetinde bu cümleye bir kez daha meydan okur ve devamının gelmediğini keşfeder. O noktada çocuk anne babasının sözünü artık ciddiye almaz. Bu tepkinin aynısı okullarda, iş yerlerinde, hükümette, basında, arkadaşlar ve aile üyeleri arasında görülür. Çoğu zaman bizi koruma amacı taşıyan uyarıları hafife alırız.

İşin trajik tarafı, aynı düşünce yapısını Kutsal Yazılar’ın uyarılarına dikkat ederken de sergilememizdir. Tanrı’nın söylediği şeyi kastettiğini ve kastettiği şeyi söylediğini unutmamalıyız. Kutsal Yazılar’ın tümünün Tanrı esinlemesi olduğunu aklımızda tutmamız çok önemlidir (bkz. 2 Timoteos 3:16). Bu nedenle Yakup’un bildirdiği sözleri okuduğumuzda, konuşan Tanrı’nın bizzat kendisidir.

Eğer buraya yazdıklarımı yürekten kabullenirsek, sağlıklı biçimde titrememize sebep olacaktır. Sadakati Tanrı ve dünya arasında bölünmüş bir Hristiyan *vefasız (zina eden)* diye tanımlanır. Bu ağır bir sözdür. Bir eş karısına ya da kocasına karşı dedikodu, yalan, hırsızlık, öfkelenme, kabalık vs. gibi birçok günah işleyebilir. Bunların her biri ilişkiye zarar verir ve asla hafife alınmamalıdır. Ancak gene de bunların hiçbiri zina kadar ciddi değildir. İşte Justin’in bu derece sarılsılmasının ve Angela’ya öfkelenmesinin nedeni budur. En üst seviyede ihanete uğramıştır ve Angela sadakatsizliğinde yanlış bir şey görmemektedir.

Elçi Yakup vefasız olduğumuzda, yani ruhsal olarak zina ettiğimizde kendimizi Tanrı’ya düşman ettiğimizi söyler. Bu son derece ciddidir ve buna sebebiyet veren biziz. Tanrı, O’nun düşmanları olmamızı istemez, çünkü bizi derinden sevmektedir. Ancak sevgimizi ve ilgimizi dünyasal şeylere ve yollara verdiğimizde, Tanrı’nın düşmanı olmak için yazılırız.

Bu sözleri hafife alabilir miyiz? Yakup’un söylediği bu cümle Yeni Antlaşma’da yokmuş gibi davranabilir ve onu görmezden gelebilir miyiz? Üstelik bu konu hakkında yazan tek kişi Yakup değildi. Yeni Antlaşma yazarları arasında Tanrı’nın lütfu hakkındaki en büyük vahyi alan Pavlus ile sevgi elçisi Yuhanna da buna değinmiştir. Petrus ve Yahuda da aynı şey yapmıştır. Ama en önemlisi, İsa da dirilişinden sonra Asya İli’ndeki kiliselere aynı şeyleri söyler.

Gelecek bölümlerde, ruhsal zinanın bizi nasıl Tanrı’nın düşmanı haline ge-

tirdiğini uzun uzadıya tartışacağız. Bu tutum ve davranışın ele aldığımız kriptonitin aslında ta kendisi olduğunu keşfedeceğiz.

Eyleme geçin

Tanrı kıskanç bir Tanrı'dır. Çoğumuz uzun zamandır Kutsal Yazılar'ın bunu öğrettiğini biliyoruz, ancak birçok Hristiyan bunu derin düşünmek için zaman ayırmaz ya da bir şekilde Eski Antlaşma'yla ilgili olduğuna inanır. Bunun gerçeğe yakında uzaktan ilişkisi yoktur. İsa'nın çarmıhta sunduğu kurban, O'nun sevgisinin en sadık Güvey'in sevgisi olduğunu gözler önüne serer.

Dolayısıyla Tanrı'nın bize olan sevgisinde ilgisiz değil, elbette kıskanç olmasını isteriz. Bu nedenle biz de aynı tutku ve adanmışlıkla O'nu sevmek için Tanrı'dan bize lütuf göstermesini istemeliyiz. Yakınlığın mümkün olmasının tek yolu budur.

Bugün yüreğinizi sımayın. İsa'ya olan sevginiz ne kadar özel? Hayatınızda Tanrı'ya vefasız olma tehlikesi yaratan başka bir sevgi olup olmadığını göstermesi için Kutsal Ruh'a dua edin. Eğer size bir şey açıklarsa, gereken değişikliği yapın. Bugün Tanrı'yla olan özel ilişkinizi yeniden düşünün ve tıpkı O'na verdiğiniz evlilik yemininizi yeniliyormuş gibi kendinizi O'na yeniden adayın.

TANRI'YA KARŞI ZİNA

Elçi Yakup'un sözleri (“*Ey vefasızlar! Dünyayla dostluğun Tanrı'ya düşmanlık olduğunu bilmiyor musunuz?*”) o kadar serttir ki, kiliselerde, konferanslarda ya da kişisel tartışmalarda verilen Müjde mesajlarında çok nadiren işitirsiniz. Yine de bunları nasıl göz ardı edebiliriz? Yakup'un bu beyanı Kutsal Yazılar'da izole biçimde yer alıyor değildir, zira bu tema Kutsal Kitap boyunca sık sık görülür.

Eğer Yakup'un sözlerini inceler ve uyarılarını dikkate alırsak, sözlerin etrafında asılı duran karışıklığı ya da korkuları temizleyecektir. Bir kez daha sözlerinin tümü:

Ey vefasızlar, dünyayla dostluğun Tanrı'ya düşmanlık olduğunu bilmiyor musunuz? Dünyayla dost olmak isteyen, kendini Tanrı'ya düşman eder (Yakup 4:4).

İlk olarak, Tanrı kendisini bize düşman etmez. Aksine, kendimizi Tanrı'ya düşman edenler biziz. En kestirme biçimiyle her iki senaryo da sinir bozucudur; ancak arada bir fark vardır.

Hepimiz insanlar arasında tek taraflı olarak başlayan çatışmalar görmüşüzdür. Diğer bir ifadeyle, taraflardan biri diğerine savaş ilan eder ve diğer taraf her ne kadar savaşa dahil olsa da bunu tercih etmez. Örneğin, 1941 yılında Japonlar, Pearl Harbor Limanı'nı bombaladı ve böyle yaparak kendilerini Birleşik Devletler'in düşmanı ettiler. Amerika bu çatışmaya girmeyi ne seçmiş ne de istemişti, ama sonuçta yaptıkları provokasyon yüzünden Japonlar, kendilerinden daha güçlü bir ülkenin hışmına uğradılar.

Yakup'un anlattığı şey tam olarak budur. Tanrı'nın insanlara karşı olmak arzusu yoktur; hele ki çocuklarına asla, ama eğer dünyayla ittifak kurmakta ısrar

edersek bu çatışmaya girmekten çekinmeyecektir. Burada “düşman” için kullanılan Grekçe sözcükler sırasıyla *echthra* ve *echthros*'tur. Anlam bakımından özdeş-tirler, ama aralarındaki tek fark birincisinin isim ikincisinin ise sıfat olmasıdır.

Çevirmenler çok ağır bir sözcük kullanmış olabilir mi? “Düşman” sözcüğünün özgün metinde daha düşük tonda olması mümkün mü? Hayır, değil. Bir Grekçe sözlükte verilen tanımlar olarak şu sözcükler geçer: düşman, düşmanlık ve husumet (CWSB). Bir diğesinde şöyle yazar, “birisiyle düşmanlık içinde yaşamak” (BDAG) ve bir başka tanım: “bir kimseyle hasım olma durumu” (LOUW-NIDA). Bu ayette “düşman” dan başka bir sözcük seçmek için bir sebep olmadığını kanıtlamak için üç adet saygın sözlükten tanımlar paylaştım. Söylenen sözün ciddiyetini anlamamız kritik önemdedir.

Bununla birlikte burada bir başka ağırlık göstergesi var. Yakup'un bu uyarıyı “bilmiyor musunuz?” diyerek retorik bir soru biçiminde beyan etmesi söylediği sözün oldukça önemli olduğu anlamına gelir. Cümleyi bu tarzda ifade etmesi antik İbraniler arasında yaygın olan bir edebi iletişim formudur. Yeni Antlaşma'nın el yazmalarının çoğu Grekçe'den alınmış olmasına karşın, bu metinleri yazarlar İbrani kökenli elçilerdi.

Çağdaş dillerde bir sözcüğün ya da ifadenin önemini vurgulamak istediğimizde kullandığımız bazı yöntemler vardır. Yazıları kalın harfle, italik yazabilir, altını çizilebilir, tümünü büyük harfe çevirebilir ya da vurgulamak için ünlem işareti kullanabiliriz. Bunların tümü önemli bir sözcüğe ya da cümleye dikkat çekmenin yollarıdır. Ancak, İbrani yazarlar bir sözcüğü ya da ifadeyi vurgulamak için onu iki kez yazarlardı ve abartıya kaçmamak için sözlerine her zaman dikkat ederlerdi.

Bu nedenle Yakup'un uyarısı sadece ciddi ve sert değil, ayrıca gerekli olarak vurgulanır. Kısacası, bunu görmezden gelemeyiz.

Vefasızlar

O halde Yakup “vefasızlar” ifadesini kullanırken tam olarak ne demek istiyor? İlk burada tüm insanlara değil, sadece imanlılara hitap etmektedir. Bundan eminiz, çünkü mektubu boyunca defalarca “kardeşlerim” ifadesini kullanır. İkinci olarak, imansızların Tanrı'ya vefasızlık etmesi, yani O'na karşı zina etmesi imkânsızdır, çünkü imansızların zaten Tanrı ile antlaşma ilişkisi bulunmaz.

Bunu şöyle düşünün: Ben Lisa Bevere ile evliyim, bu nedenle Jane Smith'e karşı zina eyleminde bulunamam, çünkü onunla bir evlilik antlaşmam yok.

Tanrı'ya karşı zina suçu işleyenler ancak İsa Mesih'i Rab ve Kurtarıcı olarak hayatlarına davet etmiş kişiler olabilir. Diğer herkes Tanrı'ya yabancıdır, O'ndan uzaktır ve O'nunla antlaşma ilişkisine sahip değildir.

“Vefasızlar” olarak çevrilen özgün Grekçe sözcük *moichos*'tur. Bu sözcük esasen Grekçe'de dişil formdadır, ancak çeviride bu form kaybolmuştur. Daha doğru bir tercüme “vefasız kadınlar” olacaktır. İngilizce KJV ve NKJV çevirileri, bu sözcüğü “vefasız erkekler ve kadınlar” diye çevirerek bu ihtilafı yumuşatmaya çalışmıştır. Çağdaş çevirilerin tercümanları görünüşe göre sözcüğün dişil formundan çekinmiştir. Belki de okuyucuların Yakup'un sadece kadınlara konuştuğunu düşüncelerini istemediler. Ancak mektubun bağlamının tümü okunduğunda Yakup'un bütün imanlılara hitap ettiği gayet açıktır. Kutsal Kitap yorumcuları Yakup'un sadece kadınları hedef almadığı konusunda hemfikirdir, bu yüzden neden vefasız kadınlar olarak çevrilmediği sadece benim için değil, Kutsal Kitap yorumcuları için de bir gizemdir.

Bunu daha da büyük bir gizem haline getiren şeyse dişil ifade *vefasız kadınlar* ın Kutsal Yazılar'ın genel devamlılığıyla daha uyumlu olmasıdır. Tanrı, sık sık halkıyla arasındaki ilişkiyi kendisinin koca ve bizim de O'nun karısı olduğumuz bir evlilik imgesiyle betimler.

Eski Antlaşma peygamberleri sıklıkla bunu yaptı. Yeşaya şöyle yazar, “Çünkü kocan, seni yaratandır. O'nun adı Her Şeye Egemen RAB'dir, İsrail'in Kutsalı'dır seni kurtaran. O'na bütün dünyanın Tanrısı denir” (Yeşaya 54:5). Sonuç olarak, İsrail halkının Rab'be olan bağlılığı putperestliğe düşmesiyle yıkıldığı zaman, halkı zina işlemekle suçlandı. Hezekiel şöyle yazar: “Sana zina eden, kan döken kadınlara verilen cezayı vereceğim” (Hezekiel 16:38). Tanrı gene Yeremya aracılığıyla konuşur, “Ama bir kadın kocasına nasıl ihanet ederse, Sen de bana öyle ihanet ettin, ey İsrail halkı!” Böyle diyor RAB” (Yeremya 3:20).

Peygamber Hoşea'nın tüm hizmeti bir kadının kocasına ihanetini betimler. Hoşea'ya bir fahişeyle evlenmesi buyrulur. Gerçek hayatla tasvir edilen bu hizmette Hoşea Rab'bi, karısı Gomer de Tanrı'nın halkını temsil etmektedir. Tanrı'nın böyle bir şey yapmasının nedeni, putperestlik ile birkadının sadece bir değil, birden çok sevgiliyle zina etmesi arasında fark olmadığını İsrail halkının açık seçik görebilmesiydi. İsrail *vefasız bir kadındı*.

Vaftizci Yahya da “Gelin kiminse, güvey odur. Ama güveyin yanında duran ve onu dinleyen dostu onun sesini işitince çok sevinir. İşte benim sevincim böylece tamamlandı” diyerek evlilik betimlemesini sürdürür (Yuhanna 3:29). Bir kez daha, İsa güvey Tanrı'nın halkı gelin olarak resmedilir.

İsa da Tanrı'nın halkını “Kötü ve vefasız kuşak” diye tanımlarken aynı imayı yapar (bkz. Matta 12:39;16:4). “Vefasız” için kullandığı Grekçe sözcük gene dişil formdadır.

Elçi Pavlus bu betimlemeyi bizim gelin, İsa'nın güvey olduğunu söyleyerek devam ettirir (Efesliler 5:31–32). Böylece, ister Eski ister Yeni Antlaşma kısmında olsun, Kutsal Yazılar'ın her yerinde Tanrı halkının O'nunla olan ilişkimizde defalarca

gelin ya da karı olarak temsil edildiğini görürüz. Bu nedenle, Yakup'un vefasız sözcüğü için dişil form kullanması bu yerleşik Kutsal Kitap motifiyle gayet tutarlıdır.

Putperestlik Zinadır

Eski Antlaşma'da Yahuda ve İsrail'in zina işlediklerinin ilan edilmesi her zaman putperestlik ile bağlantılıydı. Basit bir ifadeyle, insanlar Tanrı'ya vefasızdı. Putperestlik dediğimizde, aklımıza ilahlar için heykeller, sunaklar ya da tapınaklar dikmek gelir. Ancak, İsa halkın vefasız olduğunu ilan ettiğinde, onların başka bir ilahın tahtaya ya da taş a oyulmuş putuna tapındıklarını kastetmiyordu. Esasen, bir belirti göstererek Mesih olduğunu kanıtlanmasını istemişlerdi.

Yakup'un Tanrı halkına vefasızlar diye seslenmesine baktığımızda, onların da putlar, sunaklar ya da tapınaklar yaptığını kastetmediğini görürüz. İlginçtir ki, Yakup'un burada kastettiği şey Pavlus'un Korint'teki kilisede ele almak zorunda kaldığı eylemin neredeyse aynısıdır—kardeşler arasında ayrımcılık yapmak (Yakup 2:1–13); başkalarına iftira atmak ya da kötölemek (Yakup 3:1–12); kıskançlık, haset ve bencil hırslar sergilemek (Yakup 3:13–18); ve kendi tutkularını arzulamak ve bunların ardından gitmek (Yakup 4:1–3). Bütün bu işler vefasızlığa işaret eder.

Kutsal Yazılar'ın devamlılığı bu noktada kopuyor mu? Tanrı'nın halkı putperestlikten farklı bir şey için zina etmekle suçlanıyor mu? Bunun cevabı basitçe "Hiç de değil". Bunun tümü birbiriyle bağlantılı ve ilgili.

İşte bu noktada modern kilise görünen o ki İsa'nın, Pavlus'un, Yakup'un ve Yeni Antlaşma'nın diğer yazarlarının yaptıkları uyarıyı ihmal etmektedir. Basitçe ifade edersek, putperestliği sadece putlara, sunaklara ve yabancı ilahlara tapınılan tapınaklara indiriyoruz. Gerçek şu ki, putperestlik modern çağın Batı Hristiyanlığı ile alâkalıdır. Aslında putperestliğimiz, tapınakların, putların ve sunakların kurulduğu uluslarda olduğundan daha geniş çapta yaygın olabilir.

Amacım putperestliğin sadece günümüz kültüründe yaygın olduğunu göstermek değil, esasen Yahuda ve İsrail'in başarılı olmasını engelleyen, Pavlus'un Korint Kilisesi'nde açığa çıkardığı ve Yakup ve diğer Yeni Antlaşma yazarlarının da her zaman üzerinde durduğu aynı kriptonit olduğunu ortaya koymaktır. Şimdiki zamanda kişilerin ve kilise topluluklarının Tanrı'nın yüceliğini kaybolmuş ve ölmekte olan bu dünyaya başarıyla sergilemelerini engelleyen kriptonit işte budur.

Dünyanın Motivasyonu

Bu putperestliği doğrudan ele almadan önce, Yakup'un cesur beyanatını incelemeyi sürdürülim. Vurgulu bir biçimde "tutkularınız uğruna kullanmak için di-

liyorsunuz” diye çıkışır ve bu motivasyonu “dünya” ile dost olmaya bağlar. Yeni Antlaşma boyunca uzanan tutarlı bir çizgi çekilmiştir. Basit bir ifadeyle, dünya benliğin tutkularıyla motive olur. Elçi Yuhanna bunu şöyle dile getirir:

Çünkü dünyaya ait olan her şey -benliğin tutkuları, gözün tutkuları, maddi yaşamın verdiği gurur- Baba’dan değil, dünyadandır (1 Yuhanna 2:16).

Bu ayette Yuhanna’nın sözleri her şeyi kapsar; diğer bir deyişle, dünyada olan her şeyi tanımlamaktadır. Birçok put vardır, ama bunların hepsi mutlaka bu ayette belirtilen kategorilerden birinin altına girer. Dünyayla zina etmek, beş duyunuza zevk verecek ya da Tanrı’dan bağımsız olarak özdeğerinizi besleyecek *yoğun bir tutkuyla güdülmek* demektir. Diğer bir ifadeyle, *kibirinizdir*.

Mesaj adlı yorum kitabında “kendi yolunuzu istemek, her şeyi kendiniz için istemek, önemli görünmeyi istemek” olduğunu söyler. İşte dünyanın motive edici gücü budur. Tüm olay şu tutuma indirgenir: “Benim için en iyi olanı ben bilirim ve onu istiyorum”.

İronik olan şey, Tanrı’nın sizin için en iyi olan şeyi istemesi, hatta bu konuda tutkulu olmasıdır. Her birimiz bu gerçeği yüreklerimize sıkıca yerleştirmeliyiz. Bunu yapmamız kritiktir, çünkü dünya bizi Tanrı’dan uzaklaştırmaya çalışan son derece tahrik edici bir sevgiliye benzer. Dünya, size sunduğu şeyin Tanrı’nın sizin için ayırdığı şeyden çok daha iyi olduğunu düşünmenizi sağlayarak sizi ayartır. İşte bu nedenle Yakup üstüne basarak şöyle söyler:

“Sevgili kardeşlerim, aldanmayın! Her nimet, her mükemmel armağan yukarıdan, kendisinde değişkenlik ya da döneklık gölgesi olmayan Işıklar Babası’ndan gelir” (Yakup 1:16–17).

Yakup, dünyanın baştan çıkarıcı cazibesiyle aldanmamamızı, yoldan çıkamamızı ve uzaklara sürüklenmememizi söyleyerek sözlerine başlar. Verdiği mesaj özde şudur: *Tanrı’nın dışında sizin için iyi bir şey yoktur*. Bu gerçeği yüreğinize yerleştirmek sizi sürüklenmekten koruyacaktır. Bir şeyin iyi gözükmesi, yararlı görünmesi, sizi mutlu etmesi, neşeli, eğlenceli, toplum gözünde makbul, mantıklı, popüler olması ya da sizi zengin etmesi özde hiç önemli değildir. Eğer bir şey Tanrı’nın sözüne aykırıysa, sizin için iyi değildir. Er ya da geç sizi olmak istemeyeceğiniz bir yere götüreceği kesindir ve bu yer ölüm yoludur. “Öyle yol var ki, insana düz gibi görünür, Ama sonu ölümdür” (Özdeyişler 14:12 AMPC).

Herkes için yollar farklıdır ve dünyayla zina etmeye götüren birçok rota bulunur, ama bunların hepsiin ortak bir noktası vardır: *Doğru, yararlı, kârlı, kabul edilebilir, hikmetli görünürler*. Ama eğer Kutsal Yazılar’ın verdiği öğüdün aksi

yönüne işaret ediyorlarsa, hepsi birden ölümle sonuçlanacaktır.

Tanrı'nın aşağıdaki uyarıyı yapma sebebinin bununla ilgili olduğuna yürekten inanıyorum:

Çocuklarım, şimdi dinleyin beni, Kulak verin söylediklerime, Sakın *dünyaya* gönül vermeyin, *dünyanın* yolundan gitmeyin. Yere serdiği bir sürü kurbanı var, öldürdüğü kişilerin sayısı pek çok. Ölüler diyarına giden yoldur *dünyanın* evi, ölüm odalarına götürür. (Özdeyişler 7:24–27, “kadına” ve “onun” sözcüklerini “dünya” ile değiştirdim).

Süleyman bu sözleri cinsel ahlâksızlığa karşı uyarmak için yazar, ancak içinde daha derin bir peygamberlik mesajı saklıdır: Dünyanın ayartıcı yöntemlerine karşı dikkatli olun; güçlü ve davetkârdır. İsrail ve Yahuda'nın da aralarında bulunduğu çok sayıda ulus neden onun ölüm odasına bu kadar kolayca düştü? Bu güçlerin artık var olmadığını düşünecek kadar saf olabilir miyiz? Gelecek bölümden başlayarak, bunların ne kadar gerçek ve yaygın olduğunu keşfedeceğiz.

Eyleme geçin

Hiç kimse zina etmeyi planlayarak bir evlilik ilişkisine girmez. Verilen sözler göz korkutucu olsa da, gelinler ve güveyle verdikleri antlaşma vaatlerinin arkasında durmak için ellerinden gelenin en iyisini yaparlar. O halde neden bu kadar çok sayıda evlilik başarısız oluyor ve bazıları zina nedeniyle sona eriyor? Buna verilecek cevaplar karmaşık olsa da, hepsinin temelinde bağlılığı yok eden güçlere karşı uyanık olmamak vardır.

Tanrı'yla ilişkiniz yaşamınızdır; kelimenin gerçek anlamıyla. Tanrı'nın dışında yaşam yoktur. Gene de dünya, O'na karşı zina etmemiz için bizi ayartmaya çalışır. Uyanık kalmanın en iyi yolu bütünüyle Tanrı'nın ardından gitmektir.

Tanrı'ya her şeyinizi verdiğinizden emin olmak için ne yapabilirsiniz?

Programınız nasıl? Programınızda Tanrı için zaman var mı, Tanrı sözünü okumak, dua etmek ve oruç tutmaya zamanınız var mı? Kilisenizde, iş yerinizde ya da topluluğunuzda Tanrı'ya hizmet etmek için fırsatlar arıyor musunuz? İşinizi Tanrı'ya tapınacak biçimde yapıyor musunuz? Tanrı'yla ilişkinizi zinadan korumak için geliştirmek istediğiniz bir yol belirleyin. Planınızı tanımlayın, yazın ve sonra uygulamaya başlayın.

PUTPERESTLİĞİN ARDINDA NE VAR?

Putperestlik gizemini çözmemiz gerekiyor. Çabuk ya da kolay olmayacak, ama bunu çözmek birçok bakımdan anlamlı ve faydalı olacaktır. En büyük faydası, hayatlarımızda onu teşhis etmemiz için gereken bilgiyi edinmemizdir. Ruh-sal kriptonitimizin farkına varmamız için bize avantajlı bir konum sağlayacaktır. O zaman putperestliğin köklerine bakarak başlayalım.

Kitabın ilk bölümünden hatırlayacağınız gibi, Tanrı “insanların yüreğine sonsuzluk kavramını koydu” (Vaiz 3:11). Gezegendeki her insan tabiat olarak aynı içsel nitelikle dünyaya gelir. Pavlus bunu şöyle açıklar, “Kutsal Yasa’dan yoksun uluslar (*imansızlar*) Yasa’nın gereklerini kendiliklerinden yaptıkça, Yasa’dan habersiz olsalar bile kendi yasalarını koymuş olurlar. Böylelikle Kutsal Yasa’nın gerektirdiklerinin yüreklerinde yazılı olduğunu gösterirler. Vicdanları buna tanıklık eder. Düşünceleriye onları ya suçlar ya da savunur” (Romalılar 2:14–15).

Gerçek şudur: Herkes içgüdüsel olarak Tanrı’nın yollarını bilir, çünkü doğuştan itibaren vicdanlarında yazılıdır. Bu durum dört oğlumuzu büyüttüğümüz yıllar boyunca Lisa ve benim için gayet aşıkardı. Bebekliklerinde, henüz “yapmamaları” gereken şeyleronlara öğretilmeden önce bile, kardeşlerine vurduktan, yemek fırlattıktan, öfke patlaması geçirdikten ya da benzer bir davranışta bulunduktan sonra gözlerinde suçluluk dolu bir bakış olurdu.

Tanrı bilgisi yalnızca her insanın yüreğinde yazılı olmakla kalmaz, ayrıca yaratılmış her şeyde de kendisini belli eder:

Çünkü Tanrı’ya ilişkin bilinen ne varsa, *gözlerinin önündedir*; Tanrı hepsini gözlerinin önüne sermiştir. Tanrı’nın görünmeyen nitelikleri -sonsuz gücü ve Tanrılığı- dünya yaratılalı beri O’nun yap-

tıklarıyla anlaşılmakta, *açıkça görülmektedir*. Bu nedenle özürleri yoktur (Romalılar 1:19–20).

Bu iki ayette vurgulanan ifadeleri düşünelim: “gözlerinin önündedir” ve “açıkça görülmektedir” ki bu nedenle “özürleri yoktur”. Yani olayın özü şudur: Bir insanın Tanrı’dan habersiz olması için haklı nedeni yoktur. Tanrı dürüst ve gerçeği arzulayan herkese kendisini tanıtmaktadır.

Hiçbir kişinin şöyle bir soru sorduğunu duydunuz mu? “Afrika’nın uzak köşelerinde Tanrı’yı hiç duymamış bir kişiye ne olacak? Onlar nasıl kurtulabilir? Tanrı onları nasıl yargıya mahkûm edebilir?”

Çoğu zaman protesto beyanları içeren bu sorular zaten bildikleri ya da öğrenmek istemedikleri birşeyden yan çizmektir. Vicdanlarında Tanrı’nın gerçek olduğunu bilirler, ama bu gerçeği reddederler. Bilmek istemedikleri şey, Tanrı bilgisinin gerçeği arayan herkese açık olduğudur. Eğer kendilerine karşı tamamen dürüst olurlarsa, bu soruları soranlar Tanrı’yı inkâr ettiklerini itiraf etmek zorunda kalacaklardır. Mezmurcu, yaratılışın hiç durmadan Tanrı’yı beyan ettiğini açıklar:

Gökler Tanrı’nın görkemini açıklamakta, Gök kubbe ellerinin eserini duyurmakta. Gün güne söz söyler, Gece geceye bilgi verir. Ne söz geçer orada, ne de konuşma, Sesleri duyulmaz. Ama sesleri yeryüzünü dolaşır, Sözleri dünyanın dört bucağına ulaşır (Mezmun 19:1–4).

Tanrı’nın engin büyüklüğünün bilgisi dünyanın her yanında yılda 365 gün, günde 24 saat, saatin her dakikasında ve dakikanın her saniyesinde sürekli ilan edilir. Afrika’nın uzak köşesindeki “bilgisiz” adamın bu bilgiyi aldığını düşünmüyor musunuz? Bir kimse yüzünü peçeyle örtebilir ve Tanrı’nın varlığından habersizmiş gibi yaşayabilir, ancak gerçek, doğuştan itibaren sadece yüreğine ekilmiş olmakla kalmaz, ayrıca günler birbirini kovalarken gece gündüz sürekli ona konuşur. Bir kimse akılsız olma pahasına sağduyudan uzaklaşmadıkça, kendisini öteki türüstüne ikna etmedikçe ve en nihayetinde vicdanını köreltmedikçe, Tanrı’nın gerçekliğinden kaçamaz.

Kritik An

Bir insan ya yaşayan Tanrı’yı aramayı ya da bir *ilahaya* da *ilahlara* dönerek bu arzuyu “tatmin etmeyi” ve böylece vicdanını rahatlatmayı seçtiğinde bu kritik an gerçekleşir. Belki şimdi şöyle düşünüyor olabilirsiniz, *Batı’da yaşıyorum, ilahlar bizim kültürümüzün bir parçası değil. Bizde putlar, ikonalar, tapınak-*

lar ya da buna benzer şeyler yok. Lütfen bana sabır gösterin; Batı'nın da diğer kültürlerden farksız olarak çeşitli ilahları olduğunu göstereceğim.

Bu *ilahların* kökeni nedir? Tüm *ilahların* ya da *putların* insanlar tarafından yaratıldığını aklımızda tutmalıyız. İnsanoğlu, doğuştan gelen bu Tanrı farkındalığının yanı sıra O'nunla iyi geçinme ihtiyacını bir şekilde tatmin etmeye kendisini mecbur hisseder. Eğer alternatif bir ilah yaratılırsa, onu yaratan her kimse bu ilahi hoşnut etmek için gereken şeyleri belirler ve ilah da karşılığında kendisini icat edenin arzularını yerine getirir ya da bunlara izin verir. Bu arada doğuştan gelen tapınma ihtiyacı giderilir. Şimdi Pavlus'un dediklerini dinleyin:

Tanrı'yı bildikleri halde O'nu Tanrı olarak yüceltmediler, O'na şükretmediler. Tersine, düşüncelerinde budalalığa düştüler; anlayışsız yüreklerini karanlık bürüdü. Akıllı olduklarını ileri sürerken akılsız olup çıktılar. Ölümsüz Tanrı'nın yüceliği yerine ölümlü insana, kuşlara, dört ayaklılara, sürüngenlere benzeyen putları yeğlediler (Romalılar 1:21–23).

Burada odak noktası imgelerin (putların) dikilmesi değil, daha derin bir problemin sonucudur; yani *O'nu Tanrı olarak yüceltmek*. Bu noktada gerçek “tapınmanın” ne olduğunu açıklamak kritik bir önemdir. Eğer kilisenin tapınma grubunun “yavaş bir ilahi” çalmasını düşünüyorsak, buradaki mesajı tümüyle kaçıırız. Gerçek tapınmanın en sahici tanımı müzik çalmak ya da ilahi söylemek değil, *itaat etmektir*.

Birçok kitap yazmış bir yazar olarak, bir kitapta pek de bilinir olmayan bir kavram tanıttığım zaman, ya doğrudan tanımlamak yoluyla ya da sözcüğün anlamını kusursuzca açıklayacak bir şekilde kullanmak yoluyla asıl tanımını vermem gerektiğini öğrendim. Aynı şey bütün yazarlar için geçerlidir ve Tanrı da böyle yapar.

Kutsal Kitap'ta “tapınma” sözcüğün ilk geçtiği yer Yaratılış 22:5 ayetidir. Burada İbrahim uşaklarına oğlu İshak'la birlikte dağda yapacakları şeyi söylemektedir. İbrahim şöyle der, “*Tapınmak* için oğlumla birlikte oraya gidip döneceğiz”. Oraya ne yapmak için gidip döneceklerdi? Tanrı'ya yavaş tempolu bir ilahi mi söyleyeceklerdi yoksa kilisede tapınma hizmetini yönetmesi için müzisyenler ve şarkıcılar mı toplayacaklardı? Hiç de değil. Tanrı'nın üç gün önce ona verdiği buyruğa *itaat ederek* biricik oğlunu kurban olarak sunmak için oradaydı.

Romalılar 1:21 ayetindeki “yüceltmek” sözcüğü diğer bazı çevirilerde “tapınmak” ya da “onurlandırmak” olarak çevrilmiştir. Bu sözcüklerin tümü birbiriyle ilişkilidir. Tanrı'ya ya da başka bir otoriteye itaat ettiğimiz zaman onu yüceltmiş ve onurlandırmış oluruz. İtaat etmediğimizde ise onu alçaltmış ya da küçültmüş

oluruz. Dudaklarımızla O’nu övebilir, O’nun hakkında ilahiler yazabilir ve başka şeyler yapabiliriz. Ancak Tanrı’nın isteğini yapmadığımızda, aslında O’na hakaret etmiş oluruz ki, bu tapınma (ya da onurlandırma) eyleminin zıttı ya da karşıtı olur.

Tanrı’nın kendi halkına şöyle sitem ettiği bir zaman vardı, “İğreniyor, tiksiniyorum bayramlarınızdan, hoşlanmıyorum dinsel toplantılarınızdan... Uzak tutun benden ezgilerinizin gürültüsünü, Çenklerinizin sesini dinlemeyeceğim. Bunun yerine adalet su gibi, doğruluk ırmak gibi sürekli aksın” (Amos 5:21, 23–24). Doğruluk, bizim tanımladığımız şekilde yaşamak değil, Tanrı’nın otoritesine itaat etmektir.

Eski Antlaşma’da Tanrı, kendisi için makbul sayılan sunular hakkında Musa’ya talimatlar verdi. Halkın tapınma eylemi olarak Tanrı’ya sunabileceği çeşitli sunular vardı: kuzu (bkz. Mısır’dan Çıkış 29:39–41), boğa (bkz. Mısır’dan Çıkış 29:10–14), tahıl (bkz. Mısır’dan Çıkış 29:41), ve daha pek çokları. Ayrıca bir tapınma eylemi olarak Buluşma Çadırı ve tapınmakta günnük denen kutsal bir buhur yakabilirdi (bkz. Levililer 2:2). Ancak Tanrı bir gün şöyle seslendi:

“Ancak ben alçakgönüllüye, ruhu ezik olana, Sözünden titreyen kişiye değer veririm. *Sığır* boğazlayan, adam öldüren gibidir, *Davar* kurban eden, köpek boynu kıran, *Tahıl* sunusu getiren, domuz kanı sunan, Anma sunusu olarak *günnük* yakan, putperest gibidir. Evet, bunlar kendi yollarını seçtiler, Yaptıkları iğrençliklerden hoşlanıyorlar” (Yeşaya 66:2–3).

Tanrı, değer verdiği ve kutsadığı kişileri, yani Sözünden titreyen kişileri tanımlayarak başlar. Bu tanım, itaati son derece önemli sayan kişileri belirtir. Dikkatini vereceği kişiler onlardır.

Sonra Tanrı’ya tapınmak (itaat) için kendi yollarını seçenlere döner. Yaptıkları tapınma eylemleri yalnızca kabul edilmemekle kalmadı, ayrıca insan kurban etmeye (soğukkanlı cinayet), köpek kurban etmeye, domuz kanına ve putperestliğe denkti. Bu eylemler Tanrı’nın gözünde iğrençtir. Eğer bir kimse gerçekten bu gibi iğrenç şeyleri Tanrı’ya sunsaydı ya da adam öldürseydi, derhal İsrail halkından kovulur ya da ölümle cezalandırılırdı. Bu nedenle bu ayet sert ve kâtidir! Böylece, Mısır’dan Çıkış ve Levililer kitaplarında verilen tapınma talimatlarına uygun görünse de, yaptıkları eylem kesinlikle Tanrı’ya tapınmak değildi.

The Message yorum kitabı şu şekilde izah eder, “Tapınma eylemleriniz günahlı eylemlerdir”.

Bu insanların Tanrı’nın antlaşma halkı olduğunu ve O’nun vaatlerini aldığı unutmayalım. Neden bu kadar ağır laflar işittiler? Kendi yollarından O’na tapındıkları ve itaat etmedikleri için. Aynı şey bizim için de geçerlidir: Tanrı’ya

ilahiler söyleyebilir, ibadetlere katılabilir ya da Tanrı'ya bağlılığımızı ilan edebiliriz, hatta bunları Yeni Antlaşma'da tarif edilen yollara uygun olarak yapabiliriz. Ama eğer itaat temelimiz yoksa, tapınmamız gerçekte tapınma sayılmaz. “Söz dinleyen çocuklar” olarak yaşamamız gerektiği söylenmiyor mu (1 Petrus 1:14)?

Pavlus'un sözünü ettiği diğer kökteki sorun Tanrı'ya şükretmemek ya da nankörlük yapmaktır. Eğer belirli bir hayat tarzına lâıyk olduğumuza, bazı mad-di şeyleri hak ettiğimize inanıyorsak ya da bir çeşit statü bekliyorsak, kendimize odaklanır ve sonuçta minnetsiz oluruz. Ne de olsa, çok çalıştık, planlar yaptık, hedefler koyduk, başardığımız ya da yarattığımız şeyleri hayal ettik ve bu yüzden kendi işlerimizle gurur duyarız.

Sonuçtaki Davranış

İçimizde yer alan itaat etme, onurlandırma ve şükretme isteğimizi Tanrı'dan başka bir şeye saptıran kökteki bu tutumlar bireylerde, topluluklarda ya da uluslarda putperestliğe yol açmaktadır. Pavlus daha sonra şöyle söyler:

Bu yüzden Tanrı, birbirlerinin bedenlerini aşağılasınlar diye, onları yüreklerinin tutkuları içinde ahlaksızlığa teslim etti. *Tanrı'yla ilgili gerçeğin yerine yalanı koydular. Yaradan'ın yerine yaratığa tapıp kulluk ettiler. Oysa Tanrı sonsuza dek övülmeye layıktır! Amin* (Romalılar 1:24–25).

Bütün bunların kökünde Tanrı'ya itaatsizlik ve nankörlük olduğunu hatırlayın. Şimdi düşmüş doğamızın tutkularına tapınıyoruz (itaat ediyoruz). Yaratılmış, ama şimdi kusurlu ve lanetli hale gelmiş olana teslim oluyoruz. Ahlâki pusulamız şaştı ve *gerçeğin yerine yalan koyuldu*. Şimdi, algılanan bilgelik gerçekte akılsızlıktır. Dünyanın normal saydığı şey aslında normal değildir. Gerçekte *iyi* olan şey artık *kötü*ve gerçekte *kötü* olan şey artık *iyi* diye tanımlanana dek bu durum böyle sürer. Sonra şöyle okuyoruz:

İşte böylece Tanrı onları utanç verici tutkulara teslim etti... (Romalılar 1:26)

Bu cümleden sonra, Pavlus sonraki ayetlerde Tanrı'ya karşı işlenen yirmi iki suçu listeler. Bu suçlar arasında adam öldürme, çekişme, kin, açgözlülük, anne baba sözü dinlememe ve sapıklık vardır. Dikkat çekici bir saptama, Pavlus'un eşcinselliği birkaç cümleyle vurgularken, diğer yirmi iki suçu sadece kavramsal olarak sıralayarak daha fazla açıklama yapmamasıdır. Bu neden böyledir? Tanrı eşcinselliği ayrı bir yere mi koyarak diğer günahlara iştirak edenlere nazaran eşcinselleri daha kötü günahkârlar olarak görmemiz için bize yetki mi veriyor? Kesinlik-

le hayır! Bunun yerine, eşcinselliğe eğilimin bir toplumun putperestliğe baş aşağı düştüğünün en iyi göstergelerinden biri olduğunu açıkça ortaya koyar. Pavlus'un sözlerine geri dönelim:

İşte böylece Tanrı onları utanç verici tutkulara teslim etti. Kadınları bile doğal ilişki yerine doğal olmayı yeğlediler. Aynı şekilde erkekler de kadımla doğal ilişkilerini bırakıp birbirleri için şehvetle yanıp tutuştular. Erkekler erkeklerle utanç verici ilişkilere girdiler ve kendi bedenlerinde sapıklıklarına yaraşan karşılığı aldılar (Romalılar 1:26–27).

Tanrı'yı tanımaktan, O'na şükretmekten ve itaat etmekten vazgeçen bir toplum, cinsel sapıklığı, özellikle eşcinselliği tanımaya, sonra onaylamaya (haklı saymak) ve en sonunda alkışlamaya (teşvik etmek) meyledecektir. Pavlus bu davranışı utanç verici ve doğaya aykırı olarak tanımlar.

Gerçeğin yerine yalan koydular ve bu durum en sonunda cinsiyetler hakkında kafa karışılığına neden oldu.

National Geographic dergisi Ocak 2017 sayısını "Cinsiyet Devrimi" olarak adlandırdığı konuya ayırdı. Editörler, ölümlü insanın yarattığı farklı cinsel ya da cinsiyetçi yönelimleri temsil eden bir dizi kişiyi topladı. Dergi, insan cinselliği konusunda üniversitelerden ve kolejlerden uzmanlarla görüştü. Cinsel ya da cinsiyetçi tercihleri tanımlamak için kullanılan bazı terimler şunlardı: homoseksüel, transoğlan, transkız, interseks, erdişi, erselik, çift cinsiyetli, androjen, vs. Bu tanımlamalar sofistike görünmekle birlikte akılsızlık ve aldanma kategorisi altına girmektedir.

Bu terimleri ortaya atan insanlar bu çağın zeki, eğitilmiş uzmanları olarak görülüyorlar. Peki bu zihniyet yapısı yolumuza önderlik ederse toplumumuzun sonu ne olacak? Çalışmalar Amerikan hükümetinin cinsel kimlikler ve eşcinsellikle ilgili meselelere iki yüz milyar doların üzerinde bir para harcadığını göstermiştir.* Bu miktardaki bir kaynakla ne kadar çok fırsat yaratılabileceğini hayal edebilir misiniz? Bu devasa fonlar devlet okullarının tesislerini geliştirmek, polis gücünü takviye etmek, havaalanlarını ve diğer kamu binalarını restore etmek ve en önemlisi evsizlere, bekar annelere ve engellilere yardım etmek için kullanılabilir. Gene de bu denli büyük bir kaynak Tanrı'nın yarattığı düzene aykırı bir cinsel tercih seçme amacına hizmet etmek için harlandı. Kutsal Yazılar başından beri şöyle ilan eder, "Tanrı insanı kendi suretinde yarattı... İnsanları erkek ve

* Mat Staver: Homosexuality Costs The Government Tens Of Billions Of Dollars Brian Tashman | 16 Nisan 2015 12:40 pm - <http://www.rightwingwatch.org/post/mat-staver-homosexuality-costs-the-government-tens-of-billions-of-dollars/>

dişi olarak yarattı” (Yaratılış 1:27). Bizim cinsiyetimizi belirleyen O’dur; bizim için en iyisini bilen O’dur, çünkü O bizi sever.

Bütün bunlar hikmetli olma görüntüsü altında yapılmasına rağmen, gerçekte kaynakların akılsızca israf edilmesinden başka bir şey değildir. En kötü yanı ise, yanlış davranışı cesaretlendirmesi ve insanları özde yaratılışlarına uygun olmayan bir yaşam tarzına tutsak kılmasıdır.

Toplum olarak bunun bir “insan hakları” meselesi olduğu yalanına inandık ve böylece yüzde olarak çok az sayıdaki bireylerin bu durumu ırk ya da cinsiyet ayrımcılığı meselesiyle ilişkilendirmesine izin verdik. Bunlar, uğruna mücadele etmemiz gereken haklardır, ama kendilerini, yaratıldıklarından farklı olarak tanımlayanların durumu bu değildir.

Pavlus’un Tanrı’ya tapınmaktan (itaat etmek) ve O’na şükretmekten vazgeçtiğimizde gerçekleşeceğini önceden bildirdiği saçma davranış budur. O halde önderler neden ayağa kalmıyor ve bu hatalı inançları ve girişimleri ifşa etmiyor? Gerçekten korkar hale geldik ve yalanı ve hileyi benimsedik. Putperestliğe sürüklendik ve ulus olarak tutsak alındık.

Tanrı’yı tanımakta yarar görmedikleri için Tanrı onları yarsız düşüncelere, yakışsız davranışlara teslim etti. Her türlü haksızlık, kötülük, açgözlülük ve kinle doldular. Kıskançlık, öldürme hırsı, çekişme, hile, kötü niyetle doludurlar. Dedikoducu, yeric, Tanrı’dan nefret eden, küstah, kibirli, övünge, kötülük üreten, anne baba sözü dinlemeyen, anlayışsız, sözünde durmaz, sevgiden yoksun, acımasız insanlardır (Romalılar 1:28–31).

Toplumumuzda bu türden davranışları keşfetmek için çok dikkatli bakmanız, örnek çalışması yapmanız ya da sosyal bilgiler dersi almanız gerekmez. Bunlar sınır tanımadan her yana yayılmış olarak hayatları, aileleri ve ulusları yok etmektedirler. Sosyal yıkımların, ilişkilerdeki yarımaların ve her türden savaşın arkasında bu sapkın davranışlar ve bunların kabul edilmesi vardır.

Eğer bütün bunlar kulağa yeterince trajik gelmiyorsa, Pavlus sonucu beyan eder:

Böyle davrananların ölümü hak ettiğine ilişkin Tanrı buyruğunu bildikleri halde, bunları yalnız yapmakla kalmaz, yapanları da onaylarlar (Romalılar 1:32).

Hükümet, medya, televizyon ve sinema yapımcıları, sosyal görevliler, ileri gelenler, kanaat önderleri ve toplumun her kesimi Yaratıcımız’a aykırı olan bu

davranışların pekâlâ farkında olmalarına rağmen vicdanlarının konuştuğu ve tüm yaratılışın ilan ettiği şeyi görmezden gelirler. Ve vicdanlarının sesini bastırmak için, başkalarının da aynı şeyi yapmasını teşvik ederek yüreklerindeki gerçeği susturacaklarını umarlar.

Yukarıda listelenen tüm davranışlar, kökte yatan putperestlik sorununun, yani Tanrı'ya hak ettiği tapınmayı (yücelik ve itaat) ve minnettarlığı vermemenin sonucudur. Tanrı, esasen dudaklarımızdan çıkanlarla değil, O'na karşı gösterdiğimiz davranışsal tepkimizle beyan edilir. Bu durum tüm insanlık için geçerlidir, ama şimdi dikkatimizi O'nunla halihazırda ilişki içinde olan bir kişiyle nasıl olacağına çevirelim.

Eyleme geçin

Tapınma Tanrı'ya itaat etmeyi, yücelik vermeyi ve şükretmeyi seçmektir. Bu gerçek tapınmanın herhangi bir unsurundan vazgeçtiğimizde, putperestliğe sürükleyen aldatmacaya maruz kalmış oluruz. Bu durum bizim için hem bireysel olarak hem de kültürel olarak geçerlidir.

Kutsal Yazılar'da beyan edilen ilk tapınma eylemi İbrahim'in İshak'ı kurban etmeye giderek Tanrı'ya itaat etmesiydi. Tanrı size ne yapmanızı söyledi? Bu, Kutsal Kitap'ı okurken Kutsal Ruh'un size meydan okuduğu ya da size özel olarak derin bir tesir altında bıraktığı bir şey olabilir.

Bu bölüm Tanrı'nın verdiği bu ödev hakkındaki düşüncenizi nasıl değiştiriyor? Bugün bu ödevi yerine getirmek için hangi adımları atabileceğinizi Tanrı'ya sormak için biraz zaman ayırın ve bunu yapmanız için sizi seçtiği, size konuştuğu ve tapınmanızı itaat ederek ortaya koyarken sizinle birlikte olduğu için O'na mutlaka şükredin.

İMANLILARIN PUTPERESTLİĞİ

Dünyevi insanlar arasında görülen putperestlik yeterince kötüdür, ancak bu tuma yaşayan Tanrı'yla antlaşma yapmış olanlar arasında rastlamak korkunçtur.

Yakup bu tür putperestliği vefasızlık ya da zina olarak adlandırır. Bu tanımlamanın nedeni Tanrı'yla bir antlaşma içinde olmamızdır ve eşine sadakatsiz olan bir erkek ya da kadın gibi, kendimizi putperestliğe verdiğimiz zaman Kocamız'a, Rab İsa Mesih'e sadakatsiz oluruz.

Kral Saul ve Amalekliler

Eski Antlaşma'dan başlayıp Yeni'ye doğru ilerleyelim. İsrail halkı Tanrı'yla, ataları İbrahim'e dayanan bir antlaşmaya sahipti. Tanrı İsrail kralı Saul'a Peygamber Samuel aracılığıyla bir buyruk vermişti: “Şimdi RAB'bin sözlerine kulak ver” (1 Samuel 15:1). Tanrı'nın isteğinden emin olmama durumu yoktu; dosdoğru ve yalındı. Krala Amalekliler'i ve onlara ait her şeyi kadın, erkek, çocuk çocuk, hayvan demeden tümüyle yok etmesi söylendi. Tanrı, Mısır'dan çıkarken ve en zayıf oldukları anda İsrail halkına saldıran Amalekliler'den öç alacaktı. Kral Saul derhal orduyu topladı ve Amalekliler'e saldırmak için harekete geçti. Ancak devamında şöyle okuyoruz:

Saul Havila'dan Mısır'ın doğusundaki Şur'a dek Amalekliler'i yenilgiye uğrattı. Amalek Kralı Agak'ı sağ olarak yakaladı. Halkının tümünü de kılıçtan geçirdi. Ne var ki, Saul ile adamları Agak'ı ve en iyi koyunları, sığırları, besili danaları, kuzuları -iyi olan ne varsa hepsini- esirgediler. Bunları tümüyle yok etmek istemediler. Ancak değersiz ve zayıf ne varsa hepsini yok ettiler (1 Samuel 15:7-9).

İsrail halkından birçokları Saul'un RAB'bin sözüne itaat ettiğini düşünecekti, ancak bundan hemen sonra şunu okuruz, "RAB Samuel'e şöyle seslendi: "Saul'u kral yaptığıma pişmanım. Beni izlemekten vazgeçti. Buyruklarımı yerine getirmede" (1 Samuel 15:10-11). Saul Tanrı'ya tapınmadı ve hak ettiği şekilde O'na itaat etmedi. Tanrı'ya sadık davranmadı.

Aklı karışık bir babanın ergenlik çağındaki oğluluyla yaşadığı güçlüklerden birini benimle paylaştığını anımsıyorum. Bana bu gencin kendisine söylenenleri ancak kısmen yaptığını ve sonra gidip kendi isteğini yaparak genelde arkadaşlarıyla takıldığını söylemişti. Baba oğluluyla bu durumu konuştuğu zaman oğlu sinirleniyor ve sitemle cevap veriyordu, "Ya Baba, üzerime bu kadar gelme! Dediğinin yüzde doksanını yaptım. Neden bu kadar zor beğeniyorsun? Neden yapmadığım yüzde on yerine yaptığım yüzde doksana bakmıyorsun?" Baba çileden çıkıyordu.

Babaya şöyle dedim, "O halde Tanrı da zor beğeniyor". Ona Amalekliler'le ilgili bu olayı hatırlattım ve Saul'un en azından yüz bin kadar erkek, kadın ve çocuk öldürmüş olması gerektiğini söyledim. Eminim ki, esirgediklerinden çok daha fazla koyun, keçi ve sığır öldürmüştü. Böylece Tanrı'nın buyurduğu işin yüzden doksandan fazlasını yaptığını güvenle söyleyebilecekti. Ancak Tanrı gene de Saul'un itaatsizlik ettiğini söyledi ve daha sonra Saul'un davranışını tanımlamak için "başkaldırma" sözcüğünü kullandı (23. ayet).

Bu Kutsal Kitap öyküsüsayesinde baba, oğlundaki hatalı davranışı gerçek anlamda sezdiğini anladı.

Aslında eminim ki, Kral Saul Tanrı'nın söylediği şeyin yüzde doksan dokuzunu yapmaya yakındı. Tanrı neden Saul'un yerine getirmedeği yüzde birlik kısım yerine yaptığı bütün o işlere odaklanmadı? Bu hareket pek çok kişiye zor beğenmek gibi gelecektir, ama Tanrı'nın gözünde kısmi itaat, neredeyse tam olsa bile, asla itaat etmek değil, ama başkaldırıcıdır. Tanrı'ya hak ettiği onur makamını ve tapınmayı vermemek demektir.

Samuel bunun üzerine Saul ile yüzleşti ve Saul suçlamayı doğrudan reddetti. Ancak Samuel kurban edilen hayvanları işaret edince Saul bu kez suçu halkın üzerine attı. Samuel ise Saul'u düzelterek "Hayır, sorumlu kişi sensin, Tanrı'ya itaatsizlik eden sensin" (yorumlu) dedi. Saul, peygamberin çıkışmasıyla köşeye sıkıştığında, Samuel putperestlik hakkında şaşırtıcı gerçeği dile getirir:

"Çünkü başkaldırma, falcılık *kadar* günahtır
Ve dikbaşlılık, putperestlik *kadar* kötüdür.
RAB'bin buyruğunu reddettiğin için,
RAB de senin kral olmanı reddetti" (1 Samuel 15:23).

Şimdilik, ikinci cümleye, yani "dikbaşlılık putperestlik *kadar* kötüdür" ifadesine

odaklanacağım. Dikbaşlılık “itelemek” ya da “basmak” anlamındadır. Saul gerçeği, tam itaat etmeyi iteklemiştir.

Sonra gelen sözcükler, yani “*kadar kötüdür*” özgün metinde yer almaz. Orada İbranice sözcükler bulunmaz, ancak okunuşu kolaylaştırmak için çevirmenler tarafından eklenmiştir. Daha iyi çeviri şöyle olmalıdır: “Dikbaşlılık putperestliktir”.

İşin doğrusu, bir kimse gerçeği bilmesine, Tanrı’nın isteğini bilmesine, Tanrı’nın ne söylediğini bilmesine rağmen gene de bunu itekliyor ve itaat etmiyorsa, bu putperestliktir. Sebep? Çünkü kişinin isteği, gündemi, arzuları ve dilekleri Tanrı’nınkilerin üzerine çıkmıştır. Bütün bunlar O’ndan önce gelir ve Tanrı’nın önüne koyduğumuz her ne varsa o bir puttur.

Saul itaat ettiğine inandı ve hatta “Ben RAB’bin sözüne kulak verdim” dedi; gene de tam olarak itaat etmemiş, bunun yerine halkın isteklerini (daha doğrusu, kendi isteklerini) Rab’bin sözünün üzerine koymuştu ve bu yaptığı şey putperestlikti. Rab’be olan hürmetsizliğini görmez hale geldi.

Romalılar Mektubu’nda tüm insanlıkla ilgili söylenenlerin aynısı elbette Saul için de geçerlidir. Saul’un putperestliğinin kökünde heykeller, resimler, sunaklar ya da tapınaklar yoktu. Bunlar yerine, Tanrı’ya hak ettiği tapınmayı vermemek, açıkladığı şeye itaat etmemek vardı. Özdeki bu davranış, ister istemez gerçeğin yerine yalanı koymaya kapı açar ve böylece Saul aldanmışlığın pençesine düşmeye başladı. “Akılsızca davranmasına” ve “asla yapılmaması gereken şeyler yapmasına” neden oldu. Saul’un putperestliğinin trajik sonucu giderek daha da kötüleşmesi oldu. Kıskanç, kaprisli, sağduyudan yoksun, kinle dolu, Tanrı’nın hizmetkârlarına nefretle saldıran bir katil haline geldi ve hatta Tanrı yerine bir cinci kadına bile danıştı. Bunların hepsi putperestliğinin kökünden kaynaklanan karakter özellikleridir.

Çoğu kez Tanrı’yla ilişkiye sahip olmalarına rağmen, Tanrı’nın Kutsal Yazılar aracılığıyla açıkça gösterdiği şeyler yerine kendi arzularının ardınca gidenler, kendi itaatsizliklerini görmez olurlar. Saul’un başına geldiği gibi, putperestlik bizi gerçeğe karşı kör eder. Artık gerçeğin yerine yalanı koymuş olur ve Tanrı’nın bizim tarafımızda olduğuna inanırız. Yüreğimizi anladığını ve bu nedenle davranışımıza göz yumduğunuz ya da hayat biçimimizi onayladığını düşünürüz. Halbuki gerçekte O’na karşı çıkmış ve kendimizi Tanrı’ya düşman etmiş oluruz.

Yetinmek

Putperestliğin diğer yönünü iki kilit sözcüğü tanımlayarak tanıtacağım. Birinci sözcük “yetinmektir” (hoşnutluk). Merriam-Webster sözlüğünde “kişinin sahip olduğu mallardan, durumdan ya da statüden tatmin olması” olarak tanımlanır. Çoğu zaman yetinmek olarak çevrilen Grekçe sözcük arkeo’dur ve “yetmek,

yeterli olmak, tatmin etmek ve iman ile güçlü olmak ve birisine yardımcı olabilmek” olarak tanımlanır.

Yetinmedikçe doğru düzgün hizmet edemeyiz. Bu erdemin eksikliği, her durumda *bunun bana yararı ne olacak?* sorusunu sormamıza açık hale getirir. Dışsal eylemler ve sözler özverili ve hatta kendi inkâr eden tarzda görünebilir, ama yetinmek üzerine temellenmezlerse, kendi çıkarına hizmet edici isteklerle yönlendirilirler.

Pavlus bir kiliseye şöyle der, “Bunu ihtiyacım olduğu için söylemiyorum. Çünkü ben her durumda eldekiyle yetinmeyi öğrendim” (Filipililer 4:11). Elbette ihtiyaçları vardı; ancak hizmet ettiği kişilere armağanları kendi yararı için değil, onların yararı için istediğini açıkça belirtmişti. Kutsal Yazılar’ı yazarken yalan söyleyemez ya da abartamazdı, bu nedenle gerçek düşüncesinin bu olduğuna ve sadece “politik açıdan doğru” bir cümle kurmadığına eminiz. Motivasyonunun bu kadar özverili olabilmesinin tek yolu, hakiki ihtiyaçları olmasına rağmen elindekiyle tamamen yetinmesidir.

Bu nedenle, Kutsal Kitap biz imanlılara şöyle seslenir, “Oysa *eldekiyle yetinerek* Tanrı yolunda yürümek büyük kazançtır. Yiyeyeğimiz, giyeceğimiz varsa bunlarla *yetiniriz*” (1 Timoteos 6:6, 8). Yetinmekle bağlantılı olarak “büyük kazanç” vardır; ancak, kazanç her zaman bizim zaman çizelgemizde görünmez. Yetinmek, duanın cevaplandığını görene kadar sağlam durmamıza ve vazgeçmemize yardım eder.

Dua ile Rab’be *yetinmeyi* nasıl tanımladığımı sordum. Yüreğimde şunu işittim: İsteğimde tam tatmin bulmak. Rabbimiz İsa’nın hayatı yetinmenin tam bir resmini sunmaktadır. O’nun sözlerini şunu tekrar ve tekrar duyarız: “Benim yemeğim, beni gönderenin isteğini yerine getirmek ve O’nun işini tamamlamaktır” (Yuhanna 4:34). Tanrı’nın isteğiyle yetinmesi ve ona olan adanmışlığı, Mesihsel mezmurda geçen şu ayette açıkça belli olur, “Ey Tanrım, senin isteğini yapmaktan zevk alırım ben, Yasan yüreğimin derinliğindedir” (Mezmun 40:8). İsa için Tanrı’nın isteğinin dışında kalan hiçbir arzu ya da tutku söz konusu değildi. O’nun tutkusu Babası’nın isteğini yerine getirmektir.

Eldekiyle yetinmek, kayıtsızlık ile karıştırılmamalıdır, çünkü bunlar hiçbir zaman anlam olarak birbirlerine yakın değildir. İsa için “Tanrı’ya büyük feryat ve gözyaşlarıyla dua etti, yakardı” dediğini okumaktayız (İbraniler 5:7). Para bozanların masalarını devirdi ve acı çekmeden önceki gece elçileriyle birlikte yemek yemeyi çok arzuladı. İnsanları tutsak, hasta ve kayıp görmekten hoşnut değildi; ezilmişlerin yanında olan Savaşçı’ydı. Ne var ki, ihtiyaçları ve istekleri söz konusu olduğunda, eldekiyle yetiniyordu. İsteklerini Babası’na bildirir ve Babası’nın sağlayışına dayanıyordu.

Yetinmesinden kaynaklanan şu sözleri söyledi, “Ben Baba’nın aracılığıyla yaşıyorum”. Böylece dünyadan olmayan bir güven ve sarsılmazlık içinde cesaretle şu gerçeği ilan etti, “Nereden geldiğimi ve nereye gideceğimi biliyorum” (Yuhanna 6:57 ve 8:14). Bu sayede niyetinden asla caydırılmazdı ya da yoldan çıkartılamazdı ve kusursuz Kul idi!

Açgözlülük

Putperestliği tanımlarken ikinci kilit sözcük “açgözlülüktür” (göz dikmek); bu kavram yetinmenin tam zıttıdır. Bu sözcüğü gündelik konuşmalarda sıkça duysak da, Kutsal Kitap bağlamında tanımamız ve anlamamız açısından onu teşhis etmemiz önemlidir.

Sözlük anlamından başlayalım. Webster sözlüğünde verilen anlamlarından birisi “iyi olduğu sanılan bir şeyi elde etmek ve sahip olmak için duyulan güçlü bir arzudur”. Grekçe’ye dönersek, daha tanımlayıcı hale gelir. Bundan önce, ilk olarak Pavlus’un Koloseliler’de *açgözlülükten* bahsetmesine yolu açan sözlerine bakalım:

Mesih’le birlikte dirildiğinize göre, gökteki değerlerin *ardından gidin*. Mesih orada, Tanrı’nın sağında oturuyor. Yeryüzündeki değil, gökteki değerleri *düşünün*. Çünkü siz öldünüz, yaşamınız Mesih’le birlikte Tanrı’da saklıdır. Yaşamınız *olan* Mesih görüldüğü zaman, siz de O’nunla birlikte yücelmiş olarak görüneceksiniz (Koloseliler 3:1–4).

Pavlus eldekiyle yetinme durumunda kalmamızın anahtarını sunmaktadır. İsa Mesih aracılığıyla Her Şeye Gücü Yeten Tanrı’yla antlaşma içinde olduğumuzu tam kavradığımızda, kesinlikle hiçbir eksikimiz olmadığını anlarız. İsa “egemenliğin bizim” olduğunu ve öncelikle O’nun egemenliğini aradığımızda, ihtiyacımız olan her şeyin bize verileceğini söyler.

Bu, düşmanın İsa’ya yaptığı ilk büyük saldırıyı tanımlamaktır. İsa’nın çöldeki denenmesi sırasında, Şeytan İsa’yı Babası’nın haricinde bir sağlayışa yöneltmeye çalıştı. Koşullar yıldırıcıydı; kırk günlük orucun sonunda İsa çok acıktı. Düşmanın beklentisi İsa’yı yetinme konumundan açgözlülüğe geçirmektir, ama İsa bunu reddetti. Ve kısa süre sonra, melekler gelerek İsa’yı gökten gelen yiyeceklerle doyurdular! İsa karşısında düşmanın planı suya düştü, ama başarısızlığa uğraması bize karşı aynı taktiği uygulamayacağı anlamına gelmez. Bizleri Tanrı’nın Egemenliği’nin sağladıklarıyla yetinmeyi bırakıp kendi yolumuzla sağlayış aramaya yönlendirmeyi hedeflemektedir.

Pavlus Tanrı’yı *arayanların* O’ndan dilediklerini almak için O’nu kullanmay-

acağını, ancak sadece O'nun yüreğini ve istemini tutkuyla arzulayanların gökteki değerleri düşüneceğini söyler. Bu durumda İsa'ya benzer hale geliriz. Tutkumuz, bizi gönderenin isteğini yerine getirmektir. Bunun muhteşem sonucu olarak, tıpkı İsa gibi artık biz de yolumuzdan vazgeçemeyiz ya da yanlış yola sapamayız ve hakiki bir egemenlik hizmetkâr olmaya uygun hale geliriz! Pavlus şöyle devam eder:

Bu nedenle bedeninin dünyasal eğilimlerini fuhşu, pislîği, şehveti, kötü arzuları ve *putperestlikle eş olan açgözlülüğü* öldürün. Bunlar yüzünden Tanrı'nın gazabı söz dinlemeyenlerin üzerine geliyor (Koloseliler 3:5-6).

Pavlus'un şu sözlerine bakın, “putperestlikle eş olan açgözlülük”. Gerçek putperestliğin ne olduğunu anlamak için sonraki anahtarımız budur. Putlar, sunaklar ve tapınaklar inşa etmiş pagan toplumlardan bunu tespit etmek kolaydır, ama “medenileşmiş bir kültürde” anlayış ve sezgi gerektirir. Pavlus yetinme konumundan açgözlülüğe geçiş yaptığımızda, aslında Tanrı'yla yakın ilişkiden putperestliğe ve zinaya geçiş yaptığımızı söyler.

Şimdi bu ayette “açgözlülük” olarak çevrilen Grekçe sözcük *pleonexia*'ya bakalım. Bu sözcük için saygın kaynaklardan üç farklı tanım vereyim:

Pillar: “Daha fazlası için yakışsız istek”.

BDAG: “Kişinin hak ettiğinden fazlasını arzulama hali”.

CCE: “Kendini putlaştıran, kendine umut bağlayan bir ruhu ima eder”.

Dikkatimizi sonuncu tanıma verelim, “Kendini putlaştıran, kendine umut bağlayan bir ruh”. Öncelikle Tanrı'nın Egemenliği'ni aramadığımızdan ötürü zevkimizi ona bağlamadığımızda, kendi başımıza hayatta kalma moduna geçimiz. Bu modda tatmin olmak için ihtiyacımız olduğuna inandığımız şeye umut bağlarız. Bedensel zevk, zenginlik, maddi kazanç, şöhret, statü, konum, itibar, arkadaşlık, güç, yetki, şehvet ve kendini putlaştıran bir zihniyetten çıkan diğer birçok isteğin peşinden gideriz. Yetinmediğimizde kendimizi bu durumda buluruz. Çaba sarfederiz, çünkü Tanrı'nın bize verdikleriyle esenlik ve rahat bulmayız. O'nun hayatımız için belirlediği tasarıyla ya da süreçle ters düşeriz.

Hiç kuşkusuz, yetinmek ve açgözlülük birbirine zıt kuvvetlerdir. Yetinmek, bizi putperestlikten uzaklaştırıp Tanrı'nın yüreğine yaklaştırdıkça, açgözlülük bizi Tanrı'dan uzaklaştırıp putperestliğin sunaklarına sürükler. Bunlar anlamları birbirine zıt olan iki sözcüktür ve karşıtlıkları net olarak ortadadır. İbraniler yazınının aşağıdaki ayetleri neden bu kadar cesaretle yazdığını görmek kolaydır:

Yaşayışınız para sevgisinden uzak olsun. *Sahip olduklarınızla ye-*

tinin. Çünkü Tanrı şöyle dedi: “Seni asla terk etmeyeceğim, Seni asla yüzüstü bırakmayacağım”. Böylece cesaretle diyoruz ki, “Rab benim yardımcımdır, korkmam; İnsan bana ne yapabilir?” (İbraniler 13:5–6).

Gelecek bölümde Tanrı’nın istediği gibi eldekiyle yetinerek yaşamının bize her sıkıntılı durumda emniyet sağladığını keşfedeceğiz. Dünyanın imanlılar için kurduğu tuzaklara düşmekten bizi korur. Yetinmek kendi içerisinde büyük bir kazanç ve her kavrayışı aşan bir esenlik saklar.

Tersine, açgözlülük sürekli huzursuzluk içinde yaşamaktır ve durmak bilmeyen arzu ve tutkularla güdülenir. Hem aldanmanın hem de yıkımın eli kulağında olduğu bir durumdur.

Eyleme geçin

Tanrı Sözü’nün gerçeğini net olarak anlamak bizim için hayati önemdedir. Hepimiz için yazılmıştır ve böylece hiçbirimizin özrü yoktur. Hiçbirimiz o gün Tanrı’nın önünde durup “Ama Rab bilmiyordum!” diyemeyeceğiz. Tanrı, nasıl ki tüm insanların özrü olmasın diye kendisini yaratılışta açıkladıysa, bizim de özrümüz olmasın diye isteğini Kutsal Yazılar’da açıklamıştır.

Kısmi itaatin putperestlikle eş olduğunu işitmek ne kadar zor olsa da, bunu öğrendiğimiz için şükredebiliriz. Eğer sınavda ne olduğunu bilirsek her seferinde sınavı geçeriz. Bu bize Tanrı’nın iyiliği ve merhametidir!

Kısmi itaatkâr, dikbaşı ya da açgözlü olduğumuz alanlara karşı körleşmemiz çok kolay olduğundan, Kutsal Ruh’tan hayatımızda bunun etkisi altına girmiş olan alanları açığa çıkarmasını isteyin. Size gösterdiği her alan için tövbe edin ve sizi temizlemesini isteyin. Son olarak, hayatınızı yeniden Ruh’yla doldurup tazelemesini ve böylece tüm yüreğinizle itaat ederek O’nu izlemeniz için sizi güçlendirmesini dileyin.

BASKIYI HAFİFLETMEK

Önceki bölümde, putperestliğin iki farklı yönünü ele aldım; dikbaşlılık ve açgözlülük. Şimdiyse bunları birleştirelim, çünkü el ele giderler ve bunların birlikte nasıl etkin olduklarını keşfetmek, bir imanlıyı kriptonite karşı açık hale getiren şeyi anlamamıza bir adım daha yaklaştıracaktır.

Zor Bir Senaryo

Tekrar Kral Saul'u ele alalım. Tanrı'nın isteğinde kalmakla yetinmedi. Dikbaşlılığı onu açgözlülüğe açık hale getirdi. Kutsal Kitap'ta anlatılan ilk hatası Amalekliler olayı değildi; henüz krallığının ilk yıllarında Filistliler'le karşılaştığında ilk hatasını yapmıştı. İsrail'in düşmanları, o dönemin tankları sayılan otuz bin savaş arabasına, atlı askerlere ve kıyılardaki kum kadar kalabalık bir orduya sahipti! Mikmas'ta ordugâh kurdular ve saldırıya geçmeye hazırıldılar.

Saul'un ordusu düşmana kıyasla bir hiçti. Yeni toplanmıştı ve hâlâ birçok eksiği vardı. Şöyle okuyoruz:

Durumlarının tehlikeli olduğunu ve askerlerinin sıkıştırıldığını gören İsraililer, mağaralarda, çalılıklarda, kayalıklarda, çukurlarda, sarnıçlarda gizlendiler. Bazı İbraniler de Şeria Irmağı'ndan Gad ve Gilat bölgesine geçti. Ama Saul daha Gilgal'daydı. Bütün askerler onu titreyerek izliyordu (1 Samuel 13:6-7).

Saul'un üzerindeki baskıyı hayal edebilir misiniz? Önder, komutan ve kralınız ve henüz bebeklik döneminde olan ordunuz çok daha deneyimli, güçlü ve kalabalık

bir orduyla karşı karşıya geliyor. Saul'un en kötü kabusu gözlerinin önünde cereyan ediyor; ordusundaki askerler yerlerini terk ediyorlar. Ne var ki, olası bir derman ufukta görünüyor; Rab'be kurban sunmak üzere o gün gelmesi beklenen Peygamber Samuel yolda. Onun gelişi adamların Saul'un önderliğine olan güvenlerini tazeleyecek ve savaşta onlara cesaret verecekti. Ancak bir sorun var:

Saul, Samuel tarafından belirlenen süreye uyarak, yedi gün bekle-di. Ama Samuel Gilgal'a gelmeyince, halk Saul'un yanından dağılmaya başladı. Saul, "Yakmalık sunuları ve esenlik sunularını bana getirin" dedi. Sonra yakmalık sunuyu sundu (1 Samuel 13:8-9).

Saul'un Tanrı tarafından sunu sunmakla görevlendirilmediği bir sır değildi. Tanrı'ya sunular sunmak kâhine özgü bir işti (Samuel hem peygamber hem de kâhindi). Ancak bunun gibi baskı altında oldukları bir durumda, Saul ve adamları *sıradışı haller sıradışı tedbirler gerektirir* diye düşünmüş olabilirler. Ancak Samuel, konuyla ilgili her türlü karışıklığı çözüme kavuşturmak üzereydi:

Saul yakmalık sununun sunulmasını bitirir bitirmez Samuel geldi. Saul selamlamak için onu karşılamaya çıktı. Samuel, "Ne yaptın?" diye sordu.

Saul, "Halk yanımdan dağılıyordu" diye karşılık verdi, "Sen de belirlenen gün gelmedin. Üstelik Filistliler Mikmas'ta toplandılar. Bunları görünce, 'Şimdi Filistliler Gilgal'da üzerime yürüyecek; oysa ben RAB'bin yardımını dilememiştim diye düşündüm. Bu nedenle, yakmalık sunuyu sunma gerekliliğini duydum".

Samuel, "Akılsızca davrandın" dedi, "Tanrın RAB'bin sana verdiği buyruğa uymadın; yoksa, RAB İsrail üzerinde senin krallığının son-suza dek sürmesini sağlayacaktı. Ama artık krallığın sürmeyecek. RAB kendi gönlüne uygun birini arayıp onu kendi halkına önder olarak atamaya kararlı. Çünkü sen RAB'bin buyruğunu tutmadın" (1 Samuel 13:10-14).

Peygamberler işte bunu yaparlar; bizi Rab'bin buyruklarına geri götürerek her türlü karışıklığı bertaraf ederler. İnsanlar zor zamanlarda Tanrı'nın isteğini kolayca unutabilirler. Saul'un güvensiz ve eldekiyle yetinmekten uzak hareketleri, zor zamanlarda en iyi şeyin Tanrı'ya itaat etmek mi yoksa etmemek mi olduğunu seçmeye hakkımız olduğu düşüncesini İsrail halkına aşıladı. Bu kesinlikle doğru bir düşünce değildir! Zaman nasıl olursa olsun, Tanrı'ya itaat etmek en önemlisidir. Saul'un güvensizliği esasen Tanrı'yla yetinmemesinin bir

tezahürüydü. Çevresindeki her şeyin kontrolü altında olmasını istedi ve koşullar hiç de böyle değildi. Altına girdiği baskıdan nefret etti ve onu hafifletmek istedi. Tanrı'yla yetinmemesi, arzu ettiği huzura göz dikmesine yol açtı.

Hepimizin dikkate alması gereken gerçek şudur: Tanrı'ya hizmet ederken çoğu zaman sıkıntılarla, zorluklarla ve sarsıntılarla karşılaşacağız. İsa bunun olacağını temin eder: “Dünyada sıkıntınız olacak” (Yuhanna 16:33). Sıkıntılar imanımızın gücünü tayin eder. Eğer imanımızın sallandığını görüyor, iman göstergesinde irtifa kaybediyorsak, Tanrı'ya feryat etmenin, O'nun sözüne bakmanın ve O'nun Ruh'u'nu beklemenin tam zamanıdır. Eğer bu şeyleri yaparsak, öncekinden daha güçlü bir imanla denemeden çıkarız.

İmanımız değerli bir hazinedir ve yeryüzünde bulunabilecek her türlü kaynaktan daha değerlidir. Bunu şöyle düşünün: Eğer biri size zarar etme olasılığının bulunmadığı bir iş planı ve yatırım yapmak için sermaye önerse, nasıl bir cevap verirdiniz? Şikayet edip şöyle der miydiniz, “Bu çok zor ya da çok zahmetli bir iş!” Yoksa hemen bu fırsatın üzerine atılır ve zarar etme olasılığı bulunmayan planı sıkı sıkıya takip eder miydiniz? Elbette işe koyulur ve sonuçta büyük bir kâr elde etmeyi beklerdik.

Sizi aşan bir sıkıntıyla her karşılaştığımızda yüzleştığınız şey bundan farklı değildir ve inanım, Tanrı, bu fırsatları ele geçirmenizi sağlayacaktır. Sizi engellemek istediği için değil, ama *daha büyük bir iman ödülü* alabilmeniz için bunu yapacaktır.

Bir Başka Zor Senaryo

Saul'un zıttı olan Davut'u düşünün. O, çok daha korkutucu bir zorlukla karşılaştı. O ve yeryüzündeki son altı yüz arkadaşı bütünüyle dışlanmıştır. İyi bir gün geçirmemişlerdir, ama gün daha da kötüleşmek üzeredir. Ziklak'taki evlerine döndüklerinde, Amalekliler'in kente baskın yaparak karıları, çocukları ve malları dahil değerli ne varsa kaçırdığını ve geri kalan her şeyi yakıp yıktığını görürler. Geride hiçbir şey kalmamıştır!

Davut'un hislerini hayal edebilir misiniz? On iki yıldan fazla bir süredir İsrail'in kırsal bölgelerinde ve çöllerinde gizlenmektedir. Bütün bu süre boyunca ailesini ya da çocukluk arkadaşlarını görememiş, ibadetlere katılamamış, toplumsal ya da ulusal etkinliklerde yer alamamıştır. Onu yakalamak için sürekli peşinde olan seçme İsrail askerlerinden saklanmak ve bazen de kaçmak zorunda kalmıştır.

Bütün bunlardan ötürü, durum en sonunda o kadar tehlikeli bir aldı ki, o ve adamları aileleriyle birlikte iki yıl boyunca yabancı bir ülkeye sığındılar. Bu durum ne kadar sürecekti? Tanrı'ya hizmet etmenin ödülü neydi? Davut pek çok kez meseleyi kendi başına çözmeye kalkabilir ve Tanrı'nın atadığı İsrail kralını öldüre-

bilirdi. Böyle yapmak üzerindeki baskıyı ve yaşadığı sıkıntıları hafifletebilirdi. Ancak Davut, on dört yıl boyunca sadık kaldı, sebat etti ve elindekiyle yetinme tutumunu sürdürdü.

Burada biraz durup düşünelim. Üç hafta süren bir sıkıntının ardından hiç vazgeçmeyi istediğiniz oldu mu? Peki ya üç ay ya da üç yıl?

Süregelen bir sıkıntıdan geçmek için üç yıl uzun bir süredir; ancak Davut'un katlandığı süreye kıyasla sönük kalır. Saul'a verilen süre kabaca bir haftaydı ve o vazgeçti. Tanrı'nın sözünü reddederek adamlarının gözünde saygı ve daha üstün bir konum kazanmayı amaçladı. Hem baskıyı hafifletecek hem de kendisini yüceltecek tutumu izlemeyi seçti. Sadece Tanrı'dan gelen terfiyi beklemedi.

Davut'un öyküsüne dönersek, o ve adamları Ziklak'a döndüğünde sevdikleri ve değer verdikleri her şeyin kaçırılmış olduğunu görürler. Bunun üzerine Davut ve adamları güçleri tükeninceye dek hıçkırığa hıçkırığa ağlarlar. Davut dibe vurmuş olduğunu düşünüyor olabilir, ama daha fazlası da vardır. Daha büyük bir sıkıntı ortaya çıkmak üzeredir. Kendi adamları, yani dünyada sahip olduğu son altı yüz arkadaşı o kadar acı içindedir ki, Davut'u öldürmek isterler!

Davut büyük sıkıntı içindeydi. Çünkü herkes oğulları, kızları için acı çekiyor ve, "Davut'u taşlayalım" diyordu (1 Samuel 30:6).

Saul'un içine düştüğü kriz halinde adamları ordudan kaçmaya başladılar. Saul kendisini yalnız hissetti ve çaresiz bir biçimde onaya, saygıya ve itibara ihtiyaç duydu. Bu ihtiyacı Tanrı'nın talimatından ödün vererek karşılamaya girişti.

Saul'un adamlarının aksine Davut'un adamları onu terk etmiyordu, ama onu öldürmeye niyetlendiler! Davut'un durumu Saul'unkinden çok daha zordu. Saul'un yetinmez tutumu, Tanrı'ya güvenerek Samuel'i beklemek yerine baskıyı azaltmasına neden oldu. Davut'un tepkisi ise daha farklıdır:

Ama Davut, Tanrısı RAB'de güç bularak, Ahimelek oğlu Kâhin Aviyatar'a, "Bana efodu getir" dedi. Aviyatar efodu getirdi. Davut RAB'be danışarak, "Bu akıncıların ardına düşersen, onlara yetişir miyim?" diye sordu. RAB, "Artlarına düş, kesinlikle onlara yetişip tutsakları kurtaracaksın" diye yanıtladı" (1 Samuel 30:6-8).

Davut bu sıkışıklıktan çıkmak için ne kendini diliyle savunmaya çalıştı ne de haddini bilmez bir plan ortaya koydu. "Artık burama geldi! Tanrı'ya sadakatle hizmet etmemin bana ne yararı oldu? Ona en iyi yıllarımı verdim. Böyle bir zorbanın altına beni koyan Tanrı'ydı. Cehennem gibi bir hayat sürmemin gerçek nedeni o!" demedi.

Davut asla Tanrı'yı suçlamadı. Ne de saraya gözünü dikti. İçine düştüğü zorlukta, Davut Saul'u öldürerek öcünü alabilir ve Tanrı'nın kendisine vaat ettiği tahta çıkabilirdi. Ama hayır, Saul'un aksine o Tanrı'yı bekledi. Davut, Tanrı'yla yetinme tutumunu sürdürdü ve öncelikle Tanrı'ya danışmayı seçti.

Tanrı'nın kurtarıcı ya da sağlayıcı her zaman gelir, ama ondan önce O'nun sözüne itaatsizlik etme fırsatı kendisini gösterir. Tıpkı çöldeki denenmesinde meleklerin gelip İsa'ya hizmet etmesinden önce Şeytan'ın O'nu ayartmaya çalışması gibi. Neredeyse her zaman bu şekilde olur. Eldekiyle yetinme tutumunu korumak bizi kendi sağlayışımızı ya da yükselişimizi aramaktan alıkoyar.

Amalekliler'e Geri Dönüş

Saul'un hayatını incelemeye sürdürürken dikkatimizi Amalekliler'le yaşadığı olaya çeviriyoruz. Kronolojik olarak bu olay, elbette Saul'un Filistliler'le karşılaşmasından sonra gerçekleşti.

Amalek olayında Saul'un itaatsizliğini ateşleyen şey ne oldu? Tanrı'nın buyruğu bu kadar açıkken, neden kralın hayatını esirgedi ve en iyi hayvanları sakladı? Bir kez daha, Saul'un güvensizliği ve Tanrı'nın isteğiyle yetinmemesiyle kendisini gösteren açgözlü davranıştan başkası değildir.

İlk olarak, neden kralı esirgedi? Bir halkı bozguna uğratmak büyük bir başarıdır ve o günlerde savaşlardan zaferle çıkan krallar çoğu zaman yenilgiye uğrattıkları kralları saraylarına götürürdü. Bozguna uğrattığınız yabancı bir halkın kralını ortanıza almak yaşayan bir kupa kazanmak gibiydi. Ona her baktığımızda, tüm ülkesi karşısında kazandığımız zaferi size hatırlatırdı. Yetkilileriniz ve saray görevlileriniz ona baktıkça, sizi ne kadar güçlü bir önder olduğunuzu düşünürlerdi. Bu uygulama bir ego ve özgüven yükselticiydi ve özellikle de yeri sağlam olmayan bir önderseniz faydası olurdu.

İkinci olarak, neden en iyi koyunları, sığırları, besili danaları, kuzuları esirgedi? Gene aynı sebeple Saul askerlerinden ve halktan saygı ve onur almaya göz dikti. Eğer onları Amalekliler'in en iyi hayvanlarını verirse, onun büyük önderliği alkışlanacaktı. Gelecek günlerde, bozguna uğratılan halka saldırırken sergilediği gücü, kullandığı stratejiyi ve bilgeliği hatırlayacaklar ve övüneceklerdi. Tanrı'nın onun tarafında olduğunu göreceklere ve insanlar onun yetkisini sorgulamayacaktı.

Saul'un açgözlülüğü onu sürekli olarak tasdiklenme arayışına itti. Bu zaferden sonra fiilen kendisi için bir anıt diktirdi. İtaatsizliği nedeniyle peygamber tarafından azarlandığı zaman, Tanrı'ya itaatsizlik etmiş olmasından çok, halkının ileri gelenlerinin ve İsraililer'in onu nasıl göreceği hakkında kaygılanıyordu

(bkz. 1 Samuel 15:30). Düşüncesine göre, ulusun en saygın peygamberi olan Samuel'in ona eşlik etmemesi itibarını çökertecekti, özellikle de Samuel'in onu az önce azarlamış olmasından sonra. Tanrı tarafından kendisine bahşedilen önderliğinin ve yetkisinin tasdik edilmesini sağlamalıydı. Saygıya, onura, yüceliğe ve yetkiye her şeyden daha fazla göz dikiyordu. Bu açgözlülük Tanrı'nın buyruğuna itaatsizlik etmesine ve dikbaşlılığa yol açtı.

Özetle, Saul Tanrı'nın isteğiyle yetinmiyordu.

Bir Kaynak

Artık bir putun açgözlü tutkularımızı yerine getiren bir çeşit kaynak olduğunu net biçimde anlıyoruz. Bu durum hayatlarımızın herhangi bir alanında olabilir. Bir put Tanrı'nın hak ettiği yeri alır. Mutluluk, rahat, huzur, sağlayış, yetki, saygı ve benzeri şeyleri sağlayabilir. Tanrı diyor ki, "Put yapmayacaksınız" (Levililer 26:1). Putları yapan bizleriz ve putlar her zaman taş, tahta ya da değerli madenlerden yapılmaz. Putun gücü yüreklerimizde gizlenir.

Hayatımızda Tanrı'nın önüne koyduğumuz herhangi bir şey putumuzu olabilir. Rab'den daha çok sevdiğimiz, beğendiğimiz, arzuladığımız ya da dikkat ettiğimiz bir şeydir. Rab, eşim Lisa'ya putperestliğin kendisinden kuvvet aldığı ya da uğruna kuvvetini harcadığı şey olduğunu açıkladı. Bir imanlı yüreğinin yetmezlikle çalkalanmasına izin verdiğinde ve Tanrı'ya itaat etmenin dışında tatmin aradığında putperestliğe çekilir. Bu tatmin bir kişi, servet ya da aktivite olabilir.

Putperestliğin resimlerden, heykellerden, sunaklardan ve tapınaklardan çok daha fazlası olduğu artık net biçimde anlaşıldığını umuyorum. Çoğu zaman bunlar gibi şeylerde indirgenliği için, birçokları Kutsal Yazılar'ın hayati uyarılarını gözden geçirir. Gelecek bölümlerde, putperestliğin gerçek kimliğini ifşa etmeye ve yirminci yüzyıl Batı kültüründe ne kadar yaygın ve zararlı olduğunu keşfetmeye devam edeceğiz.

Eyleme geçin

Putperestliğin temel unsuru, Tanrı'nın dışında kendisinden kuvvet aldığınız ya da uğruna kuvvetinizi harcadığınız bir şey ya da kişidir. Bir put bizim için bir kaynak haline gelir. Ancak yanlış anlaşılma olmasın, işverenler yerine Tanrı'ya güvenmek zorunda oldukları için herkesin işini bırakması gerektiğini söylemiyoruz. Ancak çalıştığımız işler aracılığıyla Tanrı'nın ihtiyaçlarımızı sağladığını bilmeliyiz.

Tanrı'nın ailelerimiz aracılığıyla sevgi sağladığını görürüz ve biz de onları

severiz, ancak kaynak olarak Tanrı'yı tanır ve O'nu onurlandırırız. En önemlisi, Tanrı'yı yaşamımızın kaynağı olarak onurlandırırız ve böylece bizi O'ndan uzağa sürükleyen seçimleri reddederiz.

Umarım şimdiye dek, putperestliğin heykellerin önünde eğilmekten daha fazlası olduğunu anlamaya başladınız. Tanrı'dan putperestliğin kentinizde ya da toplumunuzda nereleri etkilediğini size göstermesini isteyin ve ardından bu alanlar için dua edin. Tanrı'nın bu yerlere gerçeğinin ışığını parlatması, çocuklarını ışık olarak oralara göndermesi ve kendisini yerin ve göğün Rab'bi olarak tanıtmaması için dua edin.

KRİPTONİT!

Geçen birkaç bölümde neleri ele aldığımızı kısaca hatırlayalım.

Putperestliğin özü heykeller, resimler, sunaklar ya da tapınaklar değildir. Bunlar sadece daha derindeki bir sorunun yan ürünleridir. Putperestlik, insanların Tanrı'nın isteğine karşı olan özlemleri ve arzuları tatmin etmek için Tanrı'nın açıkça istediği şeyleri bir kenara atmasıdır.

Tanrı'ya dair sapkın görüşler bu açgözlülüğün birer yan ürünüdür. Sonuç olarak, eğer bir kimse putperestlikle meşgul oluyorsa, Tanrı ondan kendi çeker ve yozlaşmış doğal arzularından ileri gelen utanç verici işler yapması için düşmüş doğasına terk eder. Günahlı zevkler, hazlar ve uğraşlar insanı en nihayetinde yaşama değil, ölüme çekerler.

Bu senaryo imanlılar için farklı değildir. Bir Hristiyan güçlü bir arzuyu elde etmek için Tanrı'nın açık seçik belirttiği şeyi göz ardı ederse putperestliğe tutulur. Bu nedenle, öz itibarıyla putperestlik Tanrı'nın isteğine *itaatsizlik* olarak bilinir. İmanlının *günaha düşmesinden* ve tövbe etmesinden farklıdır. Putperestlik, imanlı *günaha teslim olduğunda* ortaya çıkar. Böyle biri kendi arzusunu Tanrı'nın isteğinin üzerine yükselmiş ve bir put inşa etmiş olur.

Putperestlik *ruhsal kriptonittir*.

Eğer geriye bakar ve önceki bölümlerde ele alınan çeşitli örnekleri düşünürsek, işlenen suçların hep bu hat üzerinde olduğu sonucuna varacağız. Akan, Eriha'dan alınan her şeyin Rab'be adanacağı talimatını net olarak biliyordu. Gene de, yakalandığı zaman “Ganimetin içinde... görünce dayanamayıp aldım” diyerek itiraf etti (Yeşu 7:21). Bir başka çeviride “Onları çok fazla istedim” diye geçer.

Akan'ın istediği şey, Tanrı'nın zorunlu tuttuğu şeyden daha önemliydi. Tanrı

korkusu yoktu ve bilerek itaatsizlik etti. İşlediği bu bilinçli günah *putperestlik* ya da tanımladığımız gibi *ruhsal bir kriptonittir*. Putperestliği sadece kendisine ve ailesine mâhkumiyet getirmekle kalmadı, aynı zamanda tüm toplumu da sakatladi. İsrail halkı zayıf düştü ve diğer halkları artık yenemez hale geldi.

Korint Kilisesi de Tanrı'nın onlara açıklamış olduğu gerçekleri ihmal ederek sık sık kendi benliğinin arzularını tatmin ederdi. Aslında Pavlus, "hâlâ benliğe uyduklarını" yazar (1 Korintliler 3:3). Aralarında kıskançlık, bölünmeler ve çekişmeler vardı, zina ediyorlar ve bu günahı görmezden geliyorlardı, birbirlerini mahkemeye veriyorlardı. Rab'bin Sofrası için biraraya geldiklerinde, gerçekte İsa'yı anımsamıyorlardı. Kendi iştahlarını doyumakla ilgileniyorlardı ve böyle yapmakla Tanrı'nın buyruklarına bile itaatsizlik ediyorlardı. Bu nedenle Pavlus en sonunda şöyle yazar, "Öyleyse kardeşlerim, yemek için bir araya geldiğinizde birbirinizi bekleyin. Aç olan karnını evde doyursun. Öyle ki, toplanmanız yargılanmanıza yol açmasın" (1 Korintliler 11:33-34). Açgözlülüklerinden (putperestliklerinden) ötürü, birçokları zayıf ve hasta, bazıları da zamansız ölüyorlardı. Cennetin elçileri gibi yaşamıyorlardı.

Aynı şey Yakup'un hitap ettiği imanlılar için de geçerlidir. Birbirlerini kısıkanıyorlardı, kişisel hırslarla dolduydular ve çekişip kavga ediyorlardı. Yakup, "arzu ettiklerini ve elde edemediklerini" işaret etti (Yakup 4:2). Bir kez daha, imanlıların kendi bencil tutkularını tatmin etmek için günah işlediklerini görmekteyiz. Bu kişiler "vefasızlar" (zina edenler) olarak tanıtıldı, çünkü putperestliğe düşmüşlerdi. Bu tanımlamanın nedeni heykeller, resimler, tapınaklar ya da sunaklar dikmeleri değildi. Bahsedilmemiş olsa da, hoş gördükleri ruhsal kriptonit büyük olasılıkla onları ruhsal yaşamlar sürmekten alıkoyuyordu.

Putperestlik sadece günah değildir; *kasten* ya da *bilerek* işlenen günahdır. Özet olarak, önemli olduğunu düşündüğümüz bir şeyi, Tanrı onun hakkında ne söylemiş olursa olsun, elde edeceğiz ya da yapacağız.

Aden Bahçesi'nde her şey böyle başladı. Adem ve Havva iyi, yararlı, kazançlı, zevkli ve kendilerini bilge yapacağını sandıkları bir şeye göz diktiler. Tanrı'nın açıkça söylediği şeye kasten itaatsizlik ettiler.

Bu gidişatı bir kez seçtiğimizde, aldanmışlık devreye girer. Böylece gerçekte öyle olmamasına rağmen, hâlâ Tanrı'yla aramızdaki iyi ilişkiyi koruduğumuza içtenlikle inanırız. Tanrı o zaman bize bir mesajcı gönderir; bir elçi, peygamber, pastör ya da bizi seven ve gerçeği söyleyecek kadar umursayan bir arkadaş. Böyle yaparak bile, o noktada aldanmışlık güçlü bir kale oluşturmuştur ve yıkılabilirse bile, özgürleşmek zordur. Romalılar'ın birinci bölümü, böyle davrananların "haksızlıkla gerçeğe engel olduklarını" belirtir (18. ayet). Tanrı ve O'nun yolları hakkındaki gerçek geri plana atılır, bu nedenle algılamak ve anlamak artık daha

zordur. Sonuç itibariyle, “O’nu Tanrı olarak yüceltmediler, O’na şükretmediler. Tersine, düşüncelerinde budalalığa düştüler; anlayışsız yüreklerini karanlık bürüdü. Akıllı olduklarını ileri sürerken akılsız olup çıktılar” (Romalılar 1:21–22). Artık gerçek güvenilirmez haldedir ve Tanrı hakkında günahı onaylayan ve yaşam yolunu yanlış temsil eden değişik ya da sapkın öğretiler oluşturulmuştur.

Putperestliğe giren bir imanlı için durum farklı değildir. Yakup’un ne dediğine kulak verin: “Tanrı sözünü yalnız duymakla kalmayın, sözün uygulayıcıları da olun. Yoksa kendinizi aldatmış olursunuz” (Yakup 1:22).

Tanrı’nın sözünü açıkça işitip ona itaat etmediğimizde, bize bir şey olur: “aldanma” denilen bir peçe yüreklerimizi örter. Artık Tanrı’nın, İsa’nın ve egemenliğin gözünde doğru olduğumuza tam olarak inanırız, ama gerçekte Tanrı’yla uyumlu olmayız. “Aldanma” sözcüğü “yanlış ya da geçersiz olan bir şeyi doğru ya da geçerli kabul etmek” olarak tanımlanır (*Merriam-Webster*). Bunun sizin içinizde de bana yaptığı gibi sağlıklı bir korkuya neden olup olmadığını bilmiyorum, ama umarım oluyordur. Bilinçli olarak itaatsizlik etmek hafife alınacak bir şey değildir.

Artık her şeyin Tanrı’nın lütfu, bağışlaması ve sevgisiyle örtüldüğünü öne sürerek Yeni Antlaşma’daki bu uyarıları ihmal edebileceğimizi söylersek ancak kendimizi kandırırız. Yeni Antlaşma’da lütfunu, bağışlamasını ve sevgisini açıklayan Tanrı’nın, aynı zamanda pratiğe dökülen itaatsizliğin tehlikelerini de açıkladığını unutmayın.

Kutsal Yazılar’ın sadece beğendiğimiz kısımlarını dikkate alıp beğenmediklerimizi görmezden gelemeyiz. Bu zihniyetin kendisi aldanmaktır. Tanrı’nın sözünün içerdiği öğütlerin tümünü kucaklamalıyız. Ne yazık ki, mevcut durumda modern kilisede gerçeğin ihmal edilmesinin bir salgın haline geldiğini görmekteyiz. Bunun nedeni Tanrı’nın gerçeğini alıkoyması değil, kilisede sürekli olarak görülen putperestliktir.

Yakup sözlerine devam eder:

Çünkü sözün dinleyicisi olup da uygulayıcısı olmayan kişi, aynada kendi doğal yüzüne bakan kişiye benzer. Kendini görür, sonra gider ve nasıl bir kişi olduğunu hemen unuttur (Yakup 1:23–24).

Tanrı’nın sözünü işitip onu yerine getirmeyenler Mesih’teki kimliklerini unuttacaklardır. Tanrı’nın sözünün konuşulduğu kilisede, küçük bir grupta ya da bir konferansta belli bir biçimde davranacaklar, ancak bu gibi yerlerden çıkınca dünyaya ait kişilerden tamamen farksız olacaklardır. Tanrı’nın sözü aynadır, bu nedenle onun önünde olduklarında ona uygun davranırlar. Sonuçta, dünyadakilerden farksız davranmanın kabul edilebilir olduğunu açıklamak için çarpık bir öğ-

reti ileri sürerler. Örneğin şöyle diyebiliriz, “Hristiyanlar gerçekte imansızlardan farklı değildir, bizler sadece tanıştık”. Ya da şöyle söyleriz, “Tanrı, düşmüş bir doğaya sahip olduğumuzu ve bu yaşamda asla görünür biçimde kutsallıkta yürüyemeyeceğimizi bilir. Bu nedenle bizi lütfuyla örtmüştür”.

Yeni Antlaşma’nın bazı kısımlarında bu önermeleri doğrular gibi görünen destekleyici metinler bulabiliriz, ancak bu hatalı ilahiyata fiilen inanmak için diğer birçok metni bir kenara atmamız gerekir.

Karar vermeliyiz:

- Gerçekten günah çamurunda mı yaşamak istiyoruz?
- Tanrı’nın doğaüstü elçileri olarak kriptonitin etkilerinin gücümüzü engellemesini mi istiyoruz?
- Bu aldatıcı öğretilere tutunmak için yaratıldığımız amacın çok altında kalmayı istiyor muyuz?
- Sadece dünyadan farksız yaşamak ve en nihayetinde bu yaşamdan kaçıp cennete mi gitmek istiyoruz?
- Yoksa birkaç bölüm önce gördüğümüz görkemli son tapınağın (kilise) vizyonunu yerine getirerek Egemenliğin büyüdüğünü görmek mi istiyoruz?

Kriptoniti kucakladığımızda yaşam gücümüzden, enerjimizden, göksel güçlerimizden ve dünyayı alt üst etme kabiliyetimizden vazgeçeriz. Özetle gerçeği bastırırız. Onu geride tutar ve İsa’yı dünyanın geri kalanından gizleriz. Pavlus, işte bu nedenle Korintliler’e yakarır:

Uslanıp kendinize gelin, artık günah işlemeyin. Bazılarınız Tanrı’yı hiç tanımıyor. Utanasınız diye söylüyorum bunları (1 Korintliler 15:34).

Bu kiliseye İsa gibi yaşama kabiliyetine sahip olduklarını söylemektedir; ancak onlar hâlâ putperestlikle uğraşıyorlardı. Onlar için önemli olan şeye tutunmanın Tanrı sözünün açıklanan gerçeğin, ihmal etmeye degeceğine inanıyorlardı. Tanrı’nın sözünü hafife aldılar, hayatlarındaki gerçeği bastırdılar ve sonuçta sakatlandılar, güçsüz düştüler ve toplumlarını değiştiremediler.

Pek çok bakımdan trajik bir durumdur, ama en kötüsü kaybolmuş ve putperestlerle çevrilmiş olan bu kişilerin İsa’yı tezahür olarak temsil edememesidir. NKJV adlı çeviride ayet şöyle okunur: “Doğruluğa uyanın ve günah işlemeyin; bazılarında Tanrı bilgisi hiç yok. Bunu sizi utandırmak için söylüyorum”. Pavlus bu kiliseye şöyle söylüyor, “Korint’teki kaybolmuş kişilerin göreceği tek İsa sizsiniz. İçinizde O’nun diriliş gücünün ve doğasının kanıtını görmezlerse, karanlıkta kalmaya devam edecekler. Sadece kendiniz ve kilise için değil, aynı zamanda toplumunuzdaki

kurtulmamış canlar için de gerçeğin üstünü örtmüş oldunuz”.

Tanrı’yla uyum içindeyse, yaşamın kendisiyle de uyum içindeyiz demektir.

Etrafımızdaki kaybolmuş insanların neden bize yaklaşmadıklarını ya da eğer yaklaşıyorlarsa yanlış bir nedenden ötürü mü olduğunu hiç merak ettiniz mi? Sadece espri anlayışımızdan, zeki seçimlerimizden, eğlenceli oluşumuzdan ya da müziğimizden mi etkileniyorlar? Yoksa her şeyden önce içimizde ve aramızda yaşayan güçlü bir Kral mı görüyorlar? İlk kiliseyi bir düşünün; sürekli “ilahlar” diye tanınlanıyor ve kendilerini yerlere atıp bağırarak zorunda kalıyorlardı, “Hayır değiliz! Yüceler Yücesi’nin çocuklarıyız”.

Petrus Romalı bir komutana şunu demek zorunda kaldı, “Kalk, ben de insanım” (Elçilerin İşleri 10:26).

Pavlus, tüm Listra halkına bağırarak zorunda kaldı, “Efendiler, neden böyle şeyler yapıyorsunuz? Biz de sizin gibi insanız” (Elçilerin İşleri 14:14–15).

Maltalılar “Pavlus’un bir ilah olduğu” sonucuna vardılar (Elçilerin İşleri 28:6).

Selanik’teki “akşam haberleri” “dünyayı altüst eden o adamlar buraya da geldiler” diye yayın yaptı (Elçilerin İşleri 17:6).

Yeruşalim halkı “onlara büyük saygı duyuyordu” (Elçilerin İşleri 5:13).

Bu türden haberler Korint’te yoktu ve Batı toplumumuzda da görülmemektedir. Bunun sebebi kriptonite razı olmamız mı? Bence mesaj gönderemeyen bozuk bir Iphone’un muadiline razı olduk. Telefonun kalıcı olarak hasarlı olduğunu duymayı yeğleriz, böylece onsuz yaşamayı kabullenebiliriz.

Ben buna razı gelecek biri değilim. Tanrı’nın verdiği canlılığımızı, yaşamımızı, gücümüzü, sağlığımızı ve kayıp dünyaya yaşayan bir Kurtarıcı’yı ve Kral’ı gösterme kabiliyetimizi kaybetme taraftarı değilim. İnaniyorum ki, sadece var olmaktan, hayatını güç bela sürdürmekten bıkmış birçokları var.

Bunu yazmam için Tanrı’nın bana acil bir görev verdiğini seziyorum. Eğer bu dünyanın kiri, pisliği ve atığı içinde yaşamaktan memnun değilseniz, bu sizin içindir. Eğer daha yüksek bir yaşam, yani diriliş yaşamı arzuluyorsanız, sizin içindir.

Babanız Tanrı sizin için bunu istemektedir; hayır, aslında bu yüksek yaşamı yaşamanız için *tutkuludur!* O’nun tanrısal doğasını ve gücünü istediğinizden de fazla deneyim etmenizi istiyor. Tanrı bizi aşağıya çekmiyor. Eğer aşağı çekiliyorsak, bunun neden kendi putperestliğimizdir.

III

İlerdeki bölümlerde modern kilisede birçok kişiyi körleştirmiş olan aldanma konusuna daha derinden bakacağız. Normal Hristiyanlık olarak benimsediğimiz

şeylerin göksel standartlara göre normal sayılmadığını göreceğiz.

Bir çağrımız, bir kaderimiz ve bizi bekleyen yücelikle bir randevumuz var. İtaatsizliğimizden ve rahatımızdan silkinmemizin ve İsa Mesih'teki yücelikle, görkemle ve güçle kuşanmamızın vakti gelmiştir.

Eyleme geçin

Putperestlik, Tanrı'nın sözlerine yüreklerimizi katılaştırdığımızda başlar. Putperestliğin kökü budur. İşte bu nedenle Tanrı, İsrail halkına giysilerini değil, yüreklerini paralamalarını söyledi. Sorunun köküne, yani artık O'nun sesini işitmeyen ya da dikkate almayan katı yüreklere, dokunmayan yüzeysel bir tövbe istemiyordu.

Yasa'nın Tekrarı 8. bölümünde İsrail halkını insanın yalnızca ekmekle değil, ama Tanrı'nın ağzından çıkan her bir sözle yaşadığını anlaması için terbiye ettiği söylenir. Tanrı'nın sözleriyle yaşamak, O'nun sesini yaşamımızın kaynağı haline getirmek bizi putperestlikten korur ve yaşayalım diye bizi çağırdığı güçlü yaşama sevkeder.

Tanrı'nın sesinin hayatımızdaki rolü nedir? Kararlarınızla ilgili olarak O'nun düşüncesini en son ne zaman aradınız? Dualarınız tek taraflı mı yoksa karşılıklı bir sohbet mi? Şimdi Tanrı'yla sohbet için O'na davette bulunun. Sakin olun ve sesini dinleyin. O'nunla iletişim kurun ve bitirdiğinizde size söylediklerini yazın.

BU KUŞAĞIN GERÇEK
HAYATTAKİ SÜPER
KAHRAMANLARI OLMAYA
ÇAĞRILDIK.

TANRI'NİN LÜTFUNU
ALDIĞIMIZIN KANITI
İÇTEN DIŞA
DOĞRU DEĞİŞİP
DÖNÜŞMEMİZDİR.

DÜNYAYI *ETKİLEMEYE*
ÇAĞRILDIK... ONUN
TARAFINDAN *ETKİLENMEYE*
DEĞİL.

┌ TANRI BİZİ OLDUĞUMUZ
HALDE SEVİYOR, AMA BU, BİZİ
OLDUĞUMUZ GİBİ BIRAKTIĞI
ANLAMINA GELMEZ.
TAM TERSİNE...

KUTSAL BİR YAŞAM
SÜRMEMİZ İÇİN BİZİ
LÜTFUYLA GÜÇLENDİRİR.

OLAĞANÜSTÜ TANRIMIZ
ÇOCUKLARINI OLAĞAN
OLSUNAR DİYE
YARATMADI.

Daha fazla bilgi için [CloudLibrary.org](https://www.CloudLibrary.org)

GÜNAH

Günah. Bunu tartışmaya cesaretimiz var mı? Çok mu tartışmaya açık bir konu? Yine de neden düşmanımızın farkına varmalıyız? Böylece onun hakkında gelmek için yerinde tedbirler alabiliriz.

Günah pek çok kez ciddiye alınmaksızın kullanılan ya da yasacı suçlamalar, öğretiler ya da vaazlar yoluyla verilebilecek acı nedeniyle konuşmalarda bahsedilmekten kaçınılan bir sözcüktür. O zaman günaha Kutsal Yazılar'ın ışığında bakalım.

Ama suçlarınız sizi Tanrınız'dan ayırdı. Günahlarınızdan ötürü O'nun yüzünü göremez, Sesinizi işittiremez oldunuz (Yeşaya 59:2).

“Günahlar” için kullanılan İbranice sözcü won'dur. Eski Antlaşma'da günahı belirten başlıca dört sözcükten biridir. Ne var ki, WSOT sözlüğüne göre bu sözcük “kasten çarpıtma ya da saptırma fikrini güçlü biçimde taşıdığı için özellikle kötü olan günahı” ifade eder. Bu *bilinçli günah* ya da tarif ettiğimiz gibi *ruhsal kriptonittir* ve bizi Tanrı'dan ayırır. Bizi tanrısal bir yaşam sürmek için gereken göksel erdemlere yabancılaştırır. Keder duymadan günahla meşgul olduğumuzda, putperestliğe düşer ve vefasız biri haline geliriz. Kendimizi Tanrı'ya düşman etmiş oluruz.

“Günah” için Yeni Antlaşma'da kullanılan sözcük *hamartia*'dır (filli hali hamartano). Yeni Antlaşma'da günahı tanımlamak için en sık bu iki sözcük kullanılır. WSNTDICT sözlüğü *hamartia* işleyen birinin “hayatlarımızın hakiki amacı ve ufku olan Tanrı'yı ıskalamaktır”.

Bir an okumayı durdurun ve bunu düşünün! Günah işlediğimizde, esas itibariyle (aklımız başımızdayken) asla sapmak istemeyeceğimiz yoldan çıkarız.

Yaşamın Kaynağı'ndan uzaklaşarak sevinci, esenliği, bilgeliği, huzuru, yetinmeyi, sağlıklılığı ve daha fazlasını kaybederiz. Liste uzayıp gider.

Birçok öğretmen günahı *hedefi kaçırmak* olarak tanımlar. Bu doğrudur, ancak az önce belirttiğim temel tanımı düşünürseniz, “hedefi kaçırmamanın” günahın ciddiyetini yeterince tarif ettiğini düşünebilir misiniz?

Yeni Antlaşma boyunca suç, isyan, adaletsizlik ve ihlal gibi günahın varyasyonları için kullanılan başka kavramlar da vardır. Ancak niyetim bunların her birini incelemek değil, günahın başlıca unsurlarının ve insanları gerçek yaşam kaynağından koparan ayartıcı gücünün üzerinde durmaktır.

Günah canlılığımız, sevgimize, gücümüze, zindeliğimize, tutkumuza ve amacımıza saldırır. Hiç kuşkunuz olmasın ki, günah zararlı ve ölümcüldür. Ve ancak belli bir zaman için zevkli olabilir. Özetle, günahla meşgul olmak kısa dönemli bir zevk için uzun dönemli bir acıya girmektir. Zira günah, bizi ölümün uzun vadeli sonuçlarıyla zehirler. Benliğimiz ona doğru çekilir, ama Mesih'te Tanrı'nın doğasına sahip yeni bir yaratık olduğumuz için günaha karşı içsel bir arzumuz yoktur ve çekiciliğine direnebiliriz.

Tanrı Kâyin'e şöyle seslendi, “Ancak doğru olanı yapmazsan, günah kapıda pusuya yatmış, seni bekliyor. Ona egemen olmalısın” (Yaratılış 4:7). Günahın bir kişinin hayatına girmek için kullandığı bir kapı olduğunu fark edin. Bu kapının adı “arzudur,” ve Yakup şöyle der, “Sonra arzu gebe kalır ve günah doğurur” (Yakup 1:15). Bu kapı arzularla ilgili verdiğimiz kararlara göre ya kapanır ya da açılır. Günah bizi kontrol etmek ister. Onun da bir arzusu vardır ve onun arzusu bizi köleleştirmektir. İsa bizi uyarır, “Size doğrusunu söyleyeyim, günah işleyen herkes günahın kölesidir” (Yuhanna 8:34).

Pavlus İsa'nın sözlerini biz imanlılara dikkatle aktarır: “Söz dinleyen köleler gibi kendinizi kime teslim ederseniz, sözünü dinlediğiniz kişinin köleleri olduğunuzu bilmez misiniz? Ya ölüme götüren günahın ya da doğruluğa götüren sözdinlerliğin kölelerisiniz” (Romalılar 6:16). Ve eğer bu yeterli değilse, Petrus da günah işlemekle ilgili konuşur: “Çünkü insan neye yenilirse onun kölesi olur” (2 Petrus 2:19). Kölelik hoş bir şey değildir ve günah insafsız bir angaryacıdır. Günahla oynanmamalı, tersine ölümcül sayılmalıdır. Bizi ancak daha güçlü arzulara götürür ve uzun vadede bize zararlı olan şeylere yöneltir.

Günah, bizi köleleştirme niyetini belli etmez. Aldatıcıdır ve yüreklerimizi katılaştırarak bizi kontrol eder (bkz. İbraniler 3:13), Ruh'un yönetimini hissetmemizi, sezmemizi ya da işitemizi zorlaştırır. Günah, zarar veren putperest hayata saptırır. Tanrı'nın Süleyman'a iki kez görüldüğünü hatırlayın. Bunu hayal edebilir misiniz! Gene de hayatının sonlarında sahte ilahlara tapındı. Şöyle düşünebilirsiniz, *Tanrı'yı gören biri nasıl sahte ilahlara yönelebilir?* Bunun cevabı

aldatma yoluyladır. Eğer bu durum Tanrı'yı gören Süleyman'ın başına gelebiliyorsa, Tanrı'yı görmemiş olanların başına daha ne kadar kolayca gelebilir?

Günah, asla bulaşılması gereken bir şeydir. Çok güçlüdür ve bir yüreği çabucak değiştirebilir. Korkutucu olan şey, katılmış bir durumda yüreklerimiz artık aldanmıştır ve gerçekte olmadığımız halde doğru yolda olduğumuza inanırız. Artık kendi çaresizliğimizi görmez oluruz. Asla şu yalana inanmayın, "Lütufla sarıldım; eğer günah işlersem, uzun dönemde bu bir sorun yaratmaz". Bu tutum ateşle oynamaktır. Açıklayayım.

Bilinçli Günah Alışlagelen Günaha Yol Açar

Bilinçli günah eninde sonunda *alışlagelen günaha* dönüşür. Bu süreç şöyle işler. İlk kez itaatsizlik ettiğimiz zaman, vicdanımız bize konuşur. Genelde bir sestem ziyade rahatsız bir his şeklinde kendisini belli eder. Yüreğimiz sözsüz bir lisanda çığlık atar, "Hedefi şaşkın, yaşam yolundan saptın ve tövbe edip bağışlama dileyerek yolunu düzeltmelisin!" Eğer o noktada hakiki bir tövbe yoluyla günahımızı terk edersek, yüreğimiz temizlenir ve Ruh'un sesine olan duyarlılığımız devam eder. Kutsal Yazılar bize şöyle öğretir, "Günahlarını gizleyen başarılı olmaz, İtiraf edip bırakansa merhamet bulur" (Özdeyişler 28:13).

Ancak, eğer vicdanımızın sesini duymazdan gelirsek, peçe (önceki bölümde ele aldık) yüreğimizi örter. Şimdi bir kez daha itaatsizlik ettiğimizde, o kadar derin bir rahatsızlık hissetmeyiz. Bunun yerine, daha kısık bir sestir ve tabiri caizse sadece "bir tutam" içsel rahatsızlıktır. Duymamız daha zordur, çünkü vicdanımız daha az duyarlı hale gelmiştir. Gene de, işlenen günaha karşı yüreğimizde ve zihnimizde gerçek bir değişim olursa hâlâ bağışlama dileyebilir ve yenilenebiliriz.

Ama eğer vicdanımızın bu daha kısık ikna sesini yine bastırırsak, yüreğimizin üzerine bir başka peçe daha gelir ve algılama yeteneğimiz daha da zayıflar. Tanrı'nın sözünü dinlemediğimiz zaman, artık sadece belirsiz bir sızı duyulur. İşitmek çok daha zordur, çünkü vicdanımız tamamen duyarsızlaşmaya yaklaşmıştır. Eğer günaha karşı yüreğimizi ve zihnimizi gerçekten değiştirirsek hâlâ bağışlanma dileyebilir ve yenilenebiliriz, ancak hatamızı algılamamız çok güçtür.

Eğer bir kez daha bu silik ikna sesine önem vermezsek, bir başka peçe yüreğimizi örter. Bu süreç devam ettikçe, vicdanımız en nihayetinde dağlanır ya da putperestliğimize karşı körleşir. Hisleri geri bırakır ve Ruh'a karşı tamamen duyarsızlaşırız. Artık hiçbir ikna hissiyatı olmadan düzenli olarak günah işleyebiliriz. *Alışlagelmiş günah* işleme durumuna düşeriz. Hâlâ bağışlanabilir ve yenilenebiliriz; ancak, bunu yapmak için çok az bir istek duyarız, çünkü artık

günahımızı günah olarak tanımayız.

Sonraki adımda Tanrı bize erişmek için bir peygamberi, bir pastörü ya da bir arkadaşı yolumuza çıkaracaktır. Eğer o haberciyi dinlemezsek, Tanrı bir sonraki adımda dikkatimizi çekmek için zorlu koşulları, güçlükleri ve hatta acıları kullanır. Davut şöyle söyler, “Acı çekmeden önce yoldan sapardım, Ama şimdi sözüne uyuyorum” (Mezmun 119:67).

Şunu kabul edelim; Tanrı’dan öğrenmemizin en iyi yolu bize vahyettiği gerçeğe bağlı kalmak ve günahı uzak durmaktır. Ama eğer bunu yapmazsak, bizi o kadar çok sevmektedir ki, bize öğretmek ve yaşam yoluna yeniden yönlendirmek için zorlukları kullanacaktır. *New Living Çevirisi’nde* Davut’un sözleri şöyledir, “Beni terbiye edene dek yoldan sapardım; ama şimdi senin sözünü yakından izliyorum”.

Pavlus’un Korintliler’e söylediği sözleri yeniden gözden geçirdiğimizde, Rab’bin bizi geri çekme girişiminin aynı şekilde tanımlandığını görürüz. Korint Kilisesi’ne şöyle seslenir, “Dünyayla birlikte mahkûm olmayalım diye Rab bizi yargılayıp terbiye ediyor” (1 Korintliler 11:32). Tanrı, izin verdiği zorluklarımızın, sıkıntılarımızın ve acılarımızın dikkatimizi çekmesini ve böylece yıkım yolundan yaşam yoluna geri dönmemizi arzulamaktadır.

Pavlus, üvey annesiyle yatan adam hakkında konuşurken yine aynı kavramla karşılaşırız. Şöyle söyler, “Rabbimiz İsa’nın gücüyle toplandığımız zaman, bedeninin yok olması için bu adamı Şeytan’a teslim edin ki, Rab İsa’nın gününde ruhu kurtulabilsin” (1 Korintliler 5:5). Bu kilise babası “bu adamı aranızdan kovmalısınız” derken yalnızca Korint Kilisesi’ni yozlaşmaktan korumak için değil, günah içinde olan adamın iyiliği için de buyruk vermektedir.

Tanrı çocuklarını derinden ve içtenlikle sever. Bu nedenle, günaha kölelik bakımından nerede bulunduğumuza bağlı olarak bize erişmek için çeşitli yollar deneyecektir. Esas itibarıyla, şimdiki rahatımızdan daha çok hayatlarımız için en iyi olan şeyi öncelik vermektedir.

İbraniler Mektubu’nda günahın işleyişi hakkında derin bir anlayış sağlayan bir ayet vardır:

biz de her yükü ve bizi kolayca kuşatan günahı üzerimizden sıyıyıp atalım (İbraniler 12:1).

“Bizi kolayca kuşatan” ifadesine dikkat edin. Beni kolayca kuşatan bir günah sizi kolayca kuşatmayabilir. Benim için bu günah sarhoşluk, tamah, uyuşturucular, dedikodu ya da bir başka belirgin günah değildi. Pornografiydi. Bundan kurtulmak hayatımda verdiğim en büyük savaştı ve sonraki bir bölümde 1985 yılında bu za-

lim efendiden nasıl özgür olduğumu paylaşacağım. Buradaki önemli nokta şudur; en çok hangi ayartılar karşısında korunmasız olduğumuzu bilmeli ve onlara fırsat vermemek için ne gerekiyorsa yapmalıyız. İsa bunu şöyle ifade eder:

Eğer elin günah işlemene neden olursa, onu kes. Tek elle yaşama kavuşman, iki elle sönmez ateşe, cehenneme gitmenden iyidir. Eğer ayağın günah işlemene neden olursa, onu kes... Eğer gözün günah işlemene neden olursa, onu çıkar at (Markos 9:43, 45, 47).

İsa birebir anlamıyla elinizi ya da ayağınızı kesmenizi ya da gözünüzü çıkarıp atmanızı söylemiyor. Demek istediği şey, bizi kolayca kuşatan günahlara açılan fırsat yollarını kesip atmamızdır.

Geçmişte alkolik olan birçok arkadaşım var ve bunlardan birine bağımlılığın dan kurtulmasında yardım etme ayrıcalığım oldu. Bir yudum şarap almayı bile reddediyor ve şimdi içki içilen her türlü ortamdan uzak kalmaya çok dikkat ediyor. Arkadaşım bunun kendisini kolayca köle edebilecek bir günah alanı olduğunun farkında. Günahın onu köle etmek için bulabileceği her fırsatı kesip atmamak suretiyle Mesih'in sözüne bağımlı olmakla hikmetli davranıyor.

Diğer taraftan, Mesih'e iman etmeden önce üniversite yıllarım boyunca, öğrenci birliğinden arkadaşlarımla birlikte içki içtim ve sarhoş oldum. Ancak bir Noel tatilinde arkadaşlarla bir bara gittim ve arkadaşlarım zil zurna sarhoş oldular. Sarhoş arkadaşlarımı evlerine bıraktıktan sonra eve döndüğümde saat 12:30'tu ve annemi beni beklerken buldum. Ona geceyi anlattım ve sonra övünge bir edayla ağzımdan şu sözler çıkıverdi, "Anne, ben içmeyi sevmiyorum bile".

O ise güldü ve "Tam bir Bevere'sin" dedi.

O an babamı hayatı boyunca bir gün sarhoş görmemiş olduğumu fark ettim. Sarhoşluk onun ailesinde görülen bir şey değildi ve bu nedenle Bevereler'i kolayca kuşatan bir günah değildi. Ancak bunu yapan başka günahlar vardı. İşte bu günahların içeri girmemesi için buldukları her fırsatı ortadan kaldırmalıyız.

İbraniler'in yazarı daha sonra şunu ekler:

Size oğullar diye seslenen şu öğüdü de unuttunuz: "Oğlum, Rab'bin terbiye edişini hafife alma, Rab seni azarlayınca cesaretini yitirme. Çünkü Rab sevdiğini terbiye eder, Oğulluğa kabul ettiği herkesi cezalandırır" (İbraniler 12:5-6).

Günah işlediğimizde Rab bizi terbiye eder. Bu süreci kısaca gözden geçirelim: Birinci adım yüreklerimizi Sözü'yle ikna ederek bizi doğru yola sokmaktır. Eğer söz dinlemez ve peçelerin vicdanımızı örtmesine izin verirsek, o zaman

ikna bir arkadaş, bir pastör ya da bir peygamber yoluyla gelecektir. Eğer hâlâ dinlemiyorsak, zorlukları, sıkıntıları ya da acıları kullanacaktır.

Şunu düşünün: yukarıdaki ayette neden Tanrı azarlayınca “cesaretini yitirme” denmektedir? Belli ki, bu zorlu bir süreç olmalıdır. Sonra gelen ayetlere bakalım:

Ama Tanrı, kutsallığına ortak olalım diye bizi kendi yararımıza terbiye ediyor. Terbiye edilmek başlangıçta hiç tatlı gelmez, acı gelir. Ne var ki, böyle eğitilenler için bu sonradan esenlik veren doğruluğu üretir (İbraniler 12:10–11).

Terbiye edilmenin acı dolu olduğuna dikkat edin! Bunu eğip bükmenin anlamı yok; Tanrı çocuklarına karşı “değneğini” kullanmaktan çekinmez. O halde Tanrı’ya karşı arzuları izlemeyi seçerek ne kadar akılsızlık ettiğimizi bir düşünün. Bunu düşünün: Günahın sefasını kısa bir süre sürmek yerine ondan uzak durarak çok daha az acı çekebiliriz.

Tanrı’nın Ruhu elçi Pavlus aracılığıyla Korintliler’e, hatta babasının karısıyla zina eden adama bile ulaşıyordu. Tanrı, bizi yaşam yoluna geri getirmek umuduyla böyle yapmaya devam eder, öyle ki, O’nun kutsallığına paydaş olabilelim. Bunun ikinci bir yolu yoktur. Ya Tanrı’nın sözüne sadık kalarak yaşam doluluğunun tadına varabiliriz ya da uzun vadede çok fazla acı ve sıkıntı getiren putpe-restliğe, yani bilinçli günaha (ruhsal Kriptonit) sapmayı seçebiliriz.

Eyleme geçin

Doğası gereği günah aldattıcıdır. Günah işlemenin nasıl olacağı hakkında bizi aldattır. Günahta devam ettikçe onun tarafından kontrol edildiğimizi anlamak yerine günahın bizim kontrolümüz altında olduğu söyleyerek aldattır. Ama hepsinden önemlisi günah, içinde yaşamaya çağrıldığımız gerçek yücelikten bizi uzaklaştırır ve Mesih’le canlı bir ilişki kurmaktan bizi alıkoyar.

Ama Tanrı’nın güç, doğaüstü etkinlik, özgürlük, O’nunla yakınlık ve daha pek çok şeyi hayatlarımızda mümkün kılacağına dair bir vizyonla dolduğumuz zaman, günahın aldattıcılığını tanımamıza yardımcı olur.

Tanrı’nın hayatınızda sizin için istediği vizyonu kaybetmeye başladığınız alanları, belki günahın ve tavizin daha çekici görünmeye başlayabildiği alanları göstermesi için Rab’be dua edin. Tanrı’nın hayatınızdaki bu alanlar için taze bir vizyon göstermesine izin verin ve size gösterdiklerini not edin.

Kriptonitin Etkileri

「 KISIM 3 」

GÜNAHIN GÜCÜ (1. BÖLÜM)

Eski Antlaşma’da Kayın uyarıldı, “Ancak doğru olanı yapmazsan, günah kapıda pusuya yatmış, seni bekliyor. Ona egemen olmalısın” (Yaratılış 4:7). Aynı senaryo tüm insanlar için geçerlidir. Günah bizi arzular; kendisini ifade etmek için bizi köleleştirmek ve kontrol etmek ister. Günah aldatıcı, baştan çıkarıcı ve güçlü bir düşmandır.

O halde günaha nasıl egemen oluruz? Bunun cevabı Tanrı’nın isteğine, Sözü’ne ve yollarına itaat etmekten geçer. Tanrı’nın Yaratılış 4:7 ayetinden hemen önce Kayın’e ne söylediğine bir daha bakalım: “Doğru olanı yapsan, seni kabul etmez miyim? Ancak doğru olanı yapmazsan, günah kapıda pusuya yatmış, seni bekliyor”. Hakiki itaat, günahın yüzüne *arzu kapısını* kapatır.

Pavlus’un imanlılara söylediklerini hatırlayın (Pavlus’un Tanrı’nın lütfu hakkında en derin vahyi almış biri olduğunu aklınızda tutun):

Söz dinleyen köleler gibi kendinizi kime teslim ederseniz, sözünü dinlediğiniz kişinin köleleri olduğunuzu bilmez misiniz? Ya ölüme götüren günahın ya da doğruluğa götüren sözdinlerliğin köleleriniz (Romalılar 6:16).

Pavlus’un sözleri Kayın’e söylenenlere benzemektedir. Ne var ki, aradaki büyük bir fark vardır. Eski Antlaşma’da insanların ruhu ölüydü. İç adam-

larında akan yaşam gücü yoktu. Yeni Antlaşma'da ise İsa'ya iman eden kişinin ruhu yaşamaktadır; Tanrı'yla bir olurlar ve O'nun tanrısal doğasını paylaşırlar. Bu nedenle, iç adamımıza, ruhumuza ya da dış adamımıza, benliğimize uymayı seçebiliriz.

Tanrı'nın lütfü da sahneye girer; bizi sadece kurtarmakla ve bağışlamakla kalmaz, aynı zamanda gerçeğe itaat etmemiz için bizi güçlendirir. “Böylece sarsılmaz bir egemenliğe kavuştuğumuz için minnettar olalım. Öyle ki, Tanrı'ya hoşnut edecek biçimde saygı ve korkuyla tapıalım” diye teşvik ediliriz (İbraniler 12:28). Lütfü Tanrı'ya itaat etmemiz için bizi güçlendirir.

Petrus şöyle yazar, “Tanrı'ya ve Rabbimiz İsa'yı tanımakla *lütfü* ve esenlik artan ölçüde sizin olsun. Kendi yüceliği ve erdemiyile bizi çağıranın tanrısal gücü (*lütfü*), kendisini tanımamız sonucunda yaşamamız ve Tanrı yolunda yürümemiz için gereken her şeyi bize verdi” (2 Petrus 1:2–3). Her iki ayette ve Yeni Antlaşma'nın diğer birçok yerinde lütfü kavramı tanrısal güç olarak betimlenir. Tanrı'nın lütfü armağanıyla güçlenen yeni bir doğamız var. Bu armağan ne Kayın'e ne de Eski Antlaşma döneminde yaşayan bir başkasına verildi.

O zaman neden birçok imanlı günaha egemen olma konusunda başarısız? Güce sahip olabileceğimizi bilmek önemlidir, ama gücü kullanmayı başaramazsak ondan yararlanamayız. Tanrı her birimize seçim yapma yeteneği verir ve O bizim seçimlerimizi ezip geçmez. Bu neden bir Hristiyan Tanrı'ya itaatsizlik etmeyi seçtiğinde, günah imanlı karşısında avantajı eline geçirir. Neden bir kimse buna izin versin? Bu durum ancak günahın bir imanlıyı arzu edilen bir şeyin Tanrı'nın sözünü dinlemekten daha yararlı olduğunu ikna edebilirse gerçekleşebilir. Bu nedenle Pavlus şöyle yazar:

Günah ise gücünü Kutsal Yasa'dan alır (1 Korintliler 15:56).

Bu içi yüklü ve belki de şaşırtıcı bir beyanattır: *Kutsal Yasa*, günaha bir kişi üzerinde güç sağlamaktadır. İlk bakışta *ben Musa'nın Yasası altında değilim* diye düşünebilirsiniz! Doğru, ancak Kutsal Yazılar'da “yasa” sözcüğünün farklı ifade biçimleri olduğunu belirtmek önemlidir. Yakup komşumuzu sevmekten bahseden “Kralımız Tanrı'nın Yasası” hakkında konuşur (bkz. Yakup 2:8). İmanlıların yüreğine yazılan “Tanrı'nın Yasası” vardır (bkz. Romalılar 8:7 ve İbraniler 8:10). Birbirimizin yükünü taşıyarak yerine getirilen “Mesih'in Yasası” vardır (bkz. Galatyalılar 6:2). Ve yargılanacağımız “Özgürlük Yasası” vardır (bkz. Yakup 2:12). Ve bu “yasalardan” daha fazlası mevcuttur. Pavlus 1. Korintliler 15:56 ayetinde özgün olarak bu yasalardan ya da Musa'nın Yasası'ndan bahsetmiyor.

O halde Pavlus, imanlı üzerinde günaha güç veren hangi *yasadan* söz etmektedir? Bunu tanımlamadan önce tasvir etmeme izin verin. Pavlus'un sözünü etti-

ği yasa altındaki birinin düşüneceği türden düşüncelere ya da söyleyeceği türden sözlere örnek olarak şunlar verilebilir: “Bu filmi seyretmemeliyim, çünkü çıplaklığa ve küfürlü konuşmalara yer veriyor”. Ya da “Ondalık vermem gerek”. Ya da “Odanın diğer ucundaki açık saçık giyinmiş şu kadına bakmamalıyım”.

Bu cümleler ne tür bir *yasayı* tarif ediyor? Bu gibi şeyleri söyleyen bir kimse Tanrı'nın sözünden zevk almak yerine onun tarafından kısıtlanmış biridir. Tanrı'nın Sözü'nü kısıtlayıcı ya da bağlayıcı görür ki, bu yaklaşım mezmurcunun sözlerinin antitezidir: “Ey Tanrım, senin isteğini yapmaktan zevk alırım ben, Ya-san yüreğimin derinliğindedir” (Mezmur 40:8). “Yasa altındaki” kişi *O'nun isteğini yerine getirmeyi* tutkuyla arzulamaz (bkz. Yuhanna 7:17).

Esas itibariyle, şu cümle her şeyi özetler: “İsterdim... ama Tanrı'nın Sözü akisini söylüyor”. Ve bu tutumun Eski Antlaşma'da harika bir örneği var.

Uyumsuz bir Peygamber

Balam bir peygamberdi. Tanrı'nın sesini tanırdı ve Rab'bin yolları ona yabancı değildi. Midyan halkını da yöneten Balak adında bir Moav Kral ıvardı. Bu kralın hakimiyeti altında yaşanan tüm halklar İsrail halkının ilerleyişi karşısında dehşete düşmüştü. İsraililer kısa süre önce dünyanın en güçlü ulusu olan Mısır'ı yağmalamış ve Kızıldeniz'i geçmişti. Mısır'ın ordusu, tarımı ve ekonomisi yerle bir olmuş, bu yetmezmiş gibi her ailenin ilk doğan erkek çoğu mucizevi şekilde ölmüştü.

İsrail halkı Mısır'dan çıktıktan sonra, Amorlular'ın direnişiyle karşılaştılar, ancak onları da bozguna uğrattılar. Şimdi İsraililer Moav ovalarında ordugah kurmuştu. İsraililer'in tıpkı Mısır ve Amorlular gibi kendilerini de ezeceğini düşünen bölge halkının korkudan dizlerinin bağı çözüldü.

Kral Balak, Balam adında dikkate değer, güçlü bir peygamberin olduğunu duydu. Balam'ın kutsadığı birisinin başına iyi şeyler gelirdi. Ama eğer Balam birisine lanet ederse, o kişi kesinlikle lanetlenirdi. Kral Balak, Peygamber Balam'a önderlerini göndererek ona şu teklifi yaptı, “Lütfen gel de benden *daha güçlü* olan bu halka [İsraililer] benim için lanet oku. Olur ki, onları yener, ülkeden kovarız” (Çölde Sayım 22:6).

Balam ulaklara şu karşılığı verdi:

“Geceyi burada geçirin. RAB'bin bana söyleyecekleri uyarınca size yanıt vereceğim”. Bunun üzerine Moav önderleri geceyi Balam'ın yanında geçirdiler (Çölde Sayım 22:8).

Balam'ın RAB'den söz ettiğine dikkat edin. Yabancı bir ilaha danışmıyor-

du, çünkü tek gerçek Tanrı'nın bir peygamberiydi. "RAB" için kullandığı ad *Yahweh*'dir. Bu Tanrı'nın adıdır ve Eski Antlaşma yazarları bu adı asla sahte bir ilahı tanımlamak için kullanmadılar.

İsa'dan hem de Babamız Tanrı'dan ne sıklıkta *Rabbimiz* olarak söz ediyoruz? Böyle yaptığımızda Yaratıcımız, Efendimiz ve bizim için canını veren Kişi'den başkasını kastetmiyoruz. İşte Balam da tam olarak bunu yapıyordu.

O gece Tanrı'nın Balam'a ne dediğini dikkatlice inceleyelim. Tanrı'nın Balam'ın kendisine danışmasını bile beklememesi ilginçtir:

Tanrı Balam'a gelip, "Evinde kalan bu adamlar kim?" diye sordu
(Çölde Sayım 22:9).

Rab aslında Balam'a şöyle diyordu, "Bu adamlar benim önümde kim? Benimle bir antlaşmaları yok! Gerçekten Bana gelerek antlaşma yaptığım halkı lanetlememi isteyecek misin? Neden bu konuda dua etmen gerekiyor? Ne söyleyeceğim belli değil mi?"

Dua etmenizin gerekli olmadığı bazı konular vardır! Tanrı'nın isteğinin ne olduğunu zaten yazılı antlaşmasında açıkladıklarından ötürü biliyoruz. Diğer Hristiyanlar ile biraraya gelip gelmemek hakkında dua etmenize gerek yoktur. Tanrı zaten şöyle demiştir, "Bazılarının aldığı gibi, bir araya gelmekten vazgeçmeyelim" (İbraniler 10:25).

Size hizmet edenlere sunu verip vermemek hakkında dua etmenize gerek yoktur. Çünkü Kutsal Yazılar şunu belirtir, "Bunun gibi, Rab Müjde'yi yayanların da geçimlerini Müjde'den sağlamasını buyurdu" (1 Korintliler 9:14).

Eşcinsel bir ilişkiye girip giremeyeceğinizi ya da bu konuda bir başkasını teşvik edip etmeyeceğinizi Tanrı'ya sormak zorunda değilsiniz. Tanrı bunu zaten açıkça belirtmiştir:

Günahkârların, Tanrı Egemenliği'ni miras almayacağını biliyor musunuz? Aldanmayın! Ne fuhuş yapanlar Tanrı'nın Egemenliği'ni miras alacaktır, ne puta tapanlar, ne zina edenler, ne oğlanlar, ne oğlancılar, ne hırsızlar, ne açgözlüler, ne ayyaşlar, ne sövücüler, ne de soyguncular (1 Korintliler 6:9–10).

Ödediğiniz vergilerde sahtekârlık yapıp yapamayacağınızı Tanrı'ya sormanıza gerek yok; bu hırsızlıktır. Ya da erkek ya da kız arkadaşınızın evine taşınıp evlilik öncesi seks yapmayı; bu cinsel günahdır. Bir başkasının karısıyla ilişkiye girmeyi; bu zinadır ve liste böyle uzayıp gider. Yeni Antlaşma'da Tanrı'nın isteğini apaçık belirten pek çok buyruk vardır.

Özetle Tanrı Balam'a şöyle diyerek devam etti, "Tamam, Balam, madem ipucunu anlamadın ya da daha doğrusu anlamak istemedin, isteğimi sana kristal berraklığında açıklayacağım..". "Onlarla gitme! Bu halka lanet okuma, onlar kut-sanmış halktır" (Çölde Sayım 22:12).

Burada yoruma ihtiyaç yok.

Şimdi Balam'ın Tanrı'nın talimatına verdiği tepkiye bakalım:

Sabah Balam kalktı, Balak'ın önderlerine, "Ülkenize dönün. Çün-kü RAB sizinle gelmeme *izin vermiyor*" dedi (Çölde Sayım 22:13).

Birçokları Balam'ı alkışlayacaktır. Onun itaatini takdir ederek "İşte Tanrı'dan korkan bir kardeş!" diyeceğiz. Ne var ki, bu cümlede tersini düşünmemize neden olacak bir işaret var. Önderlere verdiği cevapta "Rab istediğini açıkladı; bu nedenle gitmeyeceğim" diye cevap vermiyor. İzin vermiyor ifadesini kullanıyor.

Şu örneği dikkate alalım: Bir grup lise öğrencisi alışverişe çıkmaya ve sinemada bir film seyretmeye karar verirler. Amy anne babasından gitmek için izin ister. Anne babası ona "Amy, bu akşam ailecek bir şeyler yapacağız, bu nedenle bizimle kalmanı isteriz".

Amy'nin arkadaşları onu evinden almaya gelirler. Kapıyı açtığı zaman "Git-meye hazır mısın?" diye sorarlar.

Amy asık bir suratla cevap verir, "Gelemem". Diğer bir deyişle, *Sizinle gelmek istiyorum, ama aile akşamı için evde kalmam gerekiyor*. Böylece gerçekten yapmak istediği şeyden ailesinin isteğiyle kısıtlanmaktadır. Anne babasının söz-leri onun için *yasadır*: Balam'ın dediği şey tam olarak böyledir.

Daha Hoş Bir Anlaşma

Böylece Moavlı önderler Balam'ın cevabını bildirmek üzere kralın yanına döndüler. Ancak kral tatmin olmadı ve cevap olarak hayır kabul etmedi. Bu nedenle, Balam'ı hizmetine almak için daha büyük bir teklifle birlikte ilk giden-lerden daha çok ve daha saygın başka önderler gönderdi. Kral tam olarak şöyle söyledi, "Lütfen yanıma gelmene engel olan hiçbir şeye izin verme. Çünkü seni fazlasıyla ödüllendireceğim, ne istersen yapacağım. Ne olur, gel, benim için bu halka lanet oku" (Çölde Sayım 22:16-17).

Eğer kapı komşunuz size "Ne istersen yapacağım" derse, bu çok şey anlamına gelmeyebilir, ama tüm bir ulusun kralı bu teklifi yaparsa, bu çok büyük bir şeydir.

Lisedeyken Flip Wilson adında tanınmış bir komedyen vardı. Meşhur sözle-rinden biri, "Bana bunu Şeytan yaptırdı" idi.

Komikti ve insanlar bu sözü ağızlarına doladılar. Ancak söylediği şey doğru değildi. Şeytan bir imanlıya herhangi bir şey yaptırılmaz. Açıkça söyleniyor ki, “Herkes kendi arzularıyla sürüklenip aldanarak *ayartılır*” (Yakup 1:14). Buradaki kilit sözcük *ayartılır*’dır. Şeytan’ın bir imanlıya yapabileceği tek şey budur. Ancak arzulamadığınız bir şey tarafından *ayartılamazsınız*. Eğer önüme bir miktar kokain koyacak olsanız, “Bunu önümden çek” derim. Beni bununla ayartamazsınız, çünkü yasadışı uyuşturuculara karşı hiçbir ilğim yok.

Ancak Şeytan akıllıdır ve tembel değildir. Cinlerine sadece sizin yaşamanızı incelemeleri için görev vermemiştir, onlar anne babanızı, hatta dedelerinizi, ninelerinizi de incelemişlerdir. Arzu konusunda aile soyağacınızda görülen zaafı iyi bilmektedir.

Balam’ın hayatını da incelemiştir ve bu peygamberin zenginlikler, ödül ve statüye karşı sağlıksız bir arzu taşıdığını biliyordu. Şeytan’ın bu tanrısız kral Balak’ı Balam’a daha kışkırtıcı bir teklif yapmaya yönlendirdiğine inanıyorum. Ama durun, Balam’ın daha büyük teklif karşısında verdiği cevap oldukça sağlamdı:

“Balak sarayını altınla, gümüşle doldurup bana verse bile, Tanrım RAB’bin buyruğundan öte küçük büyük hiçbir şey *yapamam*” (Çölde Sayım 22:18 NKJV).

Aldığı daha büyük teklife rağmen Tanrı’nın sözüne itaatsizlik etmemek için sergilediği cesur duruş nedeniyle Balam’ı bir kez daha alkışlayabiliriz. Ancak burada da peygamberin kısıtlanmışlığını işaret eden kilit sözcükler görüyoruz. “Yapmayacağım” yerine “yapamam” dedi. Hâlâ Tanrı’nın Sözü ile kısıtlanıyordu ve bu onun için yasaydı. Sonraki cümlesi bunu doğruladı:

“Lütfen siz de bu gece burada kalın, RAB’bin bana başka bir diyeceği var mı öğreneyim” (Çölde Sayım 22:19).

Ne? Yoksa daha kârlı bir teklif Tanrı’nın fikrini mi değiştirecek? Tanrı’nın ilk seferinde “Hayır” demesinin nedeninin bir sonraki heyetle daha büyük bir teklif yapacağını bilmesi olduğuna inanabilir misiniz? Ne gülünç bir düşünce! Tanrı, Balam’a daha iyi bir anlaşma yapması için bekletmedi! Balam’ın ilk sefer için dua etmesine gerek yoksa, ikincisi için haydi haydi yoktu! Ve Tanrı, ilk heyet geldiği zaman isteğini açıkça belirtmişti, “Onlarla gitme”.

Buna rağmen, Balam o gece yine dua etmeyi seçti. Ancak bu kez Tanrı’nın ne cevap verdiğine bir bakın:

“Madem bu adamlar seni çağırmaya gelmiş, onlarla git; ancak sana ne söylersem onu yap” (Çölde Sayım 22:20).

Bekleyin bir saniye! Tanrı şimdi “onlarla git” diyor. Doğru mu okuduk? Neler oluyor? Şaşırtıcı biçimde rüzgar tersine döndü! Balam şimdi Moavlı önderlerle birlikte giderek Tanrı'nın sözünü taşıyacaktır. Böylece tam olarak Tanrı'nın dediği şeyi yapar. Eşeğine palan vurur ve Moav önderleriyle birlikte gider. Tanrı'nın talimatına itaat eder. Ne var ki, bakın sonra ne olur:

Tanrı onun gidişine öfkeleni (Çölde Sayım 22:22).

Neler oluyor? Tanrı neden böyle yapıyor? Balam, Tanrı ona bir gece önce ne dediyse yerine getirmektedir, ama Tanrı bunu yaptığı için ona öfkeleniyor. Bunun açıklaması ne olabilir? Kutsal Yazılar'da buna akla uygun bir yanıt bulunur ve oldukça aydınlatıcıdır.

Günahın gücünü Kutsal Yasa'dan aldığı gerçeğiyle ilgisi vardır. Gelecek bölümde bunun nedenini keşfedeceğiz.

Eyleme geçin

Pek çok imanlının bu umut mesajını işitmesi gerekiyor: Günahın gücünden tümüyle özgür olabilirsiniz.

Evet, doğru okudunuz. Hristiyanlar'ın günahı alt etmesi mümkündür. İsa Mesih size sadece cennete giden bir bilet vermek için çarmıhta ölmedi. Öldüğü zaman, sizi günahın ve ölümün gücünden özgür kıldı. Günahın sizin üzerinizde gücü yoktur, ancak sizin onun üzerinizde gücünüz vardır.

Bu güç ancak ve ancak Tanrı'nın lütfu aracılığıyla gelir. İnsan gücümüzle imkansız olan bir şeyi başarmak için Tanrı'nın ilahi gücüne ihtiyacımız vardır. Tanrı'nın lütfuna serbestçe erişebilir ve bu güve kavuşabiliriz, ancak bu gücü kullanmayı başaramazsak faydalarını göremeyiz. İmanlıların bu gücü kullanmayı başaramamalarının en yaygın sebeplerinden biri ona sahip olduklarını fark etmemeleridir.

Günahın üzerinde gerçekten gücünüz olduğunu açıklayan pasajlar üzerinde derin düşünerek buhün kendinizi günaha karşı güçlendirin. Fiili hale gelene dek bu gerçek üzerinde düşünün. Günaha kendi üzerinizde herhangi bir şekilde güç verdiğiniz için tövbe edin ve bugün sizi özgür kıldığı için O'na şükredin. Geçmiş hatalarınızı bağışlayın ve geleceğinizi nasıl gördüğünü size göstermesi için Tanrı'ya dua edin. Size gösterdiği ya da söylediği şeyleri not edin.

GÜNAHIN GÜCÜ (2. BÖLÜM)

Önceki bölümde Peygamber Balam'ı bıraktığımız yerden devam edelim.

Tanrı'dan Moav ve Midyan önderlerinden oluşan ilk heyetle birlikte gitmeme buyruğunu aldıktan sonra, Balam daha önemli ikinci bir heyet geldiği zaman bir kez daha Rab'be başvurur. Çünkü Tanrı'nın farklı bir yanıt vereceğini umar.

Hiç kendinizi böyle bir durumda buldunuz mu? Tanrı'nın size söylediğini yüreğinizde bildiğiniz, ama farklı bir yanıt vereceği umuduyla gene de O'na dua ile yaklaştığınız oldu mu? Belki “Bu konuda dua edeyim” ya da “Bir kez daha dua edeyim” diyerek uygun olmayan bir isteğin üzerini örttünüz.

Sizi bilmiyorum, ama ben bu konuda suçluyum ve bölümün ortalarında birkaç üzücü tecrübemi sizinle paylaşacağım.

Balam bu güçlü kralın teklif ettiği ödüle ve onura gözünü dikti, ama Tanrı'nın buyruğunun “sınırlarına” çıkmayı göze alamadı. Kasten itaatsizlik ettiğinde bereketlenemeyeceğini bilecek kadar zekiymiş. Bazen bu bilgi, daha büyük bir aldanmaya kapı açmaya yeterli olabilir.

Bu nedenle Tanrı, “Onlarla git” dediğinde Balam'ın şaşkınlığını hayal edebilirsiniz. Balam “Ne beklenmedik bir şey! İyi ki yeniden dua etmişim” diye içinden geçirmiş olabilir.

Böylece Balam ertesi sabah kalktı ve gece Tanrı'nın ona söylemiş olduğu şeyi tam olarak yaptı. Ve sonra şaşırtıcı bir şekilde şöyle okuyoruz, “Tanrı onun gidişine öfkeleni” (Çölde Sayım 22:22).

Ne, yoksa Tanrı ne dediğini bilmiyor mu? Elbette bu retorik bir sorudur, çünkü cevabın *elbette biliyor* olduğunu hepimiz biliyoruz! O halde Tanrı neden öfkeleni? Balam tam da Tanrı'nın yapmasını buyurduğu şeyi yapmıştı, yani git-

mişti. Sonra ise sırf gittiği için Tanrı öfkeleni. Neler oluyor?

Burada birçoklarımızın bilmediği ve anlamadığı bir gerçek açıklanmaktadır ve ben ancak yıllarca süren zorlukların ardından bunu keşfettim:

Eğer bir şeyi gerçekten arzularsak (göz dikersek) ve Tanrı bu konu hakkında bize isteğini belli etmişse (Sözü aracılığıyla ya da duada), ama biz gene de onu arzuluyorsak, Tanrı bizim için iyi olmadığını ve sonunda bu yüzden yargılanacağımızı bilmesine rağmen çoğu zaman biz o şeyi verecektir.

Bu cümle sizi şok edebilir, ama doğrudur. Bu önermeyi Kutsal Kitap'tan bazı örneklerle kanıtlamama izin verin.

Gerçekleşen İstekler

İsrail halkı bir kral istedi. Halkın ileri gelenleri Peygamber Samuel'e geldi ve isteklerini bildirdiler. "Öteki uluslarda olduğu gibi, bizi yönetecek bir kral ata" dediler (1 Samuel 8:5).

Samuel, Rab'be halkın isteğini bildirdi ve peygamber aracılığıyla ileri gelenlere cevap olarak bir kral tarafından yönetilmenin onlar için iyi olmayacağına dair bir uyarı verdi. Oğullarını orduya alacağı konusunda önceden uyardı. Kral ayrıca onların oğullarını toprağını sürdürüp ekinini biçirmek ve silahların ve savaş arabalarının donatımını yaptırmak için kullanacaktı.

Kızlarını alacak ve onları zorla itiriyat, aşçılık, fırıncılık ve diğer çeşitli işlerde çalıştıracaktı. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, seçkin tarlalarını, bağlarını, zeytinliklerini alıp hizmetkârlarına verecekti. Tanrı halkın eninde sonunda kraldan dolayı feryat edeceğini, ama o gün onlara karşılık vermeyeceğini söyledi.

Sonraki şöyle okuruz, "Ne var ki, halk Samuel'in sözünü dinlemek istemedi. "Hayır, bizi yönetecek bir kral olsun" dediler, "Böylece biz de bütün uluslar gibi olacağız" (1 Samuel 8:19-20).

Böylece Samuel, halkın bu derece tutkuyla arzuladığı şeyi Rab'be aktardı. Tanrı'nın Samuel'e verdiği cevap isteğine karşıydı. Şöyle söyler, "Onların sözünü dinle ve başlarına bir kral ata" (1 Samuel 8:22). Tanrı onlara gözlerini diktikleri şeyi verdi, hem de onlar için en iyi şey bu olmadığı halde. Kraliyetlerine kavuştular ve hem atanan kral hem de ondan sonra gelenlerin hepsi Tanrı'nın uyardığı her şeyi yaptılar.

İşte başka bir örnek. İsrail halkı Mısır'dan çıktı ve Tanrı onları gökten yağdırdığı man adındaki ekmekle besledi. Kutsal Yazılar'ın başka bir yerinde

“meleklerin ekmeği” diye geçer (bkz. Mezmur 78:25). O kadar besleyiciydi ki, daha sonra İlyas ondan yedikten sonra kırk gün hiç durmadan koştu. Bazı zamanlarda böyle bir ekmeği yemek isterim!

Ne var ki, İsrail halkı bu ekmekten bıktı ve et yemek istedi. Bu nedenle böyle bir talepte bulundular. Mezmurcu şöyle yazar, “İstediler, bildircın gönderdi” (105:40). Tanrı, çok şaşırtıcı bir biçimde isteklerini yanıtladı. Şöyle okuruz:

Doğu rüzgarını estirdi göklerde, *Gücüyle* güney rüzgarına yol gösterdi. Toz gibi et yağdırdı başlarına, Deniz kumu kadar kuş; Ordugahlarının ortasına, Konakladıkları yerin çevresine düşürdü” (Mezmur 78:26–28).

Tanrı sadece talebe yanıt vermekle kalmadı, ama bunu mucizevi biçimde yaptı! *Gücüyle* ordugaha yüzbinlerce kuş getirdi. İsraililer’in onları avlamasına gerek kalmadı; ne köpeklere, ne silahlara, ne kafeslere ne de onları yakalamak için başka araç gereçlere ihtiyaçları yoktu. Bildircınlar ordugahın çevresinde yere düştüler ve halk kuşları ya havadan ya da yerden sadece topladı. Eğer bu olay günümüzde olsaydı, hikâye tüm sosyal medyayı çalkalar ve haber başlıklarını meşgul ederdi. Tanrı kudretli bir iş yaptı, ancak daha sonra mezmurcunun yazdıklarına bakın:

Yediler, tıka basa doydular, İsteklerini yerine getirdi Tanrı. Ancak onlar isteklerine doymadan, Daha ağızları doluyken, Tanrı’nın öfkesi parladı üzerlerine. En güçlülerini öldürdü, Yere serdi İsrail yigitlerini (Mezmur 78: 29–31).

Sahte bir ilah ya da cin değil, Tanrı’nın kendisi onların *isteklerini* yerini getirdi, ama daha ağızları doluyken Tanrı’nın gazabı üzerlerine geldi!

Tanrı’nın henüz insanı yaratmadan önce bize seçme özgürlüğü verdiğini aklımızda tutmalıyız. Üstelik en nihayetinde O’nun isteğine karşı ve hatta bize zararlı olan şeyi seçebileceğimizi bilmesine rağmen bu özgürlüğü vermiştir.

Örneğin, kayıp oğula ne demeli? Babasına gidip mirasını istedi ve babası oğlunun alacağı serveti doğru kullanacak olgunluğa sahip olmadığını farkındaydı. Ancak oğul o kadar çok istedi ki, baba teslim oldu ve mirasını ona verdi. Sonuçta, oğul kendisini büyük bir keder içerisinde bir domuz ahlında buldu.

Kutsal Yazılar’dan vereceğimiz başka örnekler de var, ama sanırım gerçeği görüyorsunuz. *Tanrı’nın isteği olmayan bir şeye tutkuyla arzu duyduğumuzda, kendimizi sevimsiz ve zararlı bir pozisyonda buluyoruz.*

Zeki Bir Eşek

Bu bilgiyle tekrar Balam'ın hikâyesine geri dönelim.

Şimdi Balam Moav Kralı'yla görüşmek için yola çıkmıştır. Kralın yardımcıları da ona eşlik ediyordu, ama Tanrı yaptığı bu seçime öfkelenmişti. Ansızın bir melek Balam'ın karşısına dikildi. Ancak lütfen meleklerin ellerinde ok ve yaylar olan küçük tumbul bebekler değil, büyük güce sahip heybetli varlıklar olduklarını aklınızda tutun. Bu meleğin iki ila üç metre boyunda olabileceğini tahmin ediyorum.

Melek, elinde kılıcıyla Balam'ın yoluna çıktı ve Tanrı mucizevi bir şekilde *eşeğin* gözlerini açtı. Eşek, elinde kılıçla vurmaya hazır duran bu heybetli varlığı görünce korkuyla yoldan sapıp tarlaya girdi. Balam, öfkeyle eşeği dövdü ve onu yola döndürdü.

Sonra melek iki yanı duvarlı dar bir yolda durdu. Meleği gören eşek, bir kez daha ondan uzaklaşmaya çalıştı ve bu arada Balam'ın ayağını ezdi. Daha da öfkelenen Balam eşeği yine dövdü.

Melek yeniden sağa sola dönüşü olmayan dar bir yerde durdu. Bu kez eşek, eli kılıçlı meleği görünce Balam'ın altında yere yıkıldı. Balam bu sefer iyice öfkelenerek değneğiyle eşeği yine dövdü.

Bundan sonra Tanrı eşeğin dilini çözerek onu konuştu. Eşek Balam'a “Sana ne yaptım ki, üç kez beni böyle dövdün?” diye sordu (Çölde Sayım 22:28).

Balam ve eşeği hararetle bir tartışmaya girişti ve en sonunda Tanrı meleği görmesi için Balam'ın gözlerini açtı. Balam meleği görünce hemen eğilip yüzüstü yere kapandı.

Buraya kadar, bu meleği Tanrı'nın huzurunda hizmet eden melek ordusundan birisi olarak tanıttım. Ancak çeviriye dikkat edersek, aslında bu meleğin RAB'bin kendisi olduğu belirtilmektedir. Ancak bunun kararını size bırakacağım, zira sizi ikisinden birine ikna etmeye niyetim yok.

Melek, Balam'a karşı çıkararak şöyle dedi, “Ben seni engellemeye geldim. Çünkü gittiğin yol seni yıkıma götürüyor. Eşek beni gördü, üç kez önümden saptı. Eğer yoldan sapmasaydı, seni öldürür, onu sağ bırakırdım” (Çölde Sayım 22:32–33).

Bu eşek Balam'ın hayatını kurtardı! Eğer Rab'den kaçmasaydı, Balam ölmüş olacaktı. Balam'ın Moavlı ve Midyanlı önderlere dönüp şöyle diyeceğini düşünebilirsiniz, “Beyler, benden bu kadar. Kralınıza söyleyin, parası onun olsun”. Ama böyle söylemedi. Bunun yerine, Balam Rab'be şöyle yanıt verdi:

“Günah işledim. Beni engellemek için yolda dikildiğini anlamadım.
Uygun görmüyorsan şimdi evime döneyim” (Çölde Sayım 22:34).

Evet, Balam günah işlediğini itiraf etti, ancak “Uygun görmüyorsan” diyerek ağız değiştirdi.

Gerçekten mi, Balam? Peki ne gerekiyor? RAB’bin kendisi dramatik bir biçimde ona karşı çıktığını göstermesine rağmen, Balam hâlâ istediğini almaya çalıştı. Gözünü kralın teklif ettiği zenginlik ve onura öylesine dikmişti ki, Tanrı’nın azarını umursamıyordu. Putperestliği nedeniyle Tanrı’nın yüreğine karşı tamamen kör olmuştu.

Arzularımız Tanrı’ya itaat etmeye ağır bastığında ve O’nun buyruklarıyla kısıtlandığımızı hissettiğimizde işte olan şey tam olarak budur. Günah, aldatma yoluyla güç kazanır. Tanrı’yla uyumlu olmadığı bariz olan bir şey artık görünmez olur. İtaat edenler bunu net olarak görür, ama putperestliğin kısıkcı yüzünden, onlar bile çok yoğun istedikleri bir şey için Tanrı’nın onayını almaya çabalamayı sürdürürler.

Kusurlarım

Otuzlu yaşlarımın başında Tanrı, belirli bir yayıneviyle antlaşma yapmamızı istemediğini bana ve Lisa’ya açıkça gösterdi. Yayınevinin sorumlu editörü bana ilk teklif ettiğinde “hayır” dedim, ama Balam’ın Balak’ın adamlarıyla ilk karşılaşmasındakine benzer bir üslupta değildim.

Editör beni her gün aramaya devam etti. Verdiğim mesajın Mesih’in bedeni için önemli olduğunu söyledi ve eskiden pek tanınmayan bazı yazarların onun yayıneviyle çalıştıktan sonra nasıl meşhur olduklarını anlattı. Onun pohpohlayıcı oltasını yutuverdim. O dönemde, yayınlanmış iki kitabım neredeyse hiç satmamış ve çok az okuyucuya erişmişti. Bu yayıncının tüm ülkeye uzanan dağıtım ağından ve etkisinden yararlanmak istedim. Bu mesajların yayılmasını Tanrı da istiyordu, ama O’nun seçtiği zaman, belirli mesaj ya da yayıncı değildi. Bunun yanı sıra, motivasyonum yanılttı; tanınmak istiyordum, yani statü ve itibar peşindeydim. Kutsal Kitap’ta bu *maddi yaşamın verdiği gurur* diye tanımlanır.

Bu ünlü şirketle çalışmak için duyduğum arzu o kadar yoğunlaştı ki, Rab’den aldığım net yönlendirişi, eşimin tavsiyesini ve birçok şeyin yolunda gitmemesini görmezden geldim. Kutsal Ruh’un uyarılarının içsel rehberliği tamamen soluklaştı ve daha büyük bir arzunun aldattıcılığı onun yerini aldı.

Yayıncı farklı bir eyaletteydi. Benim programım uygun olmadığı için Lisa’nın tek başına uçup organizasyonumuz adına kontratı imzalamasına karar verdik. Uçuşunun sabahında, oğullarımızdan biri evimizin ikinci katından aşağıya merdiven boyunca uzanan halının üzerine kustu. Birlikte halıyı temizlerken, kızgın bir sesle “John, Tanrı’nın bunu yapmamamızı istemediğini göremiyor musun?” diye söylendi.

Cesurca karşılık verdim, “Hayır, bu cesaretimizi kırmak ve bizi durdurmak için düşmanın bir oyunu”. Eğer ters giden tek şey bu olsaydı, muhtemelen haklı olabilirdim. Ama o kadar çok şey ters gidiyordu ki durum acayipleşti, ama ben olan biteni anlayamadım. Günahım gücü tarafından aldatıldım.

Lisa uçu ve o gün kontratı imzaladı. Sonraki üç ay boyunca hayatım tam bir kaosa döndü. Esenliğim kaçtı, mücadeleler ve zahmetler birbirini kovaladı. Tam üç ay boyunca farklı virüslerden, bakteriler ve diğer fiziksel rahatsızlıklardan dolayı hasta yattım. Yayıncıyla korkunç bir döneme girdik, hiçbir şey üzerinde anlaşılamadık ve hizmetimiz binlerce dolar kaybetti.

Balam’dan bir bakımdan farklıydım: en sonunda yoğun arzularımın beni Tanrı’nın isteğine nasıl körleştirdiğinin farkına vardım. Tanrı’nın yargısı (*terbiyesi*) altındaydım. Pavlus’un sözlerini hatırlayım, “İşte bu yüzden birçoğunuz zayıf ve hastadır, bazılarınız da ölmüştür. Kendimizi doğrulukla yargılasaydık, yargılanmazdık. Dünyayla birlikte mahkûm olmayalım diye Rab bizi yargılayıp terbiye ediyor” (1 Korintliler 11:30-32). Yaratmış olduğum putu en nihayetinde görmem için birçok gereksiz zorluklardan geçmek zorunda kaldım. Dikbaşlılığımdan tövbe ettim ve herşey bir anda tersine döndü. Yayıncı kısa süre sonra iş ilişkimizi iptal etmek istediklerini bildirdi.

Yaklaşık bir yıl sonra, bir başka tanınmış şirket suçluluktan özgürlük hakkındaki bir başka mesajımı yayınlamayı teklif etti. Tanrı bana konuşup şöyle söyledi, “Önceki yayıncı senin fikrindi; bu yayıncı ise Benim”. Geçen yıl içinden geçtiğim terbiyeden sonra motivasyonlarım da değişmişti. Şimdi insanlar gerçekten özgür olabilsin diye Tanrı’ya itaat etmek için tutkuluydum. Şeytan’ın Yemi adlı kitabım iki milyon kopyaya yakın bir satış rakamına ulaştı.

Dersimi aldığımı ve bir daha asla böyle bir akılsızlık yapmadığımı söylemeyi çok isterdim. Ancak kırklı yaşlarımda başında Tanrı’nın açıkça bildirdiği isteğini bir kez daha görmezden geldiğim gibi eşimin tavsiyesini ve bir kurul üyesinin güçlü öğüdünü dinlemedim. Bu kez aldatmaca daha güçlüydü ve zorluk, acı ve ıstırap içeren terbiye çok daha büyük oldu ve neredeyse on sekiz ay sürdü. Bir kez daha yaratmış olduğum putun farkına vardım ve tövbe ettim, ancak bedelini çokça yürek acısıyla ödedim.

Tamamen eminim ki, eğer Balam Tanrı’nın yüreğini kabul etmiş olsaydı, uzun vadede çok daha iyi bir yere gelecekti. Ne var ki, asla putperestlikten vazgeçmedi ve sonunda Tanrı’nın gazabına uğradı (bkz. Yeşu 13:22).

Sevgili okuyucu, bunu benim gibi zor yoldan öğrenmeni istemiyorum. Bu güçlü mesajın benim gereksiz yere çektiğim acı ve sıkıntılardan seni esirgeyeceğini umuyorum.

Eyleme geçin

Eğer isteklerimizi Tanrı'ya teslim etmezsek, bizi O'ndan uzağa götürürler ve hatta Tanrı bizi onlara teslim edebilir. Kutsal Yazılar'da çok defa Tanrı'nın isteğini net olarak açıkladığını, ancak halkının bunun aksini arzuladığı zamanlarda onlara sıkıntı vermesine rağmen isteklerini yerine getirdiğini görürüz.

Tanrı bugün bizim hayatlarımızda da bunu hâlâ yapmaktadır. O'nun isteğiyle çelişmesine rağmen arzularımızı bize verir, ama böyle yapması istediğimiz bereketi bize getirmez. Acı dolu ve nahoş bir terbiyeye neden olur.

Ama bunu deneyim etmek zorunda değiliz. Bunun yerine Tanrı'nın bizim için iyi olanı yapacağına güvenebiliriz. Çoğu zaman, arzuladığımız şeyleri bize doğru yoldan vereceği için bir plan hazırlamıştır. Eğer O'nu izlersek, bize kutsanmış bir yolda önderlik edecek ve arzu ettiğimizi O'nun zamanında sağlayacaktır. Bugün yolunuzu Rab'be adayın. Sizi kendi isteğine göre yönlendirmesi için O'na seslenin. O'nu daha yakında izlemeniz için bugün atmaya başlayabileceğiniz adımları O'na sorun. Bunları not edin ve sonra uygulamaya geçirin.

YOLDAN SAPMAK

Odağımızı korumak için putperestliğı kısaca tekrar edelim. İster imanlı ister imansız olsun, bir insanın kendi arzularını ya da özlemlerini tatmin etmek için Tanrı'nın açıkça bildirdiğı isteğini bir kenara atması putperestliğin özüdür. Bu nedenle Pavlus şöyle beyan eder:

Şunu kesinlikle bilin ki, fuhuş yapanın, pislige düşkün olanın ya da *putperest demek olan açgözlü kişinin*, Mesih'in ve Tanrı'nın Egemeliği'nde mirası yoktur. Hiç kimse sizi boş sözlerle aldatmasın. Bu şeylerden ötürü Tanrı'nın gazabı söz dinlemeyenlerin üzerine gelir. Onun için böyleleriyle oturup kalkmayın (Efesliler 5:5-7).

Tanrı'nın gazabı imansızların üzerine gelecektir, ama Tanrı aynı zamanda putperestliğe düşmüş bir imanlının yüreğini geri döndürmek için onu terbiye edecektir. Ancak eğer imanlı Balam'ın yaptığı gibi söz dinlememeye devam ederse, sonuçları ölüm kadar ciddi olabilir. Pavlus imanlıları uyarıyor, "Çünkü benliğe göre yaşarsanız öleceksiniz" (Romalılar 8:13). Elçi Yakup da bizi uyarmaktadır, "Sonra arzu gebe kalır ve günah doğurur. Günah olgunlaşınca da ölüm getirir. Sevgili kardeşlerim, aldanmayın!" (Yakup 1:15-16).

Putperestlik yavaşça öldüren bir zehir olarak görülmelidir; ruhsal kriptonittir. Onunla oynama riskini alamayız. Putperestliğin ağı hem kurnaz hem de güçlüdür; onun gücünü Balam'ın öyküsünde bir dereceye kadar gördük, ama şimdi ileriye bir adım daha atalım. Tanrı'nın İsrail önderlerine yaptığı uyarıyı dikkatle okuyun:

O sırada RAB bana şöyle seslendi: “İnsanoğlu, bu adamların *yüreği putlara bağlı*. Diktikleri putların kendilerini günaha sokmasına olanak veriyorlar. Öyleyse onların bana danışmasına izin vermeli miyim? (Hezekiel 14:2-3).

Bir kez daha putperestliğin sadece heykellerle, sunaklarla ya da tapınaklarla sınırlı olmadığını açıkça görüyoruz. Tanrı, “yürekerini putlara bağladıklarını” açıkça beyan ederek kuşkuya hiç yer bırakmamaktadır. Söz konusu putlar ağaç altlarında, kent merkezlerinde ya da tapınaklarda yer alan heykelcikler değildir. Hayır, bunlar yüreklerine dikilmiş putlardı. Bu kişiler Tanrı’nın isteğine aykırı arzuları içlerinde yaşatıyorlardı. Tanrı şöyle devam eder:

“Bunun için onlarla konuş ve de ki, ‘Egemen RAB’ şöyle diyor: “Yüreğini puta bağlayan, diktiği putun kendisini günaha sokmasına olanak veren, sonra da peygambere danışmaya gelen her İsraili’ye putlarının çokluğuna göre ben RAB kendim karşılık vereceğim””(Hezekiel 14:4).

Bir kimse putperestliğe bulaştığında (aykırı arzulara bağlandığında) ve yön, öğüt ya da her türden Kutsal Kitap öğretisi almak için bir hizmetkârın önüne geldiğinde, o kimse bir yanıt alabilir, ama bu yanıt Tanrı’nın isteğine uygun olmayacaktır. Balam’ın aldığına benzer bir yanıt olacaktır. *New American Standard* çevirişinde bu ayet şöyledir: “Ben RAB, putlarının çokluğuna bakarak konu hakkında ona bir karşılık vereceğim”.

Şimdi ise danışan kişinin putperestliğine karşı çıkmayan, ama ona sanki her şey yolundaymış gibi yanıt veren hizmet önderlerine verilen uyarıyı dinleyin (Eski Antlaşma’da peygamberler ve kâhinler hizmet önderiydi; bu noktadan itibaren günümüzün hizmet önderlerine uygun terimler kullanacağım):

“Bir peygamber ayartılır da bir söz söylerse [danışan kişinin günahına (putperestliğine) taraf olursa], onu ayartan benim” (Hezekiel 14:9).

Günümüzde özellikle Batı’daki modern hizmetler tarafından yayılan öğretişlerin çoğunu düşünerek dualarımda sık sık ağlamakta ve büyük üzüntü taşımaktayım. Söylenen ve yazılan zayıf Müjde mesajlarının ardında neyin yattığını öğrenmek için Rab’be feryat ettim. Tanrı’nın Ruhunu beni cevap olarak Hezekiel’in 13. ve 14. bölümlerine yönlendirdi. Bu bölümler alışlagelmiş günaha karşı çıkmayı ihmal ge-

len sulanmış öğretilerin ardında yatan şeyi ifşa etmektedir: Bu *putperestliktir*. Eğer önderler takipçilerini ya da şöhretlerini kaybetmek istemedikleri için eksik bir Müjde sunuyorlarsa, bu yapılan şey kamufle edilmiş açgözlülükten başka bir şey değildir. Bu nedenle sahte hizmetlerin çoğaldığı bir dönemde Yeremya feryat eder:

“Küçük büyük herkes kazanç peşinde, Peygamberler, kâhinler, hepsi halkı aldatıyor” (Yeremya 6:13).

Modern kilisenin çoğunda belirgin olan ruhsal zayıflığın, yani kriptonitin daha derinde bıraktığı etkiler gözüme çarpmaya başladı. Birçok imanlının hoşnutsuzluğunu görebildim ve bu yürek durumdan “hayatta eksik olan” şeylere karşı arzular yükseldi (çoğu zaman bunlar gerçek ihtiyaçlar değil, sadece özlemler ya da arzulardır).

Yoldan sapan ve açgözlü arzularla oyalanan hizmetkârlar, danışanların günahlı hayat tarzını görmezden geliyormuş ve onaylıyormuş gibi görünen Kutsal Kitap metinlerini bağlamından kopararak öğretmiş ve tanrısız davranışlara karşı çıkan metinlerden kaçınmıştır. Bu putperestlik hem hizmetkârı hem de imanlıyı doğrudan bu arzulara ya da şehvetlere hitap eden ve bu arzuları ya da putları güçlendiren mesajlara ya da öğütlere açık hale getirir.

Yeni Antlaşma’da Pavlus da Yeremya ve Hezekiel’e benzer olarak gelecekteki bir döneme ilişkin peygamberlik eder:

Çünkü öyle bir zaman gelecek ki, sağlam öğretiye katlanamayacaklar. Kulaklarını okşayan sözler duymak için çevrelerine *kendi arzularına* uygun öğretmenler toplayacaklar (2 Timoteos 4:3).

O zamana hoşgeldiniz! Danışan kişilerin arzu ettikleri şeyi duyması için gereken tek şey, kendileri de açgözlü olan “öğretmenler” bulmaktır. Diğer taraftan, Tanrı’dan korkan bir önder Tanrı’nın sözündeki hiçbir öğretilerden sapmayacaktır. Kutsal Yazılar’ın tümüne bağlıdır ve bölümler seçmez. Böyle bir önder yola getirmekten, azarlamaktan ve teşvik etmekten korkmaz.

Pavlus’un sözünü ettiği bu öğretmenler kendi itibarları, görünüşleri, büyüme-leri ve gündemleriyle ilgilenirler. Doğru sonuç ya da ödül ile ikna edilebilirler, böylece kabul edilip edilmediğine bakmadan Tanrı’nın sözünü sadakatle ilan etmek yerine kendilerini dinleyenlerin arzuları ışığında konuşur ve öğretirler.

Sadece Bir Hizmetkâr Gerçeği Beyan Etti

Yahuda Kralı Yehoşafat, çocuklarının evlilikleri yoluyla İsrail Kralı Ahav'la ittifak kurmuştu. Bu, Yehoşafat adına iyi bir hamle değildi, çünkü o Tanrı'da korkarken Ahav bir putperestti. Bir süre sonra Yehoşafat İsrail Kralı'nı ziyaret etmek için Samiriye'ye gitti.

Ahav, Yahuda'nın İsrail'in yanında savaşa gitmesi ve Suriye'ye saldırması için Yehoşafat'a ricada bulundu. Yehoşafat "Beni kendin, halkımı halkın say. Savaşta sana eşlik edeceğiz" diye yanıtladı, "Ama önce RAB'be danışalım" diye ekledi (bkz. 2 Tarihler 18).

Bunun üzerine Kral Ahav İsrail'in en önde gelen dört yüz hizmetkârını ve önderleri topladı. Bunlar Baal'ın, Aşera'nın, Kemoş'un ya da bir başka sahte ilahın değil, RAB Tanrı'nın hizmetkârlarıydı (Yahve adına konuşuyorlardı). Ahav onlara savaşıp savaşmaması gerektiğini danıştı.

Hizmetkârların hepsi birden tek sesle "Savaş, çünkü Tanrı kenti senin eline teslim edecek" (2 Tarihler 18:5). Bu önderler dinleyicilerine, özellikle de önde gelen kişilere sadece olumlu ve teşvik edici mesajlar vermek üzere eğitilmişti. Yahve'nin hizmetkârları olmalarına rağmen, açgözlülüğe teslim olmuşlardı; yani putperesttiler.

İsrail ülkesinin en saygın peygamberleri olarak verdikleri mesaj etkileyici olmasına rağmen, bu öğüt Yehoşafat'ı rahatlatmadı. Hayatında var olan Tanrı korkusu sağduyusunu sağlam tutmuştu. Bu yüzden "Burada danışabileceğimiz RAB'bin başka peygamberi yok mu?" diye sordu (ayet 6). Konuşanların Yahve'nin peygamberleri olduğunu biliyordu, ancak bir şeyler yolunda değildi.

Ahav şöyle yanıt verdi, "Yimla oğlu Mikaya adında biri daha var. Onun aracılığıyla RAB'be danışabiliriz. Ama ben ondan nefret ederim. Çünkü benimle ilgili hiç iyi peygamberlik etmez, hep kötü şeyler söyler" (ayet 7). Müjde'nin gerçek bir hizmetkârı bir putpereste ya da yalakalığa alışmış bir imanlılar topluluğuna çoğu zaman olumsuz ve cesaret kırıcı görünür.

Mikaya diğerlerinden farklıydı, çünkü geniş bir takipçi kitlesi ya da Ahav'ın takdirini istemiyordu. İnsandan çok Rab'den korkuyordu ve başarıdan çok Tanrı'nın onayını arzuladı. Yahve'nin onun kaynağı olduğunu biliyordu ve kriptonitin etkisi altındaki bir kral yerine RAB'bi hoşnut etmeyi tercih ediyordu. Bu tutum diğer hizmetkârları etkisi altına alan aldatmacadan onu pak ve özgür kılıyordu.

Sonra Ahav Mikaya'yı çağırttı. Hakiki Tanrı adamını beklerlerken, hizmetkârlar iki kral önünde peygamberlik etmeyi sürdürdüler. Bunlardan Benyamin oy-

mağından Sidkiya adlı birisi yaptığı demir boynuzları göstererek “RAB (Yahve) diyor ki, ‘Aramlılar’ı yok edinceye dek onları bu boynuzlarla vuracaksınız” dedi (ayet 10).

Ötekilerin hepsi söz birliği ederek krala “Ramot- Gilat’a saldır, kazanacaksın! Çünkü RAB onları senin eline teslim edecek” dediler (ayet 11). Ne de olsa önderlerin çokluğunda kesin bir güvence vardır, değil mi? Ve gerçekte cesaret veren ve güvenli görünen şey tüm mesajların aynı fikirde birleşmesi ve bunu doğrulamasıydı! Evet, Ahav’ın yüreğinin arzularını tam olarak doğruladılar ve kazanç hırsına, yani putperestliğine hitap ettiler!

Hizmetkârlar tek bir sesle iki krala öğüt verirken, görevli Mikaya’yı buldu ve ona şöyle söyledi, “Bak! Peygamberler bir ağızdan kral için olumlu şeyler söylüyorlar. Rica ederim, senin sözün de onlarınkine uygun olsun; olumlu bir şey söyle” (2 Tarihler 18:12).

Birkaç tanınmış kiliseye davet edildiğimde buna benzer sözler işittim. “John, insanları teşvik et. Olumlu mesajlar vaaz et. Onları bina et ve rahatlat. Tapınmamızı yüksek tempolu bir ilahiyle bitireceğiz, o zaman sen de neşeli bir tonla bitirebilirsin. Buradan iyi hissederek ayrılmalarını istiyoruz”. Sanki bir haberci Kral’ın mesajını tahrif edebilirmiş gibi! Eğer tahrif edersek, artık Tanrı’nın kâhinleri olarak konuşan elçiler değil, Yeni Antlaşma’nın çeşitli yerlerinde geçen olumlu sözleri kendi çıkarımız için kullanan kişiler oluruz.

Mikaya lafını sakınmadı, çünkü yaltaklanmayla satın alınamazdı: “Yaşayan RAB’bin hakkı için, Tanrım ne derse onu söyleyeceğim” (verse 13).

Ah, Baba, bize de günümüzde aynışeyi yapacak önderler gönder!

Mikaya Ahav’ın önüne çıktığında, ona da diğer peygamberler ordusuna sorulan aynı soru soruldu. Mikaya alaycı bir şekilde “Saldırın, kazanacaksınız! Çünkü onlar sizin elinize teslim edilecek” diye yanıtladı (ayet 14).

Ahav kendisiyle alay ettiği için Mikaya’ya öfkeleni. Mikaya daha sonra durumla ilgili olarak Tanrı’nın sözünü söyledi: “İsrailliler’i dağlara dağılmış çobansız koyunlar gibi gördüm. RAB, “Bunların sahibi yok. Herkes güvenlik içinde evine dönsün dedi”” (ayet 16).

Bunun üzerine Ahav, Yehoşafat’a dönerek “Benimle ilgili iyi peygamberlik etmez, hep kötü şeyler söyler dememiş miydin?” dedi (ayet 17).

Sonra Mikaya gerçekte neler olup bittiğini ve neler olacağını anlatmaya başladı:

“Öyleyse RAB’bin sözünü dinleyin! Gördüm ki, RAB tahtında oturuyor, bütün göksel varlıklar da sağında, solunda

duruyordu. RAB sordu: 'Ramot-Gilat'a saldırıp ölsün diye İsrail Kralı Ahav'ı kim kandırarak? "Kimi şöyle, kimi böyle derken, bir ruh çıkıp RAB'bin önünde durdu ve, 'Ben onu kandıracağım dedi. "RAB, 'Nasıl? diye sordu. "Ruh, 'Aldatıcı ruh olarak gidip Ahav'ın bütün peygamberlerine yalan söyleteceğim diye karşılık verdi. "RAB, 'Onu kandırmayı başaracaksın dedi, 'Git, dediğini yap. "İşte RAB bu peygamberlerinin ağızına aldatıcı bir ruh koydu. Çünkü sana kötülük etmeye karar verdi" (ayetler 18–22).

Tanrı Ahav'a yüreğindeki putperestliğe (açgözlülük) göre karşılık verdi. Hezekiel'in yazdığı gerçek burada resmedilmektedir. Tanrı, görüldüğü gibi geçen bölümde Balam'ın ve bu bölümde Ahav'ın yüreğindeki putperestliğe doğrudan hitap etmekle kalmaz, mesajı verenlere de benzer şekilde davranır.

Ahav duymak istediği mesajı aldı, ama Tanrı'nın koruma ve kurtuluş getirecek gerçek sözlerini reddetti. Ahav savaşa çıktı. Suriyeliler tanmasın diye kendisini gizlemesine rağmen, serseri bir okla vuruldu ve gün sona ermeden öldü. İnsanlardan gizlenebilirsiniz, ama Tanrı'dan asla!

Günümüzde durum ne? Tanrı'nın vaat ettiği korumayı, sağlayışı ve kurtuluşu istiyor muyuz? Yoksa gururumuzun okşanmasını mı istiyoruz? Gerçekte içine düştüğümüz aldatmacanın yol açtığı belalar görünürken "esenlik" mi duymak istiyoruz?

Bunu sadece Kutsal Yazılar'ın ışığında düşünebilir miyiz? Hangisi daha iyidir? Tanrı'nın sözünde verilen tüm öğütlere itaat etmenin getirdiği uzun dönemli emniyet mi yoksa yaklaşmakta olan terbiye ya da yargıya rağmen kısa dönemli yüzeysel bereket mi?

Eyleme geçin

Birçok Hristiyan sadece kendilerini iyi hissettiren sözler işitmek ister, ve açgözlülük ve insan korkusundan ötürü birçok hizmetkâr sadece izleyicilerini cesaretlendiren sözler söylemeye razıdır. Bu durumlarda, bütün tatlı sözler harika gelir, ama eksiktirler ve hem önderleri hem de izleyicileri arzu edilmeyen bir yere sürüklerler.

İlk başta acı verse bile gerçeği işitmeye ihtiyacımız vardır. Gerçeği işitmek ne kadar acı verirse versin, aldatmaca içinde yaşadığımızda içine düşeceğimiz zorluktan daha hafiftir.

Gerçeğin peşinde olan biri olabilirsiniz.

Tanrı'ya hayatınız hakkındaki gerçeği konuşmasını ve farkında olmadan al-
dığımız yerleri size göstermesini isteyerek başlayın. Size açıkladığı gerçekleri
not edin. Böylece gelecek günler ve haftalarda üzerinde düşünebilirsiniz. Sonra
popüler ya da siyaseten doğru olmasa bile gerçeği söylemeniz için Tanrı'dan sizi
güçlendirmesini isteyin. Kavgaya tutuşmanız gerekmez, ama Mikaya gibi “Yaşayan
RAB’bin hakkı için, Tanrım ne derse onu söyleyeceğim” diyebilirsiniz.

TAKLİT BİR İSA

Belki şimdi kendi kendinize *Taklit Bir İsa mı? Bu da ne demek oluyor?* diye düşünüyor olabilirsiniz. Bu bölüm imanlıları putperestliğe iten önemli bir hileyi konu etmektedir. Bu hileyi ele almak, günümüzün Hristiyan aleminde birçok kişinin hem kilisenin hem de bireylerin gücünü çalan ruhsal kriptonite kolaylıkla av olmasının ardındaki gizemi çözmemize yardımcı olacaktır.

Sizi Yanıma Getirdim

Daha önce bahsettiğim gibi, İsrail halkının Mısır'dan çıkışı kurtuluşumuzu, yani bu dünyadan çıkışımızı simgelemektedir. Musa İsraililer'i daha önce yanan çalıda Tanrı'yla karşılaştığı Sina Dağı'na götürdü. Musa, halkının benzer bir karşılaşmayı deneyim etmesini istiyordu. Halke Vaat Eden ile tanıştırmadan önce neden vaat edilen ülkeye götürmek istesin ki? Sina Dağı'na vardıklarında şöyle okuyoruz:

Musa Tanrı'nın huzuruna çıktı. RAB dağdan kendisine seslendi: “Yakup soyuna, İsrail halkına şöyle diyeceksin: ‘Mısırlılar’a ne yaptığımı, sizi nasıl kartal kanatları üzerinde taşıyarak *yanıma getirdiğimi gördünüz*’” (Mısır'dan Çıkış 19:3–4).

Tanrı'nın sözlerine bakın, “*sizi yanıma getirdiğimi gördünüz*”. Bu cümle dünyadan kurtarılmanın ardındaki Tanrısal motivasyonu özetlemektedir. Tanrı sizi yanına getirdi. O sizi arzuluyor, paydaşlığınızı özlüyor ve bir Baba-oğul ilişkisi istiyor.

Yüzlerce yıldan beri tutsak olan bu halkla buluştuğu için Tanrı'nın ne kadar

heyecanlı olduğunu hayal edebilir misiniz? Lisa'nın dört oğlumuzun her birine hamile olduğu zamanları hatırlıyorum. Doğmalarını sabırsızlıkla bekliyordum. Her birini dokuz uzun ay bekledim. Onları kollarıma almayı, büyüdüklerini görmeyi, seslerini işitmeyi, kişiliklerini incelemeyi ve onlarla baba-oğul ilişkisi kurmayı istiyordum. Kısacası, onları özlüyordum.

Tanrı'nın tutumu da buydu, ancak elbette O, dokuz aydan daha fazla bekledi!

Başarılı bir toplantı için halkın belirli hazırlıklar yapması gerekiyordu. Tanrı şöyle buyurdu, “Git, bugün ve yarın halkı arındır. Giysilerini yıkasınlar. Üçüncü güne hazır olsunlar. Çünkü üçüncü gün bütün halkın gözü önünde ben, RAB Sina Dağı'na ineceğim” (Mısır'dan Çıkış 19:10–11).

Rab halkını şunu söylüyordu, “Sizi özlüyorum, ama hakiki bir karşılaşma için Mısır'ın pisliğini giysilerinizden arındırmalısınız. Ben sizin Babanızım, ama aynı zamanda kutsal Tanrı'yım ve sizinle yüzeysel bir ilişki kurmayacağım”.

Bencil kimselerle derin, anlamlı bir ilişki kurmak imkânsızdır. Tanrı bize kendisini bütünüyle vermiştir; O bizi dünyanın yaptığı gibi kendi arzularımızı tatmin etmek için ilişkimiz olanları kullanarak sahip olamaz.

Sina Dağı'nda iki gün geçti ve üçüncü günün başında RAB kendisini tanıtmak için aşağıya indi. Aşağı indiğinde insanlar uzakta durdu ve korkuyla titrediler. Musa'ya şöyle dediler, “Bizimle sen konuş, dinleyelim. Ama Tanrı konuşmasın, yoksa ölürüz” (Mısır'dan Çıkış 20:19).

Musa altüst oldu. Onları kurtarmış ve tutsaklıktan özgür kılmış olan Kişi'den nasıl uzak durabilirlerdi? Yaratıcıları'nın sesini işitmeyi neden istemezlerdi? Ama Tanrı'nın hayal kırıklığını tahmin edebilir misiniz? Bu anı özlemle beklemişti. Musa'yı tanıdığı biçimde onları da tanımaya özlem duymuştu. Gene de O'nun varlığını reddettiler.

Oğullarımdan biri bana “Baba, doğrudan bana konuşmanı istemiyorum. Mesajlarımı kardeşlerimden biri aracılığıyla işitmek istiyorum” deseydi, nasıl hissedirdim bilemiyorum. Ne kadar yıkıcı!

Kâhinlik Kuruldu

Halk kendisiyle doğrudan bir iletişim istemediği için Tanrı kâhinlik düzeninin kurulmasına karar verdi. Kâhin, halkı için Tanrı'yla konuşan biridir. Yahudiler'in Tanrı'dan işittiğini halka aktaran bir peygamberleri, yani Musa zaten vardı. Ne var ki, Tanrı halkıyla sürekli bir paydaşlık tesis etmek için bir kâhinlik düzeni kuracaktı.

Tanrı sonra şöyle dedi, “Aşağı inip Harun'u getir” (Mısır'dan Çıkış 19:24). Harun ilk kâhin olacaktı, ancak Tanrı'nın özgün planı bu değildi. Başlangıçta hepsinin kâhin olmasını istedi. Sina Dağı'na ilk kez vardıklarında, onlara şöyle

söyledi, “Siz benim için kâhinler krallığı, kutsal ulus olacaksınız. İsraililer’e böyle söyleyeceksin” (Mısır’dan Çıkış 19:6). İsrail halkına mensup herkesin kendisiyle iletişim kurma yeteneğine sahip olmasını istedi.

Tanrı, Musa’ya Harun’u dağa getirmesini buyurdu. Ne var ki, Harun’un Musa’yla birlikte dağın zirvesine çıktığını anlatan bir metin yoktur. Bir sebepten ötürü, Musa ordugahtaki halkın yanına indi ve daha sonra kırk gün kırk gece dağın tepesinde kaldı. Harun neden gitmedi? İnsanların yanında Tanrı’nın huzurunda bulduğundan daha büyük bir rahat mı buldu? Tanrı’yla yalnız kalmaktan korktu mu? Cevabı bilmiyoruz, ama Harun’un yapmak üzere olduğu şeyin akıl almaz bir şey olduğunu biliyoruz.

Taklit Bir Yahve

Halk Musa’nın dağdan inmediğini, geciktiğini görünce, Harun’un çevresine toplandı (Mısır’dan Çıkış 32:1).

Neler oluyor? İlk olarak, halkın yerine gelmesini istediği arzuları vardı ve kendilerine uyacak bir Tanrı adamına ihtiyaçları vardı. İkinci olarak, Harun’un üzerinde bir önderlik armağanı vardı ve bu armağan insanları çekti. Bu önemli bir noktadır, çünkü insanlar güçlü bir önderin etrafında toplanırlar ve önderin Tanrı’ya itaat edip etmediğine dikkat etmezler. Bir önderin büyük kitleleri peşinden sürüklemesi mutlaka Tanrı’yla uyumlu olduğu anlamına gelmez. Halkın Harun’a söylediği şeyi dinleyin:

“Kalk, bize öncülük edecek bir ilah yap. Bizi Mısır’dan çıkaran adama, Musa’ya ne oldu bilmiyoruz!” (Mısır’dan Çıkış 32:1).

Burada dikkat çeken ilk şey, halkın “Tanrı’ya ne oldu bilmiyoruz” dememesidir. Bu, birazdan tartışacağımız önemli bir noktadır.

İkinci dikkat çekici nokta, “bir ilah yap” demeleridir. İlah sözcüğünün İbranicesi *elohiyim*’dir. Bu sözcük Eski Antlaşma’da 2600 kereden biraz daha fazla geçmektedir. 2250’den fazla yerde Her Şeye Egemen Tanrı için kullanılır. Örneğin, sadece Yaratılış Kitabı’nın birinci bölümünde otuz ikiden fazla kez görünür. Kutsal Kitap’ın ilk ayeti şöyledir: “Başlangıçta *elohiyim* göğü ve yeri yarattı”.

Bir diğer örnek Yasa’nın Tekrarı 13:4 olabilir: “Tanrınız (*elohiyim*) RAB’bin (*Yahve*) ardınca yürüyün, O’ndan korkun. Buyruklarına uyun, O’nun sözüne kulak verin. O’na kulluk edin, O’na bağlı kalın”. Bu ayette RAB’bin adının (“Yahve”) verildiğini, ama sonra *elohiyim* olarak tanımlandığını görüyoruz. O Tan-

rı'dır, mutlak yetkili ve nihai kaynaktır.

Ancak Eski Antlaşma'da 250'den fazla yerde *elohiyim* sözcüğü Dagon (1 Samuel 5:7) ya da Baal (1 Krallar 18:21) gibi sahte bir ilahı tanımlamak için kullanılır. Bu nedenle, kiminle ilgili söylendiğini bilmek için bu sözcüğü her zaman bağlamında okumalıyız.

Harun halkın bu isteğine karşı onlardan altın küpelerini istedi. Altını eritti ve buzağı biçiminde rezil bir put yaptı. Putu yapmayı bitirince, halk "Ey İsraililer, sizi Mısır'dan çıkaran Tanrınız budur!" dedi (Mısır'dan Çıkış 32:4). Burada *Tanrı* için kullanılan İbranice sözcük bir kez daha *elohiyim*'dir. Ne var ki, burada "sizi Mısır'dan çıkaran Tanrınız budur" sözlerine bakarak kimin hakkında konuştuklarına ilişkin ipucu almaya başlıyoruz. Onları kimin Mısır'dan çıkardığını biliyorlardı; aptal değillerdi. Ancak sonraki ayette aldığımız ipucu doğrulanır:

Harun *bunu* görünce, buzağının önünde bir sunak yaptı ve, "Yarın *RAB*'bin onuruna bayram olacak" diye ilan etti" (Mısır'dan Çıkış 32:5).

Bu ayetteki "RAB" sözcüğü *Yahve*'dir.

Bu sözcük, İsrail'in Tanrısı'na özgü olan, yani Tanrı'nın kendisini Musa'ya tanıttığı ada karşılık gelir (Mısır'dan Çıkış 6:2, 3). Tanrı'nın bu adı kutsallığına duyulan saygıdan dolayı geleneksel olarak zikredilmemiştir. Rönesans döneminde kadar, Eski Antlaşma'nın özgün İbranice metninde sesli harfler çıkarılarak YHWH olarak yazılmıştır.

Bu sözcük, buradaki referans dışında Kutsal Kitap'ın başka hiçbir yerinde sahte bir ilahı adlandırmak ya da atıf yapmak için kullanılmamıştır. Neler olduğu hakkında anlaşılacak bir şey yoktur. Harun ve İsrail halkı bu buzağıyı düpedüz Yahve adıyla çağırdılar. Buzağıya Baal, Dagon, Aşera, Ra, Nefsis ya da bir başka Mısır ilahının adını vermediler. Örneğin, "sizi Mısır'dan çıkan Ra'ya bakın" demediler.

"Musa'ya ne olduğunu bilmiyoruz" dediklerini hatırlayın. "Tanrı'ya ne oldu bilmiyoruz" dememişlerdi. Yahve'nin varlığını ya da hayatlarına dahil olduğunu inkâr etmiyorlar. Onları kurtaranın, özgür kılanın, iyileştirenin ve bereketleyenin Yahve olduğunu hâlâ kabul ediyorlardı. Sadece O'nun gerçek imgesini onlara istediği şeyleri verecek kullanışlı Yahve imgesine dönüştürdüler.

Bunun neye benzediği hakkında çağdaş bir örnek vereyim: Lisa ve bensık sık seyahat ederiz ve hizmetimiz olan Messenger International'da mükemmel bir takımı var. Bu nedenle yazacağım şey kesinlikle farazidir, çünkü takım üyelerimiz bunu asla yapmaz. Önderler olarak Lisa ve benim sürekli olarak vurguladığımız bazı işlevsel ve kültürel ilkeler vardır, çünkü bunlar bizim için önemlidir. Bunlardan birkaçı şunlardır: Takımızdan sekiz saat içinde dokuz saatlik verimlilik

isteriz. Eğlenceli bir iş ortamı oluşturmayı, her şeyi kusursuzca yapmayı, bizi arayan ister bir ortak isterse bir önder olsun herkesi sevmeyi ve hizmet etmeyi, belli günlük ve haftalık kotaları doldurmayı ve başka şeyleri amaç ediniriz. Baş Operasyon Müdürümüz (adı Tim olsun), amaçladığımız bu işlevsel ve kültürel standartların sağlanmasından sorumludur.

Farz edelim ki, Lisa ve ben seyahate çıktık, ama sadece biz değil, Baş Operasyon Müdürümüz de iş başında değil. Bu durumda onun yerine vekalet edecek kişi Baş Finans Müdürümüz (adı Jordan olsun) olacaktır. Tim ayrıldıktan kısa süre sonra Jordan takıma şöyle desin, “Hey takım, John ve Lisa eğlenceli bir atmosferimiz olsun istiyor. Bir DJ tutalım, dumanlı ve ışıklı bir dans pisti hazırlayalım ve birkaç gün boyunca parti yapalım”.

Partinin sürdüğü tüm zaman boyunca takım, tam olarak bizim onlardan istediğimiz şeyi yaptıklarını “itiraf eder”. Tekrar ve tekrar “Bu John ve Lisa’nın isteği; eğlenceli bir ortamımız olsun istiyorlar” diyerek bizi öne sürerler. Sonra takım üyelerinden biri şöyle bağırır, “Hey! John telefonda. Parti verdiğimizizi ona söyledim; bizden çok memnun olduğunu söylüyor”. Bu elbette bir yalan olacaktı, çünkü eğer telefonda olsaydım ve neler olduğunu bilseydim, takımımıza çok kızardım.

Şimdi diyelim ki, Baş Operasyon Müdürümüz, Lisa ya da benden önce ofise dönmüş olsun. O da bu duruma çok bozulacaktı. Müziği kapatacak, ışıkları ve duman makinesini iade edecek ve takımımızı azarlayacaktı. “John ve Lisa’nın istediği şey bu değil” diyecekti. “Onları yanlış temsil ettiniz!” Sonra da bu sahte kültüre önyak olan elebaşlarını işten kovacaktı.

Şimdi bu kullanışlı “Yahve’yi” yarattıktan sonra İsrail halkının nasıl davrandığına bakın:

Ertesi gün halk erkenden kalkıp yakmalık sunular sundu, esenlik sunularını getirdi. Yiyip içmeye oturdu, sonra kalkıp çılgınca eğlendi (Mısır’dan Çıkış 32:6).

Bu *Yahve*’nin onuruna bayramdır. İleri gelenler ve halk O’na sunular getirir, sonra ipin ucunu kaçıır. Hepsi kendi *Yahve*’lerinin onayladığı ya da hoşnut kaldığı bir şey yaptıklarına kendilerini inandırmıştır. Oburluklarına, çılgınca eğlenmelerine ve alem yapmalarına (cinsel ahlâksızlık dahil) O’nun karşı olmadığına inanırlar. Gerçekte Tanrı’ya (*Yahve*) hiç de hoş gelmeyen davranışlara O’nun razı geldiğini varsaydılar.

Şimdi putperestliğin en aldatıcı biçimine girdiler. Taklit bir *Yahve*’ye, yani gerçekte olduğu halinden farklı bir taklit yarattılar. Böylece bu taklit onlara ne isterlerse yapmaları, nasıl isterlerse öyle yaşamaları için izin vermektedir. Bu

tutum temelde Tanrı'ya tapınmayı (itaat etmeyi) reddeden putperest halklardan farksızdır. Pavlus bir kez daha şöyle söyler, “Tanrı’yı bildikleri halde O’nu Tanrı olarak yüceltmediler, O’na şükretmediler. Tersine, düşüncelerinde budalalığa düştüler; anlayışsız yüreklerini karanlık bürüdü” (Romalılar 1:21). Tek fark putperest halkların kendi ilahlarını Dagon, Baal, Hapi, Ammit, Sopdu vs. diye çağırırken İsraililer’in tanrılarını *Yahve* adıyla çağırmasıdır.

Tanrı, daha sonra Baş Operasyon Müdürü Musa’ya şöyle der, “Aşağı in. Mısır’dan çıkardığın halkın baştan çıktı. Buyurduğum yoldan hemen saptılar” (Mısır’dan Çıkış 32:7–8).

Musa döndü ve sorulması gereken bir hesap vardı. Öncelikle sorumlu Harun’dan, sonra ileri gelenlerden ve son olarak halktan. Sonra şöyle okuyoruz, “Musa halkın başiboş hale geldiğini gördü. Çünkü Harun onları dizginlememiş, düşmanlarına alay konusu olmalarına neden olmuştu. Musa ordugahın girişinde durdu, “RAB’den yana olanlar yanıma gelsin!” dedi” (Mısır’dan Çıkış 32:25–26). Onlar ve elbette bizler sadece O’nun adını anarak ya da O’na ilahiler söyleyerek Rab’den yana olamayız. O’nun ilan ettiği buyruklara göre yaşamayı seçerek Rab’den yana oluruz.

Bu bilgi bizi birçok önemli soruyla karşı karşıya bırakır:

Şimdiki zamanda, yoldan sapmış arzularımızı bize verecek bir “İsa” yaratmış olabilir miyiz?

Kanını bizler için akıttığını, bizi kurtardığını ve dünyadan özgür kıldığını onaylıyor muyuz?

O’na övgü ilahileri söylüyoruz ve bizi cennetine kabul ettiğini ilan ediyoruz, ama acaba “bizim İsa’mız” Baba’nın sağında oturmuş olan gerçek İsa mıdır?

Yoksa taklit bir İsa mı yarattık?

Mısır’dan çıkan İsraililer gibi kilise içindeki birçokları da aldanmış durumda mı?

Ve başka bir soru: Tanrı’nın dağından inerek ateş ve sevgi dolu bir yürekle aldanmış kişilerle Musa gibi yüzleşecek Baş Operasyon Müdürleri kimler?

Eğer böyleleri ortaya çıkmazsa, aldanmışlığımız giderek büyüyecektir. Ve kriptonit zayıflığımızı bizi ölüme götürene dek istismar etmeye devam edecektir.

Eyleme geçin

Batı dünyasında İsa'ya inandığımızı söylemek kolaydır. Ne var ki, Batı'nın çoğu Hristiyanlık'a karşı isteksizdir, zira Hristiyanlar ile dünya arasında çok az fark vardır. Hristiyanlar İsa'nın adını ilan ederler, ancak O'nun onaylamadığı günahlı bir yaşam sürerken O'nu yüceltiklerini söylerler. Musa'nın İsrail halkını hesap vermeye çağırdığında söylediği gibi, "RAB'den yana olanlar yanıma gelsin!" Gerçek Hristiyanlar'ın ayağa kalkmasının ve kardeşlerini gerçeğe çağırmasının zamanıdır.

İsa'yı izlemenin bedeli her şeyimizdir. Hayatlarımız bize ait değildir. İrademiz Tanrı'ya teslimdir, aksi halde O gerçekten Rabbimiz sayılmaz. Bütün ihtiyaçlarımızı sağlayacağına dair O'na iman ediyoruz. Hristiyan inancının çağrısı budur; evet gelin, kurtulun, ama benliğinize ölmeli ve yeni yaratık olmalısınız.

Hristiyanlığın gerçek çağrısı üzerinde düşünün. Bunun size öğretilenlerden aynı ya da farklı olduğu noktalar üzerindeki düşüncelerinizi not edin. Sonra ailenizden ya da kilisenizden bu konu hakkında konuşmak için birini bulun. Onlara bu gerçeği aktarın.

BAŞLANGIÇ YERİ

Musa Tanrı dağından indiğinde, kendilerini Mısır'dan çıkarmanın *Yahve* olduğunu hâlâ beyan etmelerine rağmen İsrail halkının tam gaz putperestliğe girdiği besbellidir. Söylediğimiz gibi, putperestlik Tanrı'nın açıkça bildirdiklerine itaatsizlikten kaynaklanır. İsa Mesih'i Rabbimiz ve Kurtarıcımız olarak kabul etmemize rağmen, O'nun yetkisine açıkça boyun eğmediğimizde putperestliğin en aldatıcı hali ortaya çıkar.

Şimdi Messenger International'daki takımımızla ilgili varsayımsal örneğe geri dönelim. Bölge Operasyon Müdürümüz Tim ofisimize dönüp de çıktığından çıkan partiyi görünce Finans Müdürümüz Jordan'a öfkelenecektir. Ancak Jordan, Tim'e rahatça şöyle diyebilir, "Ama biz John ve Lisa'nın tam olarak bizden istediği şeyi yapıyoruz! Eğlenceli bir ortam oluşturduk!"

Buna Tim nasıl cevap verecek? "Evet, John ve Lisa eğlenceli bir ortam ister, ama bize verdiği diğer tüm talimatlar ne olacak? Sekiz saatlik mesaide dokuz saat değerinde iş yapmak, bizimle temas kuranlarla görüşmek için her zaman müsait olmak, günlük kotaları tamamlamak ve diğer şeyler ne olacak? Onların sizden istediği onca şeyin arasında yalnız birine odaklandınız ve diğer tüm talimatları ihmal ettiniz".

Günümüz kilisesinde buna benzer bir şey yaptık mı? Yeni Antlaşma'da bize hitap eden belirli talimatları bulduğumuza inanıyorum. İman yoluyla lütufla kurtulduğumuzu ilan ettik ve bu lütfü kazanamayız, çünkü Tanrı'nın armağanıdır. Birbirimizi sevmeyi, hayatın tadını çıkarmayı, birbirimize hizmet etmeyi, yeni övgü ve tapınma ilahileri söylemeyi, ilgili olmayı, iyi önderlik yapmayı ve sağlıklı bir topluluk oluşturmayı vurguladık. Bütün bunları ateşli bir tutkuyla ilan ederiz. Bunların hepsi iyi uygulamalardır ve Yeni Antlaşma tarafından desteklenir.

Ancak, yumuşak huyluluğun, kutsallığın, cinsel paklığın ve pornografi gibi diğer günahlardan uzak durmanın önemini ihmal ediyor muyuz?

Sevdiklerimizi eşcinsellikten, fuhuştan, sarhoşluktan, kaba şakalardan, boş saçma konuşmalardan, bağışlamazlıktan, acılıktan, dedikodudan kaçmaları ve Yeni Antlaşma'daki diğer birçok önemli buyruğu, talimatı ve uyarıları dinlemeleri için uyardık mı?

İsa'nın sözlerinde yalnızca toplumumuzun kurulu standartlarına ve sapkınlıklarına zıt düşmeyen unsurlara odaklanabilir miyiz?

Kültürümüzün tanrısız yollarına karşı çıkmayan bir İsa yaratabilir miyiz?

O'nun nefret ettiği şeylere değinmekten kaçınabilir ve sadece toplumun hayran olduğu sözlerini ilan edebilir miyiz?

Yaşama götüren yolu ve kapıyı genişletebilir miyiz?

Bir kimse birkaç sihirli sözcük söylediğinde otomatikman kurtulduğuna inanabilir miyiz?

Kutsal Yazılar'ın başından sonuna dek açıklanan İsa'dan farklı bir taklit mi yarattık ve Yeni Antlaşma'nın zorlu konularını bilerek görmezden mi geliyoruz? Pavlus, hiçbirimizin ihmal etmemesi gereken bir beyanda bulunur:

“Bu yüzden bugün size şunu açıkça söyleyeyim: Ben kimsenin uğrayacağı cezadan sorumlu değilim. Tanrı'nın isteğini size *tam olarak bildirmekten çekinmedim*” (Elçilerin İşleri 20:26–27).

Pavlus sadece İncil'deki hoş sözleri söylemedi, ancak Tanrı'nın bilmemizi istediği şeyleri bize *tam olarak bildirdiğinden* emin oldu. Lisa ve benim isteklerimin sadece eğlenceli unsurlarını takıma söyleyen Baş Finans Müdürümüz gibi değildi. Pavlus'un bu beyanı şu şekillerde de yorumlanabilir, “Tanrı'nın tüm öğütlerini size bildirmekten kaçınmadım” ya da “Tanrı'nın tam amacı, tasarısı ve öğüdünü size beyan ederken geri durmadım, kaçmadım ya da eksik kalmadım”.

Eğer Yeni Antlaşma'nın rahatsız edici öğretilerini paylaşmaktan kaçınırsak, Pavlus'un rahatça söylediğinin aksine “Ben kimsenin uğrayacağı cezadan sorumlu değilim” diyemeyiz. Aslında, Yeni Antlaşma'nın kilit kısımlarını geride tutarsak, tersi doğru olabilir mi? Tüm gerçeği paylaşmak bizim gücümüz dahilindedir, ama biz bundan kaçındık. İlgili kimselerin sonraki ibadetimize, toplantımıza ya da küçük grup çalışmalarımıza artık gelmek istemeyeceklerinden mi çekindik?

Hristiyan kültürümüzde Kutsal Yazılar'da değinilen önemli karakter sorunlarından kaçınarak yıllar geçirdiğimiz için, şimdi ihmalimizin yarattığı sonuçları biçiyoruz. Üzücüdür ki, birçokları ters bir yolda ilerlemektedir. Bununla ilgili sayısız örnekler verilebilir. Akla gelen bir tanesi çok etkili bir hizmetkâr, geniş bir okuyucu kitlesine sahip popüler bir konferans konuşmacısıdır. 2016'da evliliğinin ta-

mamlandığını (ne demekse) ilan etti. Kocasından boşandı ve bu yazının yazıldığı günlerde bir başka kadınla yaşamaya başladı ve onunla nişanlandı.

Birlikte geçirdikleri hayatı takipçileriyle düzenli olarak paylaşır. Bir keresinde, kadın partneri tarafından tutkuyla öpüldüğü bir fotoğrafı paylaştı ve hayat yolculuğunun onu bu ilişkiye nasıl yönlendirdiğini ve bu ilişkinin her anının “kutsal” olduğu yorumunu yaptı. Kutsal Yazılar ise bu durumu böyle tanımlamayacaktır. Yüreğim onun için acı çekti. İşte karşınızda Tanrı’yla iyi bir ilişki içinde olduğuna gerçekten inanan ve insanlara yardım etmek, hizmet etmek ve sevgi göstermek isteyen bir “Müjde hizmetkârı”. Ancak fena halde aldanmıştır.

Daha da can sıkıcı olan şey yüzbinlerce takipçisinden gelen sayısız destek mesajları ve lehte yapılan yorumlardır. Paylaşımları Tanrı’yı temsil ettiği yönünde ve takipçileri onunla hemfikir. Bu süreç boyunca popülerliği azalmak bir yana, iyice büyüdü. Bütün bunlar yürek parçalayan, acıklı, trajik ve korku verici gelişmelerdir.

Bir başka trajik olay şudur; Amerika’nın en tanınmış müjdecî önderlerinden biri geçenlerde tüm takipçilerine ve kilisenin geneline eşcinsel çiftleri İsa’nın hakiki izleyicileri olarak kabul etmemiz gerektiğini duyurdu. Verdiği kararın eşcinsel çiftlerle çok zaman geçirmesinden ve onların ilişkilerinin erkek ve kadın arasında var olan ilişkiyle neredeyse aynı olduğunu keşfetmesinden kaynaklandığını söyledi. Bu sonuca varmanın mümkün olan tek yolu Yeni Antlaşma’daki kutsal metinleri bilinçli olarak elemek ve Kutsal Kitap’ın tüm öyküsünü yok saymaktır. Harun ve altın buzağı olayında olduğu gibi, bu önderin açıklamasıyla birlikte büyük kalabalıklar gerçekten sapacaktır.

Bu durum trajik bir aldanmadır. Batı tipi hizmet felsefemizden türeyen taklit İsa yüzünden, kayıp kişilerin hakiki Kurtarıcı’yı bulması giderek daha zorlaşmaktadır. Şu soruları önemle sormalıyız, “Gerçek İsa bu mudur? Tanrı’nın sevgisi bu mu? Gerçek sevgi yalnızca şefkat, sabır ve başkalarına vermekle tanımlanır mı?” Bu niteliklerin tümü doğru olmakla birlikte toplumumuzda da popülerdir. Ancak, sevginin Kutsal Yazılar’da nasıl kati bir şekilde tanımlandığını yok sayabilir miyiz: “Tanrı’yı sevmek O’nun buyruklarını yerine getirmek demektir” (1 Yuhanna 5:3)?

Yoksa kendi sevgi tanımımıza ulaşmak için Yeni Antlaşma öğretisinin sadece belli bir kısmına mı razı olduk?

Tövbe Etmenin Gerekliliği

Bu yoldan sapmış “Müjde” tövbesizliğin bir sonucu mu? Bu kadın hizmetkâr-yazara, pastöre ve diğer birçoklarına İsa’yı izlemeleri için günahtan uzaklaşmaları söylendi mi? Yoksa yalnızca standart duamız haline gelmiş şuna

benzer bir cümleyi tekrarlamaları mı istendi: “İsa, hayatıma gir ve beni Hristiyan yap”?

Pavlus’un sözlerini dinleyin:

Yararlı olan herhangi bir şeyi size duyurmaktan, gerek açıkta gerek evden eve dolaşarak size öğretmekten çekinmedim. Hem Yahudiler’i hem de Grekler’i, tövbe edip Tanrı’ya dönmeye ve Rabbimiz İsa’ya inanmaya çağırdım (Elçilerin İşleri 20:20–21).

Sadece tek bir mesaj var! İlk adım günahlardan tövbe etmek *gerektiğidir!* Tövbe, Tanrı çocuğu olmak için bir seçenek değil, *zorunluluktur*. Yine de çoğu zaman tipik açıklamalarımızda ve kurtuluş davetimizde bahsedilmez.

Birkaç yıl önce oruç tutarken Kutsal Ruh’un şöyle dediğini işittim, “Markos birinci bölümü oku”. Büyük bir hevesle tüm bölümü başında sonuna kadar okudum ve her zamankinden farklı bir anlayış sezmedim. Kutsal Ruh bana “Tekrar oku” dedi. Okudum ve hâlâ yeni bir şey yoktu. Aynı sözleri üçüncü, dördüncü ve beşinci kez tekrar etti. Birçok kez bölümü okudum... gene de bir şey yoktu. Bu durum yaklaşık yedi kez sürdü. En sonunda bir salyangozun hızında okudum ve bu kez başlangıç cümlesi sayfadan dışarı fırladı:

“Tanrı’nın Oğlu İsa Mesih’le ilgili Müjde’nin başlangıcı” (Markos 1:1).

Sonraki sözler anahtardı, “...İşte, habercimi senin önünden gönderiyorum; O senin yolunu hazırlayacak”. Haberci Vaftiz Yahya idi. Onun yaptığı hizmeti “tövbe vaftiziydi”. Vaftiz kısmen değil, tamamen suya batmak anlamındadır. Yahya’nın tamamen tövbe mesajı Müjde’nin başlangıcı ya da başlangıç noktasıdır. Hiç kimse gerçek bir tövbeyle başlamadıkça İsa ile gerçek bir ilişkiye giremez. Kutsal Ruh sonra bana konuştu, “Yahya’nın hizmeti tüm İncil metinlerinin en başında yer alır. Yahya’nın öyküsü Eski Antlaşma içerisindeki bir kitapçıkta değildir, çünkü verdiği mesaj Yeni Antlaşma’nın hayati bir parçasıdır”.

Sonra Ruh beni İsa’nın sözlerine yönlendirdi:

“Yahya’ya dek bütün peygamberlerle Kutsal Yasa, olacakları önceden bildirdiler” (Matta 11:13).

Sandalyemden fırlayarak şöyle bağırdım, “Vay, bu doğru!” İsa “Bana (İsa Mesih) dek bütün peygamberlerle Kutsal Yasa...” demedi. Hayır, çünkü Yahya’nın bütünsel tövbe mesajı Yeni Antlaşma’nın başlangıç yeridir. Günahın alınılmış biçimlerinden tamamen tövbe etmedikçe İsa ile bir ilişkiye başlamazsınız.

Tövbe ön kapıdır!

Justin ve bozuk bir evlilik anlayışına sahip olan karısı Angela'nın öyküsünü hatırlayacaksınız. Kadın eski erkek arkadaşlarından asla vazgeçmemişti. Justin'i çok seviyordu, favorisi Justin'di ve zamanının çoğunu onunla geçirmeyi planlamıştı. Ne var ki, Justin'le evlilik antlaşmasına girmek için eski erkek arkadaşlarıyla zihinsel, duygusal ve bedensel tüm bağlarını kesmesi *gerektiği* ona hiç söylenmemişti. Bu karar Justin'le antlaşmaya girme yetisi için *başlangıç noktası* olacaktı.

Angela, Tony'le dışarı çıkma planına Justin'in öfkelenmesini şaşkınlıkla karşıladı. *Neden bu kadar kızıyor? Düşündü, kıskanıyor mu? Evet, kıskanıyordu ve kıskanmalıydı da. Tanrı bizi kıskanır ve kıskanması doğrudur. O'nunla antlaşma yaptık; bu antlaşmanın içine başka sevgilileri nasıl dahil edebiliriz?*

Kutsal Yazılar'da Yahya'nın ilk sözlerinin "*Tövbe edin! Göklerin Egemenliği yaklaşmıştır*" olması bir tesadüf müdür (Matta 3:2)?

Bunu tek söyleyen Yahya mıdır? Verdiği mesaj sadece kendisine mi özgüydü ve Yeni Antlaşma'nın diğer habercileri tarafından paylaşılmadı mı? Hiç de değil! İsa'nın ilk talimatları şöyleydi:

"Tövbe edin! Çünkü Göklerin Egemenliği yaklaştı" (Matta 4:17).

Rabbimiz ve Kralımız, tövbe etmenin Tanrımız'la kalıcı bir ilişkiye başlamak için gerekli ve hayati bir adım olduğunu öğretti. Şaşırtıcı biçimde, insanların Tanrı'ya ait olup olmadıklarını belirlemek için kullandığı kriter budur.

Sonra İsa, mucizelerinin çoğunu yapmış olduğu kentleri, *tövbe etmedikleri* ve Tanrı'ya dönmedikleri için azarlamaya başladı (bkz. Matta 11:20).

Eğer bir kimsenin kurtulmak için yapması gereken tek şey "Tanrı'ya dönmekse", o halde İsa'nın vurgulayacağı tek şey budur. Ancak, nasıl ki Justin'e kendisini bütünüyle vermek için Angela'nın eski erkek arkadaşlarını terk etmesi gerekiyorsa, bizim de kendimizi İsa'ya vermek için günahlarımızdan tövbe etmemiz gerekir.

Bu mesajın tekrarlandığını görürüz, çünkü İsa'nın hizmetinin özü budur. O bunu beyan etmiştir, "Ben doğru kişileri değil, *günahkârları tövbeye* çağırmaya geldim" (Luka 5:32). "Günahkârlar" sözcüğüne dikkat edin. Tövbe isteğe bağlı değildir. İsa ayrıca bir grup insana şöyle söyledi: "Ama *tövbe etmezseniz*, hepiniz böyle mahvolacaksınız" (Luka 13:3).

Gerçek şudur: *Tövbe olmadan Tanrı'ya dönmek yoktur.*

İsa'nın öğrencilerinin Müjde'yi paylaşma konusunu nasıl gördüklerine bakalım. Yalnız başlarına çıktıkları ilk müjdeleme görevlerini şöyle beyan ettiler: "Böyle-

ce öğrenciler yola çıkıp insanları tövbeye çağırmaya başladılar” (Markos 6:12).

İnsanları ifadesine dikkat edelim. Tövbe olmaksızın kurtuluş olmadığına göre, bu haberi tüm insanlara söylemek gereklidir! Cehennemde yanan zengin adam bile günahlardan tövbe etmenin önemini biliyordu:

“Zengin adam, ‘Hayır, İbrahim baba, dinlemezler!’ dedi. ‘Ancak ölümler arasından biri onlara giderse, *tövbe ederler*’” (Luka 16:30).

Peki ya dirilişten sonra? Mesaj değişti mi? Luka İsa’nın öğrencilerine görüldüğünü belirtir. Yüreklerinin duyarsızlığı nedeniyle onları azarlar ve sonra anlayışlarını açar. Peygamberlerin O’nunla ilgili önceden bildirdiği sözleri alıntılar:

“Şöyle yazılmıştır: ‘Mesih acı çekecek ve üçüncü gün ölümden dirilecek; günahların bağışlanması için tövbe çağrısı da Yeruşalim’den başlayarak bütün uluslara O’nun adıyla duyurulacak’” (Luka 24:47).

Peygamberler günahların Kurtarıcı tarafından bağışlanması için ilkin tövbe gerektiğini önceden bildirdiler ve Elçi Petrus da bunu sürdürdü. Pentikost Günü’nde istekli dinleyicilere kurtuluş hakkında verdiği ilk öğretileri dinleyelim:

“Petrus onlara şu karşılığı verdi: “*Tövbe edin*, her biriniz İsa Mesih’in adıyla vaftiz olsun. Böylece günahlarınız bağışlanacak ve Kutsal Ruh armağanını alacaksınız” (Elçilerin İşleri 2:38).

Bir kez daha, önce tövbe etmeden Tanrı’ya dönüş olmamaktadır. Peki ya Pavlus ne diyor? Diğer uluslar için farklı bir mesaj dile getirdi mi? Kesinlikle hayır:

Bunun için, ey Kral Agrippa, bu göksel görüme uymazlık etmedim. Önce Şam ve Yeruşalim halkını, sonra bütün Yahudiye bölgesini ve öteki ulusları, *tövbe edip Tanrı’ya dönmeye* ve bu tövbeye yaraşır işler yapmaya çağırdım (Elçilerin İşleri 26:19–20).

Şu ifade dikkat edin, “tövbe edip Tanrı’ya dönmeye” çağırdı. Çünkü başka hiçbir yolu yoktu! Dediğine göre tüm uluslar kurtuluşa kavuşmak için “tövbe etmelidir”.

Pavlus, ister Yahudi ister Grek olsun herkesin kurtuluşu için Tanrı’nın tövbeyi gereklilik olarak gördüğünü açıkladı:

“Tanrı, geçmiş dönemlerin bilgisizliğini görmezlikten geldi; ama şimdi her yerde *herkesin tövbe etmesini buyuruyor*” (Elçilerin İşleri 17:30).

İsa Mesih'in temel öğretilerine bakarsanız, listenin en başında ne olduğunu tahmin edebilir misiniz?

Bunun için, ölü işlerden tövbe etmenin ve Tanrı'ya inanmanın temelini, vaftizler, elle kutsama, ölülerin dirilişi ve sonsuz yargıyla ilgili öğretinin temelini yeni baştan atmadan Mesih'le ilgili *ilk öğretileri* aşarak yetkinliğe doğru ilerleyelim (İbraniler 6:1).

Yeni Antlaşma'da bu buyruğun verildiği bütün ayetleri paylaşmadım, ama günahlardan tövbe etmenin önemini gösterecek kadar yeterli bir liste sundum. Tanrı'ya karşı bilindik günahlardan öncelikle tövbe etmedikçe Rabbimiz İsa Mesih'e iman etmek olmaz.

Bu nedenle eğer isteyerek pornografiye bağlıysak Hristiyan olamayız.

Kız ya da erkek arkadaşımızla cinsel ilişkiye girmekten vazgeçmezsek imanlı olamayız.

Eşcinsellikten dönmeyi reddedersek Hristiyan olamayız.

Vergi öderken hile yapmaktan kaçınmazsak imanlı olamayız.

Cinsi sapkınlığına tutulursak İsa'nın izleyicisi olamayız. Bağışlamaktan vazgeçmezsek Hristiyan olamayız. Ve bu liste uzar gider.

Yeni Antlaşma buyruklarının sadece sınırlı kısımlarına bağlı kalmakta ısrar edersek, o zaman "taklit bir İsa" yaratmış oluruz. Yüreğimizde aldanmış oluruz ve imanımız sadece hayali olur. Ve bu konuda uyarılmaktayız, "Tanrı sözünü yalnız duymakla kalmayın, sözün uygulayıcıları da olun. Yoksa kendinizi aldatmış olursunuz" (Yakup 1:22).

Biz bunu ilan etmezsek ilgili kişiler nasıl bilebilirler? Önderler olarak sadece bunu bir şekilde çözeceklerini mi varsayıyoruz? Eğer arayışta olan kimselere sadece "Tanrı'dan uzak mısınız? O, senin evine geri dönmeni bekliyor. Şimdi benimle birlikte bu duayı et" diyorsak, onları gerçekten sevmiş oluyor muyuz?

Eğer yaklaşımınız buysa, o zaman Angela'ya evliliğin ne olduğunu öğreten ailesinden farksız davranıyoruz demektir. Angela'nın ailesi, ona Justin'le evlenmek için eski erkek arkadaşlarından ayrılması gerektiğini öğretmeyi ihmal etti. Eninde sonunda anlayacağını mı varsaymışlardı? Şimdi Angela'nın akli karışık ve sersemlemiş bir halde. Onu hâlâ seven ve antlaşmalarına sadık kalan Justin ise oldukça öfkeli.

Dinleyiciler kim olursa olsun, sunulması gereken tek gerçek Müjde şöyle olmalıdır: ilk önce, bilinen tüm *günahlardan tövbe etmek* ve sonra Tanrı'ya dönmek. İlk önce *tövbe* gelmedikçe gerçek bir imandan söz edilemez.

Müjde'yi vermenin çağdaş biçimi arayıştaki kişilerin inanıp dua etmesini ve

birkaç hafta, ay ya da yıllar içinde bilinen günahlarından dönmesini sağlamaktır. Ama bu kişiler zaten kurtulduklarına inandıkları için daha sonra tövbe etmek için motivasyonları olacak mıdır? Angela, Justin'le evlenme kararını vermeden önde gerçeğin kendisine söylenmemesine üzüldü. Biz de kurtulmak için gereken şey hakkındaki gerçeği söylemediğimiz zaman sadece uyumsuz kilise üyeleri meydana getireceğiz.

Eyleme geçin

Yeni Antlaşma belirgin bir mesaj sunmaktadır: Günahtan tövbe etmedikçe kurtuluş yoktur. Dünya ile hâlâ ilişki içindeyken İsa ile evlenemezsiniz. Yeni yaşamınıza başlamak için eski hayatınıza ölmeniz gerekir.

Eğer bir iletişimci olarak mesai harcarsanız, en önemli noktaları kristal berraklığında sunmanız gerektiğini çabuk öğrenirsiniz. Eğer böyle yapmazsanız, dinleyicileriniz muhtemelen sizi yanlış anlayacak ve iletişiminiz amacını yitirecektir. Tanrı bunu bilir. İşte bu nedenle gayet açıkça belirtmiştir; tövbe etmeliyiz!

Şimdiye dek, kitabı okurken muhtemelen pek çok kez tövbe ettiniz, ama bu bölüm tövbenin ne kadar önemli olduğunu nasıl pekiştiriyor? Bunu bilmek bundan sonra hayatınızda nasıl bir fark yapıyor? Dünyayla, sevdiklerinizle ya da kayıp kişilerle olan etkileşiminizi nasıl değiştiriyor? Tövbe etmenin önemi karşısında Tanrı'nın hayatınıza katmak istediği belirli bir eylemi size göstermesi için dua edin. Her zamanki gibi, size söylediği şeylerin yanı sıra bu eylemleri gerçekleştirme planınızı not edin.

TÖVBE

Önceki bölümde Kutsal Yazılar'ın tekrar ve tekrar “Günahlarınızdan tövbe edin ve Tanrı'ya dönün” mesajını verdiğini gördük. Tövbe etmek sonsuz yaşama kavuşmak için isteğe bağlı değil, ama *gerekli* olduğundan, daha ayrıntılı olarak tartışalım. Bu gerçeği incelemeye devam ederken, Hristiyanlar olarak *tövbe etmenin* Tanrı'yla yakın paydaşlığı korumak için de temel teşkil ettiğini keşfedeceğiz (gelecek bölümde).

İlk olarak, Yeni Antlaşma'daki tövbenin Eski Antlaşma'dakinden farklı olduğunu anlamak hayati önemdeir. Eski Antlaşma'da Tanrı'nın halkı tövbe ederken çula sarınıp kül içinde otururdu. Tövbelerini göstermek için feryat ederler, kendilerini yere yatarlar ve çok fazla gözyaşı dökerlerdi. Bütün bunlar çekilen vicdan azabının ve Tanrı'ya itaat yoluna geri dönüşün dışsal bir göstergisiydi. Ancak Yeni Antlaşma'da tövbe vurgusunun dışsal gösteriye değil, yüreğimize odaklandığını göreceğiz.

Yeni Antlaşma Tövbesi

Yeni Antlaşma'da “tövbe” sözcüğü (*metanoia*) ve “tövbe etmek” fiili (*metanoeo*) sırasıyla yirmi dört ve otuz dört kez geçer. En genel ve yaygın olarak kabul edilen tanımı “düşünce değişimidir”. Ancak, eğer bu derece basit bir anlamla yetinirsek, gerçek tanımının gücünü azaltırız.

Baker Encyclopedia of the Bible adlı Kutsal Kitap ansiklopedisinde tövbe, “kişisel tasarıların, niyetlerin ya da inançların değişiminden ziyade, *bütüncüsel* Tanrı'ya karşı olan günahlı yoldan tam dönmesi” olarak tanımlanır.

Bütün kişilik ifadesini seviyorum. Düşüncemi değiştirebilirim, ama yine de tamamen ikna olmayabilirim. Bu sözcükleri kullanan uzmanlar, bu sayede basit bir düşünce ya da anlayış değişikliğinden daha fazlası olduğunu gösterirler. *The Lexham Theological Wordbook* ilahiyat kitabı ise tövbeyi “bireyin zihnini ve iradesini günahattan uzaklaştırarak Tanrı’ya doğru yeniden düzenlediği bir süreç” olarak tanımlayarak daha derine iner.

Tövbe kesinlikle zihni içermektedir, ama daha derinlere iner; irademizi ve duygularımıza da işin içine katar. Varlığımızın özünde ikna olduğumuz yüreğimizin derinliklerine girer. İsa şöyle dedi:

“Çünkü kötü düşünceler, cinayet, zina, fuhuş, hırsızlık, yalan yere tanıklık ve iftira hep *yürekten* kaynaklanır. İnsanı kirleten bunlardır” (Matta15:19–20).

Davranışlar, ister anlık isterse alışkanlıktan olsun, içimizden kaynaklanır. Eğer gerçek tövbe için gereken her şey sadece düşüncemizi değiştirmekse, o zaman İsa bu davranışların zihnimizden kaynaklandığını söylerdi. Kutsal Yazılar şunu beyan eder, “Ye, iç’ der sana, Ama yüreği senden yana değildir” (Özdeyişler 23:7). İçimizde yaşamı algılama biçimimiz eylemlerimizi ya da tepkilerimizi belirler ve böylece bizi tanımlar.

Şöyle düşünebilirsiniz, *Davranışlarımla tanımlanmak istemiyorum*. Katılıyorum, bu hoş bşr gerçek değil, ama İsa’nın sözlerini görmezden gelemeyiz: “Onları meyvelerinden tanıyacaksınız” (Matta7:16). Gerçek şu ki, niyetlerimizle değil, eylemlerimizle tanınıyoruz.

Sadece bu bilgi bile Müjde’nin gücünü ortaya koyar, zira bu içsel düşünceleri değiştirme ve böylece davranışımızı yenileme yeteneğini içermektedir. Müjde’den gerçekten etkilenmek yeni bir düşünme biçimi ya da duygu yüklü bir tepki değil, gerçekten yenilenmiş davranışa eşlik eden derin bir algı ve inanç değişimidir.

Tövbe, gerçeğe uyandığımızda ve felsefemizin ya da davranışımızın Yaratıcı’ya ters olduğuna varlığımızın özünde ikna olduğumuzda gerçekleşir. Bu yürekten hissedilen gerçekleşme sadece görüşümüzde değil, ama aynı zamanda arzularımız ve davranışlarımızda değişim yaratır. Tanrı’ya karşı istediğimiz ve sevdiğimiz her ne varsa, yüreğimizin derinliklerde bunlardan uzaklaşmaya, hatta nefret etmeye kesin karar veririz. Tövbe gerçek alçakgönüllülüktür ve Alçakgönüllülük Tanrı’nın hak edilmemiş lütfuna kapı açar. Bu lütuf tanrısal yaşamlar sürmemiz için bizi güçlendirir.

İmansızlar

Tövbe hem imansızlar hem de imanlılar için geçerlidir, ancak arada bazı küçük farklar vardır. Öncelikle imansızları ele alalım.

Önceki bölümde Vaftizci Yahya'nın, İsa'nın ve öğrencilerinin sürekli olarak "Günahtan tövbe edin ve Tanrı'ya dönün" mesajını verdiklerini duyduk. Bu iki buyruk aslında yakından bağlantılıdır ve birbirinden bağımsız değildir. Diğer bir deyişle, biri olmadan diğeri olmaz, çünkü bu ikisi bir paranın iki yüzü gibidir. Kut-sal Kitap'ta öğretilen tövbe her bakımdan Tanrı'ya dönmek demektir. Gerçekten Mesih'e gelen bir kişi şunu ilan eder:

"Her zaman kendim için en iyi olanı seçerek yaşadım, ama şimdi biliyorum ki, tamamen hatalyım. Bu andan itibaren, Tanrı benim için neyin en iyi olduğunu söylese buna inanacağım ve tüm yüreğimle, aklımla ve davranışlarımla benimseyeceğim".

Bu kişi, O'nun isteğini yapmak için yürekten (zekayı, duyguları ve isteği içerir) karar verir. Buna eşlik eden bereket Tanrı'nın sesini işitmeye devam edecek olmasıdır. Gene bir hatırlatma olarak İsa şöyle söyler, "Eğer bir kimse Tanrı'nın isteğini yerine getirmek istiyorsa, bu öğretinin Tanrı'dan mı olduğunu, yoksa kendiliğimden mi konuştuğumu bilecektir" (Yuhanna 7:17). İmansızlar tövbe ettiklerinde benliğin yönetiminden Tanrı'ya mutlak teslimiyete dönerler ve böyle yapmak O'nun sesini işitmek için yüreklerini açar.

İmansızlar gerçekten tövbe ettiklerinde, putperestlikten uzaklaşıp Tanrı'nın yetkisine tam bir teslimiyet ve itaat vaziyeti alırlar. Özetle şöyle derler, "Artık kendisini Tanrı'nın sözünün üzerine koyan düşünceleri, inançları, mantıksal önermeleri ya da argümanları kabul etmeyeceğim". Pavlus da cesaretle şunu ilan eder:

Çünkü savaşıımızın silahları insansal silahlar değil, kaleleri *yıkan* tanrısal güce sahip silahlardır. Safsataları, Tanrı bilgisine karşı diklenen her engeli *yıkıyor*, her düşüncüyü tutsak edip Mesih'e bağımlı kılıyoruz (2 Korintliler 10:4-5).

Tanrısal güce sahip silahlar O'nun sözü, hikmeti ve öğüdür. İnsansal silahlar ise Tanrı'nın sözüne aykırı felsefe, kültür, yasalar ya da yaşam biçimidir. Şöyle sorabilirsiniz, "İnsanın silahları mı var?" Ah evet, Hristiyanlar'ın ve imansızların ödün vermesi için dünya sistemi aracılığıyla cehennem sürekli olarak saldırmaktadır.

Yukarıdaki ayetlerde "yıkamak" ifadesine dikkatiniz çekerim. Bu sözcük Eski

Antlaşma'da halkın putperestlikten döndüğü zamanlarda sıkça kullanılırdı. İsrail halkı putları yıkar; parçalar, yok eder ya da yerle bir ederdi. (Gerçekte ne yaptıklarını aklınızda tutun: putperestliğin kökeni belirgin günahların alışılacelmiş biçimleridir. Aslında yok ettikleri sadece heykeller değil, işte bunlardı.)

Pavlus'un sözünü ettiği ilke bundan farksızdır. Mesih'e yabancılaşan erkek ve kadınlardaki bu putperest düşüncelerle yüzleşmek için Tanrı'nın sözünü kullanırız. Bunu yaparken, işitenler her türlü insani düşüncelerden, argümanlardan ya da Tanrı'nın yetkisine itaatsizlikten tövbe ederler (bunları yıkarlar). Özetle, alışılacelen günahtan tövbe etmenin anlamı budur. Böyle yapan kişi fiilen Tanrı'ya döner ve özgür olur.

Felsefi Fark

Bu durum bizi modern zamanlarda, özellikle de Batı'daki büyük felsefi hizmet farklılıklardan birine götürür. Çok sayıda önder, kaybolmuş kişilere erişmek için mesajlarımızda Müjde'nin meydan okumayan unsurlarına odaklanmamız gerektiği düşüncesini benimsemiştir. Diğer bir ifadeyle, olumlu ol ve tövbe gerektiren belirgin günahlara değinmekten kaçın. Böyle bir yaklaşımla, bilerek ya da bilmeyerek, alıcıyı ikna etmek için sattığı malın faydalarını sayarken eksikliklerine hiç değinmeyen bir satıcı gibi davranırız. Ne üzücüdür ki, bu düşünce kayıp kişilere ulaşmak için neredeyse standart bir yöntem haline gelmiştir.

Bu hatalı hizmet felsefesinin bariz olan iki artısı vardır. Birincisi insanları hırpalama ihtimalini ortadan kaldırırız. Yasacılıkta şefkat eksikliği vardır ve bazıların haklı olma, davranışı kontrol etme ve tanınan yetkili olma arzusundan ötürü yazılı yasaya odaklanır. Yasacılık, ardında İsa'yı temsil eden birey ya da kurumlar tarafından hırpalandıkları için artık Tanrı'yı arama isteği kalmayan yaralı ruhlar bırakır. Yasacılık, başka her şeyden çok insanların Tanrı'yla gerçek bir ilişkiden uzaklaşmasının nedeni olabilir.

İsa yasacılığa dayalı "hizmetin" sonuçlarını tarif etti: "Göklerin Egemenliği'nin kapısını insanların yüzüne kapıyorsunuz; ne kendiniz içeri giriyor, ne de girmek isteyenleri bırakıyorsunuz!" (Matta 23:13).

Bu nedenle yasacılığı ortadan kaldırma arzumuz doğrudur, ama sarkacın tam karşı uca sallanmasına da izin veremeyiz. Bir zamanlar insanlara zarar veren şeye geri gitme korkusuyla gerçek Yeni Antlaşma hizmetinden kaçınmalı mıyız? Olası bir yasacı imasından uzak kalmak için günahla yüzleşmekten ve tövbeye çağırılmaktan kaçıyoruz muyuz? Bebeği kirli banyo suyuyla birlikte dışarı mı atıyoruz?

Bu soruları ele almak zorundayız, çünkü müjdecilikte norm haline gelen şeyler artık Kutsal Kitap'a uygun değildir. Kutsal Kitap tövbenin *gerekli* olduğunu açıkça söylerken biz nasıl olur da tövbesiz bir kurtuluş yolu sunabiliriz? Ve bu

derece sınırlı bir Müjde'yi iletmiş kişiler gerçekten kurtuluyor mu?

Tövbeyi bir kenara itmenin ikinci “artısı”, imanlıları çok daha kolay kazanabilmek ve böylece çok daha büyük bir hizmet, kilise ya da küçük grup kurmaktır. Ancak Harun'un hatasını izleyenlerin halkın çoğunluğu olduğunu unutuyoruz muyuz? İzleyicilerimizin çokluğu ya da azlığı Tanrı'nın yüreğiyle aynı çizgide olup olmadığımızı belirlemez. Sayılar değil, gerçeğin kendisi belirleyici etkindir.

İsa'yı izlemenin bedelini unuttuk mu? Günahı terk etmemiz (kendimizi inkâr etmemiz) ve çarmıhımızı yüklenmemiz (O'na itaat etmek için tam bir istek) için sürekli yaptığı çağırısı duymazdan mı geldik?

Eğer alışlagelen günahla yüzleşmezsek, İsa'yı kabul eden kişi Tanrı'nın sözü yerine, toplumumuz tarafından belirlenmiş standartlara göre yaşamaya devam edecektir. Toplumumuzda evli olmadan sevgiliyle birlikte yaşamak ve onunla yatmak, eşcinsel ilişkilere girmek, hatta bunu *evlilik* diye tanımlamak, aşırı içki içmek, esrar ve diğer uyuşturucular kullanmak, bayağı, kirlî ve yozlaşmış programlar, oyunlar ve filmlerle kendini eğlendirmek ve daha fazlası gayet normal sayılır. Bu liste uzayıp gider. Gene de bütün bu davranışlar Yeni Antlaşma buyruklarına doğrudan aykırıdır.

Göksel Standartlar

Gerçekten Yeni Antlaşma'da buyruklar var mı? Ah evet, aslında Yeni Antlaşma'da çeşitli düşüncelerden ya da davranışlardan uzaklaşmamız için beş yüzün üzerinde buyruklar vardır. Tanrı'nın lütfu hakkında en yüce vahyi almış olan Elçi Pavlus şöyle yazmaktadır, “Sünnetli olup olmamak önemli değildir. Önemli olan, Tanrı'nın buyruklarını yerine getirmektir” (1 Korintliler 7:19).

Örneğin, Tanrı açık bir dille evlilik dışı cinsel ilişkinin sadece yasak olmakla kalmadığını, ama mâhkum edileceğini buyurmaktadır. Aşağıdakiler asla içi boş sözler değildir:

Şunu kesinlikle bilin ki, fuhuş yapanın, pisliğe düşkün olanın ya da putperest demek olan açgözlü kişinin, Mesih'in ve Tanrı'nın Egemenliği'nde mirası yoktur. Hiç kimse sizi boş sözlerle aldatmasın. Bu şeylerden ötürü Tanrı'nın gazabı söz dinlemeyenlerin üzerine gelir (Efesliler 5:5–6).

Ve gene:

Herkes evliliğe saygı göstereyin. Evlilik yatağı günahla lekelenmesin. Çünkü Tanrı fuhuş yapanları, zina edenleri yargılayacak (İbraniler 13:4).

Okuduğumuz ayetler sadece evlilik dışı cinselliği değil, ayrıca kesin olarak pornografi ya da diğer cinsel kirlilikleri kapsar. Bu durumda eğer biz bunları söylemekten kaçınırsak arayışta olan kişiler nasıl bilecekler? Bu gerçekleri onlardan gizlediğimizde onları gerçekten sevebilir miyiz?

Tanrı zina, eşcinsellik, hırsızlık, sarhoşluk (uyuşturucu dahil) ve birçok insana sosyal olarak makul görünen diğer davranışları yapanların Tanrı'nın Egemenliği'ni miras almayacağını açıkça bildirdi:

Günahkârların, Tanrı Egemenliği'ni miras almayacağını bilmiyor musunuz? Aldanmayın! Ne fuhuş yapanlar Tanrı'nın Egemenliği'ni miras alacaktır, ne puta tapanlar, ne zina edenler, ne oğlanlar, ne oğlancılar, ne hırsızlar, ne açgözlüler, ne ayyaşlar, ne sövücüler, ne de soyguncular (1 Korintliler 6:9–10).

Yasacıların gerçek sevgiden ve merhametten yoksun olmaları büyük tahribata yol açmıştır. İnsanları kendi onayladıkları tutuma uydurmak için Yeni Antlaşma sözlerinikendi kanaatleri ve kurallarını desteklemek için kullanırlar. Ancak İsa'nın ağzından çıkan ya da elçilerinin yazıları aracılığıyla verdiği buyrukları ilan etmekten uzaklaşma noktasında mı tepki verdik?

Son zamanlarda, 1. Korintliler'deki bu sözleri büyük, popüler bir kilisede söyledim. İbadetin başında konuşmamı yaptıktan sonra, kilisenin pastörü yanıma gelip ibadetin geri kalanında eşcinsellik konusunu açmamamı söyledi. İronik biçimde, tam o sırada yirmi yıldan fazladır lezbiyen ilişki yürüten bir kadın polis gözyaşları içinde masamıza gelerek şöyle dedi: “Bugün konuştuğu *Good or God?* (İyi mi Tanrı mı?) kitabına ihtiyacım var. John gerçekten bugün bana konuştu”.

Eğer mevcut hizmet felsefemize devam edersek göksel standartlar nasıl bilecek? Vaftizci Yahya'nın bildirisini düşünün. Verdiği öğretiyi yaşadığı dönemde yaygın olan günahlara karşı çıkıyordu. Kendilerine servet biriktirenlere yoksullara yardım yapmalarını, hırsızlara çalmaktan vazgeçmelerini, kaba kuvvet kullananlara durmalarını ve çalışanlara ücretleriyle yetinmelerini bildirdi (bkz. Luka 3:10–14). İnsanlar sırf onu dinlemek için çöle gittiler, çünkü gerçeğe susamışlardı. Onun sözlerini işitenler bildirisine kayıtsız kalmadılar ve günahlarını itiraf ettiler. Seçtiği hayat tarzının yol açacağı ciddi sonuçların farkında olmayan o kadın polisten farklı değildiler.

Vaftizci Yahya, Yahudiye Kralı Hirodes'e kardeşinin karısıyla yatarak Tanrı'nın buyruğuna karşı geldiğini söyledi. Bu gerçeği bildirdiği için daha sonra başı kesilerek idam edildi. Yahya, iktidarı elinde tutan yöneticiyi hoşnut etmeye çalışmıyordu, ancak saygıyı hak etti. Eğer Yahya, Hirodes'in günahına açıkça

karşı koymaktan çekinseydi, daha uzun yaşayacaktı. Ama uzun vadede ortaya çıkan sonucu hatırlayın: Daha sonra İsa, büyük bir kalabalığın huzurunda Yahya'yı övdü (bkz. Matta 11:7–15) ve Yargı Günü'nde alacağı ebedi ödülleri hayal bile edemeyiz. Yahya, kaybolmuş insanlar uğruna göksel standardı belirlemekte sadık davrandı.

Pavlus da aynı şeyleri yazarak ve vaaz ederek aynı yolu izledi. Kayıp insanlara verdiği mesaj açıklı; onları “tövbe edip Tanrı'ya dönmeye ve bu tövbeye yaraşır işler yapmaya çağırır” (Elçilerin İşleri 26:20). Timoteos'a da şunları yapmasını buyurdu, “Tanrı sözünü duyur. Zaman uygun olsun olmasın, bu görevi sürdür. İnsanları tam bir sabırla eğiterek ikna et, uyar, isteklendir” (2 Timoteos 4:2). Başka bir hizmetkâra ise “bunları tam bir yetkiyle bildirmesini” söyledi (Titus 2:15).

Pavlus ödün vermeye müsait hiçbir alan bırakmadı. Bir keresinde, Feliks adında çok zengin ve etki sahibi bir vali ve karısı Drusilla'ya Müjde'yi paylaşma fırsatı yakaladı. Büyük elçi, onlarla konuşurken moral verici, suya sabuna dokunmayan bir mesaj vermedi. Aksine şöyle okuyoruz:

Birkaç gün sonra Feliks, Yahudi olan karısı Drusilla ile birlikte geldi, Pavlus'u çağırarak Mesih İsa'ya olan inancı konusunda onu dinledi. Pavlus doğruluk, özdenetim ve gelecek olan yargı gününden söz edince Feliks korkuya kapıldı. “Şimdilik gidebilirsin” dedi, “Fırsat bulunca seni yine çağırırım” (Elçilerin İşleri 24:24–25).

AMPC çevirisinde daha net bir açıklama verilir: “Pavlus doğruluk, özdenetim ve gelecek olan yargı gününden konuşmayı sürdürünce Feliks paniğe kapıldı ve dehşete düştü ve “Şimdi git” dedi”.

Tüm öyküyü okuduğumuzda, Feliks'in Tanrı ve ölümden sonraki hayat hakkında öğrenmek amacıyla Pavlus'u çağırıldığını keşfederiz. Vali kesinlikle Yaratıcısı'yla bir ilişkiye geçmek istiyordu. Şimdiki dönemde kiliseyi ziyaret eden arayışta, ilgili ve kurtulmamış bir kişiye benzetilebilir. Pavlus'un vaazı belli ki Feliks'in bırakmak istemediği günahlarını mâhkum ediyordu, çünkü *dehşete düştü* ve Pavlus'u gönderdi.

Günümüzde bu davranış, “Geri dönmüyorum, bu mesaj beni korkuttu” diyerek kilisedeki toplantıdan kaçan bir imansızın durumuna benzetilebilir. Neden korkuyor? Yoksa mesaj ile hedef alınan belli bir günahahtan vazgeçmek istememek mi bu korkuya neden oluyor?

Eğer Pavlus günümüzün Batı felsefesine göre konuşsaydı, herhalde verdiği

mesaj şuna benzeyecekti, “Feliks, Tanrı seni seviyor. İsa’yı senin için gönderdi ki, sen kurtulabilesin. O’nu yüreğine kabul etmek ister misin? Evetse, şimdi benimle birlikte bu duayı tekrarla, ‘İsa, yüreğime gel ve beni Tanrı’nın çocuğu yap’”. Ve mesaj böylece sona erecekti.

Tersine, Pavlus’un sözleri Feliks’i korkuttu. Pavlus, Feliks’in Hristiyan olmasının tek yolunun alışageldiği günahlardan tövbe etmesi olduğunu biliyordu. Eğer Pavlus, meydan okumayan, cesaret verici bir mesajın ardından Feliks’le birlikte *günahkârın duasını* okusaydı, Feliks *aldatılmış* olacaktı. *Yeniden doğduğuna* kesin olarak inanacaktı, ama gerçekte hâlâ *kurtulmamış bir putperest* olarak kalacaktı. Böyle yapmakla Pavlus, kriptonitin kilise içine sızmasının yolunu açmış olacaktı. Ancak İsa Mesih’in sadık bir hizmetkârı olan Pavlus’un alnı aktır.

Bütün bunların bizi ayılttığını biliyorum, ama günümüzde Müjde’nin elçileri olarak bundan farksız olmalıyız.

Eyleme geçin

Günümüzde kiliselerin çoğu, İsa’nın günahlarımız için kurban olduğunu kabul eden ve O’nu yüreğimize davet eden “günahkârın duasını” ezbere okutarak elde ettiği insanlar tarafından bina olunmuştur. Önderleriniz insanları günahlarından tövbe edip Tanrı’ya dönmeye davet etmeye başlasalardı, katıldığınız kilisenin nasıl olacağını hayal edin. Sizce kaç kişi o kilisede devam ederdi?

Bu, özellikle de kilise önderleri için hayal etmesi can sıkıcı bir durum olabilir. Ne var ki, kilisede kalan kişilerin nasıl insanlar olacaklarını bir düşünün. İlk Büyük Uyanış zamanında vaizlerin tövbe vaaz etmek için *kiliselere* yolculuk ettikleri, mesajı işitenlerin kendilerini yerlere atarak ağlayış ve feryatla tövbe ettikleri ve kurtuluş için Tanrı’ya yalvardıkları anlatılır. İşte tövbe eden on binlerce insan dünyayı değiştirdi. Kentlerin tamamı günaha Tanrı’ya döndü.

Tövbe vaaz etmek kiliselerimizi boşaltabilir ya da daha büyük ihtimalle onları insanlarla doldurabilir. Tanrı’dan size tövbenin potansiyelini göstermesini isteyin ve sonra hayatınızda ve kilisenizde bunu açığa çıkarması için dua edin.

ÜÇ KRAL

Eski Antlaşma'nın altı kitapçığının yeniden okumak bu kitabın yazımına ilham olmuştur.

Son kırk yıl boyunca, Samuel, Krallar ve Tarihler kitaplarını birçok kez okudum ve çalıştım. Ama kısa süre önce bilinçli olarak dua ederek daha önce hiç olmadığı kadar ayrıntılı okudum. Tanrı'nın daha önce fark etmediğim bir şeye gözlerimi açması beni hayrete düşürdü.

Şimdi ele alacağım şeyler bir miktar akademik, hatta can sıkıcı gelebilir, ancak Eski Antlaşma krallarının kısa birer özetini paylaşmadığım takdirde keşfettiğim şeyin sadece sonucunu söylemek onun etkisini azaltacaktır. Öykünün akışı içiçe olduğunda altı kitabın tamamı baştan sona okunduğunda belirgin olmayan, ancak hayatlarını özetlediğimizde ortaya çıkan güçlü bir hakikat var.

Bu kitapları önceden okurken, kralların her zaman iki temel kategoriye ayrıldıklarını varsayardım, yani “Rab’bin gözünde doğru olanı yapanlar” ve “putperestler”. Ancak, daha sonra aslında üç kral grubu olduğunu anladım.

Gerçek şu ki, Yehu hariç İsrail krallarının hiçbiri Rab’bin gözünde doğru olanı tam olarak yapmadı ve ne yazık ki, Yehu da hayatının sonlarında yoldan çıktı. O halde Yahuda’ya bakalım. Saul, Davut ve Süleyman dışında Yahuda’yı yöneten toplam yirmi kral vardı. Putperest krallar Rehavam, Aviyam, Yoram, Ahazy, Atalya (kraliçe), Ahaz, Manaşşe, Amon, Yehoahaz, Yehoyakim, Yehoyakin ve Sidkiya idi. Bu kralların yönetimi altında Yahuda ülkesi büyük sıkıntılarla ve düşmanlarının saldırılarıyla karşı karşıya kaldı. Çoğu zaman bunları alt edemedi ve tüm halk çok büyük zarara uğradı.

Bunun dışında doğru olanı yapan krallar vardı. (Davut ve Süleyman doğru

olanı yaptı, ancak Süleyman son yıllarında bocaladı.) Krallığın ikiye bölünmesinden sonra gelen şu krallar doğruyu yaptı: Asa, Yehoşafat, Yoaş, Amazya, Uzziya, Yotam, Hizkiya ve Yoşiya. Ancak sekiz krallık bu liste iki gruba daha ayrılabilir. Birinci grup kişisel hayatlarında Rab'bin gözünde doğru olanı yapan, ama önderlik ettiği halkın yüksek yerlerde kurduğu putperest sunaklarını yıkmayanlar.

Bunun aksine, ikinci gruptakiler yalnızca kişisel hayatlarında Rab'bin gözünde doğru olanı yapanlar değil, aynı zamanda halkın yüksek yerlerde kurduğu putperest sunaklarını yıkanlardır. Bu kralların yönetimi altında ülkenin başarısı, yüksek yerlere el atmayanların dönemlerine göre büyük oranda farklıdır. Her birine göz atalım.

1. Davut. Onun yönetiminde ülkede putperestlik yoktu. Davut, tutkulu biçimde halkı tüm yüreğiyle, aklıyla ve canıyla Rab'be kulluk etmeye teşvik etti. Savaş kaybetmedi ve krallığı zenginleşti. Oğlunun krallığını sağlam temeller üzerine kurdu.
2. Süleyman. Süleyman yönetiminin büyük bir bölümde babası Davut'un izinden yürüdü. Hem kendi hayatında hem de yönettiği halkın arasında Tanrı'ya itaatının sonuçları dikkate değerdi. Şöyle okuyoruz, "Dan'dan Beer-Şeva'ya kadar Yahuda ve İsrail halkının her bireyi Süleyman'ın yaşamı boyunca kendi asması ve incir ağacı altında güvenlik içinde yaşadı" (1 Krallar 4:25). Bunu düşünün: Hiç kimse devlet yardımına muhtaç değildi, çünkü halk bolluk ve bereket içindeydi. Süleyman'ın önderliği o kadar büyüktü ki, "dünyanın bütün kralları ona adamlarını gönderirdi. Bütün uluslardan insanlar gelir, Süleyman'ın bilgece sözlerini dinlerdi" (1 Krallar 4:34). Aslında daha sonra şöyle okuyoruz, "Tanrı'nın Süleyman'a verdiği bilgeliği dinlemek için bütün dünya onu görmek isterdi" (1 Krallar 10:24). Ayrıca şöyle okuyoruz, "Başarılı oldu. Bütün İsrail halkı onun sözüne uydu" (1 Tarihler 29:23). Halk son derece başarılıydı: "Krallığı döneminde Yerusulim'de altın ve gümüş taş değerine düştü. Sedir ağaçları Şefela'daki yabancıl incir ağaçları kadar bollaştı" (2 Tarihler 1:15).

Ne var ki, zaman geçtikçe Süleyman Tanrı'nın sözünü dinlemeyip yabancı kadınlarla evlendi. Bu kadınlar onun yüreğini başka ilahlara (bilindik, alışıl gelmiş günahlar) döndürdü ve bunun sonucunda Rab, Süleyman'ın ilerlemesini engelleyen ve krallığına sıkıntı getiren düşmanları ortaya çıkardı (bkz. 1 Krallar 11:14, 23). İtaatsizliğinin sonucunda krallık ikiye bölündü. Oğlu iki oymağı denetimi altına aldı, ancak diğer on oymak kayboldu.

Buradan itibaren, sadece Yahuda krallarını listeleyeceğim:

3. Rehavam. Rab'bin gözünde doğru olanı yapmadı.

4. Aviyam. Rab'bin gözünde doğru olanı yapmadı.
5. Asa. Tanrı'yı tutkuyla izledi. Sadece kişisel hayatında Rab'bin gözünde doğru olanı yapmakla kalmadı, aynı zamanda halkın arasındaki putperest unsurları gayretle aradı ve yok etti. Erkek ve kadın tapınak fahişelerini yasakladı, bütün putları yok etti ve Aşera için iğrenç bir put yaptıran annesi Maaka'nın kraliçeliğini elinden aldı (bkz. 1 Krallar 15:11–13). Ayrıca yabancı ilahların sunaklarını, puta tapılan yerleri kaldırdı. Dikili taşları parçaladı, Aşera putlarını devirdi. Özetle, Asa Yahuda halkını alışlageldikleri günahlarından tövbe etmeye çağırdı. Yahudalılar'dan atalarının Tanrısı RAB'be yönelmelerini, O'nun yasasına ve buyruklarına uymalarını istedi (bkz. 2 Tarihler 14:2–4).

Halkın günahlarından dönmesini istemesinin yararlarını gördü: “Ülke onun yönetimi altında barış içinde yaşadı” (2 Tarihler 14:5). Barış içinde geçen yıllar boyunca Yahuda'daki bazı kentleri surlarla çevirebildi. O yıllarda kimse ona karşı savaş açmadı. Daha sonra devasa bir ordu Asa'ya ve Yahuda ülkesine saldırdı, ancak şöyle okuyoruz, “RAB'bin ve ordusunun önünde kırıldılar. Yahudalılar çok miktarda mal yağmalayıp götürdüler” (2 Tarihler 14:13). Düşmanlar bozguna uğramakla kalmadılar, ayrıca Yahudalılar bu saldırının ardından çok miktarda mal etti.

Böylece sadece kişisel olarak Tanrı'ya itaat etmekle ve alışlagelen günahlardan uzaklaşmakla kalmayan, ayrıca halkını da aynı şeyi yapmaya çağıran bir önderin bereketlendiğini net olarak görüyoruz.

6. Yehoşafat. O da hem kişisel hayatında hem de önderliğinde Rab'bin gözünde doğru olanı yapan bir kraldı. Halkını putperestlikten (bilindik alışlagelmiş günah) tövbe etmeye çağırdı. Putperest törenlerinde fuhuş yapan kadın ve erkeklerin hepsini ülkeden süpürüp attı (bkz. 1 Krallar 22:46). Puta tapılan yerleri ve Aşera putlarını Yahuda'dan kaldırdı (bkz. 2 Tarihler 17:6). Krallığının üçüncü yılında, Yahuda'nın bütün kentlerinde Tanrı sözünü öğretmeleri için görevliler gönderdi. Bunlar RAB'bin Yasası'nın kopyalarını yanlarına alarak Yahuda'nın tüm kentlerini dolaştılar ve halka öğrettiler.

Yehoşafat'ın sergilediği önderliğin sonuçları neydi? “Yahuda'yı çevreleyen ülkelerin krallıklarını RAB korkusu sardı. Bu yüzden Yehoşafat'a karşı savaşamadılar. Bazı Filistliler Yehoşafat'a haraç olarak armağanlar ve gümüş verdiler... Yehoşafat giderek güçlendi” (2 Tarihler 17:10–12). Sonra şöyle okuruz, “Büyük bir zenginlik ve onura kavuşan Yehoşafat...” (2 Tarihler 18:1). Ordular ona ve Yahuda'ya karşı yürüdü, ama Tanrı onların kendi kendisini yok etmesine neden oldu. Bunun sonucunda Yahuda büyük miktarda mal yağmaladı.

Sonra şunu okuyoruz, “RAB onun yönetimi altındaki krallığı pekiştirdi...

Böylece Yehoşafat büyük zenginliğe ve onura kavuştu. Yüreği RAB’de cesaret buldu” (2 Tarihler 17:5–6).

Yaptığı en büyük hata, hepsi putperest olan Ahav’ın ailesiyle ittifak kurmak oldu. Bu eylem neredeyse canına mal oluyordu ve oğlunun yozlaşmasına sebep oldu. Yehu adlı bir peygamber ona karşı çıktı: “Kötülere yardım edip RAB’den nefret edenleri mi sevmen gerekir?” (2 Tarihler 19:1–2). Ne var ki, genel olarak Yehoşafat ve Yahuda ülkesi halkın alışageldiği günahlara (putperestlik) karşı çıkmak dahil olmak üzere Tanrı’ya itaat etmenin bereketli meyvelerini gördüler.

7. Yehoram. Rab’bin gözünde doğru olanı yapmadı.
8. Ahazyâ. Rab’bin gözünde doğru olanı yapmadı.
9. Atalya (kraliçe). Rab’bin gözünde doğru olanı yapmadı.
10. Yoaş. Onun hakkında, “Rab’bin gözünde doğru olanı yaptı” (2 Tarihler 24:2) diye yazar. Ancak, yaptığı önderliği farklı bir hikâyedir. Yüksek yerlerdeki putperest tapınma yerlerini yıkmadı. Diğer bir deyişle, yönettiği halkı alışageldikleri günahahtan tövbe etmeye çağırmadı. En nihayetinde şöyle okuyoruz, “Yahuda önderleri gelip kralın önünde eğildiler. Kral da onları dinledi. Atalarının Tanrısı RAB’bin Tapınağı’nı terk ederek Aşera putlarıyla öbür putlara taptılar” (2 Tarihler 24:17–18).

Etkilemesi gereken insanlar en sonunda onu etkilediler; ayetin devamında şöyle okuyoruz “Suçları yüzünden RAB Yahuda ve Yerusâlim halkına öfkelenildi” (ayet 18). Bir peygamber ona gelip şöyle dedi, “Tanrı şöyle diyor: ‘Niçin buyruklarıma karşı geliyorsunuz? İşleriniz iyi gitmeyecek’ (ayet 20). Sonra en nihayetinde “Yıl sonunda Aram ordusu Yoaş’a saldırıp Yahuda ve Yerusâlim’e girdi. Halkın bütün önderlerini öldürdüler. Yağmaladıkları malların hepsini Şam Kralı’na gönderdiler. Aram ordusu küçük bir ordu olmasına karşın, RAB çok büyük bir orduyu ellerine teslim etmişti. Çünkü Yahuda halkı, atalarının Tanrısı RAB’bi bırakmıştı. Böylece Aram ordusu Yoaş’ı cezalandırmış oldu” (ayetler 23–24). Önce Aramlılar tarafından ağır yaralandı ve ardından suikaste uğradı. Yoaş’ın krallığı alışlagelen günahlara karşı çıkmayan ve kaçınılmaz olarak korkunç sonuçlarla yüzleşen bir öndere örnektir.

11. Amatsya. Onunla ilgili olarak şunu okuyoruz, “RAB’bin gözünde doğru olanı yaptıysa da bütün yüreğiyle yapmadı” (2 Tarihler 25:2). “Alışlagelen tapınma yerleri henüz kaldırılmamıştı ve halk oralarda hâlâ kurban kesip buhur yakıyordu” (2 Krallar 14:4). Sonuçları ülke için iyi olmadı. Amatsya Edom’u yendi ve bundan ötürü çok gururlandı. Bu gurur onu İsrail Kralı Yoaş’a meydan okumaya sürükledi. Yoaş, ülkesine sataşmaması için onu uyardı. Amatsya

onu dinlemedi ve İsrail ordusu tarafından “kıstırılıp” yakalandı. Sonra Yerusalim’deki Yahuda surlarının dört yüz arnlık bölümü İsraililer tarafından yıkıldı ve RAB’bin tapınağındaki tüm altını, gm ve eşyaları götürdüler. İsraililer sarayın hazineleriyle birlikte bazılarını rehin aldılar. Amatsya daha sonra suikast ile öldürüldü (bkz. 2 Tarihler 25:11–28). Bir kez daha, Rab’bin gözünde doğru olanı yaparak balayan, ama yönetimi altındakiilerin alıageldiği günahlara karşı çıkmayan bir nder için ilerin iyi gitmediğini görmekteyiz.

12. Uzziya. Rab’bin gözünde doğru olanı yaptı ve Rab’bi aradığı sürece Tanrı onu bereketledi. Çok güçlü ve başarılı oldu. Puta tapınılan yerlerle ilgili ne yaptığı belirtilmemiş olsa da, gurura kapıldığı için deri hastalığından öldüğünü biliyoruz.
13. Yotam. Bu kral hakkında çok Şey yazılmamıştır. Rab’bin gözünde doğru olanı yaptı, ama halk yozlamı yollarını sürdürdü. Ne zcdr ki, “Ancak alıılagelen tapınma yerleri henüz kaldırılmamıtı ve halk oralarda hâlâ kurban kesip buhur yakıyordu” (2 Krallar 15:35). Bunun sonucunda “RAB ite o günlerde Aram Kralı Resin’le İsrail Kralı Remalya oğlu Pekah’ı Yahuda zerine göndermeye baladı” (2 Krallar 15:37).
14. Ahaz. Rab’bin gözünde doğru olanı yapmadı.
15. Hizkiya. Hizkiya’nın babası Ahaz çok kötü bir kraldı. Ahaz tapınağın kapılarını kapattı ve gerçek tapınmaya tamamen son verdi. Hizkiya’nın yaptığı ilk i Rab’bin tapınağının kapılarını yeniden açmak, kirli sayılan Şeyleri tapınaktan çıkarmak ve yapıyı onarmak oldu. Onunla ilgili olarak Şunu okuyoruz, “Atası Davut gibi, o da RAB’bin gözünde doğru olanı yaptı. Alıılagelen tapınma yerlerini kaldırdı, dikili taları, Aera putlarını parçaladı. Musa’nın yapmış olduğu Nehutan adındaki tunç yılanı da parçaladı. Çünkü İsraililer o güne kadar ona buhur yakıyorlardı” (2 Krallar 18:3–4). Daha sonra RAB’bin Fısıh Bayramı’nı yeniden başlattı. Bu bayram büyük bir kutlama oldu ve sona erince insanlar, “Yahuda kentlerine giderek dikili taları parçalayıp Aera putlarını devirdiler. Yahuda, Benyamin, Efrayim ve Manae bölgelerindeki puta tapılan yerlerin ve sunakların hepsini yıktılar” (2 Tarihler 31:1).

Hizkiya Şöyle tanıtılır, “RAB’be çok bağlıydı, O’nun yolundan ayrılmadı, RAB’bin Musa’ya vermiş olduğu buyrukları yerine getirdi. RAB onunla birlikteydi. Yaptığı her ite başarılı oldu” (2 Krallar 18:6–7). Asurlular ona karşı saldırıya geçti, ama sonunda Rab’bin meleği Asurlular’ın ordughına gitti ve 185.000 askeri öldürdü. Hizkiya yönetimi altındaki halkın alıageldiği günahlarla uğramayı seçtiği için, hem onun hem de halkın ileri iyi gitti.

16. Manae. Rab’bin gözünde doğru olanı yapmadı.

17. Amon. Rab'bin gözünde doğru olanı yapmadı.

18. Yoşiya. Hem kişisel hayatında hem de önderliğinde adamakıllı itaatkâr bir kraldı. Onun hakkında şu yazılıdır, “RAB'bin Tapınağı'nda bulunmuş olan Antlaşma Kitabı'nı baştan sona kadar herkesin duyacağı biçimde okudu” (2 Krallar 23:2). Bundan sonra antlaşmayı yeniledi ve Baal, Aşera ve gök cisimleri için yapılmış olan bütün eşyaları RAB'bin Tapınağı'ndan çıkarmaları için kâhinlere buyruk verdi. Bunların hepsini yaktı ve küllerini putperest halkın mezarlarına serpti.

Bu kralın alışılâgelen itaatsizlikten kurtulmak için yaptıkları hakkında çok şey söylenmiştir. Kutsal Kitap'ta Yoşiya'nın “yıktığı, kırdığı, parçaladığı, kirlettiği, yaktığı, ortadan kaldırdığı, ateşe verdiği” ve Yahuda'daki alışılâgelen günahla mücadeleyi tarif eden herhangi bir sözcüğün kullanıldığı yerleri daire içine aldım. Bu sözcükler sadece 2 Krallar 23. bölümde yirmi beş kez geçer. Bu kral şöyle tanıtılır, “Ne ondan önce, ne de sonra onun gibi candan ve yürekten var gücüyle RAB'be yönelen ve Musa'nın yasasına uyan bir kral çıktı” (2 Krallar 23:25). Yaşadığı sürece hem onun hem de halkın işleri iyi gitti.

19. Yehoahaz. Rab'bin gözünde doğru olanı yapmadı.

20. Yehoyakim. Rab'bin gözünde doğru olanı yapmadı

21. Yehoyakin. Rab'bin gözünde doğru olanı yapmadı.

22. Sidkiya. Rab'bin gözünde doğru olanı yapmadı.

Bu kralların öyküsünü özetleyelim: Uzun vadede hem Tanrı'dan korkarak yaşayan hem de önderlik ettikleri halkın alışageldiği günaha (putperestlik) karşı çıkan önderler için işler yolunda gitmiştir. Bu memnuniyet verici senaryo, önderlerin Tanrı'dan korktuğu, ama halkın alışageldiği günaha karşı çıkmaktan kaçındığı zamanlarda geçerli olmamıştır.

Günümüzde kilisede bundan ders almalıyız. Arayışta olan insanları gerçek tövbe çağrısından yoksun bir günahkârın duasını söylemeye davet ederek sadece zorluklara ilerliyoruz. Peki ya “yeni imanlılarımızın” günahlarından dönmeye niyeti yoksa ne olacak? O zaman putperestleri topluluğumuza davet etmiş oluyoruz.

Biz önderler özel hayatlarımızda Tanrı'dan korkarak yaşayabiliriz, ama eğer halkın arasındaki günahlı yerlere karşı çıkmazsak, bunun sonuçları olacaktır ve bunlar yukardaki kralların yaşadıklarına benzeyecektir. Kısa dönemde başarılı görünebiliriz, ama sonu iyi bitmeyecektir. Halkının itaatsizliğine karşı koymayan

birçok kral için ilk başlarda işler iyi gitti, ama önderlik eksik kalmaları eninde sonunda onlara pahalıya patladı.

Eğer Müjde'yi paylaşırken bu karşı çıkmama yolunu seçersek, Tanrı'nın önünde doğru yaşadıklarına inanan putperestlerle baş başa kalacağız. Özetle, topluluğumuzu ruhsal kriptonite maruz bırakıyoruz.

Eyleme geçin

Bütün ayrıntılara dikkatle bakarken büyük resmi kaçırmak o kadar yaygın bir hatadır ki, bunu ifade eden bilindik bir deyiş vardır; ağaçlardan ormanı görememek. Bu hatayı Tanrı'nın sözünü çalışırken bile yapabiliriz, özellikle de uzun bir tarihsel dönemi ele alıyorsak. Ancak, bu bölümde olduğu gibi bir zaman çizgisi boyunca takip eden temalar başka yolla görmeyeceğimiz motifleri ortaya çıkarır. Bize büyük resmi gösterir.

İsrail ve Yahuda tarihinin büyük resminde gördüğümüz motif, kendi hayatlarını doğru tutmanın ötesine geçerek yetkileri altına verilen her şey için gerçek sorumluluk alan önderlerin Tanrı tarafından bereketlendiğidir.

Bir kral ya da kraliçe olmayabilirsiniz. Hatta işyerinizde bir müdür ya da şef olmayabilirsiniz. Ama Tanrı'nın size yetki verdiği bir alana sahipsiniz. Sadece kişisel hayatınızda değil, ama bu alan üzerinde sergilediğiniz sorumlu yaklaşım, Tanrı'nın sizin adınıza nasıl hareket edeceğini önemli ölçüde etkileyecektir. Tanrı'dan yetki alanınızı size göstermesini ve bu alanda doğruluk adına sorumluluk üstlenmeniz için size hikmet vermesini isteyin. Size söylediklerini yazın ve sonra bunu yapmak için bir plan tasarlayın.

「 KISIM 4 」

Kriptoniti Yok Etmek

YÜZLEŞME

Şimdi hem bireysel hem de toplumsal olarak kriptoniti yok etme yolculuğuna başlayalım. Bunun için öncelikle bu öldürücü maddenin kökünü kurutmayı ihmal etmenin sonuçlarıyla “yüzleşmeliyiz”.

Ortaokulda uyuşturucu kullanımının korkunç sonuçlarını ortaya koyan iki günlük bir uyuşturucu farkındalık dersi almak zorundaydık. Mesih’le tanışmadan önceki çılgın parti hayatım boyunca her türlü yasadışı uyuşturucu maddeden uzak durabildim; kullanmanın sonuçlarından korkmak beni güvende tuttu.

Elbette sağlıksız bir korku var ve İsa bizi ondan özgür kıldı. Ancak hayatımızı tehdit eden şeylerden bizi uzak tutan ortaokuldaki uyuşturucu dersine benzer bir tanrısal korku da vardır. Kutsal Yazılar şöyle beyan eder, “Bu nedenle Tanrı’nın huzur diyarına girme vaadi hâlâ geçerliyken, herhangi birinizin buna erişmemiş sayılmasından *korkalım*” (İbraniler 4:1). Ve “RAB korkusu insanı kötülükten uzaklaştırır” (Özdeyişler 16:6).

Bu bölümde bir kez daha Hristiyan önderlere hitap edeceğim. Ancak, bu mesaj hepimizi ilgilendirmelidir, zira bir imanlı “kuyruk değil, baştır” (Yasa’nın Tekrarı 28:13). Her birimiz O’nun Egemenliği’nin elçileri olmaya çağırıldık ve bu, önemli bir önderlik pozisyonudur.

Kutsal Yazılar’ın ışığında, günümüzdeki hizmet stratejimizi inceledik mi? Günah işlenen yüksek yerlere karşı koymaya neden tereddüt ediyoruz? Tanrı’yı tanıma arzusu olan insanlar gerçeği söylememiz için bize güveniyor. Buna rağmen onları hakiki bir ilişkiden alıkoyan şeyi söylemeyi ihmal ediyoruz. Onları koruyor muyuz? Gerçekten kaçınarak arayışta olan kişilere aslında uzun vadede acı verdiğimizizi hiç düşündük mü? Sonsuz yaşamı iştirmek için gelenleri neden aldatıyoruz?

Bu durum, kendisine açıkça söylenmediği için evliliğinde nahoş bir vaziyete düşen Angela'inkinden farksızdır. Neden bir kimse alışageldiği günahlarını İsa'yla olan ilişkisine dahil edebileceğini düşünsün? Bu imkansızdır. O halde aslında var olmayan bir ilişki mi sunuyoruz? Bu sahte bir kurtuluş mu?

Bu konuya tüm açılardan bakalım. Arayışta olan kişiler, kriptonitle uğraşmaktan kaçınan önderler ve en nihayetinde kilise topluluğu için sonuçları düşünelim. Uzun vadeli sonuçları her üçü için de yıkıcıdır.

Arayanlar

Yargı Günü'nde biraz ya da bazı insanların değil, ama *birçoklarının* Tanrı'nın Egemenliği'ne gireceğine tamamen inanarak İsa'ya geleceğini, ama "Sizi hiç tanımadım, uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!" sözlerini işiteceğini unutmamalıyız (Matta 7:23).

Bu insanlar kim? Spritualistler mi? Diğer dinlere mensup kişiler mi? Kültlere tutsak insanlar mı? Eğer İsa'nın sözlerini incelersek, bu kişilerin tam aramızda olduklarını keşfederiz; kiliselerimize gelirler ve Hristiyan olduklarını söylerler. Rab İsa şöyle diyerek sözlerine başlar, "Bana, 'Ya Rab, ya Rab!' diye seslenen herkes Göklerin Egemenliği'ne girmeyecek. Ancak göklerdeki Babam'ın isteğini yerine getiren girecektir" (Matta 7:21). İsa, kendisini Rab olarak çağıranlardan söz ediyor. Burada Joseph Smith, Muhammed, Buddha, Hare Krişna, Konfüçyus, Ra, Sikh, ya da bir başka sahte peygamber ya da tanrıdan söz etmez. Hayır, girmelerine izin verilmeyen bu insanlar İsa Mesih'e "Rab" diye sesleniyorlar, hem de tutkuyla.

Bu ayette neden "Rab" iki kez tekrarlanır? Önceden belirttiğimiz gibi eğer bir sözcük ya da ifade Kutsal Yazılar'da iki kez tekrarlanıyorsa, bu bir tesadüf değildir. Yazar vurgu vermektedir. Ne var ki, bunun gibi hallerde konu sadece vurgu değil, ama duygu yoğunludur.

Örneğin, oğlunun Yoav'ın ordusu tarafından öldürüldüğü haberini alınca Kral Davut'un verdiği dokunaklı tepki şöyleydi, "Kral ise yüzünü örtmüş, yüksek sesle, "Ah oğlum Avşalom! Avşalom, oğlum, oğlum!" diye bağıırıyordu" (2 Samuel 19:4). Büyük ihtimalle Davut "oğlum" sözcüğünü iki kez söylemedi; ancak keder dolu feryadı o kadar acıklıydı ki, okuyucuların duygu yoğunluğunu yakalaması için yazar bu sözcükleri tekrarlardı.

Aynı şekilde Rab de bu insanların O'na olan güçlü duygularını ifade etmektedir. Bu kişiler İsa Mesih'in Tanrı'nın Oğlu olduğu öğretilisine sadece inanmakla kalmazlar, ayrıca inançlarında duygusal bakımdan coşkun ve hararetlidirler. Burada Hristiyan olmaktan heyecan duyan, büyük olasılıkla imanları hakkında

şevkle konuşan kişilerden söz ediyoruz.

Bunlar Mesih'in davası uğruna sadece derin duygular beslemekle kalmaz, aynı zamanda hizmetine de katılırlar:

“O gün birçokları bana diyecek ki, ‘Ya Rab, ya Rab! Biz senin adınla peygamberlik etmedik mi? Senin adınla cinler kovmadık mı? Senin adınla birçok mucize yapmadık mı?’” (Matta 7:22).

The Message yorum kitabında bunların bir kenarda olanı biteni seyreden kişiler olmadıkları belirtilir. Kiliselerinin hizmetine doğrudan katılan ya da işleri destekleyen kişilerdi. Ayrıca Müjde'ye olan imanlarını açıkça söylerler; “senin adınla peygamberlik ettik”. Özetle, insanların yaşamlarını değiştirme işinin bir parçasıydılar.

Bu yorum kitabında “binlercesi” sözcüğünü kullanır. Ancak çoğu çeviride “birçokları” ifadesi geçer. Grekçe sözcük *polus*, “çok sayıda, miktarda, nicelikte” olarak tanımlanır ve bu sözcük sıklıkla “çoğunlukla” anlamında kullanılır. Her durumda, İsa burada az sayıda insandan değil, büyük bir insan topluluğundan, aslında mevcut toplam sayının muhtemelen çoğunluğundan söz eder.

O halde özetleyelim: İsa Müjde öğretisine inanan insanlardan söz eder; O’nu Rab diye çağırırlar, duygusal olarak bağlıdırlar, mesajın sözcülüğünü yaparlar ve Hristiyan hizmetinde etkindirler. Onları kolayca gerçek Hristiyanlar olarak tanımlarız. O zaman ayırt edici etken nedir? Hakiki imanlılardan farkları nedir? İsa bize şöyle söylüyor, “O zaman ben de onlara açıkça, ‘Sizi hiç tanımadım, uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!’ diyeceğim” (Matta 7:23).

Burada “kötülük yapanlar” ifadesi öne çıkmaktadır. Öncelikle kötülük nedir? Kötülük için kullanılan Grekçe sözcük *anomia*'dır. Thayer Grekçe sözlüğünde bu sözcük “bilgisizlikten ya da karşı gelmekten ötürü yasadışı olma hali” olarak tanımlanır. Basitçe ifade edersek, kötülük yapan biri Tanrı'nın Sözü'nün yetkisine yani yasasına bağlı değildir. Hakiki tövbe olmadan düzenli olarak günah işler, yani kötülük yapar. Böyle biri modern zaman putperestidir.

Bu nedenle, yasadışılık bir tür *kriptonittir*.

Bu tür insanlar *dönemsel* olarak tökezlemezler. Bunun yerine, Tanrı'nın Sözü'nü sürekli olarak ihmal eder, ihlal eder, görmezden gelir ya da umursamazlar. Tanrısız yaşamı alışkanlık haline getirirler; çünkü bazıları Kutsal Yazılar'ın söylediği sözleri aslında kastetmediğine inanır, diğerleri bazı metinlerin günümüzle ilgili olmadığını düşünür ve çoğunluk Kutsal Kitap'ta yeri olmayan bir lütufta örtülü olduğuna inanır.

Ne yazık ki, günaha devam etmelerinin nedenlerinden birinin, kilise önderli-

ğinin onları asla gerçek bir tövbeye çağırması olduğuna inanıyorum. Putperest sevgililerini İsa Mesih’le kurulan bir antlaşma ilişkisinin içine sokmanın imkânsız olduğu onlara söylenmedi. Eğer gerçekten lütufla kurtulmuş olsalardı, tekrar eden alışılmış günahattan uzak durmak bir yana, bunun düşüncesinden bile tiksindirlerdi. Benliklerini tutku ve arzularıyla birlikte çarpmıha gererler ve tanrısal karakterin ve Ruh’un ürünlerinin ardından koşarlardı. Gerçek bir imanlının işareti budur.

İsa’nın “sizi hiç tanımadım” beyanı ilginçtir. “Tanımak” olarak çevrilen Grekçe sözcük “yakından tanımak” anlamına gele *ginosko*’dur. O’nunla asla gerçek bir ilişkileri olmamıştır. Her ne kadar O’na “Efendi” ya da “Rab” diye seslenmeler de, bu onlar için sadece bir ünvardır, zira O’na itaat etmemişlerdir. Bir kimsenin Tanrı’yla gerçekten ilişki içinde olmasının kanıtı O’nun sözüne uymasındır:

Buyruklarını yerine getirirsek, O’nu tanıdığımızdan emin olabiliriz. “O’nu tanıyorum” deyip de buyruklarını yerine getirmeyen yalancıdır, kendisinde gerçek yoktur (1 Yuhanna 2:3-4).

Bu beyan İsa’nın bütün bu söylevine başlama biçimiyle kusursuz bir uyumdadır: “Böylece sahte peygamberleri meyvelerinden tanıyacaksınız” (Matta 7:20). İsa’nın sözünü ettiği eylemler Hristiyan hizmeti, mesajı bildirmek ya da kiliseye katılmak değildir, zira cennetten geri döndürülenler bu niteliklere sahipti. Günümüzde birçokları İsa’ya “Rab” diyen, O’nun öğretilerine inanan, duygusal olarak bağlı olan ve Hristiyan hizmetine etkin biçimde katılan bir kimseyi Tanrı’nın çocuğu olarak niteleyecektir. Gene de İsa’nın sözlerinden açıkça anlıyoruz ki, bunlar gerçek bir imanlıyı teşhis etmek için belirleyici etkenler değildir.

Şöyle ifade edeyim: Bu nitelikleri gerçek bir imanlıda kesin olarak görürsünüz. Aslında, bunlar olmadan bir kili gerçek bir imanlı olamaz. Ne var ki, bu niteliklere sahip olmak bir kimsenin Tanrı’nın gerçek bir çocuğu olduğu anlamına gelmez. Belirleyici soru şudur: Alışageldikleri bilinen günahlarından tövbe ettiler mi ve tutkulu biçimde Tanrı’ya itaat etmeyi amaçlıyorlar mı? Bunu kanıtlayan bir turnusol testi şudur: İsa’nın “Git ve bir daha günah işleme” sözlerini isteğe bağlı mı yoksa zorunlu mu görüyorlar (bkz. Yuhanna 5:14).

Bildirenler

Şimdi de önderler ya da Müjde’yi bildirenler için uzun dönemli sonuçları ele alalım. Kendisine Tanrı sözü emanet edildiği halde gerçeğin meydan okuyan unsurlarını duyurmaktan geri duranlar için Kutsal Yazılar’da açıklanan hüküm ür-kütücüdür. Tanrı’nın habercilerine söylediği bu uyarıyı dikkatle okuyun:

“Kötü kişiye, ‘Kesinlikle öleceksin dediğim zaman onu *uyarmaz*, yaşamını kurtarmak amacıyla onu kötü yolundan döndürmek için konuşmazsan, o kişi günahı içinde ölecek’; ama onun kanından *seni sorumlu tutacağım*. Ancak kötü kişiyi *uyardığın* halde kötülüğünden ve kötü yolundan dönmezse, o günahı içinde ölecek. Ama *sen canını kurtarmış olacaksın*. Doğru kişi doğruluğundan döner de kötülük yaparsa, onu yıkıma uğratacağım, o da ölecek. Onu *uyarmadığın* için günahı içinde ölecek, yaptığı doğru işler anılmayacak. Ancak onun kanından *seni sorumlu tutacağım*. Ama doğru kişiyi günah işlemesin diye *uyarırsan*, o da günah işlemese, kesinlikle yaşayacak. Çünkü o *uyarılar*a kulak vermiştir; *sen de canını kurtarmış olacaksın*” (Hezekiel 3:18–21).

Lütfen bu ayetlerde “uyarı” sözcüğünün ne kadar sık kullanıldığına dikkat edin. Pastörlere, önderlere ve tüm imanlılara, kaybolmuşlara ulaşip günaha yaşıyanlara sevgiyle yol göstermekle görevli olan hepimize dürüst bir soru sormama izin verin. Alışageldikleri günahlardan dönmeleri için onları *uyarmadınız* diye, gerçekte olmadıkları halde Tanrı’yla barışık olduklarına inanan insanların sorumluluğunu almak ister misiniz? Sahte bir kurtuluş kisvesi altında yaşıyorlar, *uyarı* olmadığı için günaha devam ediyorlar ve Yargı Günü’nde “Uzak durun!” sözünü işitecekler.

Müjde’yi doğru vaaz etmek bu nedenle “her insanı Mesih’te yetkinleşmiş olarak Tanrı’ya sunmak için herkesi *uyararak* ve herkesi tam bir bilgelikle eğiterek Mesih’i tanıtmaktır” (Koloseliler 1:28). Sadece eğitmek değil, aynı zamanda *uyarmak* durumundayız.

Tanrı’nın yukarıdaki ayetlerde açıkça söylediği şeyi düşünün: “Onu kanından seni sorumlu tutacağım”. Ebediyet boyunca ihmalimizin farkında olacağımızı hiç düşündünüz mü? Yeşaya yeni yer ve yeni gökyüzüyle ilgili şunları bildirmiştir,

“Yeni Ay’dan Yeni Ay’a, Şabat Günü’nden Şabat Günü’ne bütün insanlar önüme gelip bana tapınacaklar” diyor RAB. Dışarı çıktıklarında bana başkaldırmış olanların cesetlerini görecekler. Öylelerini kemiren kurt ölmez, yakan ateş sönmez. Bütün insanlar onlardan iğrenecek” (Yeşaya 66:23–24).

“Sorumlu tutulanların” uyardıktan kaçındıkları için ateş gölünde yanan insanları basitçe unutacağımızı düşünüyorsunuz?

Eğer felsefemiz insanları oldukları gibi kabul etmek olursa, tövbe içermeyen bir “günahkârın duası” ile kurtuluş sunarsak ve böylece cennete gidileceğine dair

sahte bir umut verirsek, sizce sonuç ne olacak? Bizi dinleyenlere sahte bir güvenlik vermiş ve gerçekten tövbe etme motivasyonlarını ortadan kaldırmış oluruz. O zaman yanlış yöne sürüklediklerimiz bu kişileri “tam bir dehşet” içinde izleyeceğimizi söylemeye gerek yok.

Pavlus’un perçinleyen sözlerini anımsayın, “Bu yüzden bugün size şunu açıkça söyleyeyim: Ben kimsenin uğrayacağı *cezadan sorumlu değilim*. Tanrı’nın isteğini size tam olarak bildirmekten çekinmedim” (Elçilerin İşleri 20:26–27). Pavlus, Tanrı’nın Hezekiel aracılığıyla kendisine dinleyenlere söylediklerinin gayet farkındaydı. Eğer O’nun yollarını duyurmaktan çekinirsek, bizi dinleyenlerin uğrayacağı cezadan sorumlu olacağız. Elçi Yakup muhtemelen bu yüzden bizi uyarmaktadır:

Kardeşlerim, biz öğretmenlerin daha titiz bir yargılamadan geçeceğini biliyorsunuz; bu nedenle çoğunuz öğretmen olmayın (Yakup 3:1).

Bu sözler görmezden gelmemiz ya da hafife almamızıçin Kutsal Yazılar’a koyulmadı. Tanrı, O’nun sözlerini boşa çıkarmamamızı, alışagelenin günahtan tövbe çağrısını hafife almamızı rice etmektedir. Tanrı bunu hem önderlerin hem de arayanların iyiliği için söylemektedir. O bizi sever, ancak O kutsal bir Tanrı’dır ve huzurunda günahlı doğanın varlığını kabul edemez. O bizim için bir çıkış yolu hazırladı; bize kurtuluş sağlamak ve günahtan uzaklaşma gücünü vermek için büyük bir bedel ödedi. Eğer böylesine büyük bir kurtuluşu öğretmeyi ya da kabul etmeyi ihmal edersek nasıl kurtulacağız?

Yeni Antlaşma’nın açıkça gerektirdiği bir Müjdesel çağrıyı dışarda bırakmaya gerçekten değer mi? Yeni Antlaşma’nın son kitapçığı şu sözlerle sona erer, “*Her kim bu peygamberlik kitabının sözlerinden bir şey çıkarırsa, Tanrı da bu kitapta yazılı yaşam ağacından ve kutsal kentten ona düşen payı çıkaracaktır*” (Vahiy 22:19). Bu uyarıyı nasıl dikkate almayız? Gerçeği öğrenmek için bize gelenlerle gerçek kurtuluşun ilk adımı olan tövbeyi nasıl olur da paylaşmayız?

Tanrı’dan daha iyi mi biliyoruz? Arayışta olan birinin kiliseye geri dönmesinin ve belki gelecekte günahtan dönmeye ikna olmasının daha önemli olduğunu mu düşünüyoruz? Ancak gerçek şu ki, eğer bu kişiye dua ettiği için zaten kurtulduğu ve “aileye” katıldığı söylenmişse, o zaman neden daha sonra tövbe etme ihtiyacı duysunlar? Halihazırda “içerdeler” ve “lütüfla örtülüler”.

Charles G. Finney büyük bir müjdeciydi. Hizmeti o kadar güçlüydü ki, birçok kez kasabalarda ve bir keresinde New York’daki Rochester Kenti’nde toplantılarının güçlü etkisi nedeniyle günlük yaşam adeta durmuştu. Dinleyicileri sandalyelerinin yanında diz çökene dek her gece kurtuluşa kavuşmaları

için günahlarından tövbe etmeleri gerektiğini ısrarla vaaz etti. Arayan kişilerle birlikte dua etmemiştir. En sonunda, birkaç akşam sonra şöyle bir şey söyledi, “Eğer Hristiyan olmayı düşünüyorsanız, bu akşam toplantıdan sonra bir “soru köşesi” olacak”.

Toplantılarında binlerce kişi kurtuldu ve tarihi kayıtlar bu toplantılarda iman edenlerin yüzde doksandan fazlasının iman sadık kaldığını gösterir. Günümüzde buna benzer istatistikler çok daha düşüktür. Elde ettiği başarı muazzamdı, çünkü Yeni Antlaşma öğretisine sadık kaldı; Yeni Antlaşma'nın yöntemlerinin en iyisi olduğunu biliyordu!

Topluluk

Bu kitabın başlangıcında ele alınan şeyin önemi şimdi ışığa çıkıyor. Eğer günah işlemeye devam edenlere kurtuluş sunarsak, topluluklarımızı günah mayasına açık hale getiririz. Bilerek işlenen günahlar hızlıca yayılır ve kriptonitin Süpermen'i etkilediği gibi kişileri ve topluluğu etkiler.

Günahla yüzleşmeyi ihmal ederek kiliselerimizi ve topluluklarımızı zayıflattık ve bu nedenle kasabalarımız, kentlerimiz ve uluslarımız Tanrı'nın yüceliğini görmüyor. İlk kilise, Tanrı'nın yüceliğindeki büyük güçle kasabaları, kentleri ve hatta bölgeleri baştan aşağı değiştirdi. Yirmi birinci yüzyılda neden hâlâ topluluklarımızı değiştirmiyoruz? İnsanlara etkin biçimde ulaşmak için elimizdeki teknoloji ilk kiliseye kıyasla muazzam derecede ilerledi. Kürtaj, zina, cinsel ahlâksızlık, eşcinsellik ve cinsiyet karmaşası Amerika'da ve Batı dünyasının geri kalanında neden bu kadar çoğaldı? Bunun nedeni toplumlarımızın daha ilerlemesi değildir. Yasa tanımazlık taki aynı artış eğilimi kilisenin soğuduğu dördüncü ve beşinci yüzyıllarda da görüldü. Hristiyanlık Roma toplumunda popüler hale geldikçe, kilise saflığını ve etkisini yitirmeye başladı ve sonunda Ortaçağ karanlığı diye bilinen tuzağa düştü.

Ben kendi adıma böyle bir şeyin tekrarlandığını görmek istemiyorum ve aynı fikirde olan bir ordu dolusu önder bulunduğunu biliyorum. Sevgi ve merhametle gerçeğin tamamını ilan etmekten geri durmayacağız.

Popüler olsun ya da olmasın, hoş karşılanınsın ya da karşılanmasın, lütfen gelin ve gerçeği müjdelemeye karar verin. Hayatlara, topluluklara, kentlere ve uluslara değişim getirecek Tanrı sözünü söyleyin. Bunu yapmamak komşularımızı sevmekten vazgeçmek demektir.

Eyleme geçin

Mesih'in bedeni içinde günahın etkilerini gizleyebileceğiniz hiçbir rol yoktur. Sadece önderliktekilere zarar vermekle kalmaz, ayrıca günahı hayatına davet eden tek bir kişiden tüm topluluğa yayılabilir. Günah karşısında sessiz kalmamız insanları yıkıma götürür ve onların ölümünden biz sorumlu oluruz.

Son cümleyi tekrar okuyun, ama birinci tekil şahıs kullanın. Günah karşısında sessiz kalmam insanları yıkıma götürür ve onların ölümünden ben sorumlu olurum. Bu cümleyi birkaç kez sesli okuyarak yüreğinize yerleşmesine izin verin. Bu gerçeğin ağırlığının yüreğinizde ve zihninizde kalmasına izin verin.

Tanrı bu konuda sizi sorumlu tutacaktır. Günahı örtbas edemeyiz. Bu durum sizce hayatınızda nasıl görünür? Evliliğinizi ya da anne baba olma biçiminizi nasıl değiştirir? Kilisenizdeki insanlarla konuşma biçiminizi nasıl değiştirecek? Bu gerçeğe nasıl yaşayacağınızı net olarak anlayana kadar bu sorulara Tanrı'dan cevaplar arayın. Sonra güvenebileceğiniz bir arkadaşınızla bunu yürütme planınızı paylaşın.

HOŞGÖRÜ

Şimdi doğrudan dirilmiş Kralımız'ın sözlerine bakalım.

Kutsal Kitap'ın son kitapçığında İsa Asya İli'nde yer alan yedi kiliseye yedi mesaj verir. Eğer İsa'nın sözleri yalnızca bu tarihi kiliselere yönelik olsaydı, Kutsal Yazılar'da yer almazlardı. Kutsal Yazılar'da bulunmalarının nedeni peygamberlik ruhuna sahip olmalarıdır. Diğer bir deyişle, ilk söylendikleri zamanda olduğu gibi, günümüzde bize de hitap ederler.

Tanrı'nın sözü diridir; bu yüzden İsa'nın sözlerine şimdiki zamanda hepimize hitap ettiğini bilerek bakacağız. O halde eğer ayakkabı uyarıya giyelim; ya övgü-süyle güçlenelim ya da sevgi dolu azarıyla yola gelelim.

İzebel Kim?

İlk bakacağımız tarihi kilise Tiyatira. İsa kendisini “Gözleri alev alev yanan ateşe, ayakları parlak tunca benzeyen Tanrı'nın Oğlu” olarak tanıtarak sözlerine başlar (Vahiy 2:18). İsa'nın bu beyanlarını gözlerinin sorunların içyüzünü gören lazer ışınlarına benzediği ve parlak tunca benzeyen ayaklarının O'nun her şeye yeten gücünü betimlediği şeklinde yorumlayabiliriz.

Hamdolsun ki, bizi överek başlar, “Yaptıklarını, sevgini, imanını, hizmetini, sabrını biliyorum. Son yaptıklarının ilk yaptıklarını aştığını da biliyorum” (Vahiy 2:19). Besbelli ki, ölü bir kiliseye değil, canlı ve büyüyen bir kiliseye hitap etmemektedir.

Sevgimizi onaylayarak ve iltifat ederek başlar. Bir kilise ya da hizmetin ölümünde, genellikle ilk azalan ya da solan unsur hem Tanrı'ya hem de insanlara karşı sevgidir. Bu trajik durum diğer doğruluk ürünlerinin de en nihayetinde

tükenmesine yol açar.

Efes'teki ilk kiliseye Rab'bin yaptığı azarın odağında bu olması şaşırtıcı değildir; ilk sevgilerini terk etmişlerdi. Ama Tiyatra'da durum böyle değildir. İsa bu kilisenin sevgisini bilir. Başkalarına ilgi gösteren bir imanlılar topluluğunu tanımlar ve Tanrı'nın gözünde bu çok önemlidir. Kişisel olarak İsa'nın diğer her şeyden, hatta imanımızdan, hizmetimizden ve sabrımızdan önce sevgimize iltifat etmesinin nedeninin bu olduğuna inanıyorum.

Diğer şaşırtıcı gerçek bu kilisenin sevgide, imanda, hizmette ve sabırda *büyümesidir*. Harikulade! Bu imanlılar topluluğunu tanımlayan sözcük “sürdürmek” değildir; önemli alanlarda sürekli büyüyorlar. *The Message* yorumu bunu güzel bir dille ortaya koyar: “Benim için yaptığın her şeyi görüyorum. Etkileyici! Sevgi ve iman, hizmet ve metanet. Evet, çok etkileyici! Her gün daha da iyiye gidiyorsun”. Rab'bin bizzat kendisinden bu sözleri duymak elbette her önderi ya da kilise üyesini sevince boğacaktır.

Ancak aniden övgüleri azara döner:

Ne var ki, bir konuda sana karşıyım: Kendini peygamber diye tanıtan İzebel adındaki kadını hoşgörüyü karşılıyorsun. Bu kadın öğretisiyle kullarımı saptırıp fuhuş yapmaya, putlara sunulan kurbanların etini yemeye yöneltiyor (Vahiy 2:20).

Bu sözlerde anlaşılması gereken çok şey var. İlk olarak, İzebel adını inceleyelim. Tarihte gerçekten yaşamış bir kadının adı mıdır? Pek çok yorumcu öyle olmadığı konusunda hemfikirdir. *The New American Vahiy* yorum kitabında şöyle yazar, “O dönemin Greko-Romen edebiyatında İzebel adına rastlanmaz... bir Yahudi'nin kızına İzebel adını vermesi Hristiyanlar'ın çocuklarına Yahuda ya da ilk yüzyıldan sonraki dönemlerde Yahudiler'in çocuklarına İsa adını vermesine benzer”. *The New Living* çevirisinde de aynı düşünce izlenir, zira İsa'nın sözleri “o İzebel” diye çevrilmiştir.

Böyle adı kullanmak sürekli komiklik yapan birini “o komedyen” diye tanımlamaya benzer. Adıfiilen o değildir, ama her zamanki davranış kalıplarına bakarak yapılan bir tasvir söz konusudur.

Bu ayette, gerçek adı İzebel olmayan, ama “İzebel” lakabıyla betimlenen etki sahibi tarihsel bir kadın figürden bahsedildiğini söylemek uygun olur. Güçlü bir etkisi vardı ve en sonunda bir grup önder topluca onun mesajını devam ettirdi. Günümüz dünyasında bir erkek, kadın ya da daha büyük ihtimalle bir grup önder aynı türden bir öğretinin propagandasını yapabilir. Her halükârda, önemli olan şey bu hizmet felsefesinin tüm kiliseyi etkisi altına almış olmasıydı.

Rab neden özellikle bu lakabı kullandı? Bu öğretinin meyvesi büyük ihtimalle Krallar kitaplarında adı geçen İsrail kralı Ahav'ın karısı İzebel'in meyvesine benzer. Bu kraliçe hakkında çok şey söylenebilir, ama İsrail üzerinde bıraktığı genel etkiye bakalım. Putperestliği kalıcı hale getirerek İsrail toplumunda Rab'bin sözünün susturulmasına neden oldu. Önderlerin sesi kesildi ve halkın geri kalanı ise tam bir uyuşukluk içinde kimliğini yitirdi. Sadece tek bir adam, yani İlyas bu olup bitene karşı konuşma cesaretini gösterdi.

İlyas'ın tüm ulusa meydan okuyarak Tanrı'ya itaat etmek ve alışlagelen günahı sürdürmek arasında bir seçim yapmalarını istediği zaman İzebel'in etkisi açıkça görünür. Bu meydan okumayı İzebel'in ücretli "hizmetkârlarının", yani Baal ve Aşera'nın peygamberlerinin önünde yapar. Bu kişiler İlyas'ın döneminin medyası, özel ilgi grupları, yasa koyucuları, avukatları vs. idi. Tüm halk toplandı ve İlyas bu "elitlerin" önünde halka meydan okudu:

"Daha ne zamana kadar böyle iki taraf arasında dalgalanacaksınız?
Eğer RAB Tanrı'ysa, onu izleyin; yok eğer Baal [*alışlagelen günah*] Tanrı'ysa, onun ardınca gidin" (1 Krallar 18:21).

Tanrı'yı izlemek sessiz imandan fazlasıdır. O'nun sözünü söylemeliyiz; O'nun elçileri olmaya çağırılırız. Bu nasıl yapılır? Pavlus açıklar,

Tanrı sözünü duyur. Zaman uygun olsun olmasın, bu görevi sürdür. İnsanları tam bir sabırla eğiterek ikna et, uyar, isteklendir (2 Timoteos 4:2).

İlyas, İsrail'de insanlara hayatlarının yanlış yolda olduğunu gösterecek kadar onları seven tek kişiydi.

İzebel'in etkisi önderlerde ve toplumda korku iklimi yarattı. Sessizdiler, uyuşmuşlardı, gözleri korkmuştu ve artık RAB için seslerini yükseltmiyorlardı. Alışlagelen günah üstünlüğü ele geçirmişti ve TANrı'nın sözü ihmal ediliyordu. Yeni Antlaşma'da kilise içinde de benzer bir etki görülmeye başlıyor. İsa buna izin vermez, bu nedenle tıpkı İlyas gibi sesini yükseltecek bir hizmetkâr olarak Elçi Yuhanna'yı görevlendirir.

Gerçek Mesele

Şimdi şunu sormalyız; İsa, Tiyatira'daki kilisede cinsel ahlâksızlık yapan ve putlara sunulan yiyecekleri yiyen üyelerden mi söz ediyor? Bu mümkündür, ama bu yoruma çok bel bağlamayacağım, çünkü putlara sunulan etleri yemek,

iki kiliseye mektup yazan Pavlus tarafından mâhkum edilmez (bkz. Romalılar 14 ve 1 Korintliler 10). O zaman İsa neden Kutsal Ruh'tan vahiy alan Pavlus'un onayladığı bir şeyi kötü olarak tanımlasın? Saygın bir başka yoruma göre, "İnsanları cinsel ahlâksızlığa yöneltmeyle konusunda çok sayıda yorumcu, burada bedensel fuhuştan bahsedildiğini olası görmez, zira böyle bir şey kilisede zaten hoşgörülmecektir. Aksine, burada ruhsal ve/veya doktrinsel sadakatsizlikten söz edilmektedir" (*The New American: Vahiy yorum kitabı*).

Hangisi olursa olsun, bu olgulardan hiçbiri İsa'nın azarının odak noktasında değildir. İsa'nın ele aldığı eyleme ya da daha doğrusu eylemsizliğe dikkatimizi vermeliyiz ve bu da *hoşgörüdür*. İsa burada "hoşgörüyü karşılıyorsunuz" der. Grekçe sözcük *eo*'dur. *Yuhanna'ya Vahiy* adlı çalışma kitabı bu sözcüğü şöyle tanımlar: "Bu sözcüğün anlamı olumlu biçimde "izin veriyorsun", "müsaade ediyorsun" ya da olumsuz biçimde "yasaklamıyorsun", "son vermiyorsun", engellemiyorsun" olarak ifade edilebilir".

Bunu düşündüğümüzde bocalıyoruz. İsa, halkını putperestliğe (alışılagen günah) doğru ayartan bir öğretiyi kalıcılaştıran geçmişteki bir suçluyu ya da günümüzdeki suçluları ele almaktadır. Açıkça belirttiği gibi, "Tövbe etmesi için ona bir süre tanıdım, ama fuhuş yapmaktan tövbe etmek istemiyor" (Vahiy 2:21). Belli ki, önceden yapılan uyarılar vardı, ama ne yazık ki bunlara kulak verilmedi.

Bunun yerine bu durumun devam etmesine izin veren herkesi şiddetle azarlar; diğer bir deyişle, bu sorunla yüzleşmiyoruz. Aksine Yeni Antlaşma'nın sadece kulağa hoş gelen, cesaretlendiren ve neşelendiren kısımlarını öğretmeye devam ediyoruz. Özetle, İzebel dönemindeki İsrail halkı gibi bizler de sessiz kalıyoruz. Şu durumla kıyaslanabilir: Hepimiz yanan bir binada mahsur kaldık, ama ne kaçmak için bir şey yapıyoruz ne de bir başkasının kaçmasına yardım ediyoruz. Çatı ve duvarlar çökerken sadece ne kadar bereketlendiğimizi söyleyerek birbirimizi teşvik etmeyi ve sevgimizi ifade etmeyi sürdürüyoruz.

Benzer İkilemler

Elçi Yahuda benzer bir ikilemle karşı karşıyaydı. Hristiyan kardeşlerine harka kurtuluşumuz hakkında teşvik etmek istedi, ama bunu yapamadı. Ev alevler içindeydi. Kiliselere sızmakta olan kriptonit ile yüzleşmek zorunda kaldı. Ne söylediğine bakalım:

Sevgili kardeşlerim, size ortak kurtuluşumuzla ilgili yazmaya çok gayret ettim. Bu arada sizi kutsallara ilk ve son kez emanet edilen iman uğrunda mücadeleye özendirme için yazma gereğini duy-

dum. Çünkü Tanrımız'ın lütfunu sefahate araç eden, tek Efendimiz ve Rabbimiz İsa Mesih'i yadsıyan bazı tanrısızlar gizlice aranızda sızdılar (Yahuda 3-4).

Bu Tanrı adamı, sevdiği kardeşlerine Mesih'te sahip olduğumuz yararlar, nimetler ve vaatler hakkında yazmayı tutkuyla arzulamaktadır. Çoğumuz gibi teşvik edici ve canlandırıcı bir konumda kalmak ister.

Onun ikilemini anlayabiliyorum. Yazarken ya da öğretirken çoğu zaman karşı karşıya kaldığım zorlu duygusal savaşımlardan biri sadece “teşvik” kısmında kalma isteğidir. Neşelendirmeyi seviyorum; kim seçmez ki? Ancak Tanrı'nın kıymetli çocuklarını yok etmeyi amaçlayan tehdidi ele almamız için Kutsal Ruh'tan gelen bir çekim ya da zorlama vardır.

Bu nedenle, Yahuda'nın hakiki sevgisi onu kiliseyi korumak için uyarı sözleri yazmaya zorlar. Burada ne oluyor? Tiyatira'dan çok az farklıdır. Pastör, önder ya da imanlı kisvesiyle gizlice aralarına sızan bu tanrısızlar, Kutsal Kitap'taki hakiki “güçlendiren lütfun” aksine “serbestleştiren lütfun” diye tanımladığı kavramı ya öğretiyorlar ya da muhtemelen hayat tarzlarıyla sergiliyorlardı. Diğer bir deyişle, öğrettikleri bu serbestleştiren lütfun bizi kriptonite karşı korumaz, ondan bizi uzaklaştırmaz, ancak tanrısal sınırlar olmaksızın yaşamamıza izin verir. Bu yaklaşım Tanrı'nın lütfunu kuvvet veren bir güç olmak yerine sadece bir örtüye indirgediği için toplumun hayat tarzını dikte etmesinin yolunu açar. Böylece, zayıf imanlılar toplumsal kültürün örneğini izleyerek düşmüş doğalarının isteklerini yerine getirmekte serbest kalırlar ve kriptonite açık hale gelirler. Tanrı'nın lütfunun amacı asla bu değildir.

Yahuda kiliselerine içlerine yayılan mayayı *hoşgörmeyi* kabul edemez. O gerçek bir babadır ve çocuklarını Tanrı'nın yaşamından uzaklaştıran sapkın hayat tarzından korumaktadır. İsa, Tiyatirali önderlere yaptığı gibi aksine onu azarlamayacaktır; aksine Yahuda'yı bu müdahalesinden ötürü övecektir.

Bir diğer ilgili baba Pavlus, kilise içindeki bölünmeler, çekişmeler, ahlâksızlık, davalar, açgözlülük ve diğer tanrısız eylemler karşısında sessiz kalmaz. Onları bedende hızlıca yayılan mayaya karşı harekete geçmekten çekinmeyecek kadar çok sevmektedir. Yakup ve Petrus da onlardan farksızdır.

Eğer ilk kilise babalarının mesajlarını okursanız, onların da Tanrı halkı arasında görülen alışlagelmiş günaha karşı koymak için Tanrı'nın yazılı sözünü bir silah olarak kullandıklarını görürsünüz. Sağlam öğretiye aykırı olan toplumsal kültürün yarattığı fikirlere ve gerekçelere karşı konuştular ve bunları alaşağı ettiler. İzebel'in uşakları bu önderlerin gözünü korkutamadı ve kültürel putları yıkıp attılar!

Sessizlik Rıza Demektir

Önderlikte sessiz kalmak sözsüz iletişimdir. Hemfikir olunduğunu ve “Yaptığın şey iyi” diyerek rıza gösterildiğini anlatır. “Sessizlik onay demektir; imkânı varken konuşmalıydı” diye eski bir Latince özdeyiş vardır. İlk kilise balarından ya da önderlerinden hiçbiri, sevdikleri ve sorumlu oldukları insanlarına hayatlarına yılan gibi sokulan kriptonit karşısında sessiz kalmadı. Seslerini yükselttiler, zira bunun bir küf gibi yayılabildiğini ve yıkıcı, zehirli ve öldürücü olduğunu gördüler.

Elçi Yuhanna şöyle ifade eder, “Bütün dünya ise kötü olanın denetimindedir” (1 Yuhanna 5:19). Toplumda sürekli bir kötülük akımı vardır ve bunların en yıkıcısı da *saklı kötülüktür*. Evet, kendisini *iyi* ile kamufle eder. Bu aldatici akım “bu dünyanın gidişi” olarak tanımlanır (Efesliler 2:2).

Bunu şöyle düşünün: Bir nehirde akıntının tersine doğru yol almak için akıntıya karşı kürek çekmeniz gerekir. Bu dünyada bir akıntı gibidir ve akıntının yönü Tanrı'nın Egemenliği'nin tam aksidir. Ancak bundan daha tehlikelisi kendisini sinsice *iyi* ile maskeleymiş olmasıdır. Eğer sesimizi çıkarmazsak, bu durum küreklerimizi kayığa çekerek akıntıyla birlikte ilerlemeye benzer. Akıntının tersine yönelmiş gibi görünebilir, hâlâ Hristiyanlığın görünümüne ve söylevine sahip olabiliriz, ancak gerçekte günümüzün sosyal ahlakıyla aynı doğrultuda ilerleyecek ve etkinliğimizi kaybedeceğiz.

Küreklerimizi kayığa çekerek korkutucu yüzleşmelerden kaçınırsanız, ancak yüzleşmediğimiz sorun değişmez. Edmund Burke şöyle der, “Kötülüğün zafere ulaşması için gereken tek şey iyi insanların hiçbir şey yapmamasıdır”. İmanlıların yüreklerindeki ve zihinlerindeki kültürel putlar önderler sessiz kaldığında daha güçlü kaleler kurarlar.

Aldanmışlık çoğaldıkça, hoşgördüğümüz şey en nihayetinde bizi uyuşturur. Doğüstü gücümüzü çalıp tüketen şeye yakınlık duyar ve hatta ittifak kurarız. Artık karşı kültür değil, alt kültür haline geliriz. “Hristiyanlık” etiketini taşırız, ama *gücün elçileri* değil, *karışıklığın aracıları* oluruz. Çevremizdeki dünya bize soru sorar, “Kiliselerinizi görüyoruz, müziğinizi, sevgi ve lütuf öğretinizi işitiyoruz, ama Her Şeye Egemen Tanrınız'ın kanıtı nerede?”

Pavlus Hristiyan olduğunu ileri süren, ama dünyanın akışına uyanların aslında çarmıha düşman olduklarını cesaretle beyan eder. Evet, çarmıhın düşmanları!

Size defalarca söylediğim gibi, şimdi gözyaşları içinde tekrar söylüyorum: Birçok kişi Mesih'in çarmıhına düşman olarak yaşıyor. Onların sonu yıkımdır; tanrıları mideleridir. Ayıplarıyla

övünür, yalnız bu dünyayı düşünürler. Oysa bizim vatanımız göklerde. Oradan Kurtarıcı'yı, Rab İsa Mesih'i bekliyoruz (Filipililer 3:18–20).

İlk ayeti dikkatle okuyun; ilk olarak “birçok kişi” var. İkinci olarak düşman olduklarını gösteren şey sözleri değil, çünkü sözel olarak İsa'yı kabul ediyorlar. “Tanrı'yı tanıdıklarını ileri sürer, ama yaptıklarıyla O'nu yadsırlar” (Titus 1:16). Tanrısal görünümlele kamufle olurlar, ama şehvet, zevk, statü, popülerlik, cinsel ayıplar, dedikodu ve diğer benliğe dayalı davranışları düşman olduklarını gösterirler.

Pavlus sesini yükseltir; karşı çıkar ve hoşgörmez. Mektuplarını okuduğumuzda, tanrısız ve dünyasal davranışlara karşı bizi ne kadar sık uyardığını ve azarladığını görebiliriz. Ama bu sözlerin esasen Pavlus'un kalemi aracılığıyla bize gelen Tanrı'nın sözü olduğunu hatırlayalım.

Bu kaleleri yıkmanın tek yolu, bunlarla Tanrı'nın sözünü ilan ederek doğrudan yüzleşmektir. Eğer Kutsal Yazılar ile bunlara doğrudan karşı çıkmazsak, hem imanlıların hem de kayıp insanların yüreğinde ve zihninde bu felsefi kalelerin güç kazanmaya devam etmesine izin veririz. Ses çıkarmayı reddetmemiz kriptonitin etkisine kapı açar.

Zıt Sonuçlar

İsa'nın kiliselerimize söylediği son sözler nelerdir? Yüreği sağlam olmayanlar için değildir. Sahte öğretilere prim verenlerin tövbe etmezlerse “büyük sıkıntılara atılacağımı” açıkça belirtir. Bu bir işaret olacaktır; böylece bütün kiliseler O'nun gönülleri ve yürekleri denetlediğini ve her birimize yaptıklarımızın karşılığını vereceğini bilecektir (bkz. Vahiy 2:22–23).

Ama harika haber şu: Kriptonite kapılmayanlara, O'nun Ruhuna ve Sözü'ne sıkıca tutunanlara uluslar üzerinde yetki verileceğini söyler... Babamız'ın İsa'ya verdiği yetkinin aynısı.

Sonuçlar birbirine oldukça zıttır: birisi uğursuz sonuçlar ve diğeri aklı almaz ödülleri. Bu talimatlara, özellikle de doğrudan dirilmiş Kralımız'ın ağzından çıktıkları düşünüldüğünde dikkat etmeme seçeneğimiz var mı?

Eyleme geçin

İzebel Tanrı'nın peygamberlerini baskıyla susturdu ve hatta birçoğunu öldürdü. Rab'bin adına konuşmak isteyen yalnız bir kişi vardı, ama Tanrı'nın bu kişi için yaptıklarına bir bakın. Tanrı onu korudu, ihtiyaçlarını sağladı ve günümüzde hâlâ hepimizi hayrete düşüren doğüstü belirtiler ve harikalarla destekledi.

Tanrı hâlâ gerçek uğruna ayağa kalkacak ve sesini yükseltecek kişiler arıyor. Bu sırf eleştirel olmaya çalışmak değildir. Biz günah avcıları değiliz. Ama aynı zamanda, insanların bizi çağdıışı, hoşgörüsüz ya da bir başka adla anmasından endişe ederek kendimizi sessizliğe gömemeyiz.

İlk adım olarak kendi hayatınız için bu uyarıya kulak vermeliyiz. Ne pahasına olursa olsun, geçmişte kendinizi verdiğiniz günahlardan özgürleşin. Özgür olduktan sonra, günahın tehlikelerine karşı başkalarını gayretle uyararak onları da özgürleştirmeye koyulun; Pavlus, “Mesih’e tümüyle bağımlı olduğunuz zaman O’na bağımlı olmayan her eylemi cezalandırmaya hazır olacağız” diye yazar (2 Korintliler 10:6).

Eğer yüzleşmeyi sevmiyorsanız, Tanrı’dan sizi onlarla yüzleşmeye zorlayacak bir sevgi vermesini isteyin. Bunu aşmayı bir sonraki hedefiniz yapın. Sonra Tanrı'nın lütfuyla başkalarının da aşmasına yardım edebilirsiniz.

SEVGİ VE GERÇEK

Şimdi kriptoniti yok etmenin en kritik unsuruna, yani onu öldürmenin ardındaki motivasyona geliyoruz. Kriptoniti yok etmek için gereken bu büyük gücün eksikliği ya da yokluğu, muhtemelen Müjde'yi sunma biçimimiz ve hizmet felsefemizdeki sarkaç salınımın ardındaki motivasyondur. Sözümlü ettiğim güç *Tanrı'nın sevgisinden* başka bir şey değil. Pavlus bize güçlü bir söz iletir:

Böylece artık insanların kurnazlığıyla, aldatıcı düzenler kurmak-taki becerileriyle, her öğretinin rüzgarıyla çalkalanıp öteye beri-ye sürüklenen çocuklar olmayacağız. Tersine, *sevgiyle gerçeğe uyararak* bedenini başı olan Mesih'e doğru her yönden büyüyeceğiz (Efesliler 4:14–15).

İsa'nın Tiyatira'da işaret ettiği ve Yahuda, Petrus, Yuhanna ve Pavlus'un mektuplarında tanımladığı türden sahte öğretiler, sinsî yapıları nedeniyle kolayca gerçeği taklit edebilirler. Düşman, düşündüğümüzden çok daha zekidir. Eğer Tanrı'nın varlığının doldurduğu kusursuz bir ortam içinde Havva'yı baştan çıkarabilirdi, şimdiki yozlaşmış ortam içinde insanları aldatması daha ne kadar kolay olur? Ve bizi sahte öğretilerin aldatmacasından ne koruyabilir?

Bunu yanıtı gerçeğe uymaktır, ancak tek başına gerçeğe değil, *sevgiyle gerçeğe uymaktır*. Sevgiden kopmuş gerçek, bizi Yasa'nın “öldürücü” yoluna yönlendirir; buna *yasacılık* denir. Bu yaklaşım eninde sonunda aldatmacayı güçlendirir ve destekler; kilisenin sağlığı için hayati olan kutsal uyarılardan uzaklaşmanın ve hatta onları yok saymanın nedenidir.

Yasacılık bizi hırpalar, çünkü nahoş, zalim, nefret doludur. Onun gaddarlığına

karşı koymak için, sevgiyi vurgularız. Ancak gerçek olmadan ifade edilen sevgi asla sevgi değildir. Bir taklittir. Tanrısal sevgi kılığına girmiş bir tür şefkat, yakınlık, yumuşaklık ve sabırdır. Ancak bu erdemler gerçekten yoksunsa, gene kaçınılmaz olarak aldanmışlığa sürükleniriz.

Dürüst olalım; belli başlı Kutsal Kitap gerçeklerini söylemekten kaçınıyoruz, çünkü onların içtenlikle arzuladığımız sevginin dışında kaldığımızı düşünüyoruz. Kaçındığımız gerçekler insanları oldukları gibi kalmamaya, ama hayat tarzlarını değiştirmeye çağırılmaktadır. İnsanları tövbeye çağırmayı merhametsiz, şefkatsiz, kaba ve sevgisiz bir iş olarak görüyoruz. Ama şunu düşünün: Kör bir adamın düştüğü takdirde kesin olarak öleceği bir uçuruma doğru bilmeden yürümekte olduğunu göyüorum. Felaketin meydana gelmesine izin verebilirim, çünkü müdahale edersem bu olumsuz bir davranış ya da adamın yön seçimine saygısızlık gibi algılanabilir. Eğer onu durdurmaz ve yolunu düzeltmezsem, mutlaka ölecek. Eğer neşelendirici yorumlar yaparak onu olumlu biçimde teşvik eder, ama yolunu değiştirmesi için çağrı yapmazsam, o zaman son adımlarını mutlu geçirecek, ama sonra uçurumdan düşerek gene ölecek. Şimdi bu yapılan şey gerçek sevgi mi?

Toplumumuzda ve kilisede birçokları arasında hakiki sevgi bağnazlık ve nefret dolu davranış olarak algılanır. Bu güçlü algı, imanlılar arasında yaşamın ebediyet perspektifi yerine yetmiş ya da seksen yıllık bir dönem olarak görülmesinden ileri gelmiştir. Şu örneği düşünelim: Eğer bir günlük bir mutluluk perspektifim varsa, bir ziyafete katılırım ve masada sunulan bütün tatlıları yerim. Mutlu ve zevkli bir gün geçiririm. Ama eğer altı aylık bir mutluluk perspektifim varsa, masaya farklı yaklaşırım. Sadece bir tatlı yerim ya da muhtemelen hiç yemem. Zira ertesi gün midemin ağrımamasını, bütün bu tatlılar nedeniyle gelecek birkaç gün içinde alacağım ilave kiloları ve uzun vadede sağlığımı riske atmayı istemem.

Gerçek sevgiyi idrak etmek için yaşamı ebediyet bağlamında görmemiz gerekir. Sadece yeryüzünde geçen hayat perspektifindeki sevgi insanları oldukları gibi benimser ve hayat tarzını değiştirme çağrısını gerekli görmez. Dipsiz derinliklere düşmelerinden önce sadece geriye kalan adımlarının tadını çıkarmalarını isteriz. Halbuki ebedi perspektifteki sevgi şöyle der, “Seni ebediyen sürecek tarifsiz işkence, ıstırap ve acılardan kurtarmak için bir an rahatsız edecek kadar umursuyorum”.

Gerçek bir cehennem vardır. Bu bir metafor, mecazi bir ifade ya da geçici bir ceza yeri değildir ve oraya düşenler “gece gündüz, sonsuzlara dek işkence çekeceklerdir” (Vahiy 20:10). İsa’nın ağzından çıkan “bunlar sonsuz azaba... gidecekler” sözünü (Matta 25:46) ya da Pavlus’un yazdığı “Böyleleri Rab’bin varlığından ve yüce gücünden uzak kalarak sonsuza dek mahvolma cezasına çarptırılacaklar” ayetini (2 Selanikliler 1:9) görmezden gelebilir miyiz?

Sonsuz demek *sonu gelmez* demektir—bunun başka bir yorumu yoktur. İşkence, acı ve ceza tarifsizdir ve asla sona ermez. Ancak bunu özellikle korkunç yapan şey Rab’bin varlığından tamamen uzak kalmaktır. Ancak bu uzak kalış sadece sonraki hayatta değil, ama aynı zamanda şimdiki hayattadır. Birazdan bunun hakkında konuşacağım.

Tanrı cehennemî insanoğlu için değil, “İblis’le melekleri için” yaratmıştır (Matta 25:41). Şeytan insanlığı aldattı ve böylece bizi kendi kaderinin tutsağı kıldı. İsa sevgiyle harekete geçti ve kendimizi mâhkum ettiğimiz kaderden bizi kurtarmak için geldi. Eğer böyle muhteşem bir kurtuluş sağladıysa, böylesine korkunç bir kaderden kaçış yolunu nasıl hafife alabiliriz?

Ziyafet tasvirine geri dönelim. Sadece bir tatlı yeme ya da hiç yememe kararım zulme yol açabilir. Başkaları şöyle söyleyebilir, “Haydi ama John, bu tatlılar güzel, tatları harika, seni mutlu ederler, hayatın tadını çıkaralım”.

Hayır, bu sözler gerçek dışıdır ve beni yoldan çıkarırlar. Olay “hayatın tadını çıkaralım” değil, “günün tadını çıkaralım”dır. Gerçek şu: Uzun dönemli perspektifime sahip olarak hayattan çok daha fazla zevk alırım. Aynı şey Tanrı’nın Egemeliği için de doğrudur.

Sizce Elçi Pavlus taşlanmaya, beş kez otuz dokuz kırbaç yemeye, üç kez değnekle dövülmeye, sıkıntılarla geçen günlere ve gecelere ve diğer birçok zorluğa neden katlandı? Sizce bütün bunları kendisi için ün kazanmak, popüler bir konferans konuşmacısı olmak, kalabalıkları çekmek ya da meşhur bir yazar olmak için mi yaptı? Elbette hayır, Tanrı’nın sevgisi onu zorladı; sevgi onu yönlendirdi. Ebedi perspektiften baktı ve korkusuzca sevdi. Popülerlik uğruna gerçekten ödün vermedi, çünkü Mesih’e getirmek için görevlendirildiği insanları sevdi.

Gerçek Sevgi Nedir?

“Tanrı sevgidir” (1 Yuhanna 4:8). Tanrı sadece sevgiye *sahip* değildir, O sevginin özüdür. O halde bu sevgiyi nasıl tanımlamalıyız?

Geçenlerde dua ederken Rab yüreğime şöyle seslendi: “Oğlum, halkım sevginin esas tanımına gitmek yerine, kenarlarına odaklanıyor”.

Sonra, *sevgi sabırlıdır*, *sevgi şefkatlidir*, *sevgi övünmez*, *sevgi kaba davranmaz*, *sevgi kendi çıkarını aramaz* gibi 1. Korintliler Mektubu’nda ve Kutsal Kitap’ın her yerinde bulunan diğer birçok tanım aklıma geldi. Sonra Kutsal Ruh bana şu benzetmeyi gösterdi; eğer küçük bir çocuğa bir erkek ve kadın arasındaki ayrımı öğretiyor olsaydık, bunu nasıl yapardık? Eğer sadece “Kadının iki bacağı, iki gözü, bir burnu, bir ağzı, iki kolu, iki eli ve iki ayağı var” deseydik, bu yeterince doğru bir tanım olur muydu?

Ne var ki, böyle genel bir tanım karşısında küçük çocuk bir erkeğe bakarak, “İşte bir kadın” diyebilir. Bu durum gerçekleşebilir, çünkü bir erkeği kadından ayıran kesin tarifi vermediniz. “Kadını erkekten farklı kılan şey... budur” demediniz.

Dünyanın hoşuna giden bir “sevgi” vardır: o da sabırlıdır, şefkatlidir, kaba davranmaz ve Tanrı’nın sevgisine benzeyen başka birçok özelliği vardır. Ancak, Tanrı’nın sevgisini dünyanınkinden nihai olarak ayıran tanım şu sözde saklıdır: “Tanrı’yı sevmek O’nun buyruklarını yerine getirmek demektir” (1 Yuhanna 5:3).

Sevgi elçisi olarak tanınan Yuhanna, kaçırmış olabileceğimiz olasılığına karşı bu hayati tanımı ikinci mektubunda bir kez daha verir:

“Sevgi Tanrı’nın buyruklarına uygun yaşamamız demektir” (2 Yuhanna 6).

Bu tanım Pavlus’un 1. Korintliler’de verdiği “sevgi” tanımından farklıdır. Yuhanna sevginin betimsel unsurlarını vermez, ama Tanrı’nın sevgisini diğer bütün türden ayıran öz tanımını verir. Sevgi Rab’bin buyruklarına uymaktır. Rab bunu Son Akşam Yemeği’nde açıkça ifade eder:

“Kim buyruklarımı bilir ve yerine getirirse, işte beni seven odur”
(Yuhanna 14:21).

Böylece eğer şefkatliysem, sabırlıysam, naziksem, kıskanmıyorsam, övünmüyorsam, hırçın değilsem, ama düzenli olarak karımı aldatıyorsam ya da vergi kaçırıyorsam, o zaman Tanrı’nın sevgisinde yürümüyorum demektir.

Eğer şefkatliysem, sabırlıysam, naziksem, kıskanmıyorsam, kaba davranmıyorsam, övünmüyorsam, hırçın değilsem, ama günümüzde pek çok ülkede hükümetlerin bile giderek daha fazla onayladığı ve teşvik ettiği eşcinsellik gibi cinsel ahlâksızlıkları onaylıyorsam, o zaman Tanrı’nın sevgisinde yürümüyorum demektir.

Aslında, aldanmış haldeyim ve kaba, kıskanç, övünge ve hırçın bir adamdan daha tehlikeli bir konumdayım, çünkü o muhtelemen Tanrı’dan uzak olduğunu biliyor. Bense alışageldiğim günahlardan tövbe etmediğim halde birileriyle “günahkârın duasını” ettiğim için Tanrı’yla barışık olduğum yanılgısına düşebilirim. Özetle, İsa’nın buyruklarına kulak vermiyorum.

Bu arada şu çok önemli noktayı hatırlatmama izin verin: Tanrı’nın buyruklarına kurtulmak için uymuyorum. Aksine, kurtulduğum ve O’nun sevgisi içinde yaşadığı için Tanrı’nın buyruklarında yürüyorum. İtaat etmek, yüreğimi ve hayatımı gerçekten O’na teslim ettiğimin kanıtıdır.

Bir kez daha, Tanrı’nın Sözü ve O’nun yollarıyla doğrudan çelişen herhangi türden bir sevgi anlayışı son bulmayan sevgi asla değildir. Geçicidir. İnsanların iyi, hatta fedakâr hissetmesine neden olur ve başkalarının takdirini ve beğenis-

ini kazanır, ama sonsuz değildir. Sonsuz yaşam sağlamaz ve bir gün uçurumun dibindeki ateş gölünün sonsuz derinliğine düşürür.

Peki bu kadar doğru görünen bu sevgi neden geçicidir? Adem ve Havva, iyile kötüyü bilme ağacının meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu sandı.

Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için *uygun* ve *bilgelik* kazanmak için çekici olduğunu gördü (Yaratılış 3:6).

Havva'nın ilk düşünceleri muhtemelen *Neden seven bir Tanrı bizim için "uygun" bir meyveyi yememizi yasaklasın? Bu hiç de mantıklı değil* çizgisine geldi. Tanrı'nın isteği dışında kalan "uygunluğu" ve "bilgeligi" benimsemeyi seçti. "Nedeni" bilmek istiyoruz, ama dürüst olalım: Nedenlerini anlamasak dahi Tanrı'nın itaat etmemizi istediği bazı şeyler vardır. Bizim için iyi görünen bir şeyden uzak durmamızı söylediğinde bizi sevdiğine inanabilir miyiz? O'nun karakterine güvenilebilir mi? Yoksa Aden Bahçesi'ndeki atalarımızın yaptığından farksız olarak bizim için neyin iyi olduğuna karar veren yargıçlar mı oluyoruz?

Tanrı'nın sırları ya da Tanrı'nın talimatlarının ardındaki nedenler hakkında verilebilecek çok fazla örnekler var, ama bir tanesini paylaşmama izin verin. Aradan neredeyse kırk yıl geçti ama Tanrı'nın bir peygambere "Orada hiçbir şey yiyip içme ve gittiğin yoldan dönme" buyruğunu neden verdiğini söyleyebilen bir kişiye rastlamadım (1 Krallar 13:9). Peygamber *görünüşte mantıksız* olan bu buyruğa uymadı, ama sonunda itaatsizliği nedeniyle canından oldu.

Dürüst olmak gerekirse, gerçek sevgi bazen sevgi hissinin karşıtı gibi görünür. Pavlus, neden Korint Kilisesi'ne "Ben de canlarınız uğruna malımı da kendimi de seve seve harcayacağım. Sizi daha çok seversem, daha az mı seveceğim" (2 Korintliler 12:15) demektedir? Bu imanlılar topluluğunun Pavlus'u sevgisiz görmesikulağa pek normal gelmez! Onu, kendilerini yasalarla bağlamak isteyen, tabiri caizse dogmatik, yasacı bir önder olarak gördüklerine inanıyorum. Belki Pavlus hakkındaki düşünceleri onu bağınaz görme seviyesindeydi. Ama gerçek hiç de böyle değildi. Onları dünyasal bir sevgi türüyle değil, *ebedi sevgiyle* sevdi. Onları gerçekten yüzleştirdi, uyardı ve tövbeye çağırdı ki, onu işitenlere sevgisiz görünmüş olabilir. Ama sözleri Tanrı'nın gerçek sevgisiyle doluydu.

Sevgiyle Gerçeğe Uymak

Bütün bunları söyledikten sonra, şimdi gerçek sevginin önemini ele alalım. Bunun için sevginin tanımını gözden geçirelim:

Sevgi sabırlıdır,

Sevgi şefkatlidir.

Sevgi kıskanmaz, övünmez, böbürlenmez.

Sevgi kaba davranmaz, kendi çıkarını aramaz, kolay kolay öfkelenmez, kötülüğün hesabını tutmaz.

Sevgi haksızlığa sevinmez, gerçek olanla sevinir.

Sevgi Tanrı'nın buyruklarına uygun yaşamamız demektir.

Eğer gerçeği söyler, ancak şefkatli, sabırlı davranmaz, kıskanç, övünge, ki-birli, kaba, kendi çıkarını arayan, öfkeli, kötülüğün hesabını tutan, bağışlamaz, haksızlığa sevinen ve insanlardan umut kesen biri olursak, O'nun buyruklarına uygun yaşamıyoruz demektir. Bu nedenle tövbeyi, İsa Mesih'e imanı ve Kutsal Yazılar'da her şeyi vaaz edebiliriz, ama gerçek sevgide yürümeyiz. Yasacılık dünyasına girmişizdir ve onları Tanrı'ya getirmek yerine insanlara acı veririz.

Bir gün genç bir adam bana gelerek “Seninle aynı hizmete çağrıldım. Mesih'in bedenini terbiye etmeye çağrıldım” dedi.

Bu sözleri söylediği zaman motivasyonunun zayıf olduğunu anladım. Kutsal Ruh onun için bana şu sözleri verdi: “Gerçek peygamberlik hizmetini nasıl yürüteceğini bilmek istiyor musunu?”

Yüzü aydınladı ve hemen yanıtladı, “Evet bilmeyi çok isterim”. “Herhangi bir terbiye ya da uyarı getirdiğin bütün zaman boyunca konuştuğun insanlar için yüreğin sevgiyle yanar,” dedim.

Bir an için dili tutulmuş gibi sessiz kaldı. “Vay, Tanrı'nın bende yapması gereken bayağı bir iş var” diye karşılık verdi.

Bunun üzerine ona, “Seninle gurur duyuyorum. Bunu söylemek alçakgönüllük gerektirir. O noktaya düşündüğünden yakınsın. Yüreğin yumuşak”.

Sevgi, kendinizden çok karşınızdakiyle ilgilenir. Bir kimsenin uçurumdan düşmesine izin vermeyecek kadar çok umursar. 1. Korintliler 13. bölümde tarif edilen bütün o beğenilir özellikleri dışarıya yayacaktır, ama bunu yaparken Kur-tarıcımız'ın ve Tanrımız'ın buyruklarından asla sapmayacaktır.

Sevgi o kadar hayati ve o kadar önemlidir ki, yaşamın özüdür. Tanrı'nın yüreğinizi sevgisiyle, kendisiyle doldurması için dua edin ki, başkalarıyla gerçek anlamda kendi hayatınızdan daha çok ilgilenebilirsiniz. Kutsal Ruh'un yüreklerimize bu sevgiyi döktüğünü okuyoruz. O'nun yaşam veren sevgisinin derinliğini, uzunluğunu ve yüksekliğini tanımayı isteyelim.

O halde Tanrı'nın yüreğinizi tanırsal, ebedi sevgiyle doldurmasını hiç durmadan tekrar ve tekrar isteyin.

Eyleme geçin

Kiliseyi işgal etmeye çalışan günaha karşı sesimizi yükseltmeliyiz, ama bunu sevgiyle yapmalıyız, aksi halde uyarılarımız istenen sonucu vermeyecektir. Tanrı, Kutsal Kitap boyunca bizi uyarır, ancak içten sevgisi sayesinde daha fazlasını yapmış ve işlemememiz için bizi uyardığı bütün günahların bedelini ödemek için öz Oğlu'nu göndermiştir.

İnsanları günaha karşı uyarırken sahip olmamız gereken sevgi budur. Ve sadece tek bir sevgi kaynağı var ve bu kaynak Tanrı'dır. Tanrı sevgidir. Eğer sevgide büyümek istiyorsak, Tanrı'yla paydaşlıkta büyümeliyiz.

Tanrı'yla düzenli zaman geçirmemiz, O'nun yüzünü arayarak bizi sevgisiyle daha fazla doldurmasını istememiz bizim için kelimelerle ifade edilemeyecek bir öneme sahiptir. Sevgiyle dolduğumuzda, insanlarla yüzleşme korkularımız silinecektir. Sadece insanı nedenlerle değil, ama ihtiyaç olduğunda uyarmak üzere çevremizdekiler adına harekete geçmemiz için bizi zorlayacaktır. Tanrı'nın sevgisi bizi özgürleştirir ve bu özgürlüğü diğerlerine taşımamız için bizi güçlendirir. Bugün Tanrı'nın sizi sevgisiyle doldurması için yürekten dua etmeye zaman ayırın; çabucak vazgeçmeyin.

KRIPTONİTİ ÖLDÜRMEK

Günah konusunda imanlılara sıkıntı veren üç senaryo vardır.

İlk olarak, katılmış yürekleri yüzünden günahı görmezden gelmeyi seçenler vardır. Tanrı'nın yüreğinin incindiği gerçeğine başıktırlar. Rab onlar için yas tutar, “Yaptıkları iğrençliklerden utandılar mı? Hayır, ne utanması? Kızarıp bozarmanın ne olduğunu bile bilmiyorlar!” (Yeremya 8:12). Vicdanları bazen dağlanma derecesinde bozulmuştur.

İkinci ve aynı derecede tehlikeli senaryoda doğal olarak günahkâr olduğumuz için İsa'nın kanının bizi günahın cezasından kurtardığı, ama günaha tutsaklıktan kurtarmadığı yalanına inananlar bulunur. Bunlar Mesih'te kutsal kılındığımız gerçeğine sıkıca tutunurlar, ancak kutsanmış bir hayat sürmenin gereksiz olduğuna inanırlar. İşte Tiyatira Kilisesi'nde teşvik edilmekte olan öğretinin cinsi buydu. Pavlus şu ayetlerde özellikle bu anlayışı ele almaktadır:

Öyleyse ne diyelim? Lütuf çoğalsın diye günah işlemeye devam mı edelim? Kesinlikle hayır! Günah karşısında ölmüş olan bizler artık nasıl günah içinde yaşarız? (Romalılar 6:1–2).

Bu ilk iki senaryo, net olarak bir imanlıyı olduğu kadar bütün bir imanlılar topluluğunu zayıflatan kriptoniti, yani bilinen ve alışlagelen günahı tanımlamaktadır. Bu iki kategoriye girenler *günaha teslimdir*. Bunlar İsa'nın Yargı Günü'nde “uzak durun benden” diyeceği kişilerdir (bkz. Matta 7:20–23).

Üçüncü durumda günahattan özgürleşmeye çabalayanlar vardır. Kurtulmak isterler, ama günah onları sıkıca yakalamıştır. Henüz Tanrı'nın Sözü'nden özgürlüklerini imanla tatbik etmeyi keşfetmemişlerdir. Günah işlediklerinde, Tanrı'ya

olan sevgileri yüzünden yürekleri kırılır. Gerçekten tövbe ederler, ama zaman içinde yeniden günaha düşerler. Üzücüdür ki, onları tutsaklıkta tutan şeylerden birisi bağımlı oldukların şeyin getirdiği suçluluk ve mâhkumiyettir. Günahlarının utancı altında ezilirler.

Eğer bu üçüncü gruptaysanız, lütfen beni dinleyin. İsa bize diyor ki, “Kardeşiniz günah işlese, onu azarlayın; tövbe ederse, bağışlayın. Günde yedi kez size karşı günah işler ve yedi kez size gelip, ‘Tövbe ediyorum’ derse, onu bağışlayın” (Luka 17:3–4). Efendimiz’in günah işleyen, ancak günde birçok kez gerçekten tövbe eden birini bağışlamamızı söylemesinin nedeni, Göksel Babamız bizi bağışladığı gibi bizim de birbirimizi bağışlamamızdır (bkz. Efesliler 4:32). Eğer birçok kez günah işlediğiniz halde her seferinde gerçek tövbe içinde kırık bir yürekle Tanrı’ya yaklaştıysanız, bağışlanırsınız ve İsa’nın kanı sanki hiç günah işlememişsiniz gibi sizi arındırır. Kendinizi cezalandırmayın, zira bunu yapmak İsa’nın kanının yüceliğini azaltır ve doğruluğunuzu kendi işlerinize dayandırır. Ancak bunu yaparak asla kurtulamaz ya da bağışlanamazsınız. Bağışlanmak Tanrı’nın lütufkâr armağanıdır.

Bu bölümde ele almak istediğim konu bu üçüncü senaryodur. Tanrı’nın Sözü’nün beni nasıl özgür kıldığını sizinle paylaşmak istiyorum.

Özgür Olamıyordum

On iki yaşında bazı arkadaşlarım vasıtasıyla pornografik dergilerle tanıştım. Birbirimizle değiş tokuş yaptık ve çok geçmeden bağımlı hale geldiğimi söylememe gerek yok.

İlk başlarda daha hafif içerikli dergilerle başladım, ama kısa sürede ağır içeriklere doğru ilerledi. Bu durum zihnimde kontrol edemediğim cinsel fanteziler yarattı. Lisede sınıfta oturur, kızlara gözlerimi diker ve onlarla seks yaptığımı hayal ederdim Cinsel şehvete tutsak olmuştum.

On dokuz yaşındayken bir öğrenci birliği toplantısında hayatımı İsa Mesih’e verdim. Birçok günah anında hayatım üzerindeki gücünü kaybetti: sarhoşluk, küfürlü konuşma, kızlara uygunsuz davranışlar, kabalık ve diğer birçok tanrısız davranışlar hayatımdan solup gittiler. Ancak, pornografi ve şehvet hükümlerini yitirmediler. Hâlâ tutsaktım ve uzaklaşmıyordum. Ne zaman bu günaha yenilsem, hemen tövbe eder ve Tanrı’dan beni bağışlamasını içtenlikle dilerdim.

Kurtuluşa erişmeden önce, beni güden cinsel şehvet karşısında hiç tereddüt etmez, arzu uyanır uyanmaz yol verirdim. Kurtulduktan sonra ise şiddetli bir savaşa giriştim. Tanrısal davranışa aykırı olduğunu bildiğimden artık porno seyretmek istemiyordum, ama benim gücümü aşıyordu ve direnmiyordum.

1982’de yirmi üç yaşında Lisa’yla evlendim. Rüyalarımın kızıyla evlendiğim için şehvetin kaybolup gideceğini düşündüm. Ama gitmedi ve aslında daha da kötüleşti. Eğer yakınlarımda bir yerde pornografi varsa, neredeyse toplu iğnelerin mıknaşına çekildiği gibi ona doğru çekilirdim. Bu durum hem yatakta hem de yakın olduğumuz diğer alanlarda Lisa’yla ilişkimi elbette etkiledi.

1983 yılında hizmete girdim ve hâlâ pornoyla mücadele ediyordum. Bunun yanlış olduğuna inancım daha da güçlendi. Kilisedeki hizmet görevim pastörümüze, ailesiyle ve gelen misafir hizmetkârlarla ilgilenmekti. Kilisemiz Amerika’nın en tanınmış kiliselerinden biriydi ve dikkate değer birçok misafir vaiz ve konuşmacıyı ağırladık. Bunlardan birisi özgürlük hizmetiyle tanınan biriydi. Uzun yıllar Asya’da yaşamıştı ve insanların kötü alışkanlıklarından ve kötü ruhlarından kurtulmalarına dair olağanüstü, hatta bazen akıllalmaz belgelenmiş öyküleri vardı. Tanrı bu kişiyi çok derin bir şekilde kullandı. Adı Lester Sumrall’dı.

1984’ün sonbaharında Lester dört günlük bir seminer için kilisemize geldi ve ben bir kez daha onun mihmandarıydım. Önceki ziyaretlerinden onu oldukça iyi tanıyordum. Bu kez onu götürürken arabada yalnız ikimiz vardık ve ona yüreğimi açarak cinsel şehvetle verdiğim mücadeleyi paylaşmak için uygun bir zamandı. Kendimi alçalttım ve ona karşı son derece dürüst oldum, çünkü kurtulmak istiyordum! Lester, imanda gerçek bir babanın konuşacağı gibi benimle ciddi konuştu. Söylediği her sözü dikkatle dinledim ve sonra çaresizce sordum, “Lütfen özgür olmam için dua edin”.

Çok güçlü bir dua etti, ama maalesef sonraki haftalar ve aylarda hiçbir değişim görmedim. Şehvetle mücadeleye devam ettim.

Yaklaşık dokuz ay sonra, uzaklaşıp oruç tutmak ve dua etmek üzere bir mülkü kullanmam teklif edildi. Orucun dördüncü günü ve tarihini asla unutmayacağım, yani 6 Mayıs 1958 gününde derin bir dua sırasında şehvet ruhundan tamamen kurtuldum. Kutsal Ruh, hayatımı terk etmesi için beni şehvete güçlü bir buyruk vermeye yönlendirdi. Bunu yaptım ve üzerime gelen yetki daha önce deneyim ettiğim her şeyin ötesindeydi. Tanrı’ya şükür, bugün özgürüm!

Neden daha sonra?

Birkaç yıl özgür yaşadıktan sonra, beni rahatsız eden bir soru aklıma geldi ve bunu duayla Rab’be götürdüm. “Baba” dedim, “Anlamıyorum. Kendimi büyük Tanrı adamı Lester önünde alçalttım. Onun hizmeti aracılığıyla birçokları özgür olduğu halde, benim için dua ettiği gün ben neden özgür olmadım? Neden bundan dokuz ay sonra özgürleştim?”

Rab bana o dönemdeki hayatımı göstermeye başladı. Lester’in konuşma yap-

mak için geldiği 1984'ün sonbaharında her sabah en az doksan dakika dua ediyordum. Bunu birkaç yıldan beri yapıyordum. Sabah saat 5'te kalkar, 5:30'da dışarı çıkar ve 7'ye kadar dua ederdim. En tutkulu dualarım "Tanrım, beni birçoklarını İsa'ya yönlendirmek için kullan, hastaları iyileştirmek için beni kullan, beni insanları özgürleştirmek için kullan. Baba, ulusları İsa uğruna etkilemek için beni kullan!" idi. Bunları tekrar ve tekrar, günbegün duayla Rab'be getirir, Tanrı'nın beni hizmete alması ve kimsenin kapatamayacağı kapıları açması için dua ederdim. Büyük bir tutkuyla dua ettim!

Bir gün aynı sonbaharda her zamanki normal dua rutinindeydim ve aylardır, hatta yıllardır yaptığım gibi yine feryat ediyordum. Birdenbire tutkulu biçimde dileklerimi iletirken Kutsal Ruh bana konuştu ve şöyle dedi, "Oğlum, İsa'ya birçok insanı kazanabilir, pek çoklarını özgür kılabilir ve hastalara şifa verebilir, ancak sonsuza dek cehenneme atılabilirsin".

Şaşkına döndüm. *Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Gerçekten de işittiğim ses Kutsal Ruh'a mı aitti?* İşittiğim şeyden kuşku duymuştum, ta ki tekrar konuşarak sessizliği bozana dek. "Oğlum, Yahuda beni izlemek için işini terk etti, Yahuda Müjde'yi duyurdu, benim adımla hastaları iyileştirdi, insanları benim adımla özgür kıldı, ama Yahuda cehennemde".

Bir Katolik olarak yetiştirilmiştim ve sadece beş yıldır yeniden doğmuş bir imanlıydim, bu nedenle tamamen bilmediğim bir tecrübe yaşıyordum. Bu sözleri işitince ürperdim, aslında daha çok sarsıldım. Titriyor ve konuşmaya korkuyordum. Aynı zamanda, sersemlemiştim, ama Tanrı'nın konuştuğunu biliyordum. O'nun huzurunda huşu içindeydim.

En sonunda gücümü topladım ve saygıyla sordum, "O halde en çok aramam gerek şey nedir? En önemli şey nedir?"

Yanıtı çok net olarak duydum, "Beni yakından tanımak".

Bu karşılaşmanın ardından, kişisel Kutsal Kitap çalışmalarımnda Davut, Musa, pavlus ve yarışı iyi bitiren herkesin en büyük arzusunun bu olduğunu fark ettim. Pavlus şöyle söyler:

Dahası var, uğruna her şeyi yitirdiğim Rabbim İsa Mesih'i tanımamın üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum, süprüntü sayıyorum. Öyle ki, Mesih'i kazanayım (Filipililer 3:8).

Pavlus'un hedefi İsa'yı yakından tanımaktı ve O'nu tanımanın üstün bilgisinden güçlü bir hizmet ortaya çıktı. Ben İsa'yı yakından tanımak yerine hizmetin peşinden koşmaktaydım. O gün her şey değişti.

Artık her sabah odaklandığım dualarım esasen şuna benzemeye başladı, "Ya

Rab, seni bir insanın tanıyabileceği en iyi şekilde tanımak istiyorum. Seni bir insanın hoşnut edebileceği en fazla şekilde hoşnut etmek istiyorum. Bana yüreğini aç, Senin için önemli olan şeyleri açıkla ve önemsiz olan şeyleri göster. Bana yollarını öğret ve yaşamı Sana sevinç getirsin...”.

Hâlâ sabah erkenden çıkıyordum, ama tutku dolu isteklerim artık bu çizgi üzerindeydi. Neler olduğunu fark etmedim, ama Tanrı daha sonra bana gösterecekti.

Böylece “Lester Sumrall benim için dua ettiğinde neden özgür olmadım?” sorusunun cevabı netleşmeye başlıyordu. Tanrı bana konuşarak şöyle dedi, “Müjdeciye yüreğini açtığında, şehvet günahının seni çağıracağım hizmeti engelleyeceğinden korkuyordun. Seni yetersiz kılacağından endişeleniyordun. Çektiğin acının odağında sen vardın; dünyasal bir acı çekiyordun”.

Rab şöyle devam etti, “Dokuz ay sonra, beni yakından tanımak için feryat ederken yüreğin kırılıyordu, çünkü günahınla yüreğime acı veriyordun. Seni bu günahattan özgür kılmak için öldüğümü biliyordun ve Beni çarmıha götüren günahlarla aynı çizgide olan her şeyden nefret ettin. Çektiğin acının odağında Ben vardım; tanrısal bir acı çekiyordun”.

Pavlus Korint Kilisesi’ne şöyle seslenir,

Ama şimdi seviniyorum; acı duymanıza değil, bu acınızın sizi tövbeye yönlmesine seviniyorum. Tanrı’nın isteğine uygun olarak acı çektiniz. Böylece hiçbir şekilde bizden zarar görmediniz. *Tanrı’nın isteğiyle çekilen acı*, kişiyi kurtuluşla sonuçlanan ve pişmanlık doğurmayan tövbeye götürür. *Dünyanın acılarıysa* ölüm getirir (2 Korintliler 7:9–10).

Bu ayette “kurtuluş” sözcüğünün Grekçesi mutlakayeniden doğmak anlamına gelmez. “Güvenlik, özgürleşme, tehlikeden ya da yıkımdan korunma” olarak tanımlanan *soteria* sözcüğü kullanılır. Bu tanımda “kurtuluş” sözcüğünü yalnız bırakalım ve yukarıdaki ayete koyalım: “Tanrı’nın isteğiyle çekilen acı kişiyi *kurtuluşla* sonuçlanan tövbeye götürür”. Kurtuldum, özgür oldum ve bunu güvence altına alan şey Tanrı’nın isteğiyle çekilen acıydı.

İki Çeşit Acı

İki çeşit acı vardır; biri Tanrısal diğeri ise dünyasaldır. Bunlar birbirinden nasıl ayırt edilir? Kral Saul ile Kral Davut’un çektiği acılar bu farkı betimlemektedir. Önceki bir bölümde ele alındığı gibi, Saul Amaleklikler olayında Tanrı’ya

itaatsızlık eder. Peygamber Samuel ile yüzleştğinde, bunu inkâr eder, ancak Samuel merhamet göstermez. Daha sonra Saul suçu halka atar ve ancak Samuel'in ısrarının ardından nihayet "Günah işledim" der. İtiraf ettikten hemen sonra, Samuel'e şöyle der, "Ama ne olur halkımın ileri gelenleri ve İsraililer karşısında beni onurlandır" (1 Samuel 15:30). Saul'un çektiği acının odağında kendisi vardır. Samuel, ileri gelenlerin ve halkın önünde ona karşı çıkararak onu utandırmıştı. Onurunun tamir edilmesini istiyordu.

Öte yandan Kral Davut büyük günahlar işler. Bir başkasının karısıyla zina eder ve günahını örtmek için kadının kocasının katledilmesini ayarlar. Peygamber Natan ileri gelenlerin ve halkın önünde ona karşı çıkar. Günah ifşa olduğu an Davut kendisini yeter atar ve "RAB'be karşı günah işledim" der (2 Samuel 12:13).

Saul, "Günah işledim" dedi. Davut ise, "RAB'be karşı günah işledim" dedi. İşte fark budur. Davut, sevdiği Tanrı'nın yüreğini kederlendirdiği için acı çeker. Çektiği acı Saul'un aksine kendisine odaklı değildir. Rab'bin önünde yedi gün yedi gece oruç tutup yerde yattığında bu durum belli olur. Tanrı'ya karşı yaptıklarından ötürü tamamen pişmandır. Aşağıdaki ayette Rab'be ettiği feryat bunu açıkça ortaya koyar:

Sana karşı, yalnız sana karşı günah işledim, Senin gözünde kötü olanı yaptım. Öyle ki, konuşurken haklı, Yargılarken adil olasın (Mezmun 51:4).

Dünyanın acıları bizim üzerimize odaklanır. Sonuçları ne? Yargılanacak mıyım? Yetersiz mi bulunacağım? Günahımdan dolayı acı çekecek miyim? İnsanlar benim hakkımda ne düşünecek? vs. Tanrı'nın isteğiyle çekilen acılar ise İsa'ya odaklanır: Sevdiğim Kişi'nin yüreğini incittim ve neye karar verirse versin: *O'nun adaleti doğru ve gerçektir ve O'nun merhametine sığınyorum.*

Günahı Terk etmek

Artık özgürdüm, ama hâlâ düşüncelerimin yenilenmesine ihtiyacım vardı. Bu iki ya da üç yılını aldı. 1985 Mayıs'ından önce, eğer yakınlarımda pornografik görüntüler varsa, onun çekimine direnemezdin. Şimdi direnebiliyordum ve uzaklaşma gücüne sahiptim. Ama dar elbiseler giymiş güzel bir kadın yanımdan geçerken, düşüncelerimin çarpıklaşmasına fırsat vermemek için gözlerimi diğer tarafa çevirirdim. İsa'nın bize sağladığı tam özgürlük bu değildir. Kurtuluş henüz tamamlanmamıştı.

Özgür olmak ve özgür kılınmak arasında bir fark vardır. 6 Mayıs'ta özgür oldum, ama İsa diyor ki, "Gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak" (Yuhanna 8:32). Hedef özgür kılınmaktır ve bunun olması için gerçeğin varlığımıza nüfus etmesi gerekir.

Zaman geçtikçe Tanrı'nın sözünde ve duada kaldım; yüreğim Tanrı'nın kadınları gördüğü şekilde görmeye başladı. İlk düşünce değişimi bütün kadınların *kız çocukları* olduğu anlayışının yüreğimi doldurmasıyla gerçekleşti. Bunun kulağa derin bir düşünce gibi gelmediğini biliyorum, ama benim için öyleydi. Kutsal Ruh her kadının bir anne ya da babanın küçük kızı olduğunu gösterdi. Kurtulmadan önce algıladığım aksine onlar birer et parçası değildir.

Bir süre sonra, yüreğime daha da büyük bir vahiy geldi. Bütün kadınların Tanrı'nın suretinde yaratılmış olduğu bana açıklandı ve Tanrı onları yücelik ve onurla taçlandırmıştı (bkz. Yaratılış 1:26–27 ve Mezmur 8:5). Gene bu çok derin gelmeyebilir, ama varlığımın özünde yaşamımı değiştiren bir vahiy oldu.

Şimdi pornografi aniden önüme çıkarsa bana tiksindirici geliyor! Evet, bir zamanlar aklımı başımdan olan şey artık beni iğrendiriyor. Şimdi çekici bir kadın yanımdan geçtiğinde, özgür olduktan sonraki birkaç yıl boyunca yaptığım gibi başımı diğer tarafa çevirmeme gerek kalmadı. Artık ona karşı uygunsuz bir arzu duymadan gözlerinin içine bakıp sıcak bir "Merhaba" diyebilirim.

İsa Mesih'in lütfunun gücünü keşfettim. Çoğu Hristiyan'ın lütfu kurtuluş, günahların bağışlanması ve hak edilmemiş bir armağan olarak gördüğünün farkındayım. Ancak çoğunluk için sadece bu kadarla kalıyor. Tanrı'nın lütfunun bütün bu muhteşem sıfatları kapsadığını biliyorum, ama aynı zamanda bizi değiştirmemiz ve gerçeğin çağrısını yerine getirmemiz için güçlendirmektedir.

Bir yandan İsa'nın karşılıksız armağanının bizi *günahın ebedi cezasından* kurtardığına inanırken diğer yandan *günaha tutsaklıktan* kurtaracak kadar güçlü olmadığını kabul etmemiz mümkün müdür? Beni aksine asla ikna edemezsiniz.

Biliyorum! O'nun yaşam dönüştüren lütfunu deneyim ettim ve şimdi özgürüm. Beni özgür kıldığı için Rab'be şükrediyorum ve sizin için de aynı şeyi yapacağı için O'na minnettarım! Bu parkta bir yürüyüş değil, bir savaştı; sebatkâr olmak ve gayretle dua etmek gerekti. Büyük ihtimalle siz de aynı yoldan geçeceksiniz. İyi haber şu ki, başarısız olamazsınız, zira Tanrı'nın lütfu ve sevgisi başarısız olamaz. Bu nedenle onda kalın ve özgür kılın.

Eyleme geçin

Tanrı Kurtarıcınız'dır ve bir başkası yoktur. Hiçbir beş adımlı strateji, hiçbir insan çabası ve hiçbir kural listesi size günaha tutsaklıktan özgürleştiremez. Ama bu, bir hiçbir şey yapmazken Tanrı'nın bizi günahımızdan kurtardığı anlamına gelmez. Tanrı size kurtaracak, ancak O'nu izlemek eylem gerektirir. Göksel Babamız'ı doğru bir motivasyonla, yani O'ndan bir şeyler almak için değil, O'nu tanımak için izlemek size kurtuluşa götürecektir.

Asıl soru, özgür olmanın sizin için ne kadar önemli olduğudur. Tanrı'yı aramaya zaman ayıracak mısınız? Gerekirse yalnız başınıza çekilmeler yapacak mısınız? Feryat edecek ve O'nun huzurunu bulana ve vaatlerine ele geçirene dek durmayacak mısınız? O'na yaklaşarak ilişkinizin gündeminin belirlenmesine izin verecek misiniz? Sadece istediğiniz hayatı engellediği için değil, ama ilişkinizin bekası için günahattan özgür olmayı amaçlayacak mısınız? Tanrı'nın hizmetkârların sizin için dua etmesine ve hayatınıza konuşmasına izin vererek kendinizi alçaltacak mısınız?

Tutsaklığınızın maliyetini hesaplayın, ama aynı zamanda özgürlüğünüzün bedelini de düşünün. Sonra tüm yüreğinizle Tanrı'nın ardından gidin. Sizi yakından tanımak için bekliyor!

GÜNAH OLMAYAN GÜNAH

Bu bölümün başlığını okuduğunuzda kaşınızı mı kaldırdınız?

Putperestliğin henüz değinmediğimiz bir başka unsuru var ve buna *günah olmayan günah* diye tanımlanabilir. Kriptoniti ortadan kaldırma sürecini tamamlamak için bunu ihmal edemeyiz, çünkü muhtemelen teşhis etmesi en güç olandır. O halde bir benzetmeyle açılış yapalım.

Bir gün dinleyicilerden biri İsa'ya Tanrı'nın Egemenliği'nde sofraya oturmanın ne kadar harika olacağı yorumunu yaptı. İsa derin bir gerçeği betimlemek için bu yorumu kullanır. Şöyle der, "İsa ona şöyle dedi: "Adamın biri büyük bir şölen hazırlayıp birçok konuk çağırdı. Şölen saati gelince davetlilere, 'Buyurun, her şey hazır' diye haber vermek üzere kölesini gönderdi. "Ne var ki, hepsi anlaşmışçasına özür dilemeye başladılar" (Luka 14:16-18). Bu benzetmedeki kilit sözcük "özür" dür.

Hiç buna benzer bir durum yaşadınız mı? Birinden, ister bir yardım isterse bir davet olsun, gerekli bir görevi tamamlamasını ya da bir işi yapmasını istediğinizde ya da başka herhangi bir talepte bulunduğunuzda aldığınız karşılık *boş bir özür* oldu mu? Özürler ne anlatırlar? Basitçe kendi istedikleri şeyin sizin ricanızdan daha önemli olduğunu anlatırlar. Özetle "Benim önceliklerim seninkilerden daha önce gelir" derler.

İsa'nın benzetmesindeki adam bir mangal partisi vermiyor, biraz cipsle birlikte hamburger ya da sosisli sandöviçler hazırlamıyordu. Bu büyük bir şölen-di, önemli bir olaydı. Bunu davetlileri bereketlemek için düzenlendi. Davetiye-ler basılmış, mühürlenmiş ve gelmesini istediği herkese gönderilmişti, ama davet edilenlerin hepsi özürlerini sundu: "Birincisi, 'Bir tarla satın aldım, gidip görmek zorundayım. Rica ederim, beni hoş gör' dedi" (Luka 14:18).

İşte önemli bir soru: Tarla satın almak günah mı? Elbette değil. Eğer günah olsaydı, başım dertte demektir, çünkü geçmişte bir miktar toprak satın aldım. Ancak toprağı satın almak Tanrı'nın sözünden daha önemli olursa günahtır; yani "günah olmayan günah". Daha açık bir ifadeyle, putperestlik ya da kriptonittir.

Sonraki adamın dediğine bakalım: "Bir başkası, 'Beş çift öküz aldım, onları denemeye gidiyorum. Rica ederim, beni hoş gör' dedi" (Luka 14:19).

Bir kere daha, öküz satın almak ya da bugüne gelirsek işiniz için malzeme almak günah mıdır? Elbette değil, ben de iş malzemeleri alıyorum. Ancak bir şey satın almak Tanrı'nın sözünden daha önemli olursa bu günahtır. Yani günah olmayan günahtır ya da açık bir ifadeyle putperestlik ya da kriptonittir.

Şimdi de son davetiyeyi alanın verdiği yanıtı bakalım:

"Yine bir başkası, 'Yeni evlendim, bu nedenle gelemiyorum' dedi"
(Luka 14:20).

Son kez sormama izin verin; evlenmek günah mıdır? Eğer öyle olsaydı, ben dahil erkeklerin çoğunun başı derttedir. Elbette değildir. Ancak bir eş Rab'bin sözünden daha önemli olursa, günahtır. Bir kez daha günah olmayan bir günahtır ya da putperestlik ya da kriptonittir.

Sanırım kastedilen şey açıktır: bir kimseyi, bir nesneyi ya da bir etkinliği Rab'bin sözünün önüne koyduğumuzda, günah olmayan o şey günah haline gelir.

Kriptonitim İfşa Oldu

Daha önce söylediğim gibi Purdue Üniversitesi'nde ikinci sınıfa giderken İsa Mesih'e aşık oldum. 1981 yılında bir öğrenci birliği toplantısında O'nu Rabbim olarak kabul ettim. O'nun için ateşli bir tutkum vardı!

Aylar sonra Purdue'de futbol sezonu başladı. Artık üçüncü sınıf öğrencisiydim ve bir öğrenci olarak evimizde oynadığımız tüm maçlara sezonluk biletim vardı. İlk iki yılda bu maçların birini bile kaçırmamıştım. Ama şimdi, İsa'ya olan tutkumdan ötürü futbol maçlarının oynandığı zamanları Kutsal Kitap çalışmasıyla geçirdim. Öğrenci birliği evi sessizdi, çünkü bütün erkekler maçtaydı. Duada zaman geçirmek bakımından harika bir fırsattı. Futbol maçlarından daha çok Tanrı'yla geçirdiğim zamanlardan zevk alıyordum.

Kimse bana "Futbol maçlarına gitmemelisin" dememişti. Bir maça gitmenin yanlış olduğunu asla düşünmedim. Aslında üniversitenin son yılında birçok maça gittim.

Purdue'den mezun olduktan sonra, Dallas'a taşındım ve birkaç ay sonra ki-

lisemdeki pozisyonu kabul ettim. Hizmetin büyüklüğü ve etkisi nedeniyle, dört yüzden fazla çalışmamız vardı.

O dönemde, Dallas Kovboyları Amerikan Futbol liginin en iyi takımlarından biriydi. Michigan'dan geldiğim için Kovboylar'ın çok taraftarı değildim, ama kadromuzda çalışanların her Pazartesi takım hakkında konuştuklarını sık sık duyuyordum. Bir gün önceki maçı tüm ayrıntılarıyla tartışır, istatistikler, öne çıkan oyuncular ve elbette sezon sonu senaryoları hakkında konuşurlardı.

Sırf meraktan Kovboylar'ın maçlarını izlemeye başladım. İlk başlarda bir ya da iki çeyrek seyretmekle başladı. Onları izlemeyi seviyordum, çünkü heyecanlıydılar. Bir başka faydası daha vardı; ofisteki arkadaşlarla maçları bilerek tartışmak için fırsat sağlıyordu.

Ama zaman geçtikçe, Kovboylar'a ilgim arttı ve maçları başında sonuna izlemeye başladım. Kendimi tutkulu biçimde televizyonla konuşurken, bazen oyunculara bağırıp çağırırken buldum. En nihayetinde hiçbir maçı kaçırmama noktasına geldim. Sezon dışında bile, iş arkadaşlarımla birlikte seçmeler ve gelecek sezon Kovboylar'ın ne kadar süper oynayacağı hakkında konuşmayı sürdürdük. Artık koyu bir taraftar haline gelmiştim!

Gelecek sezon başladığında, heyecanla dolup taşıyordum. Her Pazar günü ibadetin ardından eve koşar, televizyonun başına oturur ve kilise kıyafetlerimi bile çıkarmazdım. Rahatsız elbiselerimin içinde ve hatta tuvalete gitmeye ihtiyacım olduğu halde bazen televizyona yapışmış gibi otururdum. Tek bir oyunu dahi kaçırmak istemiyordum.

Devre arasında kıyafetlerimi değiştirdim. Eğer Lisa'nın bir şeye ihtiyacı varsa, unut gitsin. "Tatlım, Kovboylar'ın maçı var" derdim. Devre arasında ya da daha iyisi maçtan sonra yemeğimizi yerdik. Ama asla maç sırasında yemezdik.

O sıralarda takımın bütün istatistiklerini ezbere biliyordum. Bunları dikkatlice inceler ve sürekli olarak Kovboylar'ın nasıl daha iyi oynayabilecekleri üzerine kafa yorardım. İş yerinde tartışmaları sürükleyen bendim. Kilisemde sezonluk biletleri olan bazıları vardı ve beni stadyumda maç izlemeye davet ettikleri zaman her seferinde kabul ederdim. Asla gitmemek için *boş bir özrüm* yoktu.

Gelecek sezona geçelim. Kısa bir süre önce, çok basit ve önemsiz göründüğünü düşündüğüm bir şey hakkında dua etmiştim. Ne var ki, hayatımı değiştireceğinin farkında değildim. Şöyle bir duaydı, "Ya Rab, yüreğimi arındırmanı istiyorum; kutsal ve Sana ayrılmış olmak istiyorum, bu nedenle hayatımda seni hoşnut etmeyen ya da Senden önce gelen her ne varsa, bunu ortaya çıkar ve bundan beni temizle".

Futbol sezonu kapanmak üzereydi ve playofflar yaklaşıyordu. Hayati bir maçın oynanacağı bir gündü. Kovboylar, Philadelphia Kartalları'na karşı oynuyorlardı vemaçın galibi playofflara kalacak ve mağlubu elenecekti. Televizyonun

karşısına yapıştım; koltukta oturmuyordum, ama ekranın önünde ayakta çakılı vaziyetteydim. Maçın son çeyreği oynanıyordu ve bitime sekiz dakika kalmıştı. Kovboylar dört puan gerideydi, ama takımın yıldız oyuncusu takımı ileriye doğru götürüyordu. Artık oyunlar arasındaki duraklamalarda ileri geri yürüyor, hatalı atışlarda öfkeyle bağırıyor ya da harika oyunlarda sevinçle zıplıyordum. Kaygılı bir bekleyiş içindeydim.

Birden bire, önceden haber vermeksizin Tanrı'nın Ruhunu beni dua etmem için teşvik etti. Ani bir dürtü ruhumu kapladı—dua et, dua et, dua et! Yüreğimin derinliğinde güçlü ve ağır bir yük oluştu. Tanrı'nın Ruhunun sizi kendisine çekecek dua etmenizi istediği zaman verdiği bu dürtüyü tanıyordum.

Yüksek sesle şöyle dedim, “Ya Rab, maçın bitmesine sadece sekiz dakika kaldı. Bittikten sonra dua edeceğim”.

Dürtü devam etti ve azalmıyordu.

Birkaç dakika geçti. Hâlâ rahatlık aradığım için şöyle dedim, “Rab, maç bittikten sonra beş saat dua edeceğim. Sadece altı dakika kaldı!”

Kovboylar, topu rakibin alanına doğru taşıyordu. Geriden gelerek bu önemli maçı kazanacaklarını biliyordum. Ne var ki, dua etme dürtüsü yüreğimden kalkmadı. Aslında giderek daha da güçlendi. Asabım bozuldu. Maçtan uzaklaşmak istemiyordum.

Sonra sesimi yükselterek Rab'be şöyle yakardım, “Ya Rab, eğer isteğin buysa günün geri kalanını, hatta tüm geceyi dua ederek geçireceğim!”

Maçın geri kalanını izledim. Kovboylar kazandı ve Tanrı'ya bir söz verdiğim için hemen televizyonu kapattım. Doğrudan ofisimin merdivenlerini çıktım, kapıyı kapadım ve dua etmek için yere kapandım. Ama dua etme dürtüsü artık yoktu. Artık yüreğimde bir yük, en ufak bir his bile kalmamıştı. Hiçbir şey yoktu.

Dua isteğimi artırmaya giriştim. Dua etmeye çalıştım ve ağzımdan çıkan sözler kuru ve bayattı. Çok geçmeden neler olduğunu anladım. Tanrı'nın isteği yerine maçı seçtim. O'nun isteğinin önüne koyduğum *boş bir özrüm* vardı.

Yüzümü halının içine gömdüm ve içimden inledim, “Tanrım eğer birisi bana ‘Hangisi daha önemli, Tanrı mı yoksa Dallas Kovboyları mı?’ diye sorsaydı, hiç tereddüt etmeden ‘Elbette Tanrı!’ derdim. Ama az önce kimin daha önemli olduğunu gösterdim. Beni çağırдың, ama ben Senin yerine futbol maçını seçtim. Lütfen beni bağışla!”

Yüreğimde derhal şu sesi işittim, “Oğlum, senin beş saat dua ederek fedakârlık yapmanı istemiyorum; itaat etmeni istiyorum”.

Hayatın Herhangi bir Alanı

Bu türden bir putperestlik hayatın herhangi bir alanında görülebilir. Aynı dönemlerde bir sabah mısır gevreğimi kaseye boşaltmaya hazırlandığım bir zamanı hatırlıyorum. Sabahları mısır gevreği yemeye bayılırım! Ama o sabah Tanrı'nın şöyle fısıldadığını işittim, "Oruç tutmanı istiyorum".

Mısır gevreğine baktığımı ve yemeyi çok istediğimi hatırlıyorum. Şöyle karşılık verdim, "Ya Rab, gelecek hafta üç gün oruç tutacağım"; benden istediği şeye itaat etmemek için bir başka *boş özü*. Bu sayede yiyeceğin hayatımda nasıl bir puta dönüştüğünü gördüm. O'nunla birlikte geçireceğim değerli bir fırsatı kaçırmıştım, çünkü yiyecek arzumu O'nun varlığını ve Sözü'nü deneyim etme arzuma ağır basmıştı.

Aynı şekilde, daha sonra golf sporuna olan sevgim haddini aşınca, Kutsal Ruh bir gün golf setimin tamamını bir başka pastöre vermem için beni harekete geçirdi (onun hayatında sınırları belliydi).

Bir buçuk yıl golf oynamadıktan sonra, Rab profesyonel bir golfçunun yüreğine binlerce dolar değerindeki golf malzemelerini bana hediye etme isteğini koydu. Şaşırmıştım. Birkaç ay sonra, bir pastör bana gelerek Tanrı'nın yönlendirilmesiyle kendi golf sopalarını bana vermek istediğini söyledi. Şimdi gerçekten aklım karışmıştı!

Sonra yalnız başıma kaldığımda Rab'be sordum, "Bütün bu golf malzemeleriyle ne yapacağım?"

Tanrı'nın yüreğine "Git, golf oyna", dediğini işittim.

"Ama bir buçuk yıl önce beni bu spordan uzaklaştırdın ve bütün sopalarımı başkasına verdirdin".

"Golf artık senin için uygunsuz bir uğraş değil", dediğini duydum Tanrı'nın. "Artık dinlenmek ve eğlenmek için bir yol".

O zamandan beri golf oynuyorum, ve Tanrı bu sporu bana dinçlik ve tazelik vermek için harika biçimde kullandı. Bunun yanı sıra kaybolmuş insanların kurtulması için bir araç haline geldi ve oğullarımla, kilise önderlerimle ve hizmet ortaklarımla ilişkilerimi güçlendirmemi sağladı. Esasen, arkadaşların ve ortakların katılımıyla düzenlediğimiz Messenger Golf turnuvaları aracılığıyla Uluslararası Messenger hizmetimize misyon faaliyetlerinde kullanılmak üzere beş milyon dolardan fazla bağış yapıldı. Eğer golfu hayatımdan tamamen çıkarsaydım, böyle bir şey olmayacaktı. Golf benim için artık kriptonit değildi.

Bunlar günah olmayan günah alanlarıydı. Bunlarla iş dünyasında, hizmette, sporda, ilişkilerde, zevkli uğraşlarda, hatta hayattaki gerekli şeylerde karşılaşabiliriz. Bu liste farklı uğraşlar, etkinlikler, ilişkilerin sayısı kadar uzayıp gider.

Tanrı bu yaşamdan zevk almamızı ister. Aslında, Elçi Pavlus'un ağzından hayret veren bir yorum okuyoruz:

Zevk almamız için bize her şeyi bol bol veren Tanrı'ya umut bağlasınlar (1 Timoteos 6:17).

Tanrı bize bahsettiği müthiş nimetlerin tadına varmamızı ister. Hayatta zevk almamızı ister. Ancak bizden tek isteği öncelik listemizde birinci sırayı O'na vermemizdir; bunun anlamı her zaman, her yerde ve her etkinlik sırasında O'nun ve isteklerinin ilk önce gelmesidir.

Boş, hatta geçerli bir özüre bile yer yoktur!

Şöleni Kaçırmayın!

İsa'nın verdiği benzetmenin sonuna ilerleyelim. Şölene davet edilen, ancak karşılık olarak özürlerini bildiren üç kişiyi hatırlıyoruz. Benzetme şöyle devam ediyor:

“Köle geri dönüp durumu efendisine bildirdi. Bunun üzerine ev sahibi öfkelenerek kölesine, ‘Koş’ dedi, ‘Kentin caddelerine, sokaklarına çık; yoksulları, kötürümleri, körleri, sakatları buraya getir’. Köle, ‘Efendim, buyruğun yerine getirilmiştir, ama daha yer var’ dedi. Efendisi köleye, ‘Çıkıp yolları ve çit boylarını dolaş, bulduklarını gelmeye zorla da evim dolsun’ dedi. Size şunu söyleyeyim, ilk çağrılan o adamlardan hiçbiri benim yemeğimden tatmayacaktır” (Luka14:21–24).

Bu benzetme ile elbette Kuzu'nun düğün şöleni, yani en sonunda Baba'nın Oğlu için vereceği ziyafet kastedilir. Hepimiz davetliyiz. Ancak, burada şimdi de geçerli olan bir ilke vardır. Tanrı, gündelik rutinimize ya da çok sevdiğimiz şeylere ara vermeyi gerektiren bir çağrı yaptığında, bizim için çok daha büyük harika bir şey hazırlamış demektir. İşte bu durumda Sözü'nün, hikmetinin, varlığının, sağlayışının, öğütlerinin, gücünün ya da sadece O'nun verebileceği diğer harika bereketlerin oluşturduğu bir şölen, yani Tanrı'yla yüz yüze gelme söz konusudur.

Dallas Kovboyları maçı sırasında benim için hazırladığı bir bereket vardı. Bir gün bunun ne olduğunu keşfeceğim ve aslında benim için ayrılmış o bereketi “yollarda ve çit boylarında” duran bir başkasına verdiğine eminim. Ben ise onu kaçırdım.

Bundan ötürü kendimi mâhkum olmuş hissetmiyorum, çünkü Tanrı'dan beni bağışlamasını istedim ve O'nun merhameti çok büyüktür. Ama hem o olaydan hem de yaptığım diğer hatalardan kesinlikle ders aldım. Bundan böyle kriptonite

tutunup benim için hazırladığı bir başka süprizi asla kaçırmak istemiyorum.

Tanrı'dan O'nun Sözü'nü ya da hikmetini kabul etmek için beklenmedik davetler geldiğinde, eğer geri çekilmek için tüm özürleri bir kenara bırakırsak güçleneceğiz. Unutmayın, kriptonit bizi sadece zayıflatır.

Ne üzücüdür ki, bazılarımız tekrar ve tekrar özürler bildirmeye devam edecektir. Tanrı'yı asla birinci öncelik yapmayacaklar ve bu nedenle büyük şöleni kaçırabilirler. Umarım böyle olmaz, çünkü O'nun evinde çok yer var ve hepimiz davet edildik.

Birkaç yıl önce ettiğim bu basit duayı lütfen benimle birlikte tekrar edin: *“Baba, Rabbim İsa Mesih'in adıyla Senden dilerim, yüreğimi arındır. Kutsal ve Senin için ayrılmış olmak istiyorum, bu nedenle hayatımda seni hoşnut etmeyen ya da Senin önüne koyduğum her ne varsa, bunu ortaya çıkar ve bundan beni temizlenmeme yardım et. Senin hazırladığın şölenleri kaçırmak istemiyorum!”*

Eyleme geçin

Umut ediyorum ki, bu bölümün sonundaki duaya yürekten amin dediniz. Eğer bu duayı ettiyseniz, Tanrı günler, haftalar ve aylar içinde sizi kendisine yaklaştırmak için hayatınızda çalışmaya başlayacak ve süreç içinde size O'ndan uzak tutan şeyleri ifşa edecektir. Hayatınızda Tanrı'nın sözüne itaat etmenizi engelleyen bir özür haline gelmiş herhangi bir şeyi size göstermesini isteyerek bu sürece aktif bir şekilde katılın. Size açıkladığı şeyleri not edin ve bunlar üzerinde dua etmek için birkaç dakikanızı ayırın. Tanrı'ya bu şeyleri nasıl gördüğünü sorun ve size söylediklerini yazın.

Eğer bölümün sonundaki duayı etmediyseniz, şimdi farklı türde bir dua etmek için zaman ayırın. Tanrı'dan size istekli ve cesur bir yürek vermesini isteyin, öyle ki o duayı edebilesiniz. Dua ederken Tanrı'nın yüreğinize koyduğu herhangi bir şeyi kağıda geçirin.

ŞÖLEN KAPISI

İsa Vahiy Kitabı’da bir başka kiliseye çok dikkat çekici bir beyanda bulunur. Sözleri önceki bölümde ele aldığımız konuyla çok yakından ilişkilidir:

“İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum. Biri sesimi *işitir* ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim; ben onunla, o da benimle, birlikte yemek yiyeceğiz” (Vahiy 3:20).

İsa’yla birlikte şölen! Efendi ile arkadaşlığında geçen bir paydaşlık ziyafeti. Orada O’nun sözünü, hikmetini, öğütlerini, gücünü ya da O’nun varlığından çıkan diğer harika bereketleri alırız. Umut ederim, böyle müthiş bir sofraya O’ndan almak için açlık, beklenti ve heyecan yaratacaktır. İşte bizi güçlendirecek olan budur; İsa’nın sağladığı bir sofraya kriptonitin tam karşısıdır. Süpermen’in güneşten taze güç almasına benzetilebilir. İsa yaşayan Söz’dür, gökten inen gerçek Ekmek’tir ve O’nun varlığı her çeşit kriptonite direnmek için bize güç vermektedir.

Soracağımız soru şudur, “İsa hangi kapıyı çalıyor?” Birçok hizmetkâr bu ayeti insanları kurtuluşa çağırmak için kullanmıştır ve bu harikadır. Ama unutmamalıyız ki, Rab burada kendisini hiç tanımayanlara değil, kilisesine, yani izleyicilerine seslenmektedir. Ancak İsa’nın sözlerinin kilit unsuru kapıya odaklanmaz. Esasen burada “işitir” sözcüğü odak noktasıdır.

Eğer evimde çok yüksek sesle müzik dinliyorsam ve bu sırada önemli bir ziyaretçi kapıyı çalıp beni adımla çağırırsa, onu işitmemem. Ziyaretçim en sonunda uzaklaşacaktır.

Bu nedenle daha önemli bir soru ortaya çıkıyor, “Bizi işitmekten alıko-yan şey nedir?” Eğer işitmezsek, şöleni kaçıırız. Bu yüzden bu hayati soruya bakalım ve yanıt arayalım.

Kutsallık

Günümüz kilisesinde “kutsallık” sözcüğünden bahsettiğinizde, insanlar çoğu zaman irkilir ve hemen konuyu değiştirirler. “İlerici” kişiler için pek havalı bir konu sayılmaz ve hayatın üzerine sözümona gölge düşürür. Çoğu zaman kutsallık, kurtuluşu işler yoluyla kazanmakla eşanlamlı görülür ya da yasacılık olarak algılanır.

Ancak, kutsallık, İsa'nın yanına almak için geri döneceği kilisenin Yeni Antlaşma'da geçen tek tanımıdır. İsa'nın “önderlik odaklı”, “amaca uygun”, “bağlantılı” ya da güçlü bir “topluluğa” sahip bir kilise için geri döneceği söylenmez. Bütün bu özellikler bir kilisenin büyümesi ve başarılı olması için son derece önemlidir, ancak bunların hiç biri Mesih'in gelini tanımlayan karakteristik özellik değildir.

Ne yazık ki, geçmişteki yasacı vaazlardan ötürü birçok insan kutsallığı konuşmaktan kaçınır. Günümüzde bir kiliseyi genişletmek için, görünüşe göre bu kavramdan tamamen geri çekilmek gerekir. Aynı zamanda, itaatkâr önderler kutsallığın Yeni Antlaşma boyunca öğretildiğini bilirler ve bu nedenle konunun ele alınması gerekir. Bu yüzden, bu kişiler kutsallığı daha makbul hale getirmek için şuna benzer bir öğretiye başvurmuştur: “Kutsallık söz konusu olduğunda, kişisel sorumluluk hakkında kaygı çekmemize gerek yoktur, çünkü İsa kutsallığımızdır ve Mesih'te güvencededir”. Bu öğreti doğru olmakla birlikte tam olarak yeterli değildir, çünkü Yeni Antlaşma'da kutsallığın iki farklı unsurundan söz edilir. Çok fazla çağdaş öğreti ve vaazlar her ikisini tek bir kutuya yığmaktadır.

Kutsallığın birinci unsuru hakkında şöyle okuyoruz:

O kendi önünde sevgide *kutsal ve kusursuz olmamız* için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti (Efesliler 1:4).

Henüz ebedi değere sahip bir şey yapmamızdan önce, Tanrı bizim hakkımızda bir karar verdi. Bizi seçti ve böyle yapmakla bizi kutsal ilan etti. O'nun gözünde kusursuzuz. Bu “konumsal kutsallıktır”. İsa'ya iman ettiğimiz gün Tanrı'nın gözünde kutsal hale geldik ve asla bundan daha kutsal olmayacağız. Bundan yirmi beş milyon yıl sonra, İsa'yı kabul ettiğiniz gün olduğu kadar kutsal olacaksınız.

Betimlemek gerekirse, 1981 Haziran ayında Lisa Toscano ile tanıştım. Kısa süre sonra ona aşık oldum ve onunla evlenmeye karar verdim. 2 Ekim 1982'de eşim oldu. Aradan otuz beş yıl geçti ve bugün evlendiğimiz gün olduğundan daha fazla eşim değil. Ve yetmişinci yıldönümümüzde de şimdikinden daha fazla eşim olmayacak. John Bevere'nin eşi olma *konumunu* koruyor. Bunu kazanmak, bunun için çalışmak ya da satın almak zorunda değildi. Benim eşim oldu, çünkü onu seçtim.

Bazı önderlerin öğrettiği kutsallık budur ve doğrudur, ama daha fazlası da var. Kutsallığın diğer unsurunu da betimlemek için bir kez daha evliliğimi kullanacağım.

Lisa benimle tanışmadan önce, ilginç bulduğu erkeklerle flört etti, onlarla dışarı çıktı ve telefon numarasını paylaştı. Benimle evlendikten sonra, artık diğer erkeklerle flört etmeyi ve onları izlemeyi bıraktı. Şimdi eşim olarak sahip olduğu *konuma* uygun *davranışlar* gösteriyor.

Elçi Petrus'un sözlerine bakalım:

Söz dinleyen çocuklar olarak, bilgisiz olduğunuz geçmiş zamandaki tutkularınıza *uymayın*. Sizi çağıran Tanrı kutsal olduğuna göre, siz de her *davranışınızda* kutsal olun (1 Petrus 1:14-15).

Bazı sözcükleri vurguladım. İlk olarak *uymayın* sözcüğüne bakalım. Petrus'un davranışlarla ilgili vurguladığı şey bunun seçime bağlı olmadığıdır. İkinci olarak Petrus, Mesih'teki *konumumuz* hakkında değil, bunun aksine *yaptıklarımız* hakkında konuşmaktadır. *Amplified* çevirisi bunu güzelce ortaya koyar: "Siz de her *hareketinizde* ve *yaşam biçiminizde* kutsal olun". Burada söz konusu olan şey *konumsal* değil, *davranışsal* kutsallıktır. Evlendikten sonra Lisa'nın davranışlarını değiştirmesine benzer. Davranışımız bulunduğumuz konumu yansıtmalıdır.

Çatışmanın başladığı yer burasıdır. Hristiyan yaşamımın başlarında sürekli olarak kutsal yaşamaya çalıştım ve sürekli başarısız oldum. Kelimenin tam anlamıyla yalınlığa düştüm. Sonra Tanrı'nın lütfunu keşfettim. Lütfun, kendi gücümüzle yapamayacağımız bir şeyi yapmamız için Tanrı'nın sağladığı hak edilmiş kudret olduğunu öğrendim. Pornografiden ve diğer günahlı alışkanlıklardan özgür olamıyordum, ama lütfu keşfettikten sonra, lütfu iman ederek ve onunla işbirliği yaparak özgürlüğe yürüyebildim.

Ama üzücügerçek şudur. Hizmetimiz birkaç yıl önce bir anket yaptı. Çeşitli öğretisel akımları ve mezhepleri temsil eden bir dizi kiliseyle görüştük. Ülkenin her yanından beş binden fazla yeniden doğmuş Hristiyan ile anket çalışma yaptık. Katılımcılardan Tanrı'nın lütfu için üç ya da daha fazla tanım vermelerini istedik. Anket sonuçları, neredeyse herkesin Tanrı'nın lütfunu kurtuluş, günahların bağışlanması, karşılıksız hak edilmemiş armağan ve Tanrı'nın sevgisiyle ilişkilendirdiğini ortaya koydu. Bu iyi haberdir. Ancak bu imanlıların yüzde ikiden daha azının Tanrı'nın lütfunu O'nun *güçlendirmesi* olarak tanımlaması üzücüdür. Zira Tanrı'nın kendisi şöyle beyan eder, "*Lütfum* sana yeter. Çünkü *gücüm*, güçsüzlükte tamamlanır" (2 Korintliler 12:9). Tanrı, lütfunun insanları güçlendirdiğini açıklar.

Petrus şöyle yazar, "Tanrı'yı ve Rabbimiz İsa'yı tanımakla lütfu ve esen-

lik artan ölçüde sizin olsun. Kendi yüceliği ve erdemiyile bizi çağıranın tanrısal gücü, kendisini tanımamız sonucunda yaşamamız ve Tanrı yolunda yürümemiz için gereken her şeyi bize verdi” (2 Petrus 1:2–3). Petrus bu ayetlerde Tanrı’nın lütfunu, Tanrı yolunda yürümemiz, yani kutsal olmamız için verilen tanrısal güç olarak tanımlar.

Gerçek şu ki, iman etmedikçe Tanrı’dan hiçbir şey alamayız. Ve bilmediğimiz şeye iman edemeyiz. Eğer lütfun bizi güçlendirdiğini Amerikalı Hristiyanlar’ın yalnızca yaklaşık yüzde ikisi biliyorsa, o halde Amerikalı Hristiyanlar’ın kabaca yüzde doksan sekizi kendi güçlerine dayanarak kutsal bir hayat sürmeye çalışıyorlar demektir ki, bu imkânsızdır. Bu senaryonun yılgınlık, yenilgi, despresyon, mâhkumiyet ve suçlulukla sonuçlanması kaçınılmazdır.

Böylece bazı Hristiyanlar’ın kutsallığın bütün unsurlarını *konumsal* kutsallık kategorisine koymasının sebebi anlaşılmaktadır. Çok sayıda Hristiyan, hiç yardım almadan kendi güçleriyle Tanrı yolunda yürüyemedikleri için cesaretsizliğe düşerler. Lütuf, Tanrı’nın sadece kurtuluş ve bağışlama sağlaması değil, aynı zamanda kutsal yaşamamız için güç sağlamasıdır! İbraniler’in yazarı bunu beyan eder:

Herkesle barış içinde yaşamaya, kutsal olmaya gayret edin. Kutsallığa sahip olmadan kimse Rab’bi göremeyecek. Dikkat edin, kimse Tanrı’nın lütfundan yoksun kalmasın (İbraniler 12:14–15).

Bu iki ayette çok şey vardır. İlk olarak, “gayret edin” fiilinin Grekçesi *dio-ko*’dur. “Ardından gitmek ya da ısrarlı olmak, elde etmek için içtenlikle çabalamak” olarak tanımlanır. Bir başka sözlükte şöyle tanımlanır: “Yoğun çabayla ve kesin bir amaç ya da hedefle belli bir şey yapmak”.

Bu iki tanımı okuduktan sonra ilk olarak şöyle sormalıyız, burada söz edilen *seykonumsal* kutsallık mı yoksa *davranışsal* kutsallık mı? Cevap basittir: *Davranışsal* olması gerekir. Buna şu şekilde bakalım: Eşime şöyle bir söylediğinizi hayal edebilir misiniz, “Lisa Bevere, John Bevere’nin karısı olma konumunu elde etmen için yoğun çaba göstermen gerekiyor”.

Bu sözünüze gülecek ve “Ben zaten onun eşiyim” diye karşılık verecektir.

Konum bakımından zaten kutsalız; bunu kovalamak için yoğun çaba harcamamız gerekmiyor. O halde İbraniler yazarı *davranıştan* söz ediyor olmalıdır.

Davranışsal bakımdan kutsal olmaya gayret etmeliyiz. Eğer bunu yapmazsak, “Tanrı’nın lütfundan yoksun kalırız”. Günümüzde durumu örtbas etmek için vaaz edilen lütuftan nasıl yoksun kalabiliriz? Bu imkânsız olacaktır. Ancak lütfun davranışsal kutsallığın ardından gitmemiz için Tanrı’nın sağladığı güç olduğunu anladığımızda, bundan nasıl yoksun olabileceğimizi anlarız.

İbraniler yazarı bu bölümü şu sözlerle bitirir, "...minnettar olalım. Öyle ki, Tanrı'yı hoşnut edecek biçimde saygı ve korkuyla tapıalım" (İbraniler 12:28). Lütuf, Tanrı'yı hoşnut edecek biçimde tapınmamız ve kutsal yaşamamız için bizi güçlendirmektedir.

Şimdi önemli kısım geliyor. Şöyle okuyoruz, "kutsal olmaya gayret edin. Kutsallığa sahip olmadan kimse *Rab'bi göremeyecek*" (İbraniler 12:14). Bu yazar ne hakkında konuşuyor? İsa'yı herkes görmeyecek mi? Açıkça şöyle yazar, "İşte bulutlarla geliyor! *Her göz O'nu görecek*, O'nun bedenini deşmiş olanlar bile" (Vahiy 1:7). O zaman bu ayet "kutsallığa sahip olmadan Rab'bi göremeyeceğimizi" nasıl söyler? Bu ne anlama geliyor?

İsa'yı Görmek

Kutsallığa sahip olduğunda vaat edildiği üzere "İsa'yı görmenin" ne anlama geldiğini bir örnekle açıklamama izin verin. Amerikan vatandaşı olarak geçirdiğim elli sekiz yıl boyunca ABD'de on iki başkan göreve geldi. Bunların hepsinin yetkisi ve önderliği altında yaşadım ve verdikleri kararlar hayatımı etkiledi. Her birini çoğu zaman "başkanımız" olarak niteledim. Ancak onlardan hiçbirini kişisel olarak *görmedim*. Onunla birlikte çalıştıkları ya da onun arkadaşı oldukları için başkanı düzenli bir biçimde gören başka Amerikan vatandaşları var. Bu ayrıcalıklı kişiler onu her zaman *görüyorlar* ve sık sık onun *huzurunda* olurlar.

Bununla birlikte, tüm bu yıllar boyunca Amerikan başkanları hakkında pek çok şey öğrendim; vaatleri, verdikleri kararlar, kişisel geçmişleri ve halka açıklanan diğer bilgiler. Ancak bu önderlerle hiçbir zaman kişisel bir ilişkim olmadı. Bu nedenle, halkın geneliyle paylaşılmayan şeylere, yani hayatlarının özel alanlarına yabancıyım. Ve onlardan biriyle kişisel arkadaşlık kurma zevkine ulaşma fırsatını asla bulamadım.

Aynı şekilde, İsa'nın yetkisinde yaşayan Hristiyanlar var. Onların önderi olduğu için, İsa'nın kararları hayatlarını etkiliyor ve O'nu "Rab" diye çağırırlar. Ancak O'nu görmüyorlar ve O'nun huzurunda değiller. Bunu sorgulayabilirsiniz, ama İsa'nın bu gerçeği ortaya koyduğunu belirtmemeye izin verin:

Kim buyruklarımı bilir ve yerine getirirse, işte beni seven odur.
Beni seveni Babam da sevecektir. Ben de onu seveceğim ve kendimi ona göstereceğim (Yuhanna 14:21).

İsa'nın sözlerine bakın, "Kendimi ona göstereceğim (beni açıkça *görmelerine* izin vereceğim)" İsa'nın *buyruklarına* sahip olmak ve onları yerine getirmek

davranışsal kutsallığın ardından gitmektir. Bunu yapanlar *Rab'bi görür*; Rab kendisini onlara açıklar. Onlara *huzuruna* girme ayrıcalığını bahşeder. İlişkimiz sadece O'nun yönetimi altında olmak yerine Kralımız'la dost olma düzeyine yükselir. Yine şöyle der:

Size buyurdularımı yaparsanız, benim dostlarım olursunuz
(Yuhanna 15:14).

Lütfen bu cümledeki koşullu ifadeye (“yaparsanız”) dikkat edin. İlahiler söyleyebilir, kitaplar yazabilir, İsa'nın Dostumuz olduğu hakkında vaazlar verebiliriz. Ama “yaparsanız” ifadesi O'nun dostluğunun *koşullu* olduğu anlamına gelir. İsa'yla dostluğumuz hakiki kutsal olmamıza bağlıdır ve bunu öncelik haline getirenler *kul* statüsünden *dost* statüsüne yükselir. İsa kendisine sadık kalan adamlara şöyle der, “Artık size *kul* demiyorum” (Yuhanna 15:15). Burada İsa'nın “artık” ifadesini kullanması bir zamanlar onların dost değil, kul sayıldığı anlamına gelir.

Ashında Tanrı'nın kulu olmak kötü bir konum değildir ve elbette O'nunla hiçbir ilişkiye sahip olmamaktan çok daha iyidir. Ancak, bir kul bir şeyin ardındaki “nedeni” bilmez, ama bir dost çoğu zaman bilir.

Şöyle karşılık verebilirsiniz, “Ama hepimiz Tanrı'nın oğulları ve kızlarıyız”. Evet, ama Pavlus'un paylaştığı şu gerçeği unutmamalıyız: “Mirasçı her şeyin sahibiye de, çocuk olduğu sürece *köleden* farksızdır” (Galatyalılar 4:1). “Köle” için kullanılan Grekçe sözcük yukarıdaki ayette İsa'nın “kul” için kullandığı Grekçe sözcüğün aynısıdır. Bir oğul ya da kız, çocuk olarak kaldığı sürece, normalde sadece Tanrı'nın yaptığı şeyleri bilir, amabunların nedenlerine vakıf değildir.

Bir oğul ya da kızın dost haline gelmesi hem anne baba hem de çocuk için harika bir olaydır. Aynı şey Tanrı'nın ailesi için de geçerlidir. Babamız sırlarını açıkladıkça, ilişkinin dinamiğinde bir değişim gerçekleşir. Ama bizim için de bir değişim vardır. Artık sadece Tanrı'ya itaatsizlik etmemekten çok daha öteye geçerek O'nu hayal kırıklığına uğratmamak için daha büyük bir tutkuyla yaşarız. Hâlâ O'na itaat etmeyi amaçlarız ve her zaman amaçlayacağız, ama yüreğimizin itici gücü artık bu değil, O'nu hayal kırıklığına uğratmamaktır.

Kapı

Kutsallık, yasacıların tasvir ettiğinin aksine, kendi içinde bir son değildir. İsa'yla gerçek bir yakınlığa açılan giriş kapısıdır. Şimdi İsa'nın sözünü ettiği “kapının” önemini keşfediyoruz: bu kapı imanlının yüreğidir. Kutsallığın

ardından gitmeyi ihmal etmek O'nu işitme ve O'na karşılık verme yetimizi ortadan kaldırır. Daha sonra O'nunla şölene oturma ayrıcalığını yitiririz. Bu durum, ev çok gürültülü olduğu için ön kapıyı çalan çok önemli birini işitememize benzetilebilir. Pek çok kez kapıyı çaldıktan ve hatta adımızla bize seslendikten sonra, beklenen misafir en sonunda oradan ayrılacaktır.

Kutsallık öğretilerinden kaçınarak yaptığımız şey, her gerçek imanlının her şeyden çok arzuladığı şey olan Kralımız'a yakın olmaya götüren yolu tıkamaktır! *Güçlendiren lütfu* dışlayan Örtün lütfü öğretme stratejimiz, esasen kapıyı kapatmış ve üzerine kilidi vurmuştur. Lütfu ucuza sattık, zira lütfü hem örter hem de *güçlendirir!* Ne var ki, Efendi ile paydaşlığın tadına varacak bir konuma gelmek için güçlendirme unsuru hayati önemdedir.

Lisa ve ben İndiana eyaletinden evlilik cüzdanı aldık ve bu sayede yasal olarak evliyiz. Şu senaryoyu hayal edebilir misiniz: Evlilik cüzdanımı eşimin yüzüne tutarak şunu beyan ediyorum, "Hey, tatlım, biz evliyiz, sayal olarak birbirimize bağlıyız, ancak başka kadınlarla ilişki yaşıyorum". Teknik olarak Lisa ile evli olabilirim, ama yüreğinin arzularını ve sırlarını artık benimle paylaşmayacağı kesindir. Esasen yakınlık bitecektir. Artık dost kalamayız, çünkü o ayrıcalığı yitirmiş olacağım. Bu birlikte geçireceğimiz harika bir hayat olabilir mi? Biz bunun için mi evlendik? Eğer bu yolda devam edersem, en sonunda evlilikimi kalıcı olarak kaybederim.

Kilisede öğrettiklerimizle benzer bir davranışı cesaretlendiriyor olabilir miyiz? Yeni Antlaşma'nın diğer bölümlerinden ayrı tutulduğunda, nasıl davranırsak davranalım her şeyin yolunda olduğunu düşündüren birkaç ayeti ön planda mı tutuyoruz? Dünya hâlen İsa'ya "*Günahkârın duasını okuduk, lütufla kurtulduk ve Sana aitiz*" derken yatağımızda rahat yatabilir miyiz? Hal böyleyken yüreğinin özel kısımlarına girmemize izin vereceğine inanabilir miyiz?

Lisa'yı aldatarak zinaya düşmemek için motivasyonum, aynı yastığa baş koyup birbirimize bakıştığımız ve başka kimseye söylemeyeceği bir sözü bana fısıldadığı o özel, yakın zamanların harikasını asla kaybetmek istemememdir. Eşim olan bu harikulâde kadınla aramda var olan etkileşimden aldığım zevki yitirmek istemiyorum.

İsa'yla aramızdaki durum bundan farksızdır. O'na karşı ruhsal zinaya düşmememin nedeni yakınlığımızı kaybetmeyi ve dostluğumuzu bir kenara atmaya istemememdir. Bundan daha harika bir şey yoktur; hiçbir statü, hiçbir servet, hiçbir zevk, hiçbir etkinlik, hiçbir popülerlik, hiçbir günah İsa'ya yakın olmaktan daha iyi değildir.

Rab'bin "Bilmediğin büyük, akıl almaz şeyleri sana bildireyim" (Yeremya 33:3) vaadinin olmadığı bir yaşamı hayal edemem. Ya da "Derin ve gizli şeyleri or-

taya çıkardığı” gerçeğinin bulunmadığı (Daniel 2:22). Ya da İsa’nın “Artık örneklerle konuşmayacağım; Baba’yı size açıkça tanıtacağım” sözü olmadan yaşamayı hayal edemem (Yuhanna 16:25). Ve elbette Kutsal Ruhu’nun gelecekte olacakları bize bildireceği vaadi olmadan (bkz. Yuhanna 16:13).

Kutsallık olumsuz bir kavram değildir; tersine, Yeni Antlaşma’daki en pozitif gerçeklerden biridir. Onun potansiyelini gerçekten anladığımız zaman, damlardan duyururuz!

Eyleme geçin

Kutsallık kötü bir sözcük değildir; bir şifredir. Yüreğinizin kapısını Tanrı’nın sesine açmanızı sağlayan yoldur. Kutsallık olmadan, size konuştuğu zaman bile işitemezsiniz. Bu kutsallık sadece İsa’nın kurbanından ötürü Tanrı’nın verdiği bir şey değildir; düşüncede, sözde ve eylemde hayata geçirmeniz *gereken* bir şeydir.

Ama Tanrı, sizi bununla kendi başınıza mücadele etmeye terk etmez. Tanrı bize bu nedenle lütuf verir! Gerçi bu kadarı bile harika olsa da, O’nun lütfü bizi kurtarmaktan çok daha fazlasını yapar. Tanrı’nın lütfü bizi baştan aşağı kutsal, Tanrı’yı tümüyle hoşnut eden hayatlar sürmemiz için güçlendirir!

Hemen şimdi Tanrı’yı arayın. Daha fazla beklemeyin ve Tanrı’ya yakarmak için bu zamanı kullanın. Hayatınızda Tanrı’nın lütfuna en çok ihtiyacınız olan alanı belirtin ve O’nun sesini işitmenizi engelleyen her şeyi aşmanız için sizi lütfuyla doldursun diye Rab’be dua edin.

YÜKSELİN

Süper kahramanların filmleri neden tüm zamanların en beğenilenleri arasındadır? Şunu düşünün: Bu Hollywood prodüksiyonları savaş konulu filmlerden, Western, casusluk ve hatta aşk filmlerinden daha fazla seyirci çekmektedir. Ve sadece erkeklerin sevdiği bir tür değildir, çünkü bu filmleri sevdiğini itiraf eden kadınlarla sürekli karşılaşıyorum. Bunun sebebi nedir? Daha fazlası için yaratılmış olduğumuzu biliyoruz ve süper kahramanlar bizim dile getirilmeyen içsel özlemlerimize tercüman oluyorlar.

Süpermen'i düşünün. İmkânsız bir durum ortaya çıktığında, ezici bir zorluk başgösterdiğinde ve tüm umutlar suya düşmüş görüldüğünde, Clark Kent derhal *Daily Planet*'ten çıkar, bir telefon kulubesine girer ve birkaç saniye içinde durumu kurtarmak üzere harekete geçer. Durdurulamaz görünen düşmanları alt etmesinin verdiği neşelendiren duyguyu hissetmeyi seviyoruz. Adaletsizlik sona erdiğinde, kurbanlar özgürleştiğinde ve toplum tekrar düzene girdiğinde çok mutlu oluyoruz.

İşin özü şuna geliyor: Süper kahramanlarımızın kötülük karşısında zafer kazanmasına bayılıyoruz, çünkü en derinliklerdeki özlemimizi tatmin ediyor. Başlangıçta Tanrı'nın insanları "kendi suretinde" (Tanrı'nın yüceliğini yansıtacak biçimde) yarattığını biliyoruz (Yaratılış 1:27). Ayrıca bize şöyle söyleniyor, "Savaş eridir RAB" (Mısır'dan Çıkış 15:3). Bu söz üzerinde yeterince düşündünüz mü? Tanrı'nın doğasının nadiren söz edilen bir yanındır. Neredeyse bu gerçeğe ne yapacağımızı sanki hiç bilmiyoruz. Gene Yeşaya şöyle beyan eder:

Yiğit gibi çıkagелеcek RAB, Savaşçı gibi gayrete gelecek. Bağırıp savaş çığığı atacak, Düşmanlarına üstünlüğünü gösterecek (Yeşaya 42:13).

Adaletsizlikle savaşıyan savaşçılar kahramandır. İsa'nın durumunda ise, O *gerçek* super kahramandır. O gerçek Yiğit ve Savaşçıdır.

Yeşaya bu sözcükleri kaleme almadan uzun zaman önce, Yeşu O'nu gördü. Kralımız bir kuzu taşıyordu, ama elinde bir kılıç tutuyordu ve kendisini "RAB'bin ordusunun komutanı" olarak tanıttı (Yeşu 5:14).

Yeşaya bu sözleri kaleme aldıktan uzun zaman sonra, elçi Yuhanna Rab'bi gördü ve O'nu daha da müthiş bir surette gördü: "Gözleri alev alev yanan ateş gibidir" ve "ağzından keskin bir kılıç uzanıyor" (Vahiy 19:12–15).

O bir savaşçıdır! Çoğumuz bir savaşçının doğası itibarıyla kibar davranışlı, itaatkâr ya da hüzünlü olmadığını biliriz. Hayır, bir aksiyonun içinde olan bir savaşçı odaklı, kararlı ve hiddetlidir.

Şimdi odağımızı kendimize çevirelim. İsa'nın Vahiy'de adı geçen yedi kilisenin tamamına şuna benzer bir şey söylediği gerçeğini hiç düşündünüz mü: "Galip gelene (ya da zaferli olana)...". Eğer galip geleceğimiz hiçbir şey yoksa, nasıl galip gelebiliriz? Eğer ortada bir savaş yoksa nasıl zaferli olabiliriz?

Günümüzde bu çağrıyı hafife alan birçok kişi var. Mesih'te sahip olduğumuz kimliğin bizi galip kıldığını söylüyorlar. Diğer bir ifadeyle, O Galip olduğu için biz de otomatik olarak Mesih'te galipler oluyoruz. O'nda sahip olduğumuz konum bakımından bu doğrudur, ama tüm gerçek bundan ibaret değildir. Eğer kurtuluşumuz otomatik ise, İsa neden yedi kilisenin tamamındaki insanlara "galip gelene" dedi?

Bu evrende bir de Lex Luthor vardır ve onun adı Şeytan'dır. Çevresinde hiç de aptal olmayan bir işbirlikçiler sürüsü toplanmıştır. Bunların bir numaralı hedefi size durdurmak, ele geçirmek ve kontrol etmektir. Şeytan bu amaç için 24/7 çalışır. Ancak O silahsızlandırılmıştır. Sizin ve benim üzerimdeki yetkisi ve gücü elinden alınmıştır!

Benzer bir şekilde, Lex Luthor da çelik adam karşısında çaresizdir. Ne var ki, şeytani zekasıyla kriptoniti hem keşfederek hem de kullanarak Süpermen karşısına bir rakip olarak çıkmıştır. Böylece Süpermenimizi yakalayıp kontrol etme yeteneğine kavuşmuştur. Benzer şekilde, Şeytan da oyunu dengelemek için kendi sonunu getiren ruhsal kriptoniti kullanır. Bunu henüz cennette olduğu sırada, meshedilmiş bir Keruv iken oluşturdu (bkz. Hezekiel 28:14–16). Bunun bizi nasıl zayıf düşüreceğini ve krallık güçlerimizi etkisiz kılacağını ilk elden bilmektedir.

Şeytan (gerçek Lex Luthor), ruhsal kriptonitin gerçek etkilerini gördüğümüz takdirde, ondan uzak duracağımızı bilir, bu nedenle onu zekice kamufle eder. Ona karşı koyamadığımızda içsel olarak neler olduğunu hiç fark ettiniz mi? Kısa vadeli bir eğlence ve zevk getirebilir, ama sizi zayıflatmanın yanı sıra aynı zamanda sizi tatminsiz bırakır. Galip gelen doğanızdan sizi koparır ve güneş ışığı almayan ya da susuz kalan ota benzersiniz. Anbean içsel olarak solduğunuzu fark edersiniz.

Gözlemler

Sevgili Tanrı çocuğu, gerçek kimliğine geri dön. Sen kuşağımızın gerçek hayattaki super kahramanı olmaya çağrıldın. İçinde galip gelmen için gereken her şeye sahipsin. Bu kurgusal bir şey değil. Dünyayı dolaşma ve Mesih'in bedenini daha geniş bir pencereden görme ayrıcalığına eriştim. Kilise toplulukları ve bireylerle nelerin mümkün olduğunu gözledim.

Çok fazla örnek verebilirim, ama sadece birkaç tane vererek iştahınızı köreltmeme izin verin. Dünyanın en kalabalık İslam ülkesinde bulundum ve yarısından fazlası önceden müslüman olan yaklaşık yüz kırk bin kişilik bir kilise topluluğunda birden çok kez vaaz verdim. Kilisenin ana ibadet salonu otuz beş bin kişi alıyordu, ve gene de birden çok Pazar ibadet toplantısı yapmaları gerekiyordu. Eğer orada olup gözlerimle görmeseydim inanmayabilirdim. Bu kilise zor koşullarda serpilip büyüyen gerçekten etkili bir kiliseydi. Bu kilisenin savaşçıları kahramanlar ve galiplerdir.

Kilise pastörünün küçük oğlunda doğuştan beyin hasarı vardı ve doktorlar asla konuşamayacağını ya da yürüyemeyeceğini söylemişti. Uzmanlar ona ve eşine oğullarının kısacık ömrü boyunca bitkisel hayatta yaşayacağını söylemişti.

Tanrı pastöre konuştu ve şöyle sordu, "Ben neredeyim?"

"Cennetteki tahtında" diye yanıtladı pastör.

"Hayır, senin içinde yaşıyorum" dedi Rab. "Bu yüzden, oğlunun beynine söz söylemeni ve yeni bir tane yaratmanı istiyorum, tıpkı bir zamanlar söz söylediğim ve gördüğün her şeyi yarattığım gibi".

Bunun üzerine pastor itaat etti ve İsa'nın adıyla her gün oğlunun beynine emir verdi. Oğlu en nihayetinde konuşmaya başladı. Sonra Rab aynı şeyi bacakları için de yapmasını söyledi. Altı yaşında yürümeye başladı. O oğulla birlikte golf oynadım ve şimdi evli ve üç çocuğu var.

Bu pastör Kriptonit tarafından engellenmeyecek bir galiptir.

Geçenlerde bir kilise hareketinin pastörlerine ve önderlerine hitap etmek için yabancı bir ülkeye davet edildim. Beni bir meydana götürdüler ve 12.500 önderden oluşan bir kalabalık tarafından karşılandım. Ateşliyidiler ve tutkuları bu laşıcıydı.

Sonraki gün, en üst önderlerle yemek yedim. İletişim ağlarında üç yüz binden fazla kişi olduğunu öğrendim. Bir ya da iki kuşak önce başlamış olabileceğini tahmin ederek hareketin ne zaman başladığını sordum. On altı yıl önce sadece bir adamla başladığını söylediler.

Hayrete düştüm. "Bir birinci dünya ülkesinde böyle bir şeyi nasıl yaptınız?" diye sordum.

En iyi İngilizce'yi konuşan önder hiç tereddütsüz cevap verdi, "Topluluklarımıza ebediyet için yaşamalarını öğretiyoruz".

Dilim tutuldu.

"Amerikan kiliselerinde bulundum," diye önder sözlerini sürdürdü, "ve Amerikalı Hristiyanlar'ın yetmiş ila seksen yıllık bir perspektifle yaşadıklarını fark ettim. Bizim imanlılar ise ebedi bir perspektifle yaşıyorlar".

Bu tutum onları ruhsal kriptonitin tehlikelerine karşı daha ayık ve uyanık yapmaktadır.

Lisa veben Ermenistan'ın başkenti Erivan'da 3500 pastör ve öndere hitap ettik. Önderlerin çoğu İran'dan gelmişti. Toplantıların arasında, genç bir kadın kısa bir süre yurt dışında olmasına rağmen İran polisinin cep telefonundan onu arayıp nerede olduğunu soruşturduğunu anlattı.

Kendimi tutamadım, "Eğer hayatın bu kadar tehlikedeysen neden geri dönüyorsun?"

"Eğer geri dönmezsem İran halkına İsa Mesih'i kim anlatacak?" diye hemen cevap verdi. Sanki yerin yarıldığını ve içine girdiğimi hissettim. Belli ki, bu kadın kriptonitten uzak durmaktadır.

Yıllar önce, bir kilise iki aydan fazla bir zaman boyunca her gün toplantılar düzenledi ve her gece dört bin kişi bu toplantılara katıldı. Binlerce insan kurtuldu, gerçek şifaya kavuştuve özgür oldu. Bir akşam İsa görüldü. Birçok kişi O'nu gördü ve feryat etti. Sadece bir anlık bir olaydı, ama gözden kaybolurken arkasında bir delil bıraktı. İki metrete üç metrelik oditoryum duvarında yüzünün bir izi belirdi. Ortaya çıkan suret Torino Kefeni'ne benziyordu. On sekiz ay boyunca duvarda kaldı ve sonra yavaş yavaş silinerek tamamen kayboldu.

Bir başka gece bir ambulans kilisenin arka kapılarından birine yanaştı. Sağlık görevlileri sedyede yatan bir adamı oditoryuma getirdiler. Yirmi dört saatten az bir ömrü kalmıştı. Tanrı'nın gücü o kadar büyüktü ki, adam tamamen iyileşti ve o gece kendi sedyesini dışarı iterek çıktı.

Bütün bunları ilk elden biliyorum, çünkü her toplantıya katılmakla kalmadım, ayrıca o kilisenin pastörünün yönetici asistanıydım.

Bir hizmet ofisine doğru ilerleyen kontrolden çıkmış alevlerin mucizevi biçimde durduğunu gördüm. Fırtınaların sakinleştiğini ya da yönlerinin değiştiğini izledim ve açıklanamaz mucizeler gördüm. Sağırın işittiğine, körlerin gördüğüne ve kötürümlerin yürüdüğüne tanık oldum. Meksika ve Orta Amerika'da birçok insanı ölümden diriltten bir arkadaşım var. Tanrı'nın varlığının çok güçlü biçimde tezahür ettiği için salondaki sekiz bini aşkın insanın ayakta durmadığını, mucizelerin gerçekleştiğini ve hayatların sonsuza dek değiştiğini gördüm.

Bunu kişisel olarak görmemiş olsam da, tüm kabilelerin ya da toplulukların

kurtulduğu ve kültürün tamamen değiştiği birkaç gerçek öykü biliyorum. Bu olaylar modern zamanlarda son derece az görülür, ama bunların ilk kilisede olduğu gibi sıradan, ama daha büyük çapta olaylar haline geleceği bir zamana hızla ilerlediğimize inanıyorum.

İsa'yla Birlikte Bulunmak

Bütün bu insanlar ve yaşadıkları deneyimler ilk kilisenin sahip olduğu bazı şeyleri paylaşırlar. Müjde kitapçıları ve Elçilerin İşleri boyunca bunlardan söz edilir ve örnekler verilir. Üç sözcükle özetleyebileceğimiz bu şeylerin tümüne sahip olabiliriz: *yetki, güç ve yüreklilik*.

İsa'nın sadece görünerek köylerin ve kentlerin ruhsal atmosferini değiştirdiğini görüyoruz. Bunun bir örneğinde İsa bir havraya girdi ve dakikalar içinde "Halk O'nun öğretisine şaşırıp kaldı. Çünkü onlara din bilginleri gibi değil, *yetkili biri* gibi öğretiyordu" (Markos 1:22).

Sonra hiç bir işaret vermeden "havrada bulunan ve kötü ruha tutulmuş bir adam, 'Ey Nasıralı İsa, bizden ne istiyorsun?' diye bağırdı. 'Bizi mahvetmeye mi geldin?'" (ayetler 23–24). Ama İsa "Sus, çık adamdan!" diye buyruk verdi. Kötü ruh adamı sarstı ve büyük bir çılgılık atarak içinden çıktı. Orada bulunan herkes büyük bir şaşkınlığa düştü; hepsi O'nun yetkisine, gücüne ve cesaretine hayran kaldı. Yarattığı etki o kadar büyüktü ki, ertesi gün tüm kent İsa'yı arıyordu (bkz. ayetler 21–38). Bildiğiniz gibi, İncil'in her yerinde aynı şiddette etkiye örnekler verilebilir.

Sarsıcı hakikat, İsa'nın yeryüzündeki zamanının sonunda şöyle söylemesidir: "Baba beni gönderdiği gibi, ben de sizi gönderiyorum" (Yuhanna 20:21). Eğer bu yeterince şaşırtıcı değilse, bir kez daha açıkça ifade eder, "Size doğrusunu söyleyeyim, benim yaptığım işleri, bana iman eden de yapacak; hatta daha büyüklerini yapacaktır" (Yuhanna 14:12). Aynı işler ve hatta daha büyükleri! Bu mümkün mü? Eğer O söyleyiyse, kesinlikle evet! İlk kilise bu gerçekliği bolca deneyim etti. Öylesine yüce bir yetki, güç ve cesaretle yürüdüler ki, köylerin ve kentlerin tamamı sadece günler içinde İsa'ya iman etti. Aynı şey tanık olduğum ya da yaşadığım günümüzdeki durumlar için de geçerlidir.

İlk kilise dönemindeki Yeruşalim'i ele alırsak, kentte bu olup bitenlerden etkilenmemiş hiç kimse yoktu. Sadece günler içinde şu üç şeyden biri oluyordu: Kentliler ya güçlü olaylar karşısında şaşkına dönüyor, ya İsa'nın ilan edilmesinden ötürü öfkeleniyor ya da Egemenliğe giriyorlardı. Kilise katlanarak büyüdü, büyük kudretle işledi ve pek çok dikkate değer mucize deneyim etti. Bir keresinde, her gün pazar yerine bırakılan doğuştan kötürüm bir adam iyileştirildi. Birden sıçrama-

ya ve bağırmaya başladı ve kentin büyük bir kısmı oraya toplandı ve hayrete düştü!

Yetkililer hareketin momentumunun büyümesini önleme gayretiyle Petrus ve Yuhanna'yı tutukladı. Kurul üyelerinin karşısına çıkarıldılar:

Kurul üyeleri, Petrus'la Yuhanna'nın *yürekliliğini* görüp de bunların eğitim görmemiş, sıradan kişiler olduklarını anlayınca şaşıtlar ve onların İsa'yla birlikte bulduklarını farkettiler (Elçilerin İşleri 4:13).

Kurul üyelerinin dikkatini çeken şey onların *yürekliliği* oldu. Kentin en etkili adamlarının karşısında geri çekilmek ve politik bir barışçıl manevra yapmak Petrus ve Yuhanna için çok daha kolay olurdu. Yüzleşmekten kaçınılabilirlerdi. Ne var ki, büyük bir tehlike karşısında sadık kaldılar.

Ne büyük yüreklilik ve ne büyük güç—nereden kaynaklanıyordu? Bunun kaynağı “İsa'yla birlikte buldukları” ifadesindedir. Bu adamlar Efendi'nin huzurunda yürümüşlerdi ve hâlâ yürüyorlardı. O'nun yaptıklarının aynısını yaptılar ve sonuçta kentler değişti. Onlar kutsallık adamlarıydı. İlk kilise kriptontitten sakındı ve Oğul'a yakın durmayı seçerek gücünü O'ndan aldı. Bu nedenle, büyük yüreklilik, yetki ve güç içinde yürüdü.

Ne yazık ki tarih, öğrencilerin Yeruslaim'de ve daha sonra Samiriye, Yafa, Lidda, Şaron, Antakya ve Yahuda ve Asya ili boyunca diğer her yerde yaptığının aksine Korint'teki kilisenin içinde bulunduğu kenti etkilemediğini de gösterir. Korint Kilisesi antitezdi. Zayıflardı ve kenti etkileyecek güçten yoksundular. Şaşırtıcı olan şey, Korint kilisenin Kutsal Ruh'un armağanlarına inanması ve bunları tatbik etmesiydi. Bu imanlılar arasında az derecede mucize gerçekleşmiş olsa da, kentlerini etkilemeleri için gereken şeyden yoksundular.

Kendi kuşağımız için ne istiyoruz? Kentlerin etkilendiğini ve değiştiğini bir kez daha görmek mümkün mü? Birçok kentte konuşma yapmak ve kiliselerdeki yoğun katılımı kutlamak için davet alıyorum, ama aynı zamanda Tanrı'nın ege-menliği için etkilenmeyen çoğunluktaki milyonlarca insan için kederleniyorum. Neden köyleri, kentleri ve bölgeleri etkilemiyoruz? Yoksa bunun nedeni kriptontinin üstünlüğü elde etmiş olması olabilir mi?

Tanrı Eski Antlaşma'da İsraili bir hakimin hayatı yoluyla kaderimizi açıklamıştır. Hakimin adı Şimşon'dur. Bu adam hayatında bir alışkanlık haline gelene dek itaatsizlikle oynadı. En sonunda, kriptontinin gücünü çalması yüzünden korkunç bir bedel ödedi. Artık bir zamanlar sahip olduğu doğaüstü güçleri kullanamaz oldu. Ancak, çok fazla acı çektikten sonra tövbe etti ve gücü geri

geldi. Sonunda, gücünü kaybetmeden önceki tüm yıllar boyunca yaptıklarından daha büyük bir kahramanlık yaptı.

Peygamber Daniel, son günlerde hiçbir sıkıntı karşısında geri adım atmaya-
cak bir kuşağın gelişini önceden bildirir. Şöyle peygamberlik eder:

Kuzey Kralı antlaşmayı bozanları yaltaklanarak ayartacak,
ama *Tanrısı'nı tanıyan* halk var gücüyle ona karşı duracak
(Daniel 11:32).

Bu halkın gücünün ve kudretinin anahtarı, Tanrısı'nı yakından tanmasıdır.
Bu yakınlığın nedeni hakiki kutsallığın peşinden gitmeleridir.

Son Sözler

O halde işte bu. Bir kahraman, bir şampiyon, etki alanınızda fark yaratan ve hayatta zaferler kazanan biri olmak üzere Tanrı tarafından çağırıldınız. Güçlü ve yürekli olun, Kral'a yaklaşın, çünkü sizi istiyor. Size yakın olmayı ve size güçlendirmeyi özlemle bekliyor. O sizin yanınızda. Sizi destekliyor ve en önemlisi size ebedi bir sevgiyle seviyor.

Bu dünyanın gerçek super kahramanlarından birisiniz. İçinizde yaşayan Şampiyonumuz bu dünyanın Lex Luthor'undan büyüktür. O'ndan güç alın ve birçok hayatı değiştirin. Bıraktığınız etki Kral'ın tahtının önünde durduğunuz ana kadar tam olarak bilinmeyecek. Hem şimdi hem de o gün kryptonite boyun eğmediğiniz için mutlu olacaksınız.

Bu nedenle, kryptoniti öldürün, yok edin, ortadan kaldırın ve ona hayatınızda en küçük bir yer bile vermeyin. Siz yücelik ve güç için yaratıldınız. Güçlü olan, senin bir kaderin var ve bu dünyanın onu gerçekleştirmene ihtiyacı var.

Eyleme geçin

Tanrı bir savaşçıdır ve biz de O'nun gibi olmak için yaratıldık. Süper kahra-
man filmlerinin içimizdeki bir duyguya bu kadar derinden dokunmasının nedeni budur. Yücelik için doğduğumuzu içimizde biliyoruz!

Tanrı size bunun için yarattı ve hayatlarında alışılmamış günahların neden olduğu kryptonite yer vermedikleri için Tanrı adına müthiş işler yapan insanların tanıklıklarını tarih boyunca görüyoruz. Kentler Tanrı'nın gücü ve halkının

cesaretiyle kentler sadece günler içinde değişmiştir. Tanrı sizi adım atmaya ve yeniden bu değişimin bir parçası olmaya çağırıyor.

Tanrı'nın sizi nasıl bir savaş vermeye çağırıldığını sorun. Sizi hangi kente, mahalleye, bölgeye ya da ülkeye ulaşmaya çağırıyor? O'ndan işittiğiniz şeyi yazın ve oradaki amacını gerçekleştirmeniz için üzerinize lütfunu döksün diye dua edin. Sonra gözlerinizi ebedi ödülünüzün, yani bu hayatta verdiğiniz sadık, galip gelen hizmetiniz aracılığıyla kazanacağınız vaadin üzerine dikin ve harekete geçin. Tanrı size kahraman olmaya çağırdı!

TARTIŞMA SORULARI

Eğer bu kitabı *Kriptoniti Öldürmek* çalışmasının ya da kursunun bir parçası olarak okuyorsanız (ki gerçekten çok harika bir fikir!), size grup olarak her haftanın video dersini izlemenizi ve tekabül eden tartışma sorularını ele almanızı öneririm. Video dersleri bu kitaptaki başlıca temalara paraleldir ve içeriği zenginleştirir. Bu nedenle hem dersleri izlemek hem de kitabı okumak tüm katılımcılar için idealdir.

Zevkini çıkarın!

Ders1: Potansiyelimiz

1-3. bölümlerde öne çıkan temalar

1. Farkında olmadığınız bir potansiyel ile bağlantı kurmak için motive olmazsınız. Bu prensibin hayatınızda doğru olduğunu nasıl gördünüz? Sizin için yapabileceklerini keşfettikten sonra hangi yeni ürünleri, teknolojileri ya da inanışları benimsediniz? Bu derste öğrendiklerinizle nasıl bir benzerlik var?
2. Tanrı'daki potansiyelimiz neredeyse hayal edemeyeceğimiz olasılıklar içerir. Bu ders Mesih'teki kimliğinizin potansiyelini keşfetmeniz için size nasıl ilham verdi? Çok küçük düşündüğünüz bazı alanlar nelerdir?
3. Sizce günümüzde kiliselerde Mesih'teki potansiyelimiz neden yaygın olarak öğretilmiyor? Eğer bütün bunların mümkün olduğu

öğretilseydi, sizce kilise nasıl değişirdi? Bu olasılıklar üzerinde düşündüğünüzde, size nasıl değiştirmeye başlıyorlar?

4. Hristiyanlar'ın olabileceği seviyeden çok eksik kaldığımızda, bu durum dünyanın hem Hristiyanlar'a hem de Tanrı'ya bakışını etkiler. Eğer potansiyelimize erişseydik, dünya Hristiyanlar'a nasıl farklı bakacaktı? Eğer potansiyelimize erişseydik, dünya Tanrı'ya nasıl farklı bakacaktı?

Ders 2: Bir'in Gücü

4-7. bölümlerde öne çıkan temalar

1. Pavlus, Mesih'in bedenini onurlandırmayan Korintliler'in birçoğunun zayıf, hasta ve erkenden ölmüş olduğunu yazar. Bu durum bizim için halen geçerlidir ve pek çoklarını etkilediğini söyler. Bu gerçek kilise, yani Mesih'in bedeni hakkında size öğretilenden nasıl daha farklıdır? Tüm imanlıların günümüzde bunu anlaması neden önemlidir?
2. Mesih'in bedeninde birçok kişi, kilisede alışlagelen günah yüzünden potansiyellerine erişmekte başarısız oluyorlar, ama Hristiyanlar'ın hastalanmasının, erken ölmesinin ya da zayıflamasının tek nedeni bu değildir. Bu ayrımı yapmak neden bu kadar önemli? Kilise içindeki sıkıntıların bazı başka sebepleri nelerdir?
3. Batı'da yaşayan bizler oldukça bireysel bir zihin yapısına sahibiz, ancak Akan Tanrı'ya karşı günah işlediğinde, bütün İsrail halkının bundan etkilendiğini görüyoruz, çünkü tek bir bedendiler. Bu gerçek Mesih'in bedeni içindeki rolünüze bakışınızı nasıl etkiler?
4. Ruhsal Kriptonit farkında olunan günahıdır. Akan, kendisi için ganimet almanın yanlış olduğunu farkındaydı ve Korintliler de Rab'in Sofrası esnasında sarhoşluğun, oburluğun ve bencilliğin günah olduğunu farkındaydı. Her iki durum da yanlış bir şey yapmamış olanlar arasında zayıflığa ve ölüme neden oldu. Sizce Tanrı neden bedeni içindeki günahı fazlaca ciddiye alıyor? Sizce Tanrı neden sadece imanlı bireye değil, bir bütün olarak tüm bedene bu kadar yüksek bir değer vermemizi ister?

Ders 3: Kriptonit

8-10. bölümlerde öne çıkan temalar

1. Justin ve Angela'nın gibi bir durumun gerçekleştiğini hayal edebilir misiniz? Elbette edemezsiniz. Ancak bazı Hristiyanlar'ın Tanrı'yla ilişkilerine davranışları ile bu durum arasında ne gibi benzerlikler görüyorsunuz? Eşine böyle davranan birine nasıl tepki verirdiniz? Tanrı'ya böyle davranan birine nasıl tepki verirsiniz?
2. Farkında olunan günah ruhsal kriptonittir ve ruhsal kriptonit putperestliktir. Kiliseye giden birçok kilinin aslında putlara tapınması ne anlama geliyor? Heykellerin ve putların önünde eğilmeyen bir halk içerisinde putperestlik neye benzer?
3. Putperestlik çoğu kilisede yaygın olarak öğretilen bir konu değildir. Bu derste putperestlik hakkında öğrendiğiniz şeyler arasında sizin için en öne çıkan ne oldu? Neden bunun en öne çıktığını düşünüyorsunuz?
4. Kutsal Yazılar boyunca Tanrı sürekli olarak putperestliği zina ile bir tutmaktadır. Kendi sözcüklerinizle Tanrı'nın neden böyle yaptığını açıklayın? Bize sunduğu ilişki hakkında ne söylemektedir?
5. Putperestlik Yaratıcı yerine yaratığa tapınmakla başlar. Tanrı'nın bu davranışa tepkisi nedir? Tanrı neden O'nu seçmeyenleri kendisinden uzak tutar? Neden eşcinselliğe olan eğilimin bir toplumun putperestliği benimsediğinin açık bir işareti olduğunu düşünüyorsunuz?
6. Eğer putperestliği tanıyacaksak, gerçek tapınmayı bilmeliyiz. Gerçek tapınma, yavaş tempolu bir ilahi söylemek değil, Tanrı'nın buyruklarına itaat etmektir. Bu tapınma anlayışı Hristiyan yaşamı hakkındaki düşüncenizi nasıl değiştirir? Hayatınızda size Tanrı'ya tapınmakla geçen bir hayat tarzının en iyi örneğini veren birini gördünüz mü?

Ders 4: Modern Putperestlik

11-14. bölümlerde öne çıkan temalar

1. Bazı Amalekliler'in canını bağışlayarak itaatsizlik eden Saul'un öyküsü, kilise içindeki putperestliğin köküne işaret eder. Saul'un açgözlülüğü neden putperestliğe denktir?

2. Samuel, Saul'a dikbaşlılığın putperestlikle aynı olduğunu söyledi. Dikbaşlılık, Tanrı'nın açıkladığı isteğinden çok kendi istediğimiz şeye tutunduğumuz zaman olur. Ve Saul'un hayatında gördüğümüz gibi, bu tutum onun hayatında daha büyük günaha kapı açmıştır. Bu nasıl putperestlik olur? Neden daha büyük günahlara sürükler?
3. Açgözlülük bizi putperestliğe götürür ve aslında putperestliğin kendisidir. Ama yetinmek bizi Tanrı yoluna götürür. Hedeflerinize, önceliklerinize ve alışkanlıklarınıza baktığınızda, hayatınızda sizce hangisi daha güçlü; açgözlülük mü eldekiyle yetinmek mi? Daha fazla yetindiğimiz bir hayatı nasıl elde edebiliriz?
4. Her Hristiyan'ın eldekiyle yetinmesi gerekmesine rağmen, bunu kendini beğenmeyle karıştıramayız. Kendi sözlerinizle bu ikisinin arasındaki farkı açıklar mısınız? Bir kimsenin elindekiyle yetindiğini, ama kendini beğenmediğini nasıl anlarsınız?
5. Aklımızda tutmamız gereken bir diğer önemli konu, putperestliğin asla bir imanlının günaha düşmesi değil, günaha teslim olması olduğudur. Bu derslerde şimdiye dek öğrendiklerinize göre, bu ikisi arasındaki farkı nasıl anlarsınız?
6. Eğer bilerek işlenen günahın ruhsal kriptonit olduğunu anlayacaksak, Tanrı'nın bize yeni bir doğaya sahip yepyeni bir yaşam sunduğunu da anlamalıyız. Günaha değil de, doğruluğa meyilli olmanın mümkün olduğunu anladınız mı? Bu dönüşümün mümkün olduğunu ve hatta sizden beklendiğini bilmek size nasıl hissettiriyor?

Ders 5: Taklit Bir İsa

15-18. bölümlerde öne çıkan temalar

1. Tanrı'nın sizi kurtarmaktaki amacı sizi kendisine çekmekti. Sizinle yakın bir ilişki kurmak istiyor. Bu ilişki, dünyasal şeylerden kendinizi arındırmanızı gerektirir, çünkü sizinle hakiki bir ilişki ister. Bunun anlamı nedir? Bunu yaptığımızı nasıl bilebilirsiniz?
2. Tanrı'nın kendisine çekmeyi özlemle beklediği insanlar, O'nun tarafından kurtarıldıklarını iddia etmelerine rağmen O'na gelmeyi reddettiği zaman Tanrı'nın hayal kırıklığını düşünün. Biriyle evlendiğinizi ve evlendiğiniz kişinin sizinle aynı odada kalmayı reddettiğini hayal edin. Nasıl

hissederdiniz? Peki ya sizinle telefonda bile konuşmasalar? Ya sizinle sadece bir başkası aracılığıyla ilişki kursalar? Bütün bunlardan sonra böyle birisiyle ne tür bir ilişkiniz olurdu?

3. Harun ordugâhta kaldı, bu nedenle dağda Tanrı'nın huzuru yerine halkla birlikte ordugâhta daha rahat ettiğini söyleyebiliriz. Bazı insanlar böyledir; kilisede Tanrı'nın huzurunda olduklarından daha rahattırlar. Tanrı'nın huzurunu hissettiğinizde nasıl tepki verirsiniz?
4. İsrail halkının bir başkâhini vardı, *Yahve*'nin onları Mısır'dan kurtardığını ilan ettiler ve *Yahve*'ye yakmalık sunular ve kurbanlarla tapındılar. Ancak bütün bunların yaparken kendi tutkularının peşinden gitmek uğruna tüm dikkatlerini altından bir buzağıyla yönelttiler. Eğer İsrail halkı bütün bunları doğru adla beyan edip gene de sahte, iğrenç bir tapınmaya yöneldiyse, günümüz kilisesi de aynı şeyi yapabilir mi? Böyle bir şey neye benzerdi?
5. İsraililer Tanrı'nın bazı buyruklarına uydular, ama diğerlerini reddettiler. Dünyanın her yanındaki kiliseler de beğendikleri pasajları seçip kutsal ve tümüyle adanmış yaşamlar sürmemiz için meydan okuyan pasajları ihmal ederek aynı şeyi yaparlar. Taklit bir İsa'ya değil de, gerçek İsa'ya tapındığımızı nasıl bilebiliriz?

Ders 6: Başlangıç Yeri

19-21. bölümlerde öne çıkan temalar

İsrail halkı arasında taklit bir *Yahve* nasıl evrimleşti ve kilise içinde taklit bir İsa nasıl evrimleşti? Her ikisi de gerçek tövbenin olmadığı katı yüreklerin sonucudur.

1. Bu ders tövbe hakkında çok şey içerir; tövbenin gerekliliği, Müjde'deki rolü ve gerçekte ne anlama geldiği. Geçmişte tövbe hakkında düşündüklerimizle nasıl benzerdi ya da farklıydı? Bu, Müjde hakkındaki düşüncelerinizi değiştirir mi? Evetse, nasıl?
2. Tüm Müjde kitapçıları günahlardan tövbe etmeyi vaaz eden Vaftizci Yahya'nın öyküsüyle başlar. Bunun anlamı İsa'nın Müjdesi'nin her zaman tövbeyle başladığıdır. Bu gerçek hakkında nasıl hissediyorsunuz? Tövbe neden Müjde için bu kadar önemli?

3. Farkında olunan günahattan tövbe etmedikçe İsa'ya gerçekten iman edilemez. Eğer günaha tutunur, ama gene de Hristiyan olduğumuzu iddia edersek, o halde aldanmışız demektir. Sizce Tanrı neden nasıl yaşadığımızla bu kadar ilgileniyor?
4. Justin ve Angela'nın öyküsünü hatırlayın; Angela'nın evlendikten sonra erkek arkadaşlarını terk etmesi gerektiğinden haberi yoktu. İsa'yı tanımayan bütün bu insanlar biz onlara söylemedikçe tövbe etmeleri gerektiğini nasıl bilecekler? İnsanlara günah işlemekten vazgeçmelerini söylersek bize ne olabilir? Müjde'yi tam olarak paylaşmanın bedelini hesap etmek neden önemlidir?
5. Bizler niyetlerimizle değil, eylemlerimizle tanırız. Bu, Müjde'nin gücünü, bir insanı bütünüyle dönüştürebileceğini gösterir. Bu, tövbenin olumlu ve iyi bir şey olduğunu nasıl gösterir. Kendi sözcüklerinizle Tanrı'nın tövbeyi zorunlu tutmasının aslında O'nun bize gösterdiği merhamet olduğunu açıklayın.

Ders 7: Gerçek, Hoşgörü & Sevgi

22-24. bölümlerde öne çıkan temalar

1. Yahuda kurtuluşumuzun harikaları ya da neşeli konular hakkında yazmak istedi, ama Tanrı'nın lütfunu günah işlemeye bahane eden insanlara karşı okuyucularını uyarmak zorunda kaldı. Hayatınızda sadece neşeli şeylersöyleyerek Tanrı'nın uyarılarını ihmal ettiğiniz oldu mu? Uyarıları hayatınızın ve konuşmanızın bir parçası yapmanız neden sizin için önemli?
2. Kilisenin günaha karşı hoşgörülü hale gelmesinin nedeni gerçek sevgi hakkında yoldan çıkmış bir anlayışa sahip olmamızdır. Gerçek sevgi gerçeği gerektirir ve gerçek her zaman ebedi bir bakış açısidir. Ebedi bir bakış açısını korumak hayatınızda önemli olan şeyi nasıl değiştirir?
3. Tanrı'yı sevmek O'nun buyruklarını yerine getirmek demektir. Hristiyan sevgisini dünyasal sevgiden ayıran şey budur. Tanrı'nın buyrukları olmadan, Tanrı'nın sevgisi ile dünyanın sevgisi arasındaki farkı nasıl tanımlarsınız?
4. Tanrı'nın gerçeğinin eşlik etmediği sevgi gerçek değil, sahte bir sevgidir. Kültürümüz bu sevgiden uzaklaşıyor ve bu yüzden kilise taklit bir İsa'ya yaklaşmaya motive oluyor. Sevgiyle gerçeğe uymak hakkında nasıl hissediyorsunuz? Neden çok fazla kişinin gerçekten rahatsız olduğunu düşünüyorsunuz?

Ders 8: Kriptoniti Öldürmek

25-28. bölümlerde öne çıkan temalar

1. Bazı imanlılar günahı dikkate almaz, çünkü günahlarının Tanrı'nın yüreğini kederlendirdiği gerçeğinden habersizdirler. Başka Hristiyanlar ise doğamız itibariyle günahkâr olduğumuz ve İsa'nın kanının bizi günahın cezasından kurtardığı, ama günaha tutsaklıktan kurtaramadığı yalanına inanırlar. Bunlar kriptonitli, yani farkında olarak günah işleyen imanlılardır. Bu inançlardan birisi hayatınızı nasıl etkiledi? Diğer imanlıları nasıl etkilediğini gördünüz?
2. Üçüncü bir grup imanlı bilerek günah işleyen gerçek Hristiyanlar'dır, ama onlar için bu durum sürekli bir mücadeledir. Kurtulmak isterler, ama günahın nasıl özgür yaşayacaklarını henüz Tanrı'nın sözünden keşfetmemişlerdir. Günahlarının utancı onları günahlarında tutar. Bu durumda olan bir imanlıyla bu derste hangi gerçekleri paylaştınız?
3. Bu derste Tanrı'nın beni şehvet ve pornografiden nasıl özgür kıldığını paylaştım. Bu tanıklıkta sizi en çok teşvik eden şey neydi? Neden? Size en çok meydan okuyan neydi? Neden?
4. Günahın özgürlük dünyasal acıdan değil, Tanrı'nın isteğiyle çekilen acıdan gelir. Tanrı'nın isteğiyle çekilen acı günahımızın Tanrı'ya verdiği kederi anlar, ama dünyasal acılar günahın sadece bizi ve geleceğimizi nasıl etkilediğinden endişelenir. Sizce Tanrı neden lütfunu acıların sadece bir türüyle özgür kılmak için bahşediyor? Hayatınızda bu iki acı arasındaki farkı nasıl anlarsınız?
5. Pek çok super kahraman hikayesi hayal dünyamızı etkiliyor, çünkü her insan yüreğinde var olan bir özleme dokunuyorlar. İlk imanlılar kendi zamanlarının super insanlarıydı. Peki bizler günümüzün super insanları haline nasıl gelebiliriz? Böyle bir şey dünyanın Tanrı hakkındaki düşüncesini nasıl değiştirdi?
6. Tanrı bir savaşçıdır ve bizler O'nun gibi olmak için yaratıldık. İsa, Vahiy Kitabı'ndaki yedi kilisenin tamamını galip gelmeye çağırdı ve bunun anlamı zaferli olmaya çağrıldık ve galip geleceğimiz bir düşman var. Mesaj üzerinde derin düşündüğünüzde, Tanrı'nın sizi bu yaşamda galip gelmeye çağırdığı şey hakkındaki düşünceniz nasıl değişti? Kendinize, diğer imanlılara ve bir bütün olarak kiliseye bakışınızı nasıl değiştirdi?

Ek

KURTULUŞ, HERKES İÇİN

*İsa'nın Rab olduğunu ağızla açıkça söyler ve Tanrı'nın
O'nu ölümden dirilttiğine yürekten iman edersen,
kurtulacaksın. Çünkü insan yürekten iman ederek aklanır,
imanını ağızla açıklayarak kurtulur.*

Romalılar 10:9–10

Tanrı bu yaşamı tüm doluluğıyla yaşamanızı istiyor. Tanrı, hem sizin hem de hayatınızdaki planı konusunda tutkuludur. Ama kaderinizde giden yolculuğa başlamanız için yalnızca bir yol var: Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih aracılığıyla kurtuluşa kavuşmak.

İsa'nın ölümü ve dirilişi aracılığıyla Tanrı, sevgili bir oğul ya da kız olarak O'nun krallığına girmeniz için size bir yol açtı. İsa'nın çarmıhta sunduğu kurban sayesinde ebedi ve bol yaşamkarşılıksız olarak size sunuldu. Kurtuluş Tanrı'nın armağanıdır; onu kazanmanızın ya da hak etmeniz için hiçbir yolu yoktur.

Bu değerli armağanı almak için öncelikle Yaratıcınız'dan bağımsız yaşama günahınızı kabul edin, zira işlediğiniz tüm günahların kökü budur. Bu tövbe kurtuluşa kavuşmanın hayati parçasıdır. Elçilerin İşleri Kitabı'nda beş bin kişinin kurtulduğı gün Petrus bunu net olarak bildirdi: "Öyleyse günahlarınızın silinmesi için tövbe edin ve Tanrı'ya dönün" (Elçilerin İşleri 3:19). Kutsal Yazılar, hepimizin günaha köle olarak doğduğunu beyan eder. Bu köleliğin kökeni, bile bile itaatsizliğin ilk

örneği olarak Adem'in işlediği günahdır. Tövbe etmek kendinize ve yalanın babası Şeytan'a itaat etmekten uzaklaşarak sizin için canını veren yeni Efendiniz İsa Mesih'e itaat etmek yönünde yapılan bir seçimdir.

İsa'yı hayatınızın Rabbi yapmalısınız. İsa'yı "Rab" yapmak, O'na hayatınızı (can, ruh ve beden), yani varınızı yoğunuzu vermek demektir. Hayatınız üzerinde mutlak yetkiye sahiptir. Bunu yaptığınız an, Tanrı sizi karanlıktan kurtarır ve O'nun ışık ve yücelik egemenliğine aktarır. Ölümden yaşama geçersiniz; artık O'nun çocuğu olursunuz!

Eğer İsa aracılığıyla kurtuluşa kavuşmak istiyorsanız, aşağıdaki sözlerle dua edin:

Göklerdeki Tanrı, bir günahkâr olduğumu ve Senin doğruluk standartına uymadığımı kabul ediyorum. Günahımdan ötürü ebediyen yargılanmayı hak ediyorum. Beni bu durumda bırakmadığın için teşekkürler. Bakire Meryem'den doğan biricik Oğlun İsa Mesih'i benim için kurban olması ve çarmıhta benim yerime mahkum olması için gönderdiğine inanıyorum. İsa'nın üçüncü gün ölümden dirildiğine ve şimdi Rabbim ve Kurtarıcım olarak tahtının sağında oturduğuna iman ediyorum. Bu yüzden, Senden bağımsız yaşadığım için şimdi tövbe ediyorum ve yaşamımı tamamen Rab İsa'ya teslim ediyorum.

Rab İsa, seni Rabbim ve Kurtarıcım olarak ilan ediyorum. Ruhun aracılığıyla yaşamıma gel ve beni Tanrı'nın bir çocuğu yap. Bir zamanlar tutduğum karanlık şeyleri reddediyorum ve bugünden itibaren artık kendim için yaşamayacağım. Senin lütfunla, sonsuza dek yaşayayım diye kendisini bana veren Senin için yaşayacağım.

Sana şükrederim Rabbim; hayatım bütünüyle Senin ellerinde ve Senin sözün uyarınca asla utanmayacağım. İsa'nınadıyla, Amin.

Tanrı'nın ailesine hoşgeldiniz! Heyecanlı haberi bir başka imanlıyla paylaşmanız için sizi teşvik ederim. Ayrıca Kutsal Kitap'a iman eden yer-

el bir kiliseye katılmanız ve yeni imanınızda sizi yüreklendirecek kişilerle bağlantılı olmanız çok önemlidir.

Şimdi en müthiş yolculuğa çıktınız. Duam, her gün Tanrı'nın vahyi, lütfu ve dostluğunda büyümenizdir!

İYİ Mİ YOKSA TANRI MI?

Tanrı olmadan iyi neden yeterli değildir?

Eğer iyilik varsa, bu Tanrı olmalıdır. Öyle değil mi?

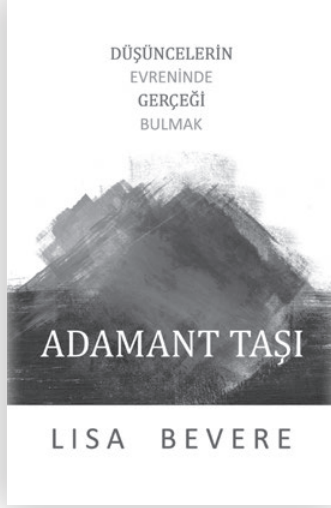
Bu günlerde iyilik ve Tanrı kavramları eşanlamlı gibi görünüyor. Genelde iyi kabul edilen bir şeyin Tanrı'nın isteğiyle uyumlu olması gerektiğine inanıyoruz. Cömertlik, alçakgönüllülük, adalet: iyilik. Bencillik, kibir, zalimlik: kötülük. Aradaki ayrım oldukça net görünüyor.

Ancak hepsi bundan mı ibaret? Eğer iyi olan bu kadar barizse, neden Kutsal Kitap onu tanımak için sezgiye ihtiyacımız olduğunu söylüyor?

İyi mi Yoksa Tanrı mı? kitabı kendi kendine yardım amacı taşıyan bir başka mesaj değildir. Bu kitap davranışınızı değiştirmenizi istemekten daha fazlasını yapacak. Hayatınızın her parçasını değiştirecek düzeyde Tanrı'yla bağlantı kurmanız için size güç kazandıracaktır.

ADAMANT TAŐI

DÜŐUNCELERİN EVRENİNDE GERÇEĞİ BULMAK

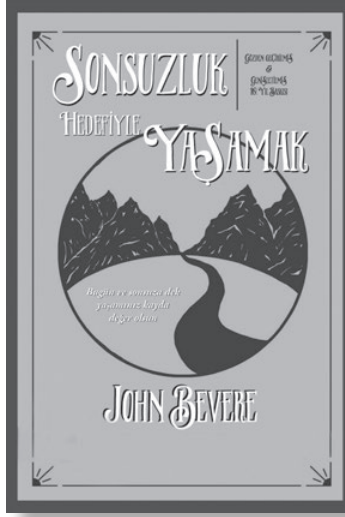
Eđer sevgi ve gerçek konusunda sert olmamız için bir zaman varsa, o zaman Őimdidir. Tanrı Sevgidir. Tanrı Gerçektir. Sevgi ve gerçek zamana bağlı değildir ve bizim Őimdiki modern trendlerimizin ve dűŐüncelerimizin üstündedir. Bazen yapacağımız en sevgi dolu Őey gerçeği konuŐmaktır, ama gerçeği konuŐmak onu yaŐayarak baŐlar.

En çok satan yazar Lisa Bevere, Kutsal Yazılar'ı ve öyküleri kullanarak sizi Tanrı'nın dağına doğru bir yolculuğa çıkartıyor. Sadece Tanrı'nın sarsılmaz gerçeğinde ve sevgisinde kalmayı öğrenebileceğiniz tek yere değil, aynı zamanda adamant taŐı gibi sarsılmaz, dayanıklı ve istikrarlı gibi kişiler olacağımız yere.

O'nda yaŐadıkça Tanrı'nın planının açığa çıktığını göreceksiniz. KöŐetaŐımız olan Mesih'te kaldıkça adamant taŐının Őeklini alırız.

SONSUZLUK HEDEFİYLE YAŞAMAK

Bugün ve sonsuza dek yaşamınız kayda değer olsun

Bir gün Tanrı'nın huzurunda duracak ve yaşamınız için hesap vereceksiniz. Şimdi kendinize sorabileceğiniz en önemli soru, hazır olacak mısınız?

Çoğu Hristiyan çarmıha verdikleri karşılığın sonsuzluğu nerede geçireceklerini belirlediğini bilirler. Ama sonsuzluğu nasıl geçireceğinizin bu yaşamda ne yaptığımızla belirlendiğini biliyor muydunuz ?

Tanrı çağrınızı keşfetmenizi istiyor; karanlıkta tutmaya çalışmıyor. Aslında, neden bu dünyada olduğunuzu bilmekle birlikte gelen anlam ve amacı bulmanızı özlemle bekliyor.

Son nefesin ardındaki yaşam varılacak yer olmaktan çok daha fazlasıdır. Çok geç olana dek beklemeyin. Tanrı'nın verdiği kaderi keşfedin ve hayatınızı bugün ve sonsuza dek değerli yapın.

AFFABEL

Radyo Piyesi

Affabel John Bevere'nin kaleme aldığı destancı bir hikâyedir. Dünyasal gerçekliğimizin ötesine açılan bir pencere sunar ve Tanrı'nın Egemenliği'nde görülen birçok gerçeği tasvir eder. Sonsuz bir bakış açısıyla yaşamak imanlılar için hayatidir, ancak sonsuzluğu kavramak güç olabilir.

Affabel'in harikulade diyarlarını ve Lne'un korkutucu dış sınırlarını keşfederken görkemli Kral Jalyn'e, kara lord Dagon'a, Merhamet'e, Bağımsız'a ve diğerlerine katılın. Karakterlerin yüreğinizin içindekileri ortaya koymasıyla birlikte bir meydan okuma hissedeceksiniz.

Affabel Radyo Piyesi bölümleri ilgi çekici bir dinleti olmakla birlikte *Sonsuzluk Hedefiyle Yaşamak* mesajının dinamik ve betimleyici bir parçasını oluşturacaktır.

Messenger International'ın kuruluş amacı bireylerin, ailelerin, kiliselerin ve toplumların Tanrı'nın sözünün dönüştüren gücünü tanımlarına ve deneyim etmelerine yardımcı olmaktır.

Bu deneyim güçlenen hayatlar, dönüşen toplumlar ve dünyamızı felakete sürükleyen adaletsizliklere dinamik bir tepki ile belli olacaktır.

Cloud Library, dünyanın her yanındaki pastörlerin ve önderlerin kendi dillerinde ücretsiz dijital kaynaklara erişimini sağlayan online bir platformdur.

John ve Lisa Bevere'ye ait 90'dan fazla dile çevrilmiş diğer indirilebilir kaynaklar için CloudLibrary.org sitesini ziyaret edin!

**Ekitaplar, görsel ve sesli öğretiler,
Sesli kitaplar, Kutsal Kitaplar ...**

DAHA FAZLASI MI? BURAYI OKUTUN:

**CLOUD
LIBRARY**

KRİPTONİTİ ÖLDÜRMEK EĞİTİM MÜFREDATI

Şimdi elinizde tuttuğunuz çalışma kitabı John Bevere'nin yazdığı *Kriptoniti Öldürmek* eğitim müfredatının bir parçasıdır. Bu kitabı okuyarak ve ekteki DVD'de bulunan ve CloudLibrary.org sitesinde indireceğiniz destekleyici öğreti materyallerini kullanarak, bu dinamik ve yaşam değiştiren öğretinin her parçasını çalışabileceksiniz. Uygun biçimde çalışıldığında, iman hayatınızı etkileyip geliştirerek Tanrı için daha çok şey yapmanıza yardımcı olacaktır.

Kriptoniti Öldürmek Eğitim müfredatı aşağıdaki bileşenleri içermektedir:

- *Kriptoniti Öldürmek Çalışma Kitabı*
Bu eğitim müfredatının tek basılı parçası.
Kitap ayrıca kaynak diskinde PDF formatında mevcuttur.
- *Kriptoniti Öldürmek Kaynak DVD*
Ekteki diskte tüm materyaller dijital formatta mevcuttur. Bu DVD evinizdeki DVD oynatıcıda çalışmaz. Ancak tüm dosyalar tablet/ps, bilgisayar ya da akıllı telefonlara yüklenebilir ve çalıştırılabilir.
- *Kriptoniti Öldürmek Sesli Kitap*
Kriptoniti Öldürmek çalışma kitabının tüm bölümleri sizin dilinizde MP3 formatında okunur.
- *Kriptoniti Öldürmek Görsel Eğitim Seansları*
8 görsel eğitim derslerinin tamamı MP4 formatında mevcuttur.
- *MP3 formatında Affabel Radyo Piyesisu*
Affabel Radyo Piyesi'nun dört bölümünün tamamı
- *Hediye Materyaller*
Ayrıca DVD içeriğinde diğer kitapların yanı sıra *Sonsuzluk Hedefiyle Yaşamak ve İyi mi Yoksa Tanrı mı?* ekitapları bulunmaktadır.

BU EĞİTİM KAYNAKLARININ TÜMÜ HEDİYEMİZDİR!

Bu DVD'nin kopyalarını çoğaltmakta, materyalleri kopyalamakta, onları arkadaşlarınıza eposta ile göndermekte, metinleri kendi dosyalarınıza kopyalamakta, öğretileri kilisenize göndermekte ya da başkalarının kullanması için internet üzerine yüklemekte özgürsünüz. Tanrı sözünün doğru öğretilmesine ve güçlü bir Hristiyan hayatına açıklık olan her yerde bu kaynakları dağıtabilirsiniz.

Kriptoniti Öldürmek eğitim müfredatı bileşenleri hakkında daha fazla bilgi:

- Bu DVD içindeki dosyalar normal bir video oynatıcıda çalıştırılmaz. 'Karışık medya', yani görsel, sesli ve yazılı dosyalar olduklarından, sadece bir bilgisayarda ya da dijital cihazda çalışabilir ya da görüntülenebilirler.
- MP4 video dosyaları tablet ya da bilgisayarınıza yüklenip çalıştırılabilir.
- MP3 ses dosyaları sesli medya oynatıcı, akıllı telefon ya da bilgisayara yüklenebilir.
- PDF dijital dosyalar tablet ya da bilgisayarınıza yüklenebilir. Kolayca okunabilir, basılabilir ya da çoğaltılabilirler.

KRİPTONİTİ ÖLDÜRMEK

Bu ve diğer kaynakları aşağıdaki web sitesinden indirebilirsiniz.

CloudLibrary.org

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

Bilgisayar
kullanımı için

JOHN BEVERE

Bu müfredat ve John ve Lisa Bevere'nin diğer öğretileri Messenger'in ücretsiz video ve kaynak sitesinden indirilebilir:

CloudLibrary.org

Pek çok dildeki başka kaynakları Youtube.com & Youku.com ve diğer media paylaşım sitelerinde izleyebilir ve indirilebilirsiniz.

Her engelin üzerinde atlayıp her düşmanı yenebilen **SÜPERMEN GİBİ**, Mesih'in izleyicileri de karşılaştığımız zorlukları alt etmek için doğaüstü yeteneğe sahiptir. Ama hem Süpermen hem de bizim için sorun, gücümüzü çalan bir kriptonitin varlığıdır.

Elbette Süpermen de kriptonit de hayali kurgulardır. Ama ruhsal Kriptonit oldukça gerçektir.

Bu kitap, neden birçoğumuzun ilk yüzyıl Hristiyanlar'ı arasında görülen Tanrısal kudreti deneyim edemediğini cevabını sağlar.

Kriptoniti Öldürmek'de John Bevere bu kriptonitin ne olduğunu, neden topluluklarımızı tehlikeye düşürdüğü ve onun tutsaklığından nasıl özgürleşeceğimizi ortaya koymaktadır.

KRİPTONİTİ ÖLDÜRMEK KAYNAK DVD'SİNİ İÇERİR

John Bevere ve eşi Lisa Uluslararası Messenger hizmetinin kurucularıdır. Bir hizmetkâr ve çok satan yazar olan John cesaret ve tutkuyla gerçeği ödün vermeksizin ilan etmektedir. En içten arzusu yerel kiliseyi desteklemek ve yeri, dili ya da finansal pozisyonu ne olursa olsun önderlere kaynaklar sağlamaktır. Bu amaçla, yazdığı kaynaklar 100'den fazla dile çevrilmiş ve milyonlarca kopya dünyanın her yanındaki pastörlere ve önderlere stratejik olarak dağıtılmıştır.

Bu ve öteki kaynakları
CloudLibrary.org'dan
indirebilirsiniz.

Bu kitabın yazar tarafından hediye edilmiştir.
Para ile satılmaz.

Daha fazlası için
buraya tıklayınız

